

Giới thiệu Anh Ấy Rất Điên

Số chương: 95 chương chính văn + 12 chương ngoại truyện

Lịch đăng: Ngày chia hết cho 3 trong tháng

Thể loại: Sủng, sạch, thanh xuân vườn trường, thiên chi kiều tử, hệ liệt, HE.

Editor: #xanh

Có một nữ sinh mới vừa chuyển trường đến Tam trung, cô gái này rất là kì lạ, luôn mặc một cái áo hoodie to, trùm mũ che kín mặt, cùng với quần jean xanh.

Cô dường như cũng không muốn nói chuyện, cứ như người câm vậy.

Mọi người ở trường thấy cô gái quái đản như vậy, đều hò nhau suy đoán, cứ nghĩ rằng vì cô quá xấu, nên mới luôn mặc đồ rộng thùng thình, lại còn luôn dùng mũ che hết mặt.

Chắc chắn là như thế rồi!!!

Ai mà ngờ, khi cô lộ mặt, lại là một mỹ nhân kinh vi thiên nhân*.

*(Kinh vi thiên nhân: Nhìn thấy sẽ vô cùng kinh ngạc, khó tin)

Rất nhanh tiểu mỹ nhân đã nổi tiếng toàn trường, giá trị nhan sắc có thể càn quét hơn một nửa giới giải trí. Các nam sinh xôn xao không nhìn được nghị luận --

"Cái gì, đó là Tô Mạc Mạc mới chuyển đến đúng không?"

"Người cứ như búp bê sứ, làn da trắng đến mức có thể véo ra nước!"

Các nam sinh bàn luận khí thế ngất trời, không biết ai chú ý đến thiếu niên lười nhác đứng ngay góc tường.

"Ngạn ca, cậu thấy tiểu mỹ nhân đó chưa?"

Có người bật cười, "Sao Ngạn ca có thể để mắt đến loại con gái không dậy thì nổi như thế, nhóm bạn gái cũ của cậu ấy đều là 36D, thân hình như rắn nước, người sau càng quyến rũ hơn người trước."

Thương Ngạn không lên tiếng, không chút để ý liếc qua một cái, cười nhạt một tiếng.

Mấy tháng sau.

Thương Ngạn làm trò trước mặt học sinh cả lớp, bao vây cả người tiểu mỹ nhân lại giữa bàn và người mình.

Anh cúi đầu, ngửi mùi hương nơi cổ cô gái, nhếch mép cười--

"Em hôn anh một cái, anh thả em ra ngoài."

"..."

"Hôn hai cái, sau này anh là của em."

- - Thời niên thiếu điên cuồng khí khái, không biết trời cao đất dày, chỉ biết em.

*

【 Dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ. Quý tài* lập trình. Đại ma vương phóng đăng x tiểu mỹ nhân an tĩnh, quái thai, mắc bệnh tim bẩm sinh 】

*(Quý tài: Những người có tài năng rất rất rất giỏi)

"Anh có bao nhiêu khó khăn, cũng chỉ vì em mà thỏa hiệp."

【 Ghi chú 】

1. Ngạn ca học siêu siêu giỏi (trừ ngữ văn), giữ mình trong sạch (không bạn gái cũ).

2. Mạc Mạc mắc bệnh tim bẩm sinh, đoạn sau sẽ làm phẫu thuật.

3. Đây là siêu ngọt văn, không ngọt các người cứ đánh tôi đi.

4. Giai đoạn đầu đề cập đến cuộc thi về máy tính, giai đoạn sau đề cập đến việc thành lập đoàn đội phân tích số liệu, thông tin là hư cấu, xin miễn bới lông tìm vết.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bông hoa của Tam trung

**(Tam trung: Trung học số Ba)*

Chạng vạng, thành phố C.

Đám mây ở chân trời bị ánh chiều tà của hoàng hôn chiếu sáng tạo thành một màu cam đỏ. Tầng tầng lớp lớp, bao phủ cả bầu trời.

Một chiếc xe tư gia màu đen chạy ra từ cửa chính "Viện điều dưỡng tình thương" của thành phố C.

Trong xe.

Trên ghế phụ, người phụ nữ được bảo dưỡng khéo léo xoay người ra phía sau tươi cười.

"Mạc Mạc, để chúc mừng con xuất viện, tối nay chú dì mang con đến nhà hàng ăn nha."

Một cô gái thân hình nhỏ xinh ngồi trong bóng tối ở ghế sau. Cô mặc một cái áo hoodie màu xám hơi cũ, áo hoodie so với thân hình cô còn lớn hơn mấy lần, làm cô trông như một đứa bé lén trộm quần áo của người lớn mặc vào.

Cho dù ngồi trong xe, cô vẫn đội cái nón to rộng của áo, vành nón lỏng lẻo rũ xuống, che đi gương mặt của cô gái.

Trong xe an tĩnh một lúc lâu.

Đến tận khi nụ cười trên mặt người phụ nữ không thể giữ lâu thêm được nữa, vị trí phía sau ghế điều khiển mới truyền đến một chút động tĩnh.

"..... Không cần."

Giọng nói này rất nhẹ, âm cuối còn có vẻ mềm mại, chỉ tiếc ngữ khí lại không nghe ra chút phập phồng nào.

An tĩnh đến tận cùng.

Nụ cười của người phụ nữ cứng đờ, biểu tình hơi xấu hổ.

Người đàn ông đang lái xe nhìn thẳng phía trước, cười hoà giải.

"Không đi cũng được. Không phải mai là ngày khai giảng của Tam trung sao? Thừa dịp tối nay để chị Tổ Tổ của con kể cho con vài chuyện của Tam trung."

Vừa nghe thấy lời này của người đàn ông, trong mắt người phụ nữ ngồi ở ghế phụ rất nhanh xẹt qua một tia đắc ý.

"Đúng vậy, Mạc Mạc, Tổ Tổ học cùng khối với con, thành tích học tập không tệ, trong trường cũng có nhân duyên. Chờ lát nữa về đến nhà dì, con và Tổ Tổ hãy tâm sự thật tốt."

Trong xe lại an tĩnh thật lâu, mới vang lên một tiếng cực nhẹ "Dạ".

Người phụ nữ thấy nói nhiều mà chỉ được đáp lại nhiều đó, tự thấy không có gì thú vị, vì thế cũng im miệng, ngượng ngùng quay đầu lại.

Cô gái ngồi ở ghế sau không tiếng động rụt rụt vai, gương mặt do hành động này chôn xuống càng sâu trong lớp áo.

Trong nón áo to rộng, Tô Mạc Mạc nhẹ nhấp lán môi nhợt nhạt, an tĩnh nhìn ra ngoài.

Đám mây bị chiếu sáng rọi kia, vẫn luôn che hết trên đỉnh đầu.

Ngày mai...

Chắc hẳn thời tiết cũng không tệ lắm.....

Cô gái an tĩnh rũ mắt, nghĩ thầm

*

Chiếc xe tư gia chạy gần nửa thành phố, tới khi bầu trời đã tối đen, mới tiến vào một khu biệt thự ở trung tâm thành phố C.

Người giúp việc Philippine đã nhận được thông báo từ trước đang đứng chờ bên cạnh gara, thấy xe nhà mình dừng lại, tiến lên mở cửa xe ra.

Trong xe, cô gái che mình trong áo hoodie dùng một chút, mới chậm chạp xoay người, xuống xe.

Người giúp việc Philippine thấy rõ cách ăn mặc của cô trong bóng đêm, cả người không khỏi ngại ngùng.

Áo hoodie cô gái này mặc vốn đã là loại dài, còn lớn hơn hai số so với cơ thể của cô, đuôi áo gần như đã dài qua đầu gối. Vì hiện tại đang là giữa mùa hè, cô mặc một cái quần an toàn dài chưa đến đầu gối, thế nên cặp chân trắng như tuyết lộ ra bên dưới áo.

Đôi chân mảnh khảnh, tinh tế xinh đẹp, dưới ánh đèn đường ngoài biệt thự như được đắp lên một tầng sa mỏng, màu da phảng phất càng thêm trắng nõn, trắng đến mức gần như trong suốt, không tìm được nửa điểm tì vết.

Người giúp việc Philippine lần đầu tiên thấy một cô gái nhỏ đẹp như chạm ngọc, sững sốt hai giây mới lấy lại tinh thần.

"Phu nhân, vị này chính là tiểu thư của Tô gia, Mạc Mạc sao?"

"Ừ."

Cao Thụ Văn xuống xe từ ghế điều khiển, nghe thấy lời nói của người giúp việc Philippine, đáy mắt xẹt qua một cảm xúc phức tạp.

Chẳng qua rất nhanh bà ta đã tươi cười, vòng đến cạnh cô gái,

"Mạc Mạc, đến đây, về nhà cùng dì nào."

Tô Mạc Mạc không gật đầu cũng không nói gì, nón áo càng thêm sụp xuống, cô an tĩnh đi theo đằng sau người giúp việc, chậm rãi đi vào biệt thự.

Cao Thụ Văn đứng phía sau, trong mắt xẹt qua một chút chán ghét.

..... Sinh ra trong gia đình danh giá thì có ích gì chứ?

Không phải giống như người câm à, an tĩnh quái thai, mà ốm không ai yêu thương.

Thua xa Tổ Tổ nhà mình.

Sau khi vào biệt thự, Cao Thụ Văn nhìn phòng khách.

"Tô Tổ, đến đây chào hỏi em gái Mạc Mạc của con nào."

"....."

Cô gái ngồi trên sofa đứng dậy.

Váy ngắn trên người làm nổi bật thân hình và dung mạo đẹp đẽ của Văn Tổ Tổ, nhưng lúc này biểu tình của cô lại không chút tình nguyện.

Cao Thụ Văn trừng mắt liếc cô ta một cái.

Văn Tổ Tổ chép miệng, đi qua đó, há miệng có lẽ gọi một câu: "Mạc Mạc, xin chào, chị là Văn Tổ Tổ."

Thân hình nhỏ xinh của cô gái hoàn toàn giấu sâu trong áo, không nhìn thấy được biểu cảm.

Trong không khí cũng không có bất kì tiếng vọng nào.

Văn Tổ Tổ xoay qua Cao Thụ Văn, Cao Thụ Văn cau mày, trong giọng nói mang theo tiếng cười, "Mạc Mạc, dì chưa kịp sắp xếp phòng của con xong, tối nay con tạm ngủ chung phòng với chị Tổ Tổ, có vấn đề gì không?"

Lần này rốt cuộc cô gái cũng có phản ứng, nhưng cũng chỉ là một tiếng "Ừm" cực nhẹ.

.....

Sau bữa tối, Tô Mạc Mạc theo sau Văn Tổ Tổ lên lầu.

Nhưng vào cửa, Văn Tổ Tổ liền khẳng khẳng bản thân "Không thể dùng chung phòng tắm với người khác", Tô Mạc Mạc chỉ có thể ôm quần áo của mình đi vào phòng tắm cho khách.

Đến khi cô tắm rửa xong xuôi, mặc áo hoodie khác trở về phòng Văn Tổ Tổ, Văn Tổ Tổ đang ngồi trên mép giường đưa lưng về phía cửa, nói chuyện qua điện thoại--

"Thích thì có cách gì chứ, mình đã chủ động như thế, Thương Ngạn vẫn không nhìn thấy mình. Mình thấy trong lòng của cậu ấy đều đã bị Thư Vi câu dẫn đi hết rồi."

"....."

"Thích, hoa hậu giảng đường thì sao chứ? Mình không thấy Thư Vi đẹp chỗ nào. Hơn nữa, lúc bầu chọn hoa hậu giảng đường đó, nếu không phải thấy cậu ta đến gần được Thương Ngạn, ai sẽ bầu chọn cho cậu ta chứ."

"....."

"Thân hình, dáng người tốt thì sao? Chọn hoa hậu giảng đường là phải nhìn mặt, đâu phải nhìn dáng người."

"....."

"Mình chưa nói đó vốn phải là mình, cậu --"

Văn Tổ Tổ đang nói, trong lúc lơ đãng nhìn thấy cô gái đứng ngay cửa, tiếng líu lo lập tức dừng lại.

Cô ta vội vàng cúp máy, biểu cảm có chút xấu.

"Em..... Em đi vào lúc nào?"

Gương mặt cô gái hoàn toàn che dấu bên dưới nón áo, một lúc lâu sau mới nghe thấy âm thanh truyền đến.

"Vừa nãy."

Nói xong hai chữ này, cô gái ôm quần áo của mình đến một phần giường khác.

Trong phòng chỉ bật đèn ngủ nhỏ đầu giường, ánh đèn nhu hòa, Văn Tổ Tổ chú ý đến ngón tay mảnh khảnh của cô gái vì cảm đồ mà có lúc lộ ra dưới cổ tay áo.

Dưới ánh đèn, đầu ngón tay tinh tế trắng nõn gần như trong suốt.

Sắc mặt Văn Tổ Tổ đột nhiên khó coi.

Giờ phút này cô ta mới nhớ ra, nếu xét về khuôn mặt, người duy nhất có thể dễ dàng đánh bại được Thư Vi có lẽ chính là cô gái trước mắt này.

Cô ta đã gặp qua diện mạo dưới lớp áo.

Hai năm trước, cô ta đi cùng ba mẹ đến viện thăm "tiểu thư Tô gia" mới vào, hôm đó cũng là một ngày hè. Cách một cánh cửa kính nhìn vào phòng bệnh, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô gái mặc đồ bệnh nhân màu trắng ấy, Văn Tổ Tổ đã không muốn bước vào --

Từ nhỏ cô đã kiêu ngạo về diện mạo của mình, đó là lần đầu tiên cô gặp một cô gái chỉ cần liếc mắt qua là đã thắng cô tuyệt đối.

Đó cũng là lần đầu tiên cô biết được, thì ra loại thuần túy sạch sẽ đến cực hạn đó, là một thứ đẹp đến mức gần như diễm lệ.

Vậy mà ngày mai Tô Mạc Mạc phải chuyển vào lớp bọn họ, vị trí hoa khôi lớp của mình đã khó giữ, Thương Ngạn càng không thể liếc mắt đến cô ta một cái phải không?

Văn Tổ Tổ cắn môi dưới, ánh mắt lập lờ.

Nhưng cũng không chừng..... Hai năm đã qua, vị tiểu thư Tô gia như mỹ nhân đó, khi lớn lên đã trở nên mờ nhạt trong biển người rồi.....

Văn Tổ Tổ bất an tự an ủi, ánh mắt dời qua người cô gái, đến khi thấy được mấy cái áo hoodie giống nhau trong đồng đồ của cô, trong lòng cô ta bất ngờ nổi sóng.

"Mạc Mạc, sau này em muốn mặc quần áo này đi học sao?"

Bàn tay đang xếp quần áo tạm dừng, Văn Tổ Tổ nghe được một tiếng đáp nhẹ gần như không thể nghe thấy.

Cô ta cảm lòng không đậu nhếch khóe miệng.

..... Được rồi, chỉ cần ngay từ đầu không được chú ý đến, cho dù sau này phát hiện ra thì sao chứ, đã biết được tính cách quái thai này của Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn tuyệt đối sẽ không coi trọng cô.

Văn Tổ Tổ an tâm hơn nhiều.

Cô ta vừa chuẩn bị lên giường ngủ thì thoáng thấy một đoạn cổ chân trắng như tuyết lộ ra của cô gái.

Ánh mắt Văn Tổ Tổ lóe lóe, lấy ra hai cái quần jean rộng trong một góc của tủ quần áo.

"Mạc Mạc, Tam trung không cho nữ sinh mặc váy dài từ đầu gối trở lên, chiều dài áo hoodie của em chắc chắn không đủ..... Chị có mấy cái quần jean, mua về vẫn chưa mặc qua lần nào, cho em đó."

"....."

Không khí an tĩnh vài giây, một bàn tay tinh tế trắng nõn thò ra từ trong tay áo hoodie to rộng, chậm chạp nhận lấy hai cái quần jean rộng quá mức đó.

"Cảm ơn." Cô gái nhẹ giọng nói.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mạc Mạc và Văn Tổ Tổ cùng ngồi xe của Văn gia, được tài xế trong công ty của Văn Trình Châu điều động tạm thời đưa đến Tam trung.

Mắt thấy đã gần đến trường, bất an trong lòng Văn Tổ Tổ đã thể hiện ra ngoài.

Ánh mắt xoay chuyển vài lần, cô ta giả vờ vô tình mở miệng: "Mạc Mạc, em sẽ chuyển vào lớp của bọn chị đúng không?"

Bên cạnh không có ai đáp lại, Văn Tổ Tổ đã quen với việc im lặng là cam chịu này.

Cô ta hờn dỗi ghen lời, cắn răng cười khê: "Mẹ của chị đề chị chăm sóc em, nên chị nhắc nhở em một chút..... Trong lớp chúng ta có một nam sinh tên Thương Ngạn, em phải nhớ đừng trêu chọc cậu ta."

"....." Cô gái vẫn không nói chuyện.

Văn Tổ Tổ có hơi chán nản.

May mà lúc này, có lẽ tài xế trong xe cảm thấy không khí xấu hổ, chủ động nối tiếp câu chuyện, "Tam trung Thương Ngạn..... Tôi cũng đã nghe nói qua nam sinh này, hình như địa vị của cậu ta rất lớn."

Đáy mắt Văn Tổ Tổ xẹt qua cảm xúc vinh dự sung sướng, rất nhanh đã bị đè áp xuống.

Cô ta xụ mặt, "Trong trường không có nhiều người biết địa vị của cậu ta, nhưng nghe nói ngày khai giảng năm lớp mười đó, cậu ta được hiệu trưởng đích thân dẫn vào lớp. Hơn nữa sau đó đã xảy ra một chuyện....."

Tài xế tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

"Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết có một học sinh đắc tội cậu ta, ở ngay cổng trường bị đánh đến mức đưa thẳng lên xe cứu thương, sau đó biến mất, không ai gặp lại..... Từ đó, trong trường có người đặt cho cậu ta một danh hiệu."

"Tôi cũng đã nghe nói qua chuyện này."

Tài xế cười cười trong kính chiếu hậu, trong mắt hiện lên sự kiêng dè.

Cho dù đã là người trưởng thành, hiển nhiên ông cũng vì tin đồn này nọ mà tồn tại sự kính sợ với một nam sinh cấp 3.

"Thương Ngạn, Thương Diêm La của Tam trung, đúng không?"

"....."

Ánh mắt Văn Tổ Tổ lóe lóe, khó có khi không nói nữa.

Đến cổng trường, Văn Tổ Tổ xuống xe vào lớp học, tài xế dẫn Tô Mạc Mạc đi đến tòa nhà hành chính, tìm chủ nhiệm lớp 11-1.

Trên đường, tài xế quan tâm hỏi thăm cô gái vài câu, vốn cho rằng sẽ không nhận được lời đáp nào, nhưng làm ông không ngờ được là, đứa bé quái gở

khác lạ ở Văn gia này, lúc này sẽ trả lời những câu hỏi của ông.

Tuy giọng nói vẫn rất nhẹ, nhưng đã làm tài xế có chút thụ sủng nhược kinh (*được sủng mà vừa mừng vừa lo*). Ông không khỏi cười nói: "Chú còn tưởng rằng con không thích nói chuyện."

"....."

Lúc này cô gái trầm mặc vài giây, mới có giọng nói thật nhẹ truyền ra từ mũ áo choàng.

"Con thích nói chuyện, nhưng không thích nói chuyện với người không thích con."

Như ba mẹ Văn gia, như Văn Tổ Tổ, như những hộ sĩ trong viện điều dưỡng, như những người trong kí ức rất ghét cô, người nhà họ Tô.

Tài xế sững sốt, dừng chân.

Dường như cô gái không hề phát hiện, vẫn tiếp tục bước từng bước về phía trước, thân hình nhỏ xinh, bước chân không lớn, đi rất chậm, cũng rất an tĩnh.

Tài xế chớp chớp mắt, lấy lại tinh thần, cười khổ đi theo.

Đứa bé được cho rằng chất phác đến mức gần như dại khờ, không nghĩ rằng lại là người có tâm tư trong sáng nhất.

Nhưng tài xế không thể đi cùng Tô Mạc Mạc đến tòa nhà hành chính.

Nhận được cuộc gọi, ông không thể không dừng lại.

"Mạc Mạc, chú có việc gấp ở công ty -- tòa lầu màu đỏ đó là khu hành chính đó, chú đã nhờ thầy Lý Sư Kiệt đón con dưới lầu, con tự qua đó được không?"

"....."

Tô Mạc Mạc nhìn thoáng qua tòa kiến trúc màu đỏ cách đây một khoảng, chậm rãi gật đầu.

Vài phút sau.

Cách tòa kiến trúc màu đỏ chỉ còn một tòa lầu, Tô Mạc Mạc đang đi trên đường nhỏ gần rừng trúc dừng chân, nhìn về phía trước.

Một nam sinh đang đứng trên đường dựa vào hàng rào.

Người đó đang mặc quần áo Tô Mạc Mạc đã nhìn quen cả đoạn đường từ nãy đến giờ, quần dài đen.

Nhưng lại có điểm khác.

Bóng dáng phía trước phá lệ tươi đẹp, cao gầy nhưng cứng cỏi, vai rộng eo hẹp, chân dài vô cùng, đem áo sơ mi và quần dài đen phác họa ra đường cong thân hình đẹp nhất.

Ánh sáng xuyên qua rừng trúc trở nên đặc biệt ôn nhu, vẽ lên những nét loang lổ xinh đẹp trên người anh.

Cô gái dừng lại tại chỗ vài giây.

Cuối cùng cô vẫn chậm rãi đi qua.

Đến khi đến sau lưng người đó, cô dừng lại, đang định lên tiếng, thì thấy người trước mặt đột nhiên xoay người lại.

Hiển nhiên đối phương vẫn chưa chú ý phía sau mình đang có một người.

Vì thế, một tiếng "Bịch" trầm thấp vang lên.

Tô Mạc Mạc theo bản năng phát ra tiếng, giờ tay che lại chớp mũi bị đâm đến phát đau.

Nam sinh đang cầm một tay vào túi cũng dừng chân, nhúm mày, con ngươi đen nhánh hạ xuống.

Trên gương mặt với đường nét sâu sắc có chút bức bối, nhìn thấy cách ăn mặc của người trước mặt thì dừng lại.

Người này mặc áo hoodie cũ cùng quần jean rộng thùng thình, còn đang đội nón áo.

Nhìn hai vai nhỏ hẹp, hẳn là một nữ sinh.

Hơn nữa vóc người rất thấp, hình như còn chưa đến một mét sáu, áo hoodie dài rộng và mũ cùng quần jean che lại tất cả dung mạo và dáng người của cô.

Với vóc dáng cao ráo của nam sinh, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy được nón áo trên đỉnh đầu.

"Cho..... Qua một chút."

Giọng nói dưới nón áo mềm nhẹ ngoài ý muốn, nam sinh có hơi bất ngờ, nhướn nhẹ mày.

Không biết có phải vì bị đâm trúng quá đau hay không, trong lúc nói chuyện, phảng phất có một giây rười rượi tạm dừng.

Nam sinh hạ tầm mắt.

Một cảm giác không nói rõ lướt qua trong lòng.

Tò Mạc Mạc nói xong, im lặng chờ đối phương tránh ra.

Đợi vài giây, ngoại trừ tiếng xào xạc vang lên do gió thổi trong rừng trúc tạo ra thì không còn động tĩnh nào khác.

Khi Tô Mạc Mạc chuẩn bị lên tiếng lần nữa, một giọng cười nói chây lười xuyên qua nón áo truyền vào tai.

"Đằng trước có nữ sinh đang đánh nhau, cậu đi đường vòng đi."

"..... Đánh nhau?"

Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi kiến thức mười mấy năm của cô, làm cô gái tò mò theo bản năng.

"Tại sao nữ sinh lại..... Đánh nhau?"

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng hừ cười, "Vì một người."

Trong bóng râm dưới mũ, cô gái chớp chớp mắt, càng ngạc nhiên: "Ai?"

"....."

Tầm mắt nam sinh hơi rũ xuống.

Anh chưa mở miệng, cô gái nhỏ như đang trộm mặc quần áo của người lớn cũng không truy vấn, có vẻ rất kiên nhẫn chờ anh trả lời.

Trầm mặc kéo dài vài giây, ma xui quỷ khiến, anh hơi hé miệng, môi mỏng phát ra hai chữ.

"..... Thương Ngạn."

Sau khi nói xong, gương mặt cực đẹp của nam sinh xẹt qua một tia tức giận nhàn nhạt.

Bị lừa đến đây làm anh không lường trước được..... Có lẽ bị ám đầu, mới có thể đứng đây chơi trò hỏi đáp với một cô bé kì quái không hề quen biết.

Nam sinh đang chuẩn bị nâng bước rời khỏi thì nghe thấy cô bé trước mắt nhẹ nhàng "a" một tiếng.

Phản ứng này làm hành động của anh dừng lại.

"..... Cậu biết cậu ta?"

"Tôi đã nghe nói qua."

Dưới nón áo, cô gái hơi cúi xuống, nhớ lại lời Văn Tổ Tổ nói.

"Thương Diêm La Tam trung."

"....."

Ở nơi cô gái không thấy được, trong con ngươi đen nhánh của nam sinh trở nên lạnh lẽo.

Giây tiếp theo, giọng nói mang theo chút giọng mũi mềm mại của cô gái vang lên, giống như đang lầu bầu--

"Nếu thật là Diêm La, vì sao có nhiều người thích cậu ta như thế."

Cô đã gặp tới mấy người.

Hai nữ sinh đang đánh nhau đàng trước; Văn Tố Tố nói chuyện rất kì quái; còn Thư Vi trong lòng Văn Tố Tố wua điện thoại..... Thương Ngạn gì đó ở Tam trung, thật ra được rất nhiều nữ sinh thích thì phải.

"Vì vậy không nên gọi là Thương Diêm La của Tam trung....."

"Vậy gọi là gì."

Nam sinh cười nhạt.

Cô gái nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, thanh âm mềm nhẹ mở miệng:

"Ừm..... Bông hoa của Tam trung?"

Hết chương 1

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phóng đăng đến bùng nổ

"Bông hoa..... của Tam trung?"

Nam sinh trước người Tô Mạc Mạc nhẹ nheo mắt lại, môi mỏng hé mở, chậm rãi lặp lại năm chữ này.

Ngữ điệu không lên không xuống, nhưng mang theo một hương vị nguy hiểm.

Tô Mạc Mạc hơi khó hiểu.

Không chờ cô đặt câu hỏi, phía trước con đường nhỏ cô đang đi bị nam sinh chặn lại, một giọng nữ kinh hi xen lẫn ủy khuất bỗng nhiên vang lên --

"Thương Ngạn!"

"....."

Thương Ngạn không hề đáp lại.

Anh dời mắt xuống, ánh mắt dừng trên thân hình nhỏ xinh của cô gái, khóe môi hơi cong lên, cười như không cười.

Thân hình cô gái dừng lại một giây, ngay sau đó chậm rãi xoay người, nhìn ra phía sau của cô.

Giữa rừng trúc và hàng rào, không có một bóng người.

Gió lạnh thổi qua rừng cây.

--

Vậy nên gọi "Thương Ngạn", chỉ có thể là.....

"Vừa nãy cậu gọi tôi là gì?"

Cách nón áo, giọng nói chầy lười mang theo tươi cười trên đỉnh đầu càng thêm trầm khàn.

Tô Mạc Mạc: "....."

Trong lúc hai người nói chuyện, nữ sinh đằng trước gọi Thương Ngạn đã chạy đến trước mặt, tiến lại thật gần mới dừng bước.

Nữ sinh lại mở miệng lần nữa, trong giọng nói có phần buồn bực yêu kiều.

"Nói chuyện với cậu đó, sao cậu không để ý đến mình vậy....."

Nói gần hết câu, Thư Vi mới chú ý đến, trước người Thương Ngạn, còn có một người mặc quần áo kì quái mà lúc này đã bị che khuất hoàn toàn.

Thư Vi sùng sốt.

Cô ta đảo mắt qua, lập tức đoán được người bị quần áo che khuất hết hoàn toàn là nữ giới.

Ánh mắt Thư Vi lập tức trở nên cảnh giác mang theo địch ý --

Thường thì một tiểu nha đầu ngay cả mặt cũng không thấy sẽ không được cô ta đặt vào mắt.

Nhưng chú ý đến khoảng cách rất gần giữa cô gái và Thương Ngạn, trong lòng Thư Vi liền sinh ra cảm xúc không thoải mái.

Cô ta không để lộ ra suy nghĩ của mình, chỉ mỉm cười tiến lên một bước.

"Ồ, bị tiểu học muội* muốn tỏ tình chặn lại sao?"

**(Xung hô dành cho nữ sinh học lớp thấp hơn)*

Nói vậy, dư quang Thư Vi liếc qua cô gái, "Tôi là Thư Vi, tiểu học muội, tên em là gì?"

"....."

Dưới nón áo, cô gái nhẹ nhấp nhấp đôi môi nhợt nhạt, chớp mắt, không nói gì.

Thư Vi.....

Hình như là hoa hậu giảng đường của Tam trung mà Văn Tố Tố không thích kia.

Lúc này Thương Ngạn nói "Đánh nhau", thì ra trong đó có một phía là người này sao.....

Nhìn cô gái mặc áo hoodie kì quái chỉ cúi đầu không nói chuyện, đáy mắt Thư Vi xẹt qua tia đắc ý, cô ta quay đầu, nhìn nam sinh đứng một bên.

"Thương Ngạn, lúc này không phải mình cố ý lừa cậu, cậu sẽ không tức giận đúng không? Minh đây....."

"Đi ra ngoài nói."

Độ cong trên môi của nam sinh không thay đổi, nhưng ngữ khí lại lạnh đi.

Nụ cười trên mặt Thư Vi cứng lại, tạm dừng hai giây cô ta mới "Ừ" một tiếng, vòng qua cô gái trước mặt, đi ra sau Tô Mặc Mặc.

Ánh mắt Thương Ngạn lần nữa dòm xuống.

Đứng tại chỗ một lúc, nam sinh rút tay trong túi quần hơi cúi người hướng về phía nón áo.

Cô gái có vẻ phát hiện ra gì đó, bất ngờ lui lại vài bước.

Hô hấp yếu ớt hít một hơi nhẹ.

Dường như bị dọa.

Cả người nam sinh dừng lại, con người đen nhánh lóe lên cảm xúc.

Giây lát sau, anh rút tay ra khỏi túi quần, giơ tay lên, không dùng lực mà vuốt vuốt nón áo mềm mại.

Sau đó anh tiến gần lại, cách một tầng vải hơi mỏng, lời nói lười biếng khàn khàn--

"Nhóc con."

"....."

"Có biết là em chết chắc rồi không?"

"....."

Hô hấp yếu ớt bên tai lần này lập tức dừng lại.

Thương Ngạn chặn lại ý cười cơ hồ muốn tràn ra mắt, bàn tay hơi dùng sức, vỗ vỗ đỉnh nón của cô gái.

"Nếu không muốn chết thì đứng ở đây chờ anh trở lại, -- kêu anh là "một bông hoa", chúng ta tính toán lại thật kĩ."

Dứt lời, Thương Ngan thẳng eo, nghiêng người vòng qua bên cạnh cô gái rời đi.

"....."

Dưới nón áo, cô gái động động môi.

Mười phút sau.

Bên ngoài rừng trúc, mấy nam sinh đi ra, đến cạnh Thương Ngan mới dừng lại.

Cầm đầu là Lê Triết mở miệng: "Ngạn ca, đã tìm hết rồi, trong rừng thật sự không có ai."

"....."

Cảm xúc trong đồng tử tối đen trầm xuống.

Trầm mặc thật lâu, nam sinh cười nhạo một tiếng, quay mặt đi, cất bước đi ra ngoài.

Lê Triết vội vàng đuổi theo.

"Ngạn ca, cậu đi đâu vậy?"

"Tòa lầu khoa học kỹ thuật."

"....." Lê Triết toét miệng, "Lại là cái nhóm huấn luyện máy tính đó? Nghi hè đã làm lâu như thế, còn chưa xong nữa hả?"

"Ừ."

Lê Triết đi bên cạnh quan sát một lát, thấy Thương Ngan không có vẻ nổi giận đùng đùng, mới tò mò há miệng hỏi --

"Ngạn ca, rốt cuộc lúc nãy cậu muốn tìm ai trong rừng trúc vậy, còn dám thả bò câu* cho cậu?"

*(Cho leo cây, thất hẹn,...)

Ánh mắt Thương Ngan khẽ nhúc nhích.

"..... Một đứa nhóc."

"Gi? Con nít?" Lê Triết ngờ ra hai giây, lấy lại tinh thần, dờ khóc dờ cười, "Ngạn ca, cậu cần gì phải so đo với con nít chứ?"

Thương Ngan không nói.

Lê Triết vui đùa, "Hay là chúng ta bắt người đó ra, để Ngạn ca đét mông nó?"

"....."

Bóng dáng thon dài đang đi phía trước dừng lại.

Đám người đi theo bao gồm Lê Triết đều dừng lại, thấy Thương Ngan nghiêng người về phía cậu ta, ánh mắt vi diệu.

Lê Triết bị nhìn đến khó hiểu, "Ngạn ca?"

Nam sinh được kiến nghị "đét mông" hoàn hồn trở về, đôi mắt anh lấy lại tiêu điểm, môi mỏng khẽ nhúc nhích, ánh mắt liếc nhìn Lê Triết lộ ra muôn vàn ghét bỏ --

"Cậu còn là người sao?"

Lê Triết: "....."

Lê Triết: "????"

*

Phía Tây Nam của Tam trung, tòa nhà khoa học kỹ thuật, lầu ba.

Chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt dẫn theo Tô Mặc Mặc mặc áo hoodie cỡ lớn cùng quần jean phía sau, đi vào hành lang dài bên phải lầu ba.

Ông dừng lại trước căn phòng đầu tiên.

Lý Sur Kiệt nâng tay gõ gõ lên cánh cửa gỗ được sơn màu đồng trước mặt, bên trong truyền ra một tiếng "Mời vào" không rõ ràng.

"Thầy Hoàng, chào buổi sáng."

Lý Sur Kiệt đẩy cửa ra, chào hỏi với người thầy đang ngồi trước máy tính.

Vị thầy giáo này tuổi cỡ 40, đeo kính đen, thấu kính dày cứ như đế chai, thân hình lộ rõ phía sau bàn làm việc máy tính, mặc cái áo sọc vuông không rõ màu sắc.

Sau tiếng chào của Lý Sur Kiệt, tiếng gõ bàn phím vẫn không ngừng, chờ vài giây sau, đối phương mới miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên máy tính.

"Ồ, là lão Lý à..... Ông chờ chút đã, tôi gõ hết đoạn này cái."

Lý Sur Kiệt đáp ứng.

Ước chừng qua năm phút sau, cuối cùng bàn phím trước máy tính bị gõ xuống thật mạnh rồi kết thúc. Hoàng Kỳ Thịnh đứng lên, duỗi eo chân một lần, vừa xoa sau cái cổ nhức mỏi vừa hỏi: "Lão Lý, ông đột nhiên tới đây làm gì?"

Lý Sur Kiệt chỉ qua cô gái đứng một bên, cười nói: "Tôi đem tổ viên mới của tổ máy tính của các người qua."

"Tổ viên mới?" Hoàng Kỳ Thịnh sững sốt, ngay sau đó bình tĩnh đại ngộ, "À à, chính là cô bé sức khỏe không tốt lắm mới chuyển vào lớp ông mà ông nói qua điện thoại đúng không?"

Lời nói thẳng này của Hoàng Kỳ Thịnh làm Lý Sur Kiệt hơi xấu hổ, ông quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, may mà cô gái được giấu trong lớp quần áo không có phản ứng gì.

Lúc này Lý Sur Kiệt mới cười cười xoay người lại.

"Đúng thế. Sức khỏe của bạn học Tô Mạc Mạc..... Tương đối suy yếu, mới vào trường nên rất khó thích ứng với chương trình học ở đây, tôi dẫn con bé qua đây cho ông, để nó làm quen với hoàn cảnh của trường."

"Được rồi, vốn dĩ Tô Huân Luyện máy tính vẫn còn hai chỗ trống, cũng không chiêu sinh thêm, cho ông một cái là được."

Lý Sur Kiệt khách khí qua lại vài câu với Hoàng Kỳ Thịnh, mới đi đến cạnh Tô Mạc Mạc.

Ông nhẹ giọng nói, "Tô Mạc Mạc, con tạm thời ở Tô Huân Luyện một thời gian, đến khi xác định được cơ thể có thể thích ứng với hoàn cảnh ở đây, rồi mới chính thức đi học, được chứ?"

Cô gái trầm mặc một lát, đáp nhẹ một tiếng.

"Vậy được rồi, thầy Hoàng, sáng nay tôi có tiết một, học sinh này giao cho ông đó, tôi đi trước đây."

"Được, thầy Lý đi thông thả."

Lý Sur Kiệt xoay người rồi đi.

Ông rời khỏi văn phòng được vài bước, trước mặt có mấy nam sinh đi đến.

Một người trong đó thấy ông, cười hi hi chào hỏi. Sau đó quay đầu về cầu thang phía sau hô lên:

"Ngạn ca, thầy Lý đến thăm tù cậu này!"

Vừa dứt lời, nam sinh phía sau dẫm lên bước cuối cùng của bậc thang.

Nghe vậy, đuôi mắt người nọ giương lên, đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười, "Thăm đại gia cậu thì có."

"Này này, ngài không phải là đại gia của tôi ư-- chỉ cần giúp tôi tìm ra bug (*lỗi*) của chương trình hôm qua, đừng nói đại gia, để tôi quý xuống gọi cậu là cha cũng được!"

"....."

Lý Sur Kiệt nghe được nhủ mày, "Mấy người các cậu, ở Tô Huân Luyện nghiêm chỉnh một chút cho tôi."

Người đang muốn gọi cha là Ngô Hoàng Bác, nghe vậy cười ha ha vui vẻ, "Tô Huân Luyện chỉ có mấy người tui em, nghiêm chỉnh cho ai xem chứ thầy

Lý?"

"Từ giờ không phải chỉ có mấy cậu."

"..... Hả? Muốn thêm người?"

Lý Sur Kiệt: "Thành viên mới đang ở trong văn phòng thầy Hoàng, sau này các cậu bớt nhõn nháo lại đi."

Nói xong, Lý Sur Kiệt tức giận trừng mắt nhìn mấy nam sinh cột nhà đó một cái, lúc này mới nhấc chân xuống lầu.

Ông vừa đi vừa nói thầm trong lòng: Cô bé nhỏ như vậy bị mình đưa đến Tổ Huấn Luyện, có thể có chỗ không phù hợp hay không?

..... Nghĩ đi nghĩ lại, sao luôn có cảm giác như đưa dê vào miệng cạp vậy nhỉ?

Mấy nam sinh lục tục đi đến cửa văn phòng.

Cánh cửa mở ra một nửa, trước bàn làm việc, tổ viên mới đang ngồi trên ghế đưa lưng về phía bọn họ.

Áo hoodie to tướng, quần jean rộng thùng thình, nón áo cũng được đội vào.

Che kín mít.

"Mẹ nó," Ngô Hoàng Bác kinh ngạc cảm thán một tiếng, "Tổ viên mới ăn mặc kiểu gì vậy?..... Nhưng mà có hơi giống với công việc hacker đấy?"

Mấy nam sinh còn lại cười theo.

Ngô Hoàng Bác nâng bước chuẩn bị vào phòng, nhấc bước đầu tiên mới cảm nhận được chỗ khác thường -- cậu ta xoay đầu lại, nhìn Thương Ngạn không hề có động tĩnh bên cạnh, không khỏi ngạc nhiên nói:

"Cha Ngạn, ngài không vào sao?"

"....."

Ánh mắt đặt trên bóng dáng nhỏ xinh bên trong cánh cửa của Thương Ngạn hơi động đậy.

Giấy lát sau, anh hạ mi mắt, liếm hàm trên, khẽ hừ cười một tiếng.

"Vào."

Nam sinh bước từng bước dài vào.

Ngô Hoàng Bác và những người khác cũng đi vào.

"Đến hết rồi à."

Hoàng Kỳ Thịnh ngồi sau bàn làm việc thấy mấy tổ viên tiến vào, trực tiếp đứng lên, chỉ vào cô gái ngồi trên ghế dựa trước bàn giới thiệu, "Đây là thành viên mới của tổ chúng ta, lát nữa từng người các cậu đi chào hỏi, làm quen một chút."

Hoàng Kỳ Thịnh vừa nói, vừa dọn dẹp cặp làm việc của mình, "Tôi có việc khác phải làm, các cậu tâm sự với thành viên mới những chuyện trong tổ đi."

Mặt Ngô Hoàng Bác trắng bệch, "Thầy Hoàng, nhiệm vụ kia đã quá khó khăn, thầy còn đem thành viên mới vào nữa."

Hoàng Kỳ Thịnh nghe thấy lời nhắc này, mới nhớ ra --

"À đúng rồi, thành viên mới này không có căn bản gì về lập trình, một người trong các cậu ra dạy một chút."

Vừa nghe thấy lời này, mấy nam sinh đều cứng họng.

"Thầy, ngay cả chúng em còn tự lo không xong, làm sao có thời gian dạy người mới chứ?"

Tròng mắt Ngô Hoàng Bác chuyển động, ngay sau đó nhìn thoáng qua nam sinh bên cạnh--

"Đề Ngạn ca làm đi, chúng em so với Ngạn ca đều chỉ là con trai (*so với cha ông*), không dạy nổi."

Hoàng Kỳ Thịnh bị Ngô Hoàng Bác chọc giận bật cười.

"Được, vậy em đi dạy thành viên mới đi, Thương Ngạn."

"....."

Chữ cuối cùng được phát ra, cô gái ngồi trên ghế vẫn không có phản ứng gì, thân hình bỗng nhiên cứng đờ.

Đằng sau cô, cặp mắt đen nhìn chằm chằm bóng dáng tinh tế, hiện lên một chút hài hước thật nhẹ.

Thấy Thương Ngạn không lên tiếng, Hoàng Kỳ Thịnh nhíu mày, "Sao nào, em cũng không dạy nổi?"

"..... Dạy."

Nam sinh lười biếng đồng ý. Anh tiến về phía trước, đến sau lưng thành viên mới mới dừng chân.

Nhắc tay lên, đỡ chỗ dựa sau lưng cô gái.

Thương Ngạn cúi người về phía trước, ngay cạnh nón áo của cô.

"Nhất định dạy..... Phải tự trải nghiệm."

Bốn chữ cuối cùng được phát ra từng tiếng chậm rãi.

Tiếng cười tục khàn mà ý vị thâm trường (*có ý nghĩa sâu sắc*) vang lên.

Mấy người đằng sau nghe thấy được, run lên --

Tiếng cười này của Ngạn ca quả thật,

..... Phóng đảng đến bùng nổ.

Tác giả có lời muốn nói: Cha Ngạn là phóng đảng nhất.

Cha Ngạn:?

Hết chương 2

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Điều là hậu cung của tôi đấy

Tuy Hoàng Kỳ Thịnh chỉ là giáo viên của Tổ Huấn Luyện, nhưng đã sớm nghe về "sự tích" của Thương Ngạn ở Tam trung.

Nghe Thương Ngạn đồng ý, ngược lại ông có chỗ không yên tâm.

"Thương Ngạn, cậu đừng có bắt nạt thành viên mới."

Tầm mắt Ngô Hoàng Bác xoay chuyển, vui cười nói --

"Thầy Hoàng, ngài nghĩ cái gì vậy chứ, Ngạn ca là loại người bắt nạt kẻ yếu à?"

Cậu ta xoay đầu, liếc mắt ra hiệu cho những người khác.

"..... Huống chi, không phải còn chúng em ở đây sao."

Hoàng Kỳ Thịnh hơi yên tâm phần nào.

Nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, ông dặn dò thêm vài câu rồi xách cặp và laptop rời khỏi phòng làm việc.

Chờ bóng dáng Hoàng Kỳ Thịnh biến mất ở cửa cầu thang, Ngô Hoàng Bác thu lại vẻ cười đùa, lắc đầu với người bên cạnh.

Người nọ hiểu ý, đi qua đóng cửa, xoay lưng đứng dựa vào cánh cửa.

"Rầm", một tiếng trầm thấp vang lên.

Nhóc con ngồi trên ghế hơi gồng mình lên.

Ngô Hoàng Bác đi đến bàn làm việc trước mặt Tô Mặc Mặc, dựa vào mặt bàn.

"Ngạn ca, nói như thế nào đây? -- cho thành viên mới biết được?"

"....."

Thương Ngạn vẫn giữ tư thế cúi người như ban nãy, hơi bên cạnh vành nón cô nhóc.

"Nghe thấy chưa, nhóc con."

"....."

Dưới nón áo yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp yếu ớt.

Thương Ngạn tạm dừng một lát, cười nhạt.

Anh ngồi dậy, đi về phía tủ đứng, truyền lại lời nói lười nhác.

"Các cậu cứ nhìn rồi làm."

Ngô Hoàng Bác đang thất thần hồi thần lại, vui vẻ.

"Thằng nhóc người mới này, sau cậu có thể không biết điều như này? Đùi Ngạn ca còn không chịu ôm, vậy cậu đừng có trách chúng tôi dạy dỗ cậu."

"....."

Trong phòng an tĩnh một lúc lâu, ngoại trừ tiếng lật sách của Thương Ngạn trước tủ, cô gái ngồi trên ghế vẫn không lên tiếng như trước.

Ngô Hoàng Bác vẫn cười tươi, nhưng không nhận được nhủ mày.

"Cậu bị câm à, không nói chuyện được sao?"

Không kiên nhẫn thốt ra, Ngô Hoàng Bác đá chân đập vào ghế dựa của người mới.

Ghế xoay bị đá vang lên hai tiếng "bịch bịch".

"....."

Thương Ngạn đứng trước tủ đứng, đưa lưng về phía căn phòng.

Một tay anh cầm quyển sách lập trình, nghe thấy tiếng đá ghế, đốt ngón tay thon dài đang định lật qua trang bìa dừng tạm.

Con người đen nhánh bị lông mi tinh mịn hơi rũ xuống che khuất, không thấy được biểu cảm.

Ngừng hai giây, trang giấy vẫn được lật qua.

Thương Ngạn chưa động đậy.

Căn phòng sau lưng anh, một nam sinh mập mạp trong tổ cũng đi đến cạnh ghế dựa, chen vào nói:

"Thằng nhóc này lì lợm thật đấy, lúc nãy cũng thế, ngay cả Ngạn ca nói mày cũng không đáp?"

"Có lẽ thiếu thốn khả năng nào đó?"

"Đừng làm."

Lúc này Ngô Hoàng Bác không kịp phản ứng, tức giận cắn răng cười --

"Ngồi chỗ đó hình như còn chưa cao đến eo Ngạn ca, lỡ như chơi hỏng mắt, thầy Hoàng sẽ lại tìm chúng ta tính sổ."

"....."

Động từ nào đó trong câu này, làm ngón tay lật sách của Thương Ngạn một lần nữa dừng lại.

"Không mở miệng thì chưa nói làm gì, nón áo cũng không chịu tháo? Thằng nhóc không lễ phép này, ít ra phải dạy dỗ quy củ cho nó mới được."

Ngô Hoàng Bác nói, nhảy xuống bàn, duỗi tay hướng về đỉnh đầu của nhóc con trên ghế--

"Đừng có trốn, nếu không bị thương thì đừng có trách tôi."

"..... Bốp."

Tiếng gấp sách không nặng không nhẹ vang lên.

Động tĩnh đột ngột này làm Ngô Hoàng Bác dừng động tác.

Cậu ta quay đầu, chân chòe nhìn Thương Ngạn đang đưa lưng về mọi người.

"Ngạn ca?"

"....."

Thương Ngạn nghiêng thân mình, bất động thanh sắc* rũ mắt, ánh mắt rơi xuống trên người nhóc con --

**(Mặt không đổi sắc)*

Hai bàn tay trong tay áo của Tô Mặc Mặc để trên đầu gối, ở cổ tay áo mơ hồ thấy được đầu ngón tay xanh nhạt bắt an quán vào nhau.

Thương Ngạn thu mắt, quay người, đặt quyển sách trong tay vào tủ đứng.

"Được rồi."

"Hả? Không dạy dỗ cậu ta nữa à Ngạn ca?"

Thương Ngạn không nói tiếp.

Anh lấy một cái notebook ra từ trong ngăn tủ, đi đến chỗ cô gái đang ngồi trên ghế.

Đặt tay lên chỗ tựa, năm ngón tay thon dài nắm chặt, dùng sức một chút --

Một tay nam sinh lôi ghế xoay, kéo cô gái vẫn còn đang lơ đãng trên ghế vào gian phòng bên trong.

"Từ giờ nhóc con này coi như là một nửa học trò của tôi, không được mơ ước."

..... Mơ ước?

Mọi người sững sờ.

Kéo ghế dựa đến cửa phòng, Thương Ngạn dừng lại.

Mấy nam sinh còn đang sững sờ, tầm mắt Thương Ngạn hạ xuống, nhìn nón áo.

Anh cười nhạo.

"Ai trong bọn họ dám khi dễ em thì phải nói cho anh, hiểu chưa, nhóc con."

Trong phòng an tĩnh vài giây, từ nón áo truyền ra một tiếng thở mềm nhẹ "Ừm".

Mọi người đứng hình.

Ngô Hoàng Bác: "..... Nữ???"

Thương Ngạn giơ tay, kéo cái ghế và cô gái trên đó cùng nhau vào phòng.

Rầm một tiếng.

Cửa khép lại.

Nửa nhịp sau, một đám như quỷ khóc sói gào la lối bên ngoài--

"Cậu đóng cửa làm gì vậy cha Ngạn??"

"Mẹ nó mẹ nó thù hạ lưu tình (*nuông tay*) đi cha Ngan!"

"Trong tổ chỉ có một cô gái bảo bối đó cha Ngan, tốt xấu gì cậu phải để mấy đứa con trai nhìn rõ dung nhan khó thấy của người ta đi mà --"

Trong phòng, Thương Ngan thả tay ra, cười nhạt.

"Lung tung rối loạn cái gì."

Anh liếc mắt xuống, dời lên cái nón to tướng của áo hoodie.

Cô gái ngoại trừ việc theo bản năng nắm lấy tay vịn của ghế khi bị anh bất ngờ lôi cả người lẫn ghế đi thì vẫn luôn ngồi yên đó, không có nửa động tác nào khác.

Ngoan đến mức chọc người khác ngứa ngáy trong lòng.

Ánh mắt Thương Ngan chột lóe, đặt laptop trong tay lên chỗ trống trên bàn.

Anh cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh.

"Nhóc con."

Anh hừ một cái, như cười như không mà gọi cô.

Tô Mạc Mạc lên tiếng, nghe thấy có phần không tình nguyện.

"Em tên gì?"

"....."

"Nói chuyện."

"Tô Mạc Mạc."

"....."

Con người đen nhánh của nam sinh lóe lên ánh sáng nhạt.

Giây tiếp theo, anh cong khoe môi, vẫn ngồi ở đó, khuỷu tay đè lên đầu gối cúi người xuống, gần như sắp tiến vào trong nón áo của cô gái.

Cô gái phát hiện ra, rụt lại với biên độ rất nhỏ.

Người trước mặt vẫn khàn giọng cười cười --

"Tô gì?"

"....."

Tô Mạc Mạc nhấp môi, khuôn mặt nhỏ giấu trong nón áo hơi bạnh ra.

Rõ ràng cậu ta nghe được.

"Tô..... Mạc Mạc."

Ánh mắt Thương Ngan hơi đông cứng.

Từ vị trí hiện tại của anh nhìn xuống, nón áo to rộng này không thể che hết hoàn toàn khuôn mặt cô gái, để lộ ra một đoạn đường cong trên cằm.

Tuy chỉ có một đoạn này, nhưng đã trắng gần đến mức trong suốt, như được dùng thứ ngọc tinh khiết sạch sẽ nhất, loại một phân một hào đó mà cân nhắc làm ra, làm người khác không thể dời mắt.

Tô Mạc Mạc phát hiện ra, ép nón áo càng thấp xuống.

Thương Ngan hoàn hồn, mắt hơi trầm.

..... Nhóc con chỉ mới lộ ra một đoạn cằm, vậy mà còn làm anh hoảng hốt thất thần.

Thương Ngan tự giấu cười nhạt, xoay người ngồi thẳng dậy.

Anh vừa gõ tên lên màn hình, vừa cười như không cười mà mở miệng:

"Tô --"

Dư quang anh thoáng nhìn qua.

"Miêu Miêu*?"

**(Chữ Mạc trong tên của Mạc Mạc phiên âm đọc là Miǎo, khá giống với chữ Miêu đọc là*

Miāo

nên Ngạn ca mới đọc thành như vậy)

"....."

Tô Mạc Mạc nắm chặt đầu ngón tay.

"Là Mạc, Mạc trong xa xôi."

Thương Ngạn vẫn cong môi, nhưng theo bản năng nhú mày lại.

Trên bàn phím đen tuyền, ngón tay thon dài vẫn không dừng, yên tâm thoải mái gõ "Tô Miêu Miêu".

Tô Mạc Mạc: "....."

Mặc dù có hơi bức bối, nhưng Tô Mạc Mạc vẫn có thể phân biệt được, trò đùa này của Thương Ngạn không có ác ý.

Trong phòng không ai nói chuyện.

Notebook đã lâu không dùng, nam sinh ngồi trên bàn lấy ra một cái USB, cài đặt lại hệ thống cho máy tính.

Từ tầm nhìn của Tô Mạc Mạc, chỉ có thể nhìn thấy tư thế ngồi của người đó vẫn tản mạn, lưng nhác dựa vào bức tường phía sau, ngón tay thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng xinh đẹp, chuyển động trên bàn phím, hành động tùy ý, lộ ra sự phóng túng chói mắt mà thông dong không để ý.

Làm người khác không rời mắt được.

..... Trong sách cổ viết, nói "Thiếu niên phong lưu", chính là như này sao.

Tô Mạc Mạc nghĩ thầm.

Tầm mắt cô dời xuống.

Cặp chân thon dài dựa vào cạnh bàn lưng biếng đặt dưới ánh mắt của cô gái.

Cái thứ dùng để chống đỡ này dài một cách khó hiểu, mũi chân đã sắp đụng trúng cô rồi.

Tô Mạc Mạc chậm rãi rút lại cẳng chân.

Dư quang Thương Ngạn thoáng nhìn, nhếch nhẹ môi.

"Em sợ anh?"

"....."

Đầu ngón tay Thương Ngạn dừng lại.

Anh chưa nghe rõ, rũ mắt, nhìn cô gái.

"Em vừa nói gì?"

Vì thế nghe được giọng nói mềm mại ấy lặp lại một lần:

"..... Cậu không ghét tôi sao?"

Thương Ngạn mỉm cười.

"Sao anh phải ghét em -- Tô Miêu Miêu?"

Xung hô cuối cùng bị ngửi khí hài hước của thiếu niên ép ra khàn khàn.

Tò Mạc Mạc cũng chậm chạp, nói từng chữ.

"Thương Diêm La."

"....."

Động tác Thương Ngạn tạm ngưng, nheo mắt lại.

Không chờ anh nhận diện cảm xúc của mình, thì nghe thấy đoạn sau, vẫn là thanh âm nhu mềm ấy.

"Cậu không ghét tôi..... Tôi cũng không ghét cậu."

Có lẽ sợ anh đổi ý, cô gái nhỏ giọng bổ sung:

"Chúng ta tốt với nhau."

Thương Ngạn ngẩn ra.

Giấy lát sau, đôi mắt anh lấp lánh, đầu lưỡi đảo qua hàm trên, ý cười nghiền ngẫm.

"..... Được."

*

Một tiếng sau, Thương Ngạn mới ra khỏi phòng ngẩng đầu lên, thì đối diện với ánh mắt ai oán.

Ngô Hoàng Bác: "Ngạn ca, tìm tôi vỡ tan rồi."

"?"

"Tôi dốc hết tâm huyết đi theo cậu một hơn một năm, đảo mắt cậu đã lấy người mới thay thế tôi."

"....."

Thương Ngạn liếc nhìn cậu ta có ý quát mắng.

Nhìn biểu cảm là thấy bị ghê tởm không ít.

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì?" Nam sinh sải chân dài đi đến trước bàn máy tính chuyên dụng của mình, thấp người xuống quơ quơ con chuột trên bàn, không quay đầu lại hỏi.

Ngô Hoàng Bác nháy mắt biến sắc mặt, chân chó nịnh nót sấp lại --

"Ngạn ca, cậu đã gặp thành viên mới từ trước rồi sao?"

"Ừ."

Bên cạnh có một cái đầu thò qua, "Ngạn ca, người mới này có đẹp không??"

"Không phải các cậu gặp rồi sao."

Ngô Hoàng Bác: "Không phải, bọn tôi nói khuôn mặt đó-- cái nón đó lớn như thế, sắp biến thành bao bố luôn rồi, chúng tôi có nhìn thấy diện mạo đâu?"

"Không biết."

Thương Ngạn vẫn giữ tốc độ gõ bàn phím như cũ, mười ngón thon dài, cảnh đẹp ý vui.

"--? Ngạn ca cũng chưa thấy??"

"Ừ."

"Vậy xong rồi." Ngô Hoàng Bác trở về ghế dựa, "Vốn cho rằng với cách hành xử lúc nãy của Ngạn ca, chắc hẳn cô gái nhỏ đó rất đẹp, ít nhất cũng phải bằng Thư Vi -- kết quả cậu vốn dĩ chưa từng thấy mặt của người mới sao?"

Tiếng gõ bàn phím trong tay Thương Ngạn rốt cuộc cũng dừng.

Anh nâng mắt, cười như không cười.

"Xong rồi như thế nào?"

Ngô Hoàng Bác bò dậy, hạ giọng:

"Cậu nhớ lại đi Ngan ca, người mới này thoát nhìn yếu ớt, nếu diện mạo chỉ như bình thường, chắc chắn cũng sẽ không che chắn kín mít lại ngay giữa mùa hè!"

Thương Ngan nhướn mày, "Cho nên?"

Ngô Hoàng Bác vỗ tay, "Nên ý tôi là, người mới này nhất định xấu-- hơn nữa không phải xấu bình thường, là loại xấu xí ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố. Để tôi miêu tả cho cậu vài thứ, như miệng --"

"Bóp!"

Ngô Hoàng Bác bị đánh ngây ra, qua hai giây mới ôm đầu khóc: "Ngan ca cậu đánh tôi làm gì?"

Thương Ngan đã thu tay, thông thả ung dung cọ cọ hai bàn tay,

"Nói nhiều."

"Không phải tôi sợ Ngan ca nhất thời lẫn lộn trong lòng, hoa khôi cả trường như Thư Vi lại không chịu theo đuổi, mà làm đường lạc lối sao....."

"....."

Thương Ngan cười như không cười liếc xéo cậu ta, giả vờ muốn giơ tay lên.

Ngô Hoàng Bác che miệng nghiêng qua một bên.

Hai nam sinh bên cạnh nhìn đến bật cười, một người trong đó đứng ra hòa giải giúp Ngô Hoàng Bác, "Nói không chừng là làn da không đẹp."

"Da xấu đến mức nào mới phải che kín mít?..... Như vậy phải đen tới mức nào chứ?"

Ngô Hoàng Bác không kiềm chế được miệng.

Nói xong cậu ta liền hối hận, vội vàng cẩn thận nhìn qua Thương Ngan.

Thấy nam sinh khó có khi thất thần.

Trong phòng an tĩnh hai giây, mới nghe Thương Ngan rũ mắt, cười nhẹ.

"Trắng."

Chỉ là trắng thôi sao?

Thậm chí làm người khác không nhìn được nghĩ, nếu dùng lòng bàn tay dè lên làn da trắng nõn mềm mịn đó, thoáng dùng sức, có lẽ sẽ để lại dấu vết ửng đỏ ái muội.

"Hả? Cậu nói gì chứ Ngan ca?"

Ngô Hoàng Bác tò mò truy vấn.

Lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, nam sinh là thành niên thứ năm trong tổ đi vào, vừa ném bình nước trong tay vừa nhìn Thương Ngan.

"Ngan ca, bên ngoài có người tìm."

Ngô Hoàng Bác lập tức có hứng thú mới, "Ồ, học kỳ mới không khí mới -- lần này là con gái nhà ai đây, gan lớn thật, còn theo đuổi tới tận Tổ Huấn Luyện?"

Nam sinh đi vào báo tin hiểu ý, chớp chớp mắt với Ngô Hoàng Bác, "Hình như là hoa khôi của lớp Ngan ca."

Ngô Hoàng Bác: "À, là khổng tước kiêu ngạo kia đúng không?"

Thấy Thương Ngan không động đậy gì, nam sinh tiến vào cười khỏ.

"Ngan ca, hoa khôi của lớp cậu còn đang canh giữ ở cầu thang đó, nếu cậu không ra, tôi thấy cậu ta có thể đứng đó tới hết tiết tự học cuối cùng đó."

"....."

Thương Ngạn đẩy bàn phím trong tay ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Giương mặt anh tuần chồi mắt vẫn tươi cười, nhưng lại mang thêm vài phần khó chịu.

Chờ tiếng đóng cửa vang lên, đám người Ngô Hoàng Bác cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra --

"Chim không tước nhỏ này thật khờ, sao cậu ta không thử tìm hiểu xem, Thư Vi quần lấy Ngạn ca chặt như thế, vì sao vẫn không tới Tô Huấn Luyện chứ?"

"Hừm..... Tôi thấy cậu ta dám tìm đến đây làm gián đoạn công việc, chắc chắn cậu ta sẽ không xong với Ngạn ca rồi."

"Nói không chừng đúng vậy thật."

"Chúng ta đánh cược?"

"....."

Trong lúc bốn nam sinh cùng nhau thương lượng tiền đặt cược, cánh cửa gian phòng bên trong kêu lên "kêu kẹt", bị một người đẩy ra.

Vẫn là cô gái được áo hoodie dài rộng và quần jean thùng thình che kín đứng đó.

Dù gì cũng là con gái, cho dù có khả năng rất xấu xí, nhưng bốn đứa con trai vốn đã quen thuộc với căn phòng toàn giống đực này vẫn đứng hình ở đó.

Đến khi thanh âm mềm nhẹ truyền ra từ trong nón áo sụp xuống đó --

"Cậu ấy nói tôi có thể sẽ không tìm thấy mấy quyển sách..... Xin hỏi sách đặt ở đâu vậy?"

"....."

Trầm mặc và an tĩnh kéo dài, Ngô Hoàng Bác bị đẩy ra làm người đại diện, gương mặt căng cứng đỏ lên, áp ứng hai câu mới lắp bắp nói ra một đáp án--

"Ngoài phòng..... Bên kia của cầu thang, phòng đầu tiên là thư viện....."

"Cảm ơn."

Tô Mạc Mạc nhẹ giọng đáp.

Cô đi đến cửa phòng, kéo ra, an tĩnh đi ra ngoài, không tiếng động đóng cửa lại.

Đầu ngón tay vừa trượt xuống then cửa, cầu thang sau lưng cô đột nhiên truyền ra tiếng nói--

"..... Cậu không nghe nói, tôi đã có bạn gái?"

Âm thanh réo rất lọt vào tai, chữ cuối hơi trầm khàn, đi vào lòng người.

Tô Mạc Mạc hơi ngẩn ra.

Cô đương nhiên biết giọng nói này -- mới nãy trong phòng, cô còn bị người này vừa chế nhạo vừa kiên nhẫn dạy kiến thức lập trình.

Cũng lười biếng như này, tựa như không để tâm, tựa như chưa tỉnh ngủ.

"Thương Ngạn, cậu căn bản chưa từng thừa nhận quan hệ với Thư Vi. Thật ra hai người vốn không có quan hệ nam nữ đúng không?"

Một giọng nữ ừ khuát vang lên.

"Nếu cậu đã không thích cô ấy, vì sao không thể thử tiếp nhận mình?"

Nếu nói giọng của Thương Ngạn chỉ làm cô hơi ngẩn ra, thì giọng nữ này đã làm cô trực tiếp ngây ra như phỗng.

--

Không phải người nào khác, đúng là con gái bảo bối của gia đình mà cô đang ở nhờ, Văn Tố Tố.

Cũng là người sáng nay trong xe đã nói cho cô biết Thương Ngạn là "Thương Diêm La" của Tam trung, kêu cô tránh xa người này.

"....."

Không khí phía sau im lặng đột ngột.

Giây lát sau, Tô Mạc Mạc nghe thấy trong giọng nói có chút ủ rũ khàn khàn.

Nam sinh cười một tiếng rất nhẹ.

Tựa như một mảnh lông chim phát qua đầu quả tim của người, ngựa ngựa tê dại --

"Đúng là Thư Vi không phải bạn gái của tôi."

Văn Tố Tố mừng rỡ, "Câu thừa nhận? Vậy có phải mình....."

"Bởi vì tôi không có hứng thú với nữ giới."

"_."

Văn Tố Tố ngây người.

Thương Ngạn hừ một tiếng, cười nhạt, đuôi mắt lạnh lẽo giương lên.

Anh tùy ý vươn tay ra sau, ngửi khí trào phúng --

"Có biết Tổ Huấn Luyện sau lưng tôi không, cả nhóm bên trong đều là hậu cung của tôi đấy."

Tô Mạc Mạc: "....."

Văn Tố Tố: "....."

Cho dù nghe ra lời này có ý chế nhạo, Văn Tố Tố vẫn theo bản năng nhìn theo phương hướng cánh tay nam sinh.

Nhìn qua đó, đồng tử cô ta co rút lại.

"Cô --"

"....."

Thấy phản ứng của Văn Tố Tố không đúng, Thương Ngạn cũng nửa xoay người, tầm mắt liếc qua.

Đúng đó, chính là cô gái bé nhỏ xinh xắn đang có ý định yên lặng không tiếng động bước đi.

Hết chương 3

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-1: Thật xin lỗi

Văn Tố Tố nín thở vài giây, mới đề ép được câu chất vấn “Sao cô lại ở đây” đã tới bên miệng.

Nhưng cô ta vẫn không thể tin nổi nhìn qua đó.

Thấp thỏm bất an cả buổi sáng, cô ta vẫn không thấy Tô Mạc Mạc chuyển vào lớp mình.

Trước khi tới đây, cô ta còn thở phào nhẹ nhõm một hơi, tưởng rằng bởi vì tình huống nào đó đã khiến ba mẹ thay đổi quyết định muốn chuyển Tô Mạc Mạc vào lớp mình.

Nhưng cô ta nghĩ ra sao cũng không thể tin được, thế nhưng có thể gặp được Tô Mặc Mặc ở đây!

Hơn nữa..... Hình như đối phương còn đi ra từ văn phòng Tổ Huân Luyện của Thương Ngạn.

Tưởng tượng đến việc Thương Ngạn và Tô Mặc Mặc đã ở cùng nhau trong một căn phòng cả buổi sáng, Văn Tố Tố cảm thấy lòng mình cứ như bị mèo cào.

Biểu tình cô ta không không chế được trở nên khó nhìn.

Nhưng Thương Ngạn đã nghiêng người đi, nhìn văn phòng của Tổ Huân Luyện ở phía sau, không để ý đến biểu cảm của Văn Tố Tố đã thay đổi.

“Nhóc con?”

Anh nhưong mây, ngữ khí nhẹ nhàng hài hước, “Em chạy đi đâu?”

“.....”

Đã bị phát hiện, Tô Mặc Mặc chỉ phải im lặng thu hồi bàn tay đang đẩy cửa ra.

Cô xoay người, không nhìn hai người, chỉ yên lặng đi về hướng thư viện.

Trong chốc lát, bóng dáng nhỏ xinh đã biến mất ở cửa thư viện.

Thương Ngạn thu hồi tầm mắt, thấy được ánh mắt Văn Tố Tố phức tạp nhìn anh.

Ý cười dưới đáy mắt nhạt dần, Thương Ngạn lười nhắc nhủu mây.

“Còn gì nữa?”

Văn Tố Tố cúi đầu, “..... Người lúc này, là tổ viên mới của các cậu sao?”

Bị hỏi như vậy, Thương Ngạn mới nhớ đến lời nói kì quái của mình.

Anh không khỏi mỉm cười.

“Cô ấy không phải, chỉ là một nhóc con thôi.”

Lời này làm cặp mắt Văn Tố Tố sáng lên hi vọng.

Cô ta đè nặng ngữ điệu thờ dò hỏi: “Tổ viên mới này của các cậu có hơi kì quái..... Cô ấy vẫn luôn đội nón như thế sao?”

“.....”

Thật lâu không được đáp lại, Văn Tố Tố khó hiểu ngẩng đầu lên, thấy nam sinh vẫn đứng tại chỗ, rũ mắt liếc cô ta.

Ngũ quan thâm thúy tuần mỷ được ánh sáng ngoài cửa sổ lọt vào mạ lên một tầng vàng nhạt, sống mũi cao thẳng với làn da trắng lạnh âm u, môi mỏng hơi cong lên, không biết là cười hay chỉ đang trào phúng.

Thấy Văn Tố Tố ngửa đầu nhìn lên, con ngươi đen nhánh gọn sóng lạnh lùng, môi mỏng hé mở.

“Người của tổ chúng tôi, liên quan gì đến cậu?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố trắng xanh.

Vài giây sau, cô ta đứng đó nắm chặt bàn tay, trong mắt cô ta chứa nước mắt dùng sức trừng Thương Ngạn một cái, xoay người chạy xuống cầu thang.

Nhìn bóng dáng kia biến mất, cảm xúc trên ngũ quan đậm bạc của nam sinh tan đi vài phần.

Mặt không biểu cảm xoay người trở về.

Tối trước cửa, cặp chân dài dừng lại.

Sau cửa không biết ai nói câu “Hình như đã quay về”, theo sau là một chuỗi bước chân hỗn loạn cùng tạp âm.

Thương Ngạn dùng mũi chân đẩy cửa, rũ mắt đảo qua.

Trên mặt đất là mấy cái ghế dựa bừa bộn.

Trong góc, trước mấy bàn máy tính, một đám nhân mô cầu dạng*, tất cả đều đang chuyên tâm làm việc.

**(Nhân mô cầu dạng: Ở đây có thể hiểu là mặt chó thân người, bên ngoài thì lịch sự nghiêm túc, bên trong thì đang suy tính gì đó)*

Thương Ngạn nhấc chân bước vào, không thèm nhìn thẳng.

“Ai làm thì tự dọn đi.”

Anh trở về trước máy tính.

Bốn nam sinh còn lại trong tổ dựng thẳng lỗ tai, một lúc sau, không thấy Thương Ngạn nổi giận, Ngô Hoàng Bác mới trở mặt xoay ghế dựa sát lại——

“Ngạn ca, chim khổng tước kia đi rồi sao?”

“Ừ.”

Mười ngón tay tung bay trước máy tính, lười nhác đáp, không hề tạm dừng.

Ngô Hoàng Bác: “À, vậy hai người..... Có kết quả gì chưa?”

“Kết quả gì?”

Cuối cùng Thương Ngạn dùng gỗ, lười biếng nghiêng mặt.

“Không phải chim khổng tước đi tìm Ngạn ca thổ lộ sao?..... Qua một kỳ nghỉ hè, người ta đã không kiên nhẫn chờ cậu buổi chiều đến lớp đã chạy đến Tổ Huấn Luyện trước—— Ngạn ca vẫn chưa tỏ vẻ gì với người ta sao?”

Ngô Hoàng Bác nhướn mày với anh.

Thương Ngạn im lặng hai giây, phút chốc cong môi cười lên.

Ngô Hoàng Bác bị nụ cười này làm lung lay, bên tai nghe thấy thanh âm từ tính như vụn băng đông lạnh——

“Nếu cậu không tìm được bug (lỗi) của chương trình kia, tôi đây sẽ giúp cậu xử lý nó, đỡ cho cậu tiếc nuối không nỡ xóa bỏ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....?”

“Trễ nhất là chiều nay, cậu có thể bắt đầu bây giờ.”

Ngô Hoàng Bác ngây ra vài giây, trong nháy mắt hai chân mềm nhũn:

“Đừng đừng đừng—— Cha Ngạn con sai rồi, đó là sản phẩm cả kì nghỉ hè của con—— cầu xin bàn phím của cha Ngạn tha cho mạng chó của con!”

Ngô Hoàng Bác đang la hét như quỷ khóc sói gào, cửa phòng bị mở ra, cô gái ôm một quyển sách an tĩnh bước vào.

Thương Ngạn đang bị làm phiền đứng lên, thuận thế đi đến cạnh cô.

Anh rũ mắt xuống đánh giá.

“Nhóc con, đi lấy sách gì vậy?”

Tô Mạc Mạc yên lặng nhìn bàn tay đang duỗi qua: Khớp xương thon dài rõ ràng, vân da hơi mỏng, mặc dù chỉ hơi giương ra, thoát nhìn trắng nõn mà hữu lực.

Cô mím môi, không nhúc nhích.

“Bây giờ em có thể coi như là học trò của anh, anh nói gì em cũng phải nghe.”

Thương Ngạn dụ dỗ.

“.....”

Tô Mạc Mạc chần chờ hai giây, mới chậm rãi đặt sách lên.

Động tác thật cẩn thận, dường như sợ đè nặng anh.

Thương Ngạn cầm lòng không đậu cong lên khóe môi.

Ánh mắt rơi xuống bìa sách.

“《Ngôn ngữ C* —— từ nhập môn đến tinh thông》?”

**(Ngôn ngữ C: Một dạng ngôn ngữ lập trình)*

Âm cuối hơi cao lên, giọng nói mang theo ý cười.

Thanh âm của Thương Ngạn sạch sẽ mát lạnh, đọc có cái tên sách mà cũng rất dễ nghe.

Tô Mạc Mạc đang có chút thất thần thì nghe thấy giọng nói đó phát ra——

“Ai trong các cậu cho rằng em ấy tìm quyển sách này là thích hợp?”

Đám người nhìn nhau.

Loan Văn Trạch trong tổ mở miệng, “Ngạn ca, sách này dễ đặt nền móng cho người mới cũng được phải không?”

Đối với Thương Ngạn, người có “quyền uy” đủ để sánh vai với thầy Hoàng, Loan Văn Trạch có nghi ngờ gì cũng phải thật cẩn thận mới nói ra.

“Đổi sách cho em ấy.”

Ngô Hoàng Bác cũng tò mò: “..... Đổi thành cái gì?”

“Ngôn ngữ C —— từ nhập môn đến từ bỏ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Phụt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

An tĩnh hai giây, cô gái vươn tay ra, dùng sức túm lấy quyển sách trong tay Thương Ngạn lấy về, không quay đầu lại đi vào phòng trong.

Ngô Hoàng Bác không nhịn cười được, đứng dậy đi tới, “Cha Ngạn, cậu đã chọc giận thành viên mới tính tình ngoan ngoãn rồi.”

“..... Đúng là đã tức giận.”

Thương Ngạn cười thu mắt, rũ mi, nhìn ngón tay cái của mình.

Vết xước do bìa sách xẹt qua tạo nên chậm rãi chảy máu.

Ngô Hoàng Bác bên cạnh cũng cúi đầu theo, thấy vết thương trên tay Thương Ngạn thì hoảng sợ.

“Tay cậu sao lại bị như vậy?”

Cậu ta sững sốt trong chốc lát mới lấy lại tinh thần, nhớ đến mấy lời đồn nghe được trong trường về Thương Ngạn, âm cuối của cậu ta run run ——

“Người, người mới làm?”

..... Thành viên mới bé nhỏ của bọn họ sẽ không vì chuyện này mà ngày đầu tiên tiến vào đã nhuộm máu Tổ Huấn Luyện rồi chứ

Nhưng tâm trạng của Thương Ngạn lại có vẻ rất vui, nhìn vào vết thương cười cười.

Anh gãi tay, không chút để ý mút hết vết máu rồi xoay người trở lại trước máy tính.

Ngô Hoàng Bác càng mơ hồ: “Cha Ngạn, cậu không nổi giận sao?..... Chẳng lẽ mấy ngày nay ăn chay?”

Thương Ngạn liếc cậu ta.

Ngô Hoàng Bác rút cổ, ngồi vào chỗ nửa phút, vẫn không nhịn được xoay đầu lại——

“Cha Ngạn, nếu vết thương này do tôi gây ra, cậu sẽ như thế nào?”

“.....”

Người đang gõ số liệu lười biếng cười.

Lạnh lẽo khó hiểu.

“Tôi sẽ không như thế nào, nhưng cậu thì không chắc.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Đêm trước bị đám người Lê Triết kéo đi quán cà phê Internet xuyên đêm, Thương Ngan gõ xong một đoạn, nằm lên bàn ngủ.

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa, không ai trong Tổ Huấn Luyện dám quấy rầy anh, lúc này trong phòng đã không còn ai.

Anh xoa cổ và hai vai cứng đờ, vừa định chuẩn bị rời đi, thoáng thấy đồ vật đặt trên góc bàn——

Một miếng băng keo cá nhân in hình phim hoạt hình.

——

Khi con ôm lấy cái đuôi cuộn tròn của mình, trông mắt đen nhánh bóng bẩy nhìn anh.

Thương Ngan hơi nhướn mày, cảm thấy đầu quả tim giống như bị đuôi khi quét qua.

Bên cạnh góc bàn, có một tờ giấy ghi chú nho nhỏ, trên đó viết ba chữ “Thật xin lỗi”.

Thương Ngan cười nhẹ, cất bước ra ngoài.

Gần đến cửa, ma xui quỷ khiến, anh nghiêng mắt nhìn thoáng qua cánh cửa để mở bên trong.

Đương nhiên không còn ai.

Nam sinh đứng tại chỗ một lát, đi đến trước bàn cầm lấy băng keo cá nhân, xoay người rời khỏi.

Ngoài cửa sổ.

Lá cây nằm dưới án nắng giữa trưa, gió hè thổi qua làm chúng đung đưa, in bóng lên cửa sổ, tờ ghi chú ở góc bàn lay động trong gió.

Hết chương 4

——

Bìa truyện mới do bạn lxlxsso tặng.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-2: Nhà ăn

Ăn tối xong, rời khỏi bàn ăn, Tô Mạc Mạc trở về phòng sớm.

Nội thất phòng cho khách vẫn chưa sắp xếp ổn thỏa, nên tối nay cô vẫn ngủ cùng phòng với Văn Tổ Tổ.

Hiệu quả cách âm của Văn gia rất tốt.

Nhưng dù đóng chặt cửa phòng, Tô Mạc Mạc vẫn nghe thấy tiếng cãi nhau mơ hồ truyền từ phòng ăn của Văn Tổ Tổ và ba mẹ Văn gia.

Không nghe rõ nội dung.

Cô gái ngồi trước bàn nhỏ dưới bàn tay trắng nõn, dè lên nón áo hoodie, những âm thanh đó lại cách xa hơn một chút.

Mơ hồ mà yếu điệu.

Như phát ra từ một thế giới khác.

Quyển sách 《 Từ nhập môn đến tinh thông 》 trong tay Tô Mạc Mạc được lật qua trang 42, phía sau cô, cửa phòng bị người dùng sức kéo ra.

Văn Tố Tố biểu tình khó coi bước đến.

Sau khi đi vào, Văn Tố Tố dừng chân. Ánh mắt cô ta phức tạp, liếc qua thân ảnh trước bàn học, giận dỗi đi qua góc phòng khác.

Trong phòng an tĩnh.

Hồ hấp của cô gái trước bàn học nhẹ đến mức không nghe thấy, dường như hoàn toàn không hề tồn tại.

Văn Tố Tố vài lần muốn nói lại thôi, vẫn không nhận được phá hồng sự trầm mặc.

“Mạc Mạc”, cô ta đè nặng cảm xúc trong giọng nói, “Sao em lại vào tổ máy tính của trường chúng ta?”

“.....”

Bàn tay cầm cây bút tạm dừng.

“Thầy Lý sắp xếp.”

Văn Tố Tố suy nghĩ vài giây, mới hiểu ra Tô Mạc Mạc đang nói đến chủ nhiệm lớp 11-1 Lý Sư Kiệt.

Cô ta có phần không cam lòng, chỉ có thể cau mày.

“Vậy hôm nay ở trường, Thương Ngạn có thấy em..... Chị nói là có thấy em tháo nón ra không?”

“Không.”

Cô gái nhẹ nhàng lật một trang sách.

Ánh mắt quét đến dòng chữ “Từ nhập môn đến tinh thông” ở góc tờ giấy, Tô Mạc Mạc bỗng dừng nhớ đến thanh âm mát lạnh tươi cười trào phúng nọ.

Ngón tay gõ gõ trên quyển sách của cô gái dừng lại, dưới ánh đèn trắng đến trong suốt.

“..... Cậu ta không có chú ý đến tôi.”

Cô rũ mi, nói ra rất nhẹ nhàng.

“.....”

Văn Tố Tố thở phào một hơi dài. Giống như tro tàn trong lòng lại bùng lên, ánh mắt cũng trở nên linh hoạt hơn.

Cô ta đã nghĩ, ngày mai phải xin lỗi như thế nào với người đó vì sự xúc động hôm nay.

Chìm đắm trong rung động như thế, Văn Tố Tố đã quên để ý, vừa nãy cô ta chỉ che giấu hỏi một câu, cô gái đã nói ra lời mà cô ta muốn nghe thấy nhất.

.....

Dưới ánh đèn bàn, Tô Mạc Mạc khép sách lại.

Trên giường lớn phía sau, Văn Tố Tố đã ngủ, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim roi.

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu, nhìn đồng hồ.

Gần nửa đêm

Hôm nay cô ngủ rất trễ.

..... Nếu mẹ Viện trưởng biết được, hẳn là sẽ trách cô.

Tô Mạc Mạc không tiếng động đứng lên.

Lấy ra áo hoodie màu xám và nội y đã được người giúp việc Philippine giặt sạch đặt trong tủ quần áo, cô gái khẽ khàng bước ra, đi đến phòng tắm cho khách.

Cách đó vài bước là phòng ngủ chính.

Bên trong đã tắt đèn, nghĩ rằng vợ chồng Cao Thụ Văn đã ngủ, cô gái càng bước đi nhẹ hơn.

Khi cô đi ngang qua cửa phòng ngủ chính, giọng nữ cuồng loạn bị bức tường cách âm cản lại truyền ra từ kẹt cửa——

“Văn Trình Châu, tôi là bảo mẫu của Tô gia sao!”

“Thụ Văn.....”

“Con của mình mà Tô gia còn mặc kệ, mắc mớ gì lại ném đến nhà chúng ta? Coi chỗ này là trạm thu dưỡng hay thùng rác vậy??”

“..... Mạc Mạc cũng chỉ ở nhà mình hai năm, bà đừng nói quá lên như thế.”

“Hai năm? Nói ra dễ quá —— với cái tính cách của lão phu nhân Tô gia, để nó quay về mới là lạ!”

“Trước kia Tô gia giúp chúng ta nhiều như thế, bà coi như là báo ân đi.”

“Nhưng nó có bệnh! Lỡ như ngày nào đó, nó chết trong nhà chúng ta ——”

“Bốp!”

“..... Văn Trình Châu! Ông dám vì tiểu tạp chủng của Tô gia mà đánh tôi —— bà nội ruột của nó còn không muốn liếc nhìn nó một cái, sao ông coi nó thành bảo bối như vậy, nó là con gái ông à!?”

“Đủ rồi!..... Tôi không muốn nghe bà ăn nói điên khùng nữa.”

Văn Trình Châu đen mặt mở cửa ra.

Ra ngoài, lỗ tai ông động động, cảnh giác quay đầu nhìn qua ——

Hành lang trống rỗng kéo dài, ánh trăng xuyên thấu qua cửa kính, chiếu xuống mặt đất.

Không phát hiện ra gì hết, Văn Trình Châu nhú mồm, xoay người ra ngoài ban công hút thuốc.

Cách đó vài mét là phòng cho khách, cánh cửa khép hờ chậm rãi đóng chặt.

Cô gái chậm rãi ngồi xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Cô ôm đầu gối, cầm đặt trên khăn tắm và quần áo trước người, an tĩnh nhìn ra không trung ngoài cửa sổ sát đất.

Cảnh cây khô hắc vuron ra, như muốn chạm đến bầu trời đầy sao và mặt trăng sáng ngời.

“..... Mày với không tới.”

Trong căn phòng tối đen, cô gái nhẹ giọng nói ra.

Tựa như những thứ Văn Tố Tố muốn là có thể có được dễ như trở bàn tay.

Nhưng đối với cô.....

Với không tới.

Nên cô không muốn hi vọng xa vời.

*

Tam trung là trường học bán trú.

Dựa theo quy định, nếu không phải xin nghỉ, tất cả học sinh đều phải ăn trưa trong nhà ăn của trường.

“—— âm mưu! Đây nhất định là âm mưu của nhà ăn trường học!”

Xoay lưng lại với cửa sổ nhà ăn, một tay Lê Triết nâng mâm cơm, một tay khác cầm đôi đũa đảo qua đảo lại đồ ăn trong đó. Sau đó cậu ta ghét bỏ gác đũa qua một bên.

“Nếu không phải là quy định bắt buộc, nhà ăn này chắc chắn sẽ vì ế hàng mà đóng cửa trong vòng ba ngày.”

Sát cửa sổ, Thương Ngạn nhận lấy đồ ăn liếc mắt nhìn, đồng thời nhú mồm.

Nhưng anh cũng không nói gì, cầm đĩa bước đi.

“Này, Ngạn ca, cậu chờ chút.”

Đi mấy bước, hai người gặp Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đang đi đến.

Hai người này vốn học cùng lớp, lại ở chung trong Tô Huấn Luyện, hiển nhiên bây giờ cũng cùng nhau học xong, nhìn thấy Thương Ngạn, Ngô Hoàng Bác lập tức chân chó đi về phía trước ——

“Ồ, cha Ngạn, ngài còn tự ăn cơm sao?”

“.....”

Thương Ngạn liếc nhìn cậu ta, môi mỏng mở ra, cười như không cười.

Con người đen nhánh lạnh lẽo.

“Không ‘tự’ ăn, chờ cậu dứt?”

“Tôi đây nào dám, đoạt mất vị trí của hoa hậu giảng đường, cô ấy xé xác tôi thì làm sao?” Ngô Hoàng Bác nhìn xung quanh, “Aiz, trưa nay sao không thấy hoa hậu giảng đường đi theo?”

Lệ Triết: “Chắc là giáo viên lớp mười hai dạy quá giờ.”

Cậu ta vừa nói xong, Thương Ngạn đã cất bước đi đến khu ăn.

Ngô Hoàng Bác và Lệ Triết đã gặp nhau mấy lần, lúc này cũng không thấy xa lạ, tiến lên hai bước nhỏ giọng hỏi: “Tâm trạng cậu ấy không tốt sao?”

Lệ Triết thờ dài.

“Biết tiết cuối cùng của chúng tôi là gì không?”

Ngô Hoàng Bác ngơ ra hai giây, bưng bình đại ngộ:

“Ngữ văn.”

“.....”

Lệ Triết chẹp miệng gật đầu, không tiếng động thờ dài, quay đầu theo sau.

Mấy người còn lại đứng bên cửa sổ lấy đồ ăn đủ rồi, có người phụ trách chiếm chỗ, lúc này đang đứng trong khu I của chỗ ăn, phát tay với bọn họ.

“Ngạn ca.”

Giọng nói cũng không lớn, nhưng nghe cũng đã nghe, ánh mắt sôi nổi tò mò hoặc sợ hãi của mọi người nhìn về nam sinh cầm đầu đi ở giữa.

Có ai chưa nghe qua danh tiếng “Thương Diễm La”, những người không biết chuyện thì được mấy lời truyền miệng “phổ cập khoa học”, ánh mắt nhìn nam sinh từ kinh diễm đã chuyển thành sợ hãi.

Biểu cảm của Lệ Triết trầm xuống.

Thương Ngạn hồn nhiên chưa nhận ra, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng lười biếng, không rõ cảm xúc dưới đáy mắt, cầm mâm cơm đi đến khu I của chỗ ăn.

Thấy Thương Ngạn chưa tức giận, trong lòng Lệ Triết nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng đi theo.

Nhưng mới đi mấy mét, thấy chân dài của nam sinh chậm đi, ngay sau đó ngừng lại, ánh mắt nghiêng về một cái bàn ăn bên kia.

Lệ Triết nhìn theo hướng đó.

“Á, Ngạn ca, đó không phải là thầy Hoàng của tổ máy tính các cậu sau?..... Chú lùn nhỏ ngồi bên cạnh thầy ấy là ai vậy, con của thầy ấy à?”

“.....”

Nửa ngày không nghe được tiếng đáp, Lệ Triết tò mò mà quay đầu nhìn.

Nam sinh đứng đó hơi nheo mắt, môi mỏng cong lên.

Giống như tâm tình đột nhiên trở nên không tồi.

Lệ Triết chần chờ xoay người, đi lên hai bước về phía trước, dừng bên cạnh bàn.

Cậu ta cong lưng, bày ra vẻ cợt nhả ——

“Chào buổi trưa, thầy Hoàng, mang con trai thầy đi ăn à?”

“.....”

Vừa nghe thấy ngữ khí không nghiêm chỉnh này, Hoàng Kỳ Thịnh nhíu mày ngẩng đầu.

Thấy là Lệ Triết, ông không có tí bất ngờ gì.

Lệ Triết cười hì hì, “Mỗi lần thấy em, ngài đừng bày ra biểu tình hận sắt không rèn thành thép.”

“Cậu cũng biết tôi có ý này?”

Trông mặt Lệ Triết xoay chuyển, ánh mắt rơi xuống nhóc con bị áo hoodie rộng thùng thình che hơn nửa người bên cạnh Hoàng Kỳ Thịnh——

“Bên cạnh là con trai ngài à? Thoạt nhìn có vẻ mười bốn mười lăm tuổi đúng không?”

Hoàng Kỳ Thịnh quay đầu, mặc kệ cậu ta.

“Ăn cơm của cậu đi.”

Lệ Triết đứng dậy.

“Vậy thầy Hoàng cứ từ từ ——”

Âm cuối chưa dứt đã bị tiếng động mâm com kim loại đặt lên bàn ăn chặn lại.

Lệ Triết sừng sốt hai giây, “Ngan ca, bàn ăn của chúng ta ở bên kia.”

Bàn tay thon dài để mâm com xuống, không nhanh không chậm đẩy qua cạnh cô gái mặc áo hoodie.

Đuôi mắt Thương Ngạn rũ xuống, hừ cười.

“Thấy thầy giáo ăn cơm còn không ngồi xuống ăn cùng. Có lẽ phép hay không?”

Lời nói ám chỉ Lệ Triết.

Nhưng cặp con ngươi đen như mực đó lại không hề chớp mắt nhìn chăm chú cô gái ngồi cạnh Hoàng Kỳ Thịnh.

Lệ Triết: “.....?”

Cậu ta cũng không biết, trong từ điển của Ngan ca của bọn họ vậy mà có hai từ “Lễ phép” hả??

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu Miêu: (nhỏ giọng) Thầy, em muốn đổi chỗ.....

Hết chương 4

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cậu mới 1 mét 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dứt lời, Thương Ngạn vươn cặp chân dài, ngồi xuống bên cạnh Tô Mạc Mạc.

Lệ Triết và mấy nam sinh khác ngó ra, nhìn nhau vài lần rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Ở giữa còn một cô gái nhỏ, Hoàng Kỳ Thịnh ngồi thẳng dậy, cau mày nhìn mấy học sinh này của mình ——

“Sao trước kia không thấy các cậu biết tôn sư trọng đạo?”

Khủy tay Thương Ngạn chống lên bàn, ngón tay thon dài vuốt cằm, rũ mắt liếc cô gái hai giấy, anh mới nghiêng ngẫm cong khóe môi.

“Có thể do..... Em cũng đã làm sư phụ cho người ta?”

Hoàng Kỳ Thịnh nghĩ nghĩ, mới hiểu ra Thương Ngạn đang nói việc ông để anh dạy Tô Mạc Mạc.

Ông gật đầu, “Đúng lúc tôi ăn cơm xong còn phải qua văn phòng bên kia, cậu đã làm ‘sư phụ’, nhớ phải dẫn người an toàn trở về Tổ Huấn Luyện.”

Thương Ngạn gật đầu biểu đạt đồng ý.

Hoàng Kỳ Thịnh vừa đi, Lệ Triết ngồi đối diện Thương Ngạn tò mò hỏi: “Ngạn ca, cậu còn làm thầy người khác nữa à?”

Bên cạnh có nam sinh cười. “Ai vậy, có được vinh hạnh cấp bậc này?”

“Chẳng lẽ..... Hoa hậu giảng đường Thư Vĩ?”

“.....”

Nói xong, bên cạnh vang lên mấy tiếng cười hi hi ha ha.

Thương Ngạn chỉ rũ mắt, thong thả ung dung ăn cơm. Khóe môi cười không chút để ý, mặc kệ bọn họ khoe khoang lung tung.

Đến một lúc nào đó, anh bất ngờ nhàn nhạt mở miệng ——

“Nhóc con, mặt sắp vui vào mâm cơm luôn rồi.”

Tiếng vui cười lú lo trên bàn dừng lại.

Đám nam sinh kinh ngạc nhìn Thương Ngạn.

Ngón tay cầm đũa dừng lại, Thương Ngạn lười biếng giương mắt nhìn qua bên cạnh.

Mọi người nhìn theo.

Quả nhiên là vậy.

Nhóc con bị áo hoodie che khuất gần như đã bỏ cả người lên bàn rồi.

Đáy mắt Thương Ngạn nổi lên nghiêng ngẫm

Anh cúi người qua, đến khi cách nón áo khoảng một gang tay mới hoãn lại.

Khóe môi nhếch lên, dờn mắt qua.

Thế nên giữa đám đông ồn ào trong nhà ăn, dường như bên tai Tô Mạc Mạc chỉ còn tiếng cười đến lạc giọng của người kia ——

“..... Không phải phải tốt với nhau, nói không sợ anh sao?”

Âm cuối làm Tô Mạc Mạc khó hiểu muốn run lên.

Cô gái bối rối nhăn chớp mắt.

Cô do dự không lên tiếng.

Lệ Triết ngồi đối diện nhủ mày, ngay sau đó cười nói: “Con trai thầy Hoàng có hơi hướng nội à?”

“Con gái.”

Thương Ngạn không thèm nâng mắt nói một câu.

“..... Hà? Con gái sao lại ăn mặc như vậy?”

Lệ Triết sững sốt vài giây mới nhìn qua Tô Mặc Mặc, “Xin lỗi nha em gái nhỏ, mắt của anh trai không sáng lắm.”

Lệ Triết còn định nói tiếp, đối diện cậu ta, Thương Ngan trước sau vẫn rũ mắt nhìn cô gái giương mắt lên.

Đồng thời, chân dài dưới bàn duỗi thẳng, đập cái ghế dưới hông Lệ Triết một cái.

Thương Ngan lười biếng nhìn cậu ta, nhấc cằm qua bên cạnh.

“..... Ngồi bên kia.”

Lệ Triết: “——?”

“Bớt lảm lời.”

Lệ Triết cũng là người lạnh lẽo, ánh mắt xoay vài vòng rồi phản ứng lại ——

“Hoá ra là vì tôi ngồi đối diện, nhóc con này mới không dám ngẩng đầu sao?”

Cậu ta đứng lên, “Được rồi, tôi đổi chỗ.”

Thương Ngan không lên tiếng nhìn qua.

Sau khi dịch ra, quả nhiên cô gái thoáng ngồi thẳng dậy.

Lệ Triết đổi chỗ xong, ngồi xếp qua Thương Ngan, vừa ngồi xuống hai giây, đôi mắt liền tròn tròn nhìn mâm cơm của Thương Ngan——

“Không đúng rồi Ngan ca..... Đây là thịt sốt tỏi, vì sao của tôi đều là mộc nhĩ với cà rốt còn cả mâm của Ngan ca đều đầy thịt??”

*(Thịt sốt tỏi: 鱼香肉丝, không biết edit sao luôn)

□

Bên cạnh có người cười trộm, “Có thể là vì gương mặt.”

“Má nó.”

Lệ Triết trừng mắt qua, “Của cậu cũng toàn là cà rốt mộc nhĩ đó, cười nhạo tôi gì chứ!?”

“..... Chúng tôi cũng thế.”

“Đúng vậy, chỉ có mâm của Ngan ca, hình như đã đem hết thịt trong nồi đổ vào.”

“Rốt cuộc ai là người múc đồ ăn vậy?? Không biết xã hội pháp trị mỗi người đều là bình đẳng sao!”

“‘Mỗi người’ là bình đẳng, nhưng trong mắt nữ giới, chênh lệch của Ngan ca và chúng ta đã vượt qua rào cản giống loài rồi phải không?”

“..... Mị nó, đây là lời cậu có thể nói ra sao, ra đây đi tôi không đánh cậu đâu.”

Các nam sinh ồn ào bên cạnh, ánh mắt Thương Ngan rơi xuống mâm cơm trước mặt cô gái ngồi cạnh.

Cơm tẻ, canh trứng, măng xào.

Cùng với món thịt sốt tỏi phiên bản cà rốt mộc nhĩ.

Thương Ngan nhìn hai giây.

“Nhóc con, em như vậy sẽ không đủ dinh dưỡng.”

“.....”

Bàn tay vươn ra cầm muỗng dừng lại, thật lâu không động đậy —— dường như cô đang tự hỏi mâm cơm của mình có chỗ nào ‘không đủ dinh dưỡng’.

Đôi mắt người nọ đảo qua, cười.

“Khó trách chỉ có 1 mét 5.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Cậu..... Cậu mới 1 mét 5.”

Thanh âm của cô gái bị đè nén mềm mại, mang theo giọng mũi nhàn nhạt, giữa nhà ăn ồn ào càng khó nghe thấy.

Chỉ có Thương Ngan ngồi bên phải cô nghe được.

Ý cười nơi đáy mắt anh tăng thêm.

“Anh 185.”

“.....”

“Thiếu váy trắng nhỏ à, anh mới mua vài cái áo sơ mi, tặng em?”

“.....”

Cặp mắt Thương Ngan đầy vui vẻ.

Anh không tiếp tục chọc cô nữa, nghiêng người ra phía sau lấy một đôi đũa mới.

Sau đó anh gấp thịt sốt tỏi chưa được đựng đến trong mâm cơm của mình đặt vào mâm của Tô Mạc Mạc.

Tiếng cười đùa bên cạnh dừng lại.

Lệ Triết khó không chế biểu cảm mà co rút khóe môi, “Ngan...c... Ca?”

“Ừm.”

Người nọ không giương mắt, chỉ lười biếng đáp lại.

Lệ Triết: “Tôi cũng chỉ có cà rốt.”

“Em ấy mười bảy, còn đang tuổi cao thêm”

“Cô ấy mười bảy?” Biểu tình Lệ Triết vận vẹo, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, “Không đúng, tôi cũng mười bảy mà, cũng đang ở tuổi cao thêm!”

“Ồ.”

Cuối cùng Thương Ngan cũng nâng mắt, đuôi mắt hẹp dài nhướng lên.

“Em ấy 1 mét 5, cậu cũng 1 mét 5?”

Lệ Triết: “.....”

Lệ Triết: “Được, nhường cho cậu ấy.”

Thương Ngan nhìn qua, đôi đũa dừng trên không.

Nhóc con chậm rãi kéo mâm cơm của mình qua chỗ khác.

Dùng hết 1 mét 5 tỏ vẻ kháng cự.

Thương Ngan dùng động tác, đặt đũa xuống, nhướng mày.

“Sao vậy?”

Tô Mạc Mạc im lặng hai giây, giọng thật sự rất thấp, gần như không nghe rõ:

“..... Tôi cao 158.”

..... Khi mang giày.

Cô gái trộm bổ sung thêm một câu trong lòng.

Đồng tử đen nhánh của Thương Ngạn gọn lên ý cười.

Anh cố chặn lại khóe môi cong lên, hơi cúi người sáp lại cô gái ——

“Em cao bao nhiêu? Anh không nghe rõ.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Vết xe đổ “Tô Miêu Miêu” vẫn còn đó.

Cô đã có kinh nghiệm một lần, làm thế nào cũng không chịu mở miệng nữa.

Trên bàn an tĩnh.

Không khí nhất thời quý dị.

Cuối cùng vẫn là Lê Triết không nhịn được ho một tiếng, “Ngạn ca, cậu và Hừm, bạn học nữ này, quen biết nhau sao?”

“Thành viên mới trong tổ, học trò nhỏ của tôi.”

Thương Ngạn nhướn mày.

“Cũng là nhóc con hôm qua tôi để các cậu tìm trong rừng trúc.”

Lê Triết: “.....”

Lê Triết khiếp sợ nhìn Tô Mạc Mạc.

——

Người dám thả bỏ câu cho Thương Ngạn, vậy mà còn sống nguyên vẹn suốt hai ngày?

Hơn nữa với ba cái danh nghĩa đó (*học trò, tổ viên mới, người thả bỏ câu*)..... Sao lại có cảm giác sẽ xảy ra chuyện lớn vậy chứ.....

Không để Lê Triết suy nghĩ ra “chuyện lớn” có thể là gì, điện thoại trong túi của cậu ta vang lên trước.

Cúi đầu nhìn tên người gọi, Lê Triết thở dài.

“Ngạn ca, xin cậu đi mua điện thoại đi, điện thoại của tôi đã sắp thành vật liên lạc chuyên dụng của hoa hậu giảng đường Thư Vi rồi đó.”

“Vậy đừng nhận.”

“.....” Lê Triết nghẹn lời một giây, “Tôi nào có lá gan đó chứ, người theo đuổi cô ấy đầy trường, mỗi người nhờ một ngum nước bọt đã có thể nhấn chìm tôi rồi.”

Lê Triết nói thầm xong rồi bắt máy.

Chốc lát sau, Thư Vi và một nữ sinh khác bung mồm com đến bàn bên này.

Giá trị nhan sắc của Thư Vi xem như được công nhận khắp Tam trung, lớp mười cũng hiếm có ai không biết vị học tỷ* là hoa hậu giảng đường này.

*(*Học tỷ: Cách gọi nữ sinh học lớp lớn hơn*)

Từ khi Thư Vi xuất hiện, trong nhà ăn liền xôn xao nho nhỏ. Đến khi cô ta đi đến góc bàn của Thương Ngạn, gần một nửa ánh mắt của khu I đã dời qua đây.

Đám người Lê Triết sôi nổi chào hỏi.

“—— Ngạn ca, hoa hậu giảng đường Thư Vi tới.”

“Ừ.”

Thương Ngạn không ngẩng đầu, tùy tiện đáp.

Mấy nam sinh bên cạnh nhìn nhau, không rõ rốt cuộc đây là tình huống gì, không khỏi vừa xấu hổ vừa khó hiểu nhìn Thư Vi.

Sắc mặt Thư Vi có điểm khó coi.

Chẳng qua rất nhanh cô ta đã tươi cười, đặt mâm com lên vị trí đối diện Thương Ngạn.

“Hiểu Toa, ngồi đi.”

Cô ta quay đầu nói với nữ sinh đi cùng.

Nữ sinh đó đáp ứng, cẩn thận liếc nhìn Thương Ngạn mới ngồi xuống.

——

Đối diện cô ta, Tô Mạc Mạc mặc áo hoodie hơi cứng người.

Quả nhiên..... Lúc này nên rời đi cùng thầy Hoàng.....

Cô gái khẽ chau mày nghĩ.

Không chờ Tô Mạc Mạc quyết định, cô đã nghe thấy ngữ điệu chây lười của người ngồi cạnh vang lên bên nón áo ——

“Đổi chỗ đi.”

“—— cái gì?” Thư Vi nghi ngờ tại mình có vấn đề.

“.....” Thương Ngạn giương mắt, trong con ngươi tối đen là ý cười lạnh, “Tôi nói, đổi chỗ đi.”

Sắc mặt Thư Vi hoàn toàn trắng bệch.

Lệ Triết bên cạnh thấy trạng thái không ổn, vội vàng cười hoà giải: “Hoa hậu giảng đường Thư Vi đừng giận, Ngạn ca không có ý gì khác —— chỉ là bạn học vừa vào Tổ Huấn Luyện máy tính này, tính cách tương đối hướng nội.....”

Lệ Triết không nói, Thư Vi cũng không chú ý đến Tô Mạc Mạc.

Lệ Triết vừa nhắc nhở, Thư Vi lập tức nhớ ra hình như cô gái gặp trong rừng trúc hôm qua cũng là người này.

Biểu tình của cô ta càng trở nên khó nhìn.

Không khí giảng co xấu hổ.

Ánh mắt bốn phương tám hướng trong nhà ăn hội tụ qua đây càng ngày càng nhiều.

Không khí trên bàn dài bên đây càng trở nên yên lặng áp lực, cô gái mặc áo hoodie đặt đôi đũa trong tay xuống.

“..... Tôi ăn xong rồi.”

Nhẹ giọng nói xong, Tô Mạc Mạc vịn vào mép bàn ăn chuẩn bị đứng dậy.

Cô chưa kịp lấy được trọng tâm, đột nhiên bên cạnh có bàn tay duỗi qua, nắm cổ tay cô ấn lại vào bàn.

Thân hình Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Bên cạnh cô, ánh mắt Thương Ngạn cũng khẽ nhúc nhích.

——

Cổ tay đang nắm thật sự rất mạnh mẽ, có vẻ chỉ cần hơi dùng lực là có thể bẻ gãy.

Anh theo bản năng giảm lực trên tay, lời nói ra cũng thấp hơn không ít.

“Em muốn cả đời này đều 1 mét 5 sao, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghẹn lời.

Thư Vi nhìn chằm chằm bàn tay nắm chặt cổ tay áo của cô gái, ngón tay giữ lấy mâm com của cô ta trắng bệch.

Lệ Triết bên cạnh đã hồi thần, vội vàng duỗi chân đạp nam sinh đối diện, đồng thời bung mâm com của mình đứng dậy ——

“Đi đi đi, cậu không có mắt à? Để con gái đứng ăn com sao? Mau nhường chỗ.”

Có bậc thang của Lệ Triết, lúc này sắc mặt của Thư Vi mới hòa hoãn lại, lời kéo nữ sinh đi cùng mình, ngồi xuống bên cạnh Thương Ngan.

Bữa trưa hôm nay yên tĩnh khác thường.

Chờ mọi người ăn xong đứng dậy, Lệ Triết không khỏi thở phào trong lòng.

Không đợi cậu ta thở hết hơi thì nghe thấy Thư Vi chủ động mở miệng:

“Thương Ngan, cậu có thể đi cùng mình một chút không?”

Lệ Triết sững sốt.

Mấy người cùng nhìn nam sinh đứng bên cạnh.

Thương Ngan nâng tầm mắt, thần sắc nhàn nhạt.

“Tôi muốn đưa nhóc con về Tổ Huấn Luyện.”

“.....” Thư Vi ảo não nhìn thoáng qua cô gái bị nón áo che khuất vẫn luôn cúi đầu ở đó, “Cậu để Lệ Triết đưa em ấy về cũng được mà.”

Thương Ngan hé môi mỉm cười.

“Lệ Triết.”

“Hà? Ồ, được, tôi có thể ——”

“Người do cậu chỉ đến đây, tự dẫn về đi.”

Thương Ngan nói xong rồi xoay người, thuận tay vỗ đỉnh nón của cô gái bên cạnh.

“Đi thôi, nhóc con.”

“—— Thương Ngan!”

Thư Vi không kiềm được bực bội kêu, dẫn đến rất nhiều ánh mắt trong nhà ăn nhìn qua đây.

Trộn lẫn kinh ngạc cùng tám chuyện.

“.....”

Đưa lưng về đám người Thư Vi, tươi cười trên mặt Thương Ngan nhạt dần.

“Cha Ngan? Các cậu đang trong nhà ăn..... Tập đóng phim?”

Đúng lúc này, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch ăn cơm xong không biết từ chỗ nào xông ra.

“.....”

Thư Vi vừa hô lên đã hối hận, lúc này chỉ có thể bực tức cắn môi dưới, không nói lời nào nhìn bóng dáng cao lớn trước mắt.

“Khụ, xem ra tôi đến sai thời điểm rồi sao.”

Ngô Hoàng Bác xấu hổ cùng Loan Văn Trạch nhìn nhau.

“Vậy cha Ngan, chúng tôi đi ——”

“..... Các cậu đi về tòa nhà khoa học kỹ thuật sao?”

Giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên.

Ngô Hoàng Bác ngẩn người, phản ứng lại mới biết lời phát ra từ Tô Mặc Mặc bên cạnh Thương Ngan.

Cậu ta sờ sờ ót.

“Đúng vậy, tiết đầu tiên chiều nay của chúng tôi là tiết tự học, hai chúng tôi sẽ đi thẳng qua đó.”

“Tôi đi cùng các cậu.”

Giọng nói của cô gái nhỏ nhẹ điềm tĩnh, trước khi đại não của Ngô Hoàng Bắc kịp phản ứng lại, miệng đã không khống chế được rồi.

Dứt lời, cô gái xoay người, đi về phía cửa nhà ăn.

Ngô Hoàng Bắc và Loan Văn Trạch đứng ngây ra..... Thoạt nhìn người mới cũng không khác gì lắm so với hôm qua.

Nhưng nhìn theo bóng dáng của cô, dường như có thể thấy được ý đồ chạy trốn.

“Aiz, hoa hậu giảng đường Thư Vi ——”

Lệ Triết đầu đầu nhìn bóng dáng phui tay rồi đi kia, gãi gãi thái dương, vòng qua cạnh Thương Ngạn.

“Ngạn ca, hình như Thư Vi thật sự tức giận, cậu mặc kệ sao?”

“.....”

Thương Ngạn hơi nheo mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm đến khi thân ảnh nhỏ xinh biến mất trong tầm nhìn cuối nhà ăn, anh mới hạ mắt.

“Về phòng học.”

Nói xong, anh bước chên đi về phía trước.

Lệ Triết đứng tại chỗ ngây người, sau đó có chút ngơ ngẩn chỉ về hướng Thư Vi rồi đi.

“Ngạn ca, cửa bên này gần hơn mà!”

“Tiêu com.”

“.....??”

Tác giả có lời muốn nói: Thương Ngạn: Tiêu com (..... Thuận tiện nhìn nhóc con).

Hết chương 5

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cải trắng và lợn rừng?

Ra ngoài nhà ăn, đám người Lệ Triết đi theo sau Thương Ngạn cách một khoảng dài.

Mới đầu còn an tĩnh. Chờ đến khi Thương Ngạn đã cách ba người bọn họ rất xa, quẹo vào con đường dẫn đến tòa lầu khoa học kỹ thuật, cuối cùng đã có người không nhận được——

“Triết từ*.” Nam sinh đi bên cạnh Lệ Triết đuổi tay chọt eo cậu ta, “Đừng nói là Ngạn ca..... Thích cô gái nhỏ trong tổ của bọn họ rồi chứ?”

*(Cách gọi thân thiết dành cho con trai, ví dụ như Ngạn tử, Trạch tử... mình nghĩ vậy)

Lông mày Lệ Triết động động, “Nói lung tung gì vậy.”

“Thư Vi theo đuổi còn không được, sao lại muốn đi theo sau cô gái nhỏ người ta chứ?”

“Không phải hôm qua Thư Vi nói dối Ngạn ca, lừa cậu ấy đi đến rừng trúc sao? Hình như còn vì chuyện đó mà cãi nhau rất dữ dội nữa.”

“Cho dù trước kia không cãi nhau, tôi thấy Ngạn ca đối xử với Thư Vi, dường như cũng không giống đối xử với cô gái này.”

“.....”

Lệ Triết ghen lời, lập tức ảo não, “Vậy Ngạn ca cũng không có khả năng thích cô gái này—— cả khuôn mặt giấu kín dưới mũ, ăn com cũng không dám để lộ ra, quá kì quái.”

“Đúng là vậy thật.”

Mấy người khác bên cạnh gật đầu, “Tôi đoán chắc là trên mặt có bết, bạn học cấp 2 của tôi cũng vậy đó.”

“Sao Ngan ca lại chọn cô gái đó làm học trò vậy?”

“Cần gì phải nói, chắc chắn là bị thầy Hoàng yêu cầu.”

“.....”

Có vài tiếng phụ họa, làm nổi bật dạ không tên về phương diện trong lòng Lê Triết cũng bị đè ép.

Cậu ta vẫy tay kêu bọn họ về lớp, mình thì nhanh chân đuổi theo đến cạnh Thương Ngan.

“Ngan ca, chúng ta về lớp sao?”

“Không vội.”

“.....”

Ngữ điệu lười nhác làm Lê Triết cứng họng, biểu tình cậu ta vì điệu nhìn thoáng qua bóng dáng trên con đường phía trước, bất an trong lòng tuôn ra.

“..... Ngan ca, cậu với nhóc con này, có phải hơi tốt quá rồi không?”

“?”

“Hoa hậu giảng đường Thư Vi cũng không có được đãi ngộ như này, Ngan ca cậu mới quen biết cô gái nhỏ mấy ngày chứ.....”

“Hai ngày.”

“..... Hà?”

“Nói chính xác,” Thương Ngan nhìn đồng hồ, đuôi mắt xéch lên, “Một ngày lẻ bốn tiếng.”

“.....”

Biểu tình Lê Triết hơi vặn vẹo, “Ngan ca, đừng nói cậu có..... Suy nghĩ gì với nhóc con này đó.....”

Thân hình Thương Ngan dừng lại.

Ngừng hai giây, anh chậm rãi xoay người, híp mắt nhìn Lê Triết:

“Cậu làm người đủ lâu rồi?”

Lê Triết: “——??”

Thương Ngan nói tiếp nửa câu sau: “Nên mới có suy nghĩ này nọ với một đứa nhóc 1 mét 5?”

Con người đen nhánh lóe lên cảm xúc nguy hiểm.

“.....”

Bất chấp việc nghi ngờ “1 mét 5” này, Lê Triết lắc đầu như trống bỏi.

——

Dưới cái nhìn chăm chú mang hàm ý tử vong của Thương Ngan, cậu ta thực sự hoài nghi nếu mình trả lời chậm thêm hai giây, ngay cả đầu chó cũng không giữ được nữa.

Thương Ngan thu hồi mắt.

Lê Triết chờ vài giây, mới lần nữa cẩn thận lên tiếng: “Vậy Ngan ca, cậu cần gì phải đối xử tốt như thế với nhóc con vậy?”

“Em ấy là học trò của tôi.”

“.....” Lê Triết, “Cậu ấy thừa nhận?”

“Tôi thừa nhận.”

Lệ Triết: “.....”

Được rồi.

“Vậy phòng chừng nữ sinh cả trường đều muốn làm học trò thứ hai của Ngạn ca mắt, hay để tôi tuyên truyền một chút ——”

“Chỉ nhận một người.”

Lệ Triết: “.....?”

Lần này ghen hòng rất lâu, Lệ Triết hậm hực mở miệng: “Ngạn ca, mong cậu giữ vững điểm giới hạn của một sư phụ.”

Thương Ngạn cười nhạt.

Hiển nhiên khinh thường nhìn lại “lời khuyên” này.

Đến dưới lầu tòa nhà, nhìn Tô Mặc Mặc đi theo Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch vào trong, Thương Ngạn đứng yên hai giây mới xoay người đi về hướng khu dạy học.

Lệ Triết chưa chút theo sau.

“Nhưng mà Ngạn ca, tôi nói này, cái việc nuôi nấng học trò đó, chính là may áo cưới cho người khác đấy.”

“Hừm?”

Thương Ngạn lười biếng liếc cậu ta.

“Cậu nghĩ đi, củ cải trắng này cực khổ lắm mới cắm được xuống đất, tưới nước bón phân, còn phải canh mưa canh gió —— vất vả chờ đợi mới ra được một củ cải trắng tròn mập, không chờ cậu kiêu ngạo tự hào, một con lợn rừng đã vọt tới gặm củ cải trắng đem đi!”

Lệ Triết cảm thấy cách so sánh này của mình rất có lý, kiêu ngạo nắm lấy hai tay ——

“Vậy Ngạn ca phải làm sao bây giờ?”

“Muốn gặm mất củ cải trắng?”

Khóe môi Thương Ngạn hé ra, híp mắt. Đầu lưỡi chống hàm trên, anh hừ cười một tiếng trầm thấp——

“Thiếu nó đi.”

Lệ Triết: “.....”

ojbk (*OK một cách thô lỗ*).

Coi như cậu chưa nói gì đi.

*

Chớp mắt đã đến tuần sau.

Sáng thứ hai, 6 giờ rưỡi, chuông báo thức nhẹ nhàng vang lên bên trong căn phòng mới của Tô Mặc Mặc.

Tam trung vào học lúc 7 giờ rưỡi, đi xe từ Văn gia đến trường chưa tới 15 phút, nên còn kịp giờ.

Tô Mặc Mặc chui ra từ trong tấm chăn mỏng, cầm lấy áo hoodie cùng quần jean đặt bên gối thay vào, sau đó ngồi trên mép giường, nhìn cảnh sắc bên ngoài bức màn đã được kéo ra đến phát ngốc.

Vài phút sau, cô rửa mặt xong xuôi rồi xuống lầu.

Phòng ăn chỉ có dì giúp việc.

Rảo bước đi vào phòng ăn, Tô Mặc Mặc chần chờ một chút.

Có lẽ đã phát hiện ra phản ứng của cô, dì giúp việc Philippine nói: “Tổ Tổ đã đến trường.”

Tô Mặc Mặc hơi giật mình, xoay người nhìn đồng hồ đối diện, “Không phải là..... 7 giờ rưỡi sao?”

Giọng nói cô gái mềm nhẹ ôn hòa, lộ ra một chút nghi hoặc.

“Mỗi tuần Tam trung đều có nghi thức chào cờ, phải đến trường trước một giờ.”

Nói xong, đi giúp việc Philippine kỳ quái hỏi: “Tổ Tổ không nói cho con sao?”

“..... Dạ.”

Tô Mạc Mạc quay người lại, nhẹ giọng đáp.

“Có lẽ đã quên mất rồi.

Nhưng mà đi nghe Tổ Tổ nói, con vẫn chưa nhập lớp, chắc hẳn không cần phải gấp gấp đến trường.”

Đi giúp việc Philippine nói, bày bữa sáng của Tô Mạc Mạc ra ——

“Tài xế đã quay lại, để ông ấy chờ lát nữa đưa con đi học nha.”

.....

Khi Tô Mạc Mạc đến cổng Tam trung, hàng cây râm mát hai bên đường ngày thường có học sinh nhón nhào đi lại, quả nhiên đã không còn ai nữa.

Xuống xe, một mình cô đi đến tòa nhà khoa học kỹ thuật.

Trên đường, cô phát hiện ra, có mấy học sinh lác đác đến trễ, hình như đều đi cùng hướng với cô.

Trong khi cô vẫn còn đang nghi hoặc, một nữ sinh lôi kéo một người khác, chạy ngang qua cô ——

“Cậu nhanh lên đi!”

“Không..... Không được —— Minh, mình thật sự..... không, không chạy nổi nữa.....”

“Sắp tới rồi, cậu ráng lên đi! Hôm nay Thương Ngan sẽ phát biểu dưới cờ đó!”

“Hả.....?”

“Hả cái gì mà hả, các Trạng Nguyên từng môn Toán Lý Hóa của mỗi năm, năm học tiếp theo đều phải phát biểu cách học tâm đắc của mình, cậu quên rồi sao?”

“Không phải Thương Ngan giỏi máy tính nhất sao, mình chỉ nghe nam sinh nhắc đến cậu ấy, nên vô cùng sùng bái cậu ta.....”

“Chị lớn nè, cậu không biết cậu ấy giữ hạng nhất của môn lý hóa ở học kì I sao?”

“..... Nhưng với tính cách đó của cậu ấy, chắc sẽ không lên bục diễn thuyết đâu chứ?”

“Cậu sai rồi, chủ nhiệm lớp bọn họ là tổ trưởng tổ hóa học, nên người lên bục diễn thuyết cách học tâm đắc chính là cậu ấy.”

“Ồ.....”

“Đi mau đi ——”

Chờ Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, hai nữ sinh đã sớm chạy ra khỏi tầm nhìn của cô.

Bước chân của Tô Mạc Mạc vô thức chậm lại.

Đầu nhỏ dưới nón áo lệch qua một hướng.

Hạng nhất hóa học vật lý.

Thương Ngan sao.....

Trong khi Tô Mạc Mạc đi qua quảng trường nhỏ trước tòa lầu cần đến, cuối cùng cũng biết vì sao hướng đi của mấy học sinh đó lại tương đồng với cô.

——

Quảng trường trước tòa lầu khoa học kỹ thuật, chính là nơi Tam trung cử hành nghi thức chào cờ.

Học sinh mặc đồng phục đứng ngay ngắn ở đó, nghiêm chỉnh xếp hàng dưới bục chủ tịch.

Trên bục ngoại trừ một học sinh đang phát biểu nội dung mình tâm đắc, mơ hồ còn có một loạt học sinh đang đứng “tiếp sức”.

Trước mặt Tô Mạc Mạc lúc này là một đoàn học sinh, vì lí do chiều cao nên không thấy rõ được trên bục là gì.

Nhưng tiếng diễn thuyết được microphone khuếch đại, cả quảng trường đều nghe thấy được rõ ràng.

Chắc hẳn người đó cũng đang đứng trong hàng ngũ học sinh chờ lên bục đứng không.

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, chân không dừng lại, lập tức đi đến cửa tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Đến khi ——

“Này, học sinh kia, em đứng lại!”

“.....”

Tiếng kêu này cách đây rất gần, Tô Mạc Mạc theo bản năng dừng chân.

Không chờ cô xoay người, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi và quần tây, bụng có hơi bự đi đến chỗ cô ——

“Em là học sinh của Tam trung sao?”

Giọng nói của người đàn ông có hơi nghiêm khắc, có lẽ là thầy giáo trong trường.

Tô Mạc Mạc nghĩ đến chuyện mình chuyển vào Tam trung, do dự một giây: “Dạ.....?”

Chủ nhiệm các khối Hách Hách, cũng chính là người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt Tô Mạc Mạc, nghe vậy thiếu chút nữa đã tức nổ mũi——

“Em có phải là học sinh Tam trung hay không mà cũng không biết sao?”

Tô Mạc Mạc bị hù đến ngây người.

“Đồng phục của em đâu? Chào cờ sao lại không mặc đồng phục —— còn đội mũ!? Gỡ nón xuống cho tôi!”

“.....”

Cơ thể cô gái bỗng cứng đờ.

Dưới nón áo, gương mặt cô có hơi trắng bệch.

Giây lát sau, dưới bục chủ tịch.

“Ngạn ca!”

Lệ Triết đề thấp giọng, gấp gấp nhảy lên từ cầu thang phía sau.

Đứng giữa một loạt học sinh khăn trương chuẩn bị tiếp sức, nam sinh có thần sắc buồn ngủ khác lạ nhũu mảy, nâng đôi mắt đen nhánh lên——

“?”

“Ngạn ca.....” Lệ Triết chống gối cong eo, thờ hồn hể nói, “Tôi mới thấy, học trò nhỏ của cậu—— bị chủ nhiệm Hách tóm được, bây giờ đang ở đằng sau, tôi nghe nói cậu còn bị chủ nhiệm Hách ép buộc tháo nón ra đó!”

Trong lúc nói, một môi trong mắt Thương Ngạn bị át đi, anh khẽ nhũu mảy, giọng rất khàn.

“..... Phía sau?”

“À, đúng vậy, ở đó đó——”

“.....”

Dựa vào lợi thế trên bục và chiều cao của mình, Thương Ngạn không mất quá nhiều sức, đã có thể thấy được dưới cuối quảng trường, hai thầy trò mơ hồ đứng đó.

..... Vẫn chưa tháo nón ra.

Nhưng với tính tình của Hách Hách, cho dù nghe ra là một cô bé, nhiều lắm cũng chỉ có thể nhẫn được nửa phút.

“Ngạn ca, quần hay mặc kệ?” Lê Triết chần chờ hỏi. “Hay là tôi ——”

Cậu ta chưa kịp nói hết thì thấy Thương Ngạn nhéo ấn đường*, bước ra từ nhóm học sinh xếp hàng tiếp sức, đi thẳng lên microphone duy nhất trên bục.

*(Ấn đường: phần giữa hai chân mày)

Lúc này, giáo viên chủ trì vẫn đang nói dở dang ——

“Dưới đây, mời bạn học Quý Phương Vân của lớp 11-15 —— hà..... Thương Ngạn?”

Giáo viên chủ trì theo bản năng hô nhỏ một tiếng, được microphone khuếch đại ra khắp nơi.

Học sinh bên dưới vốn dĩ nghe đến sắp ngủ mất, vừa nghe thấy tình huống bất ngờ trên đây, tức khắc như được bơm máu gà, sôi nổi ngẩng đầu, bốn phương tám hướng tụ hội lên đây.

Không nói đến từng trận ồn ào bên dưới, ngay cả mấy học sinh tiếp sức trên đài cũng ngây ra tại chỗ, bản thảo cũng quên mất.

Bây giờ giáo viên chủ trì mới lấy lại tinh thần, vội vàng tắt microphone, thấp giọng nói: “Bạn học Thương Ngạn, còn chưa tới lượt em đâu!”

“.....”

Thương Ngạn giơ tay, ngón tay thon dài trắng nõn đỡ lấy microphone, tuy nhiên microphone quá thấp so với anh, anh chỉ có thể hơi cong người xuống

Giọng nói vốn đã lười nhác bị động tác này trở nên càng từ tính khàn khàn trầm thấp hơn hai phần ——

“Xin lỗi. Cơ thể không thoải mái lắm, xin phép được xen vào.”

Lời nói còn chưa dứt, đã bị tiếng vỗ tay tự phát dưới quảng trường át đi.

Thương Ngạn phảng phất như không nghe thấy, con người đen nhánh trong trời nâng lên, tầm mắt rơi xuống chỗ dưới cùng của quảng trường.

Có lẽ chủ nhiệm Hách đã nghe thấy động tĩnh, tạm dừng răn dạy cô gái, xoay đầu nhìn qua bục bên đây.

“..... Tôi là Thương Ngạn lớp 11-1, sau đây là kiến thức tâm đắc môn hóa của tôi.”

Học sinh bên dưới an tĩnh lại.

Giấy lát sau.

Giọng nói lười nhác vang lên giữa quảng trường yên ắng ——

“Hidro, Heli, Liti, Beri, Brom, Cacbon, Nito, Oxi, Flo, Neon, Natri, Magie, Nhôm, Si.....”

“.....?”

Cả trường ngây ngốc lặng im.

Trên bục, Thương Ngạn không nhanh không chậm giương mắt.

Phía sau đội ngũ xếp hàng của học sinh, Hách Hách vừa hồi thần, tức giận giống như cá nóc, bỏ quên cô gái đang sau hướng về phía bục đi đến.

Mi mắt rũ hời, che đồng tử đen nhánh.

Thương Ngạn khẽ cong khóe môi.

Hết chương 6

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Định nghĩa khoa học của "36D"

Lời editor: Lệ Triết chỉ có tính nhiều chuyện chứ không có ác ý gì, có điều còn có Ngạn ca với Mạc Mạc mà, cậu ta không gây được sóng gió gì đâu. Mình gắn lên đầu để mọi người đừng bỏ qua đó ạ.

Chương 7: Định nghĩa khoa học của "36D"

Sau khi đại ra, ở một góc giữa hàng ngũ học sinh, dần dần vang lên những tiếng cười vụn vặt và tạp âm đàm phán hòa bình.

Học sinh chỉ dám lên cười, không biết có nam sinh lớp nào gan to, không muốn sống mà gân cổ gào một tiếng——

“Ngạn ca quá đã!”

Giống như lửa đang cháy được đổ thêm một thùng dầu ——

Tiếng cười trong nháy mắt ồn ào hẳn lên.

Buổi học tập sinh hoạt buồn tẻ của bọn học sinh khó có khi gặp trò vui, nhất thời có chỗ mất khống chế.

May mà còn có chủ nhiệm các lớp nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, vội vàng “cứu hỏa”, tiếng cười trên quần trường mới dần bớt đi.

Giọng điệu chây lười kia vì vậy lại nghe rõ lần nữa.

Quanh quần trong không khí ở quảng trường nhỏ, vẫn là tốc độ vững vàng đều đều, không nhanh cũng không mất nhịp——

Ý cười trong mắt đám học sinh bắt đầu bị đình trệ.

“Đây là…… Đọc đến đâu rồi?”

“Không biết. Các cậu còn cười được, tôi đã cố gắng nhịn cười lắng nghe —— từ nửa phút trước, tôi đã bắt đầu nghe không hiểu!”

“Ngạn ca vừa mới nói cái gì? Kim loại yếu gì thế?”

“…… Hẳn là ‘tali, chì, bitmut, pololi, atatin, nguyên tố hóa học từ 81 đến 85 trong bảng tuần hoàn……’ (đoạn này tui thêm =.=)

“Mẹ nó, sao cậu biết được?”

“Không phải tôi đang xem bảng tuần hoàn đó sao!”

“Có chỗ nào sai không?”

“Trước mắt thì không có, hơn nữa có rất nhiều chữ tôi không biết.”

“‘Trước mắt’ là đến chỗ nào rồi?”

“Còn kém mấy chữ nữa là kết thúc bảng.”

“……… Mẹ nó quá biến thái.”

Thảo luận bên đây còn dang dở, mà thanh âm trên bục quả nhiên cũng dừng lại.

Giữa ánh nhìn si ngốc trầm mặc của toàn trường, nam sinh đang đỡ microphone trên bục vẫn là dáng vẻ mặt mày chưa ngủ đủ, chỉ có khóe môi lười biếng khép mở.

Dường như ánh mắt dừng lại phía sau của mọi người.

Nhìn chăm chăm hai giây, cup mặt, môi mỏng hé mở.

“Giải quyết xong…… Trở về đi, nhóc con.”

Câu nói không đầu không đuôi.

Đám học sinh: “???”

“—— lên tiếp đi.”

Thương Ngạn xoay người đi xuống.

Lệ Triết đứng ở đó sừng sốt vài giây mới phản ứng lại, vội vàng quay đầu đi theo.

“Ngạn ca, lần này cậu cứu sống kịp thời, quá tuyệt. Tôi vừa xuống nhìn, nhóm người chờ lên diễn thuyết đã sắp phát điên lên rồi, vậy ——”

Lệ Triết bỗng dừng lại, nhìn nữ sinh trước mặt, ngạc nhiên nói: “Hoa khôi lớp? Sao cậu lại ở đây?”

Thương Ngạn hơi nhú mồm, nâng mắt.

Quả nhiên Văn Tố Tố đang đứng trên con đường phía trước cách hai người không xa.

Thấy hai người dừng lại, Văn Tố Tố thả ra ngón tay đang rới rắm trước người, chạy bộ đi lên.

Cô ta liếc nhìn Thương Ngạn rồi cúi đầu, ừm khuấy mở miệng: “Tôi viết cho cậu bản thảo diễn thuyết, cậu không thích sao?”

“..... Cậu viết?”

Thương Ngạn nhú mồm, nghiêng mắt nhìn bên cạnh.

Lệ Triết chột dạ né tránh tầm mắt.

Thương Ngạn cười khẽ, rút bàn tay đang cầm trong túi quần ra, nhấc chân dài, đạp Lệ Triết một phát ——

“Không phải cậu nói tìm người ngoài lớp viết à?”

Sắc mặt Lệ Triết xấu hổ.

“Tôi còn chưa kịp tìm người, đúng lúc hoa khôi lớp đưa cho tôi một bản.....”

“Đúng lúc?”

Thương Ngạn hơi híp mắt. “Vậy đúng lúc thật vô dụng, đừng lãng phí —— cậu lấy về chép ra 200 bản đi.”

“Đừng đừng đừng! Ngạn ca tôi sai rồi —— lần sau tôi không dám nữa!”

“.....”

Không để ý tới tiếng gào than của Lệ Triết, Thương Ngạn bước ra ngoài.

“Này, Ngạn ca, cậu đi đâu vậy?”

“Tự thú.” Giọng nói lười nhác truyền lại.

“..... Hà?”

Lệ Triết nghe được ngây người, ngẩng đầu nhìn phía trước thì thấy bên cạnh hậu trường, chủ nhiệm các cấp Hách Hách sắc mặt khó coi bắt đầu đứng đó.

Lúc này Lệ Triết mới phản ứng lại.

“Chậc, xem quên mất.”

Cậu ta quay đầu, Văn Tố Tố đứng bên cạnh, lo lắng nhìn hướng Thương Ngạn rời đi.

“Chủ nhiệm Hách liệu có ghi tội cậu ấy không.....”

Lệ Triết cười cười, “Chậc, cho dù không có bối cảnh, chỉ cần nói mấy thành tích và giải thưởng máy tính cậu ấy đem về, Ngạn ca với chủ nhiệm Hách, đó là kim bài miễn tử* và hoàng mã quái* cùng Thượng Phương Bảo Kiếm* đủ bộ vậy.”

**(Mã quái: Một loại áo khoác mặc bên ngoài trường bào của Trung Quốc, hoàng mã quái có thể hiểu là mã quái của Vua)*

**(Kim bài miễn tử: có thể hiểu là có cái này là khỏi chết □, hay có trong mấy phim Trung)*

**(Thượng Phương Bảo Kiếm: Có cái này là có thể chém đầu trước rồi mới thông báo sau, trong phim Bao Thanh Thiên có cái này)*

Ánh mắt Văn Tố Tố nhúc nhích, “Bối cảnh? Cậu biết Thương Ngạn có.....”

“Xít —— ui da, cú đá của Ngạn ca cũng quá hiểm rồi!”

Lệ Triết đột nhiên ngắt lời Văn Tố Tố, cúi người cong chân lên xoa xoa.

“.....” Văn Tố Tố nhú mày, nuốt lại lời muốn nói, ngược lại hỏi: “Vậy tại sao Thương Ngạn không đọc bản thảo mà lên đọc hết bảng tuần hoàn nguyên tố hóa học vậy?”

Nhắc tới chuyện này, chân Lệ Triết cũng hết đau.

Cậu ta đứng thẳng dậy, “Chắc, còn không phải là học trò nhỏ tổ của Ngạn ca mới thu vào sao? Mặt thì không nhìn thấy, cổ tình Ngạn ca lại bảo vệ cứ như bảo vệ cô vợ nhỏ vậy. Cô gái đó không mặc đồng phục bị chủ nhiệm Hách bắt được, bắt cậu ấy tháo nón, Ngạn ca không kịp qua đó, lúc này mới lên bục trợ cứu, dẫn chủ nhiệm Hách qua đây.”

Vừa mới nói xong, Lệ Triết liền phát hiện sắc mặt Văn Tố Tố trở nên khó coi.

Biểu tình cậu ta dừng lại, phản ứng lại, hận không thể duỗi tay tự tát mình một phát.

Cả lớp đều biết, “Nữ thần văn nghệ” được một phần nam sinh trong trường đặt cho, Văn Tố Tố, thích Thương Ngạn một năm rồi Sao cậu ta có thể nói hai người đó ái muội như thế.

Lệ Triết xoay tròn mắt, vội vàng bỏ sung đề cứu vãn:

“Tôi nói giỡn đó, Ngạn ca cũng không phải quá quan tâm đến cô gái đó đâu—— khai giảng vội vàng như này, cậu thấy rồi đó, cả tuần trước gần như cậu ấy không hề đi đến Tổ Huân Luyện.”

“Ừ.” Sắc mặt Văn Tố Tố khá hơn.

Lệ Triết nhẹ nhàng thở ra, vui cười an ủi.

“Hơn nữa, cô gái đó làm sao có năng lực cạnh tranh với hoa khôi lớp chứ, cậu chính là tiểu nữ thần được cả khối công nhận mà.”

“.....”

Hai giây sau, Lệ Triết xấu hổ phát hiện, sắc mặt Văn Tố Tố vừa có chút hòa hoãn, đột nhiên lại trầm xuống nữa.

Hơn nữa..... Hình như còn đen hơn lúc này.

Lệ Triết: “.....”

Cậu ta lại nói sai gì sao.

Lần này không cho cậu ta bổ sung tiếp, Văn Tố Tố quay đầu rời đi.

Lệ Triết đứng tại chỗ nhếch miệng, “Gọi là nữ thần văn nghệ, nhiệt độ trên mặt thấp đến mức gần thành điều hòa luôn rồi.”

Lệ Triết vừa cảm khái, vừa quay đầu chuẩn bị về lớp, mới đi hai bước, thì thấy sau màn che có một người khác đi ra.

Lệ Triết ngẩn người.

“..... Thư hoa hậu giảng đường? Sao cậu cũng ở đây?”

Thoạt nhìn Thư Vi bình tĩnh hơn Văn Tố Tố nhiều.

“Chuyện cậu mới nói là thật sao?”

“Hả? Chuyện gì?”

Nhìn không thấy tâm trạng của cô ta, Lệ Triết lựa chọn chiến lược giả ngu.

Thư Vi lạnh lẽo liếc cậu ta, “Không phải cậu vừa nói với Văn Tố Tố, Thương Ngạn vì học trò gì đó của cậu ấy, mới cố tình giúp đỡ sao?”

“.....”

Bây giờ Lệ Triết chỉ muốn xuyên lại ba phút trước, một bạt tay đem lời nói “Họa từ miệng mà ra” rút về.

Thấy Lệ Triết cam chịu, ánh mắt Thư Vi lạnh lùng.

Trầm mặc giăng co vài giây, Lê Triết chủ động lên tiếng, gượng cười hỏi: “Thư hoa hậu giảng đường Vi, cậu tới tìm Ngạn ca sao?”

“..... Không phải.”

Ánh mắt Thư Vi lóe lóe, nhớ đến “chuyện chính” của mình.

“Ừ? Vậy vì cái gì?”

Thư Vi: “Thứ Bảy này là sinh nhật Thương Ngạn đúng không?”

Lê Triết gật gù đầu, “Không sai.”

“Tôi muốn nhờ cậu một chuyện.”

Lê Triết: “.....?”

Thư Vi khó có khi chần chờ.

Chẳng qua cô ta điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, “Tôi muốn mời cậu ấy ăn cơm, có thể gọi thêm mấy nam sinh cậu quen biết, tôi cũng sẽ kêu mấy chị em tốt của mình đến..... Đến lúc đó chuẩn bị kính hỉ (*bất ngờ vui vẻ*) cho cậu ấy.”

“.....”

Ánh mắt Lê Triết từ mờ mịt dần chuyển sang hiểu rõ ——

“À, cậu muốn.....”

Thư Vi thẳng thắn thành khẩn, “Tôi muốn tỏ tình với cậu ấy, sao đó xác định quan hệ.”

Lời nói trắng ra làm Lê Triết nghẹn lời.

Thấy cậu ta không được tự nhiên, Thư Vi cười vũ mị, “Sao nào, cậu thấy chúng tôi không hợp nhau? Hay là có người càng xứng đôi với cậu ấy hơn tôi?”

“Chắc chắn không có.” Lê Triết nhú mày, “Nhưng tôi không dám gạt Ngạn ca chuyện này, nếu cậu ấy biết thì sẽ đánh tôi mất.”

Thư Vi hạ mi mắt, “Chúng tôi quen biết nhau hơn một năm rồi đúng không?”

“Ừ.”

“Trước giờ Thương Ngạn chưa từng phủ nhận chúng tôi là người yêu, cậu biết vì sao không?” Thư Vi cười vũ mị, nhìn Lê Triết ám chỉ.

Lê Triết bùng tình đại ngộ:

“Coi cậu như bia chắn? —— Đám người Văn Tố Tố lần nào cũng bị lí do này chắn về!”

Thư Vi: “.....”

Thư Vi không cười nữa, không biểu cảm nhìn cậu ta, “Tôi chỉ nhờ cậu hẹn cậu ấy ra, cũng không kêu cậu tham gia vào, vốn dĩ các cậu cũng muốn tổ chức liên hoan, chỉ đổi thành người mời khách là tôi, khác nhau sao?”

Lê Triết ngẩn người, “Hình như không có.”

Thư Vi không chờ cậu ta phản ứng, “Vây cảm ơn, tiểu học đệ*.”

*(Tiểu học đệ: xưng hô dành cho nam sinh học lớp thấp hơn)

Nói xong, cô ta bước qua.

Vài chục mét sau, Thư Vi dừng chân, nhìn phía sau lưng, chỉ còn một mình chủ nhiệm Hách đứng đó.

Ánh mắt cô ta lập lờ.

Cuối cùng vẫn không do dự nữa, Thư Vi hơi nắm chặt tay, đi về phía Hách Hách.....

Cùng lúc đó.

Phía sau quảng trường,

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ chần chừ một lát, vẫn không thấy bóng dáng người đó.

Chắc là..... Sẽ không sao đâu nhỉ?

Cô bất an suy nghĩ.

Đợi thêm vài phút, nghe thấy giáo viên chủ trì chuẩn bị cho các học sinh giải tán, Tô Mạc Mạc không dám trì hoãn nữa, lúc này mới xoay người đi về tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Nhưng vẫn không thể tránh khỏi “nước lũ” của đám học sinh đang giải tán.

Bên tai dần trở nên ồn ào.

Bọn học sinh nghị luận, đơn giản là đoạn nhạc đệm kinh ngạc dưới quốc kì lúc này

“..... Thương Ngạn quá đẹp trai, cả một bảng tuần hoàn hóa học không sai chữ nào.”

“Cũng có gì đặc biệt đâu chứ..... Không phải chỉ là học thuộc thôi sao?”

“Không, có, sao? Cậu đọc cho tôi thử xem?”

“Tôi —— rõ ràng cậu ta đã chuẩn bị xong hết rồi, người khác đều là mấy điều tâm đắc bình thường, rõ ràng do cậu ta.....”

“Lời này của cậu quá đáng rồi đó. Trước giờ Thương Ngạn không chủ động gây sự trong trường, học giỏi như thế, còn đẹp trai nữa, giỏi máy tính —— cậu ấy đã đủ khiêm tốn rồi.”

“Ha ha. Có phải cậu đã quên danh hiệu kia của cậu ta rồi không.”

“.....”

“Cậu không thấy nhưng tôi thấy, năm lớp mười ngoài cổng trường, người đó bị đưa thẳng lên xe cứu thương đó!”

“.....”

Tô Mạc Mạc co chặt bả vai, sắc mặt tái nhợt.

Đám đông bên tai càng trở nên ồn ào náo động.

Như che trời lấp đất, bốn phương tám hướng ủa đến, không thể trốn được.

Nhắm mắt lại, những âm thanh đó đều trở thành quỷ dữ đen tối đòi mạng, liều mạng đánh trống reo hò trong mạch máu và trái tim của cô.

Dưới nón áo, môi của cô gái trắng nhợt, cô theo bản năng vươn hai bàn tay lạnh lẽo hơi run, định túm chặt vành nón.

Nhưng mới mờ đến vành nón, cổ tay cô bỗng dưng được một bàn tay ấm áp khác bao phủ.

Bàn tay đó trấn an giữ cổ tya cô, sau đó nhẹ nhàng đặt vào hai bên tai.

Chậm rãi che lại.

Thế giới âm ỉ bị ngăn cách ra ngoài.

Nhịp tim cũng chậm rãi chậm đi.

“..... Không sao chứ?”

Một lát sau, theo xương ngón tay thon dài rõ ràng bên ngoài nón áo của cô gái, tiếng nói hơi chấn động truyền vào tai cô.

Trong lòng bàn tay của nam sinh, cô gái chậm rãi giật giật.

—— gật đầu.

Thương Ngạn thở phào.

Mà giờ phút này, cho dù bị vây lại bởi dòng người tới lui, xung quanh cũng an tĩnh đến gần như quỷ dị.

Tô Mạc Mạc mở mắt ra, kỳ quái nghiêng đầu.

Sau đó cô liền nghe thấy, giọng nam gần cô nhất lúc này lần nữa vang lên, lần này không phải là miệng lưỡi khinh thường như vừa nãy, mà là rung mình không nên được——

“Thương Ngan. Ngan, Ngan ca. Lúc này không phải tôi cố ý nói.”

“.....”

Xác nhận cô gái không sao, Thương Ngan buông hai tay che đi tai cô, không quên kéo vành nón xuống thấp nữa, che đi những ánh mắt hội tụ từ tứ phía làm cô gái gập tai bay vạ gió.

Dưới ánh nhìn chăm chú yên lặng không tiếng động, nam sinh làm xong hết các động tác, ngũ quan đẹp đẽ thanh tuyền không thấy cảm xúc, đồng tử tối đen lãnh đạm.

Anh duỗi tay hơi đỡ lấy bờ vai mỏng manh của cô gái.

“Đi thôi. Nhóc con.”

Khẽ vuốt đỉnh nón áo của cô gái, Thương Ngan nghiêng người che chở cô, đi theo khoảng trống do đám người tự giác tránh ra.

Cuối cùng, anh cũng không thèm liếc mắt đến nam sinh sợ trắng mặt một lần nào.

.....

Thương Ngan đưa Tô Mặc Mặc vào văn phòng của Tổ Huấn Luyện.

Vừa vào cửa, Ngô Hoàng Bác trốn khỏi buổi chào cờ kinh ngạc nhìn hai người ——

“Cha Ngan, sao cậu lại tới đây?” Cậu ta nhìn cô gái an tĩnh đi phía trước, “Còn đi cùng Tiểu Tô?”

“.....‘Tiểu Tô’?”

Thuận tay kéo ghế dựa qua đây, Thương Ngan ấn cô gái ngồi xuống.

Mặt anh lạnh lẽo, nhìn xuống Ngô Hoàng Bác từ trên cao, con người đen như mực đầy sự ghét bỏ——

“Tôi không ở đây mới có nửa tuần, gọi học trò của tôi bằng cái tên lưng tung rối loạn gì thế?”

“—— Tiểu Tô có sao đâu! Thật thuận tai!”

“.....”

Thương Ngan không biểu cảm nhìn cậu ta.

Ngô Hoàng Bác nháy mắt im như thóc, nghe lời kéo ghế dựa qua, trở lại vị trí trước máy tính của mình.

Ánh mắt Thương Ngan cũng dời xuống cô gái trước người bị anh ấn lên ghế dựa.

Khuông mặt anh lạnh lùng, nheo mắt.

“Em có bệnh?”

“.....” Ngô Hoàng Bác nhìn anh. “Sao cậu dữ vậy cha Ngan.”*

**(Đoạn này Ngô Hoàng Bác tưởng Ngan ca hỏi cậu có bệnh điên,... hay không, thực chất là câu hỏi dành cho Mặc Mặc, vì trong tiếng Trung không phân biệt "cậu, em, anh,..." mà dùng một từ*

nữ

thay thế tất cả)

Mà tiếp theo, sau vài giây trầm mặc, dưới nón áo truyền ra một tiếng “Ừ” cực nhẹ của cô gái.

Ngô Hoàng Bác: “——??”

Thế giới thật kỳ diệu.

Đây cách đối xử giữa người với người sao?

“Bệnh gì?”

“.....”

Lần này, cô gái không chịu lên tiếng nữa.

Thương Ngan hơi híp mắt.

Nhớ lại vài phút trước, bóng dáng nhỏ xinh bất lực giữa đoàn người đông đúc, anh nhủ mảy.

“Giáo viên biết không?”

Nhớ đến người đã dắt mình đến, Lý Sur Kiệt, Tô Mặc Mặc chậm chạp gật đầu.

Ánh mắt Thương Ngan hòa hoãn, nhưng giọng vẫn lạnh, “Nếu không thể ở lâu trong hoàn cảnh đó, sao không rời đi trước?”

Lúc này thanh âm của cô gái càng nhỏ hơn, gần như không nghe thấy ——

“Tôi..... Lo cho cậu.”

Thương Ngan ngăn ra.

Chờ anh hoàn hồn, Ngô Hoàng Bác ngồi bên cạnh vẫn luôn dựng tai nghe lén đã cười toét bụng ——

“Đừng dừng, ngàn vạn lần đừng nha Tiểu Tô, sao mới đến trường một tuần đã bị dạy sai? —— cậu vẫn chưa thấy gương mặt thật của sư phụ mình đâu, người thích cậu ta rất nhiều, so với con số trong chương trình của tôi còn nhiều hơn!”

Ngô Hoàng Bác còn dành thời gian lấy hơi, tiếp tục đùa:

“Thấy Thư Vi lớp 12 không, trong trường đều nói cô ấy là sư nương* của cậu, muốn mặt có mặt, muốn 36D có 36D——”

**(Sư nương: vợ của sư phụ mình)*

Tiếng lủi lo im bật.

Chống lại con người đen nhánh lạnh lẽo của Thương Ngan, Ngô Hoàng Bác theo bản năng run lên.

Nụ cười trên mặt cũng nhạt bớt, cậu ta nhanh chóng co người trở về trước máy tính.

Trầm mặc như chết.

Thương Ngan đè nặng bức bối không tên dưới đáy lòng, vừa xoay người lại thì nghe thấy cô gái nhỏ giọng hỏi——

“Sư phụ.”

Tiếng gọi mềm mại của cô gái làm Thương Ngan ngăn ra.

Không chờ anh nhớ lại cảm xúc xẹt qua trong lòng ——

“36D là gì?”

“.....”

Thương Ngan cảm thấy huyết Thái Dương kịch liệt nhảy lên.

Vài giây sau, Ngô Hoàng Bác liền cảm thấy một ánh mắt sắc bén sau đầu cậu ta.

Gần như xuyên qua đầu cậu ta vậy.

Trầm mặc hai giây.

Giọng nói khó hiểu mà khàn đi của nam sinh vang lên——

“Tên của một hàm số trong ngôn ngữ C*.”

**(Ngôn ngữ C: Một loại ngôn ngữ lập trình)*

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Ngan cha, cậu không thấy mình đã làm thất vọng một loạt các giải thưởng trong ngăn tủ phía sau của mình sao??

Nhưng lúc này đầu sỏ gây tội Ngô Hoàng Bác đương nhiên không dám nói ra lời trong lòng, chỉ có thể dùng ánh mắt lên án người nào đó.

Thương Ngan vô cảm.

Lúc này cửa phòng Tổ Huấn Luyện bị gõ, Lê Triết thăm dò đi vào ——

“Ngan ca, đúng là cậu ở đây rồi? Nhanh nhanh về lớp đi, tiết đầu tiên đổi thành tiết ngữ văn—— nếu cậu không học tiết này, lão đầu hói sẽ viết huyết thư gửi cho chủ nhiệm lớp mất.”

“.....”

Nghe thấy hai chữ “Ngữ văn”, Thương Ngan phản xạ có điều kiện nhú mày.

Anh xoay người đi ra ngoài, mới bước một bước, không yên tâm dừng lại, nghiêng người liếc Ngô Hoàng Bác ——

“Nhóc con còn ở đây, đừng nói chuyện lung tung.”

“.....”

Dưới ánh mắt chỉ kém kè dao lên cổ uy hiếp, Ngô Hoàng Bác hoàn toàn nghe lời chân chó gật đầu.

Lúc này Thương Ngan mới cùng Lê Triết rời khỏi Tổ Huấn Luyện.

Rời khỏi tòa lầu khoa học kỹ thuật, Lê Triết vừa đi vừa hỏi: “Ngan ca, sinh nhật thứ bảy này của cậu định như thế nào?”

“.....”

Phoi dưới ánh nắng mặt trời, Thương Ngan chỉ lười biếng nheo mắt, không đáp lại.

Lê Triết thấy anh không có phản ứng mãnh liệt gì, hỏi: “Ngan ca nếu cậu không chê phiền, chúng ta thừa dịp có cơ hội tụ họp, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, chơi một chút?”

“Sao cũng được.”

Nam sinh không để ý đáp.

Trong lòng Lê Triết lén lau mồ hôi.

Cậu ta chột dạ nhanh chóng đổi đề tài: “Nhóc con trong tổ của cậu có vấn đề gì không?”

Vừa nói xong, Lê Triết bị Thương Ngan cau mày nhìn lướt qua.

Cậu ta ngơ người: “Sao, sao vậy?”

“Cậu gọi em ấy là gì?”

“..... Nhóc con đó, không phải trước kia Ngan ca cũng gọi vậy sao?”

“Tôi được, cậu không được.”

Lê Triết: “——??”

Không để Lê Triết phản ứng, Thương Ngan cất bước tiến về phía trước.

Lê Triết sau lưng thất bại đuổi theo ——

“Được được, là học trò của Ngan ca, chỉ có Ngan ca được định đoạt.”

“.....”

Thân hình Thương Ngan đằng trước hơi đình trệ

Tiếng gọi “Sur phụ” thấp mềm của cô gái, như bị lời này câu trở lại, còn mang theo âm thanh vọng lại, vang lên vài lần bên tai anh mới chịu dừng.

Đột nhiên thấy hơi miệng đắng lưỡi khô.

Thương Ngạn cau mày ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ánh sáng mặt trời ôn hòa.

..... Thời tiết quái gì thế này.

Tác giả có lời muốn nói: Mặt Trời:..... Tôi???

Hết chương 7

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiểu mỹ nhân

nhân

Tối thứ sáu, Tô Mạc Mạc và Văn Tố Tố cùng ngồi xe riêng của Văn gia về biệt thự.

Văn Trình Châu và Cao Thư Văn hiếm khi cùng ở nhà.

Văn Tố Tố đứng ở huyền quan* chú ý đến hai người, kỳ quái hỏi: “Ba, sao hôm nay ba về sớm vậy? Có chuyện gì sao?”

**(Huyền quang: Không gian giữa cửa nhà và phòng khách)*

Trên sofa, Văn Trình Châu đứng dậy một nửa, thân hình dừng lại.

Ông và Cao Thư Văn liếc nhau rồi nói: “Ăn cơm trước đi.”

“..... À.”

Văn Tố Tố rời khỏi huyền quan.

Phía sau, Tô Mạc Mạc cũng im lặng đi ra.

Công việc ở công ty Văn Trình Châu rất bận rộn, tuy Tô Mạc Mạc đã ở Văn gia được hai tuần, nhưng bốn người rất hiếm khi cùng nhau ăn cơm.

Bữa tối hôm nay an tĩnh khác thường.

Trong lúc ăn, Tô Mạc Mạc cảm thấy Cao Thư Văn có điều muốn nói, nhưng đều bị Văn Trình Châu bắt động thanh sắc đè lại.

Lòng Tô Mạc Mạc khẽ gợn sóng.

“Mạc Mạc, đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị của con sao?” Văn Trình Châu đột nhiên hỏi.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, lắc đầu.

“.....”

Văn Trình Châu và Cao Thư Văn ngồi đối diện, ông buông chén đũa trong tay xuống.

“Thật ra hôm nay, chủ nhiệm lớp của hai con gọi cho ba.”

Đũa Văn Tố Tố dừng lại, “Thầy Lý? Ông ấy gọi cho ba làm gì?”

“.....”

Văn Trình Châu không có vội nói, dời mắt đến cô gái ngồi ở góc bàn đang giấu mình trong áo hoodie.

Văn Tổ Tổ thấy không có gì liên quan đến mình, hậm hực tiếp tục ăn.

Văn Trinh Châu: “Mặc Mặc, buổi chào cờ thứ hai hôm nay, có phải con đã gặp chủ nhiệm các cấp của các con không?”

“..... Dạ.”

Tô Mặc Mặc giảm tốc độ.

Văn Trinh Châu: “Chú thấy ý của chủ nhiệm lớp con là, sau đó có người nói thông tin của con cho chủ nhiệm các cấp Hách Hách.”

Tô Mặc Mặc ngẩn ra.

Cô chưa kịp phản ứng, Văn Tổ Tổ bên cạnh kinh ngạc hỏi trước: “Có người báo? Sao có thể?”

Cao Thư Văn nhủ mày, “Con phản ứng mạnh như thế làm gì?”

“.....” Văn Tổ Tổ, “Làm sao có ai biết được tin tức chứ.....”

Văn Trinh Châu đương nhiên biết một chút dịch ý của con gái với Tô Mặc Mặc, nghe vậy ông ta trừng nhẹ Văn Tổ Tổ liền thu mắt.

“Mặc Mặc, sau khi chủ nhiệm Hách của các con biết chuyện rất tức giận, tìm được chủ nhiệm lớp con Lý Sư Kiệt, hơn nữa còn thông qua sơ yếu lí lịch của con liên lạc với..... Người giám hộ.”

“.....!”

Bàn tay cầm thìa của Tô Mặc Mặc bỗng dừng trên không.

Qua vài giây, cô mới chậm rãi đặt chén thìa xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sáng mai mẹ con sẽ đến thành phố C, giữa trưa hai nhà chúng ta sẽ cùng nhau ăn một bữa, được không?”

Tô Mặc Mặc không tiếng động rũ mắt.

Kỳ thật cô biết rõ, vấn đề này của người lớn, chưa từng cho phép chọn lựa “được” hay “không được”.

Giống như khi cô bị đưa đến viện điều dưỡng ở thành phố xa lạ này, cũng không có ai để ý đến ý kiến của cô vậy.

Vì thế Tô Mặc Mặc chống tay lên bàn ăn, chậm rãi đứng lên.

“..... Con đã biết.” Cô nói nhỏ. “Con về phòng trước.”

Khi cô gái sắp rời khỏi bàn, Văn Trinh Châu xoay người, thần sắc khó xử.

“Mặc Mặc, nếu có thể thì trước khi xuất phát vào trưa mai, hôm nay con thay quần áo mới đi Cao mua cho con được không?”

Thân ảnh Tô Mặc Mặc cứng lại.

Trên bàn cơm, Văn Tổ Tổ nghe vậy cũng không thể tin được ngẩng đầu, nhìn Cao Thư Văn, làm khẩu hình bực bội: “Mẹ.....?”

Cao Thư Văn nghiêm khắc liếc mắt trừng cô ta.

Văn Tổ Tổ cắn chặt môi, ảo não nhìn bóng dáng của cô gái trong phòng ăn.

Văn Trinh Châu khuyên nhủ: “Con đã không gặp mẹ con nhiều năm rồi đúng không? Con như vậy..... Bà ấy sẽ lo lắng. Đừng làm chú đi khó xử, được không?”

“.....”

Dưới nón áo, sắc môi của cô gái càng nhạt hơn lúc này vài phần.

Đứng tại chỗ thật lâu, cô mới thấp giọng đáp ứng, xoay người đi lên lầu hai.

*

Sáng hôm sau, người giúp việc Philippine đưa váy lễ phục đã chuẩn bị thỏa đáng vào phòng Tô Mặc Mặc.

Khi bà gõ cửa đi vào, cô gái đang ngồi ở mép giường, ngơ ngẩn nhìn khoảng không ngoài cửa sổ.

“Mạc Mạc, đi giúp con treo lễ phục ở đây. Con mau thay vào, Văn tiên sinh và Văn phu nhân đã chuẩn bị xuất phát.”

“Dạ.”

Tô Mạc Mạc đáp khẽ rồi đứng lên.

Người giúp việc Philippine đóng lại cửa phòng, Tô Mạc Mạc kéo màn vào, sau đó đi đến trước giá treo quần áo.

Trái phải hai bên treo hai bộ quần áo.

Bên trái là một cái áo khoác đen mỏng chiều dài trung bình.

Bên phải là một bộ váy lễ phục không tay dài đến đầu gối. Sau lưng thiết kế đai lưng màu đỏ bản to chiết eo, từ eo trở xuống được may thêm một tầng sa mỏng hình quạt.

Màu sắc rất điểm lệ, cũng rất tôn da.

Tô Mạc Mạc vươn tay, gỡ hai bộ quần áo xuống, sột soạt thay vào.

Vài phút sau, bức màn trong phòng được kéo ra, Tô Mạc Mạc trước gương.

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn suột qua cổ, túm lấy mái tóc sáng màu hơi xoắn, buộc thành đuôi ngựa.

Sau đó cô buông tay, giương mắt.

Cô gái trong kính có khuôn mặt trái xoan đẹp nhất, bót một phân quá nhỏ, thêm một phân sẽ quá to; mà gương mặt phẳng phát chỉ nhỏ bằng bàn tay đó được điểm tuyết ngũ quan tinh xảo nhất: Môi màu nhạt, mũi cao thẳng, đồng tử màu hổ phách hơi nhếch lên tạo nên vẻ đẹp gần như điểm lệ.

Màu da lộ ra bên ngoài bộ váy, kết hợp với màu đỏ càng trở nên nổi bật, vô cùng mịn màng. Dường như chỉ cần ấn nhẹ lông tay cũng sẽ lưu lại vết đỏ.

Nhìn chính mình trong gương, đôi mắt cô gái không có tiêu cự.

Thanh âm ù tai bén nhọn trong trí nhớ vang lên bên tai——

“..... Sao cậu ta lại đẹp như thế được chứ?”

“Mẹ Viện trưởng chỉ quan tâm cậu ta.”

“..... Ghét cậu ta chết đi được!”

“Kẻ đáng thương không ai muốn. Minh nghe chị họ sĩ nói, bà của cậu ta ghét nhất là cậu ta đó!”

“Cậu ta phải dọn đi mới tốt.”

“Thật hy vọng cậu ta biến mất vĩnh viễn!”

.....

Những lời bắt nạt ồn ào đó phẳng phát còn bên tai, đau đớn vì bị xô đẩy không biết nặng nhẹ tựa hồ vẫn còn đó Tô Mạc Mạc sắc mặt trắng bệch, theo bản năng duỗi tay ôm hai vai, đầu ngón vô thức siết chặt không còn chút máu.

Chờ đến khi những giọng nói đó thối lui, con người khôi phục lại ánh sáng, ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, cô mới khó khăn lấy lại tinh thần.

..... Đã qua hết rồi.

Lông mi cô gái run nhẹ, chậm rãi không chế được hô hấp rùng mình, thở ra một hơi.

Chỉ cần che dấu bản thân thật tốt, chắc sẽ không có nhiều người ghét cô như vậy.....

Vậy đủ rồi.

.....

Gia đình ba người của Văn Trình Châu lúc này đang ngồi trên sô pha trong phòng khách.

Văn Tổ Tổ chưa từ bỏ ý định hỏi: “Mẹ, hôm nay con nhất định phải đi sao?”

“Chuyện này không thể thương lượng.” Cao Thư Văn nói.

“Nhưng con thực sự có việc.....”

“Việc gì?”

“Bạn..... Bạn học của con có sinh nhật..... Con muốn tặng quà cho cậu ấy.....”

“Quà có thể mua vào ngày mai, thứ hai tuần sau rồi đi tặng cho người ta.”

“Không giống nhau!” Văn Tổ Tô nóng nảy, “Bọn họ.....”

Cao Thư Văn sắc mặt lạnh lùng: “Không cần biết như thế nào, hôm nay con phải đi.”

“.....”

Văn Tổ Tô bực bội xoay mặt đi.

Không khí trầm mặc vài giây, cô ta kiên nhẫn đứng lên: “Sao nó còn chưa xuống——”

Tiếng lú lo dừng lại.

Văn Trình Châu chau mày nhìn con gái, thấy Văn Tổ Tô giật mình đứng đó.

Nhìn theo tầm mắt Văn Tổ Tô, Văn Trình Châu quay đầu nhìn cầu thang thông lên lầu hai.

Thấy rõ cô gái đang đi xuống, đáy mắt Văn Trình Châu xẹt qua cảm xúc kinh diễm.

Đã sớm biết con gái nhỏ nhất của Tô gia thiên sinh lệ chất (*trời sinh đẹp đẽ*), hai năm trước đã thấy một lần, đến tận bây giờ ông vẫn còn ấn tượng mờ mờ.

Bây giờ nhìn lại, vài năm nay chẳng những không làm mất khí chất phong hoa như ngọc của cô, ngược lại càng trở nên kinh diễm, dần hiện ra hình thức viên ngọc quý ban đầu.

Không khó để tưởng tượng, thêm hai ba năm nữa, cô gái này sẽ trở mã thành một mỹ nhân tuyệt diễm như thế nào.

Giữa ba người, Cao Thư Văn phản ứng lại đầu tiên.

Bà ta tươi cười, đứng dậy kéo Văn Trình Châu——

“Nếu Mạc Mạc đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.”

“.....”

Cuối cùng Văn Tổ Tô cũng hồi thần, ánh mắt phức tạp cúi thấp đầu.

Cô ta khó khăn phát hiện ra, khi nhìn thấy bộ dáng thật sự của Tô Mạc Mạc, đến cả nỗi ghen tị cũng khó sinh ra.

Người ta đều là càng lớn càng bình thường.

Vì sao người này cố tình lại..... Lại trở mã càng đẹp hơn!

Trong lòng Văn Tổ Tô khó chịu, mặt ghen đỏ lên, quay đầu đi ra ngoài.

*

Một chiếc taxi chạy trên con đường trung tâm nổi danh nhất thành phố C.

Ghế sau trong xe, nam sinh có ngũ quan thâm thúy anh tuấn nghiêng người dựa vào chỗ tựa trên ghế, đôi chân dài không có chỗ để cố gắng nhét vào chỗ để chân chật chội.

Góc nghiêng cũng là đường cong sắc bén xinh đẹp, lông mi rũ xuống che đi cặp mắt âm u trên làn da trắng lạnh, quanh mắt còn có quầng xanh nhàn nhạt.

Hiển nhiên đêm hôm trước không ngủ ngon.

Cuối tuần là giai đoạn đông đúc, trên đường tắc nghẽn, lâu lâu taxi mới nhích được một khúc.

Bị một lần phanh gấp làm tỉnh ngủ, mí mắt hơi mọng của nam sinh nhấc lên, trông mắt đen nhánh bọc bội chưa có tiêu cự, lạnh lẽo nhìn thẳng vào tài xế trong kính chiếu hậu.

“.....”

“.....”

Tài xế nhìn xuống xúc động muốn run lên, cứng đờ dờ đi tầm mắt.

Trên ghế điều khiển, Lê Triết an tĩnh như gà cả đường đi rồi cuộc đã tóm một lần Thương Ngan tinh táo hiếm thấy, cẩn thận lên tiếng.

“Ngan ca, buổi tối trước sinh nhật của mình, sao cậu không nghỉ ngơi thật tốt?”

“.....”

Ý thức dần dần thanh tỉnh, Thương Ngan giờ tay, ngón tay thon dài khép lại, néo néo ấn đường.

Giây lát sau, anh mở mắt hẳn ra, môi mọng động đập phát ra tiếng nói khàn khàn.

“Cậu còn có mặt mũi hỏi?”

Lê Triết: “.....”

“Ba giờ sáng gọi điện chúc mừng sinh nhật, không sợ hôm nay chết trên tay tôi sao?”

Lê Triết: “.....”

Lê Triết: “Thật xin lỗi, Ngan ca, tôi sai rồi.”

Thương Ngan thu hồi mắt, nhủu mày, không kiên nhẫn liếc ra cửa sổ.

“Chùng nào mới tới?”

“Ồ đằng trước rồi.” Lê Triết nói, mặt mày hớn hờ, “Đó là nhà hàng Tây tốt nhất thành phố C, vất vả lắm tôi mới đặt chỗ được.”

“.....”

Ghế sau không có động tĩnh.

Lê Triết quay đầu nhìn —— Thương Ngan đã lại nhắm mắt.

Đầu đầy hắc tuyến quay lên.

..... Trạng thái này của Ngan ca, hôm nay Thư Vi làm thế nào tỏ tình cho được chứ.

Năm phút sau, taxi chậm rãi thoát thân khỏi đoạn kẹt xe, chạy vào hàng hiên trước cửa nhà hàng Tây.

Thương Ngan cùng Lê Triết xuống xe, đi vào, đám người Thư Vi đợi đã lâu bước đến.

“Thương Ngan, cậu là vai chính, sao bây giờ mới đến?”

Thư Vi cười đi tuốt đằng trước, chào hỏi hai người.

Ánh mắt Lê Triết sáng lên.

——

Hiển nhiên hôm nay Thư Vi đã sửa soạn kỹ lưỡng, mặt trang điểm nhẹ, mặc một cái váy đuôi cá dài, tuy có hơi long trọng quá, nhưng đường cong đáng người được phác họa ra rất rõ, làm một nửa nam giới trong sảnh đều dừng mắt trên người cô.

Cô ta xoay người, tươi cười quyến rũ nhìn Thương Ngan đi ra từ cửa xoay tự động.

Cầm túi xách vàng nhạt đi lên, Thư Vi thuận thể muốn ôm lấy khuỷu tay Thương Ngan.

“Mình chờ cậu lâu rồi.....”

Thương Ngan nhếch mi mắt, trùng hợp nâng cánh tay, vuốt vuốt mái tóc đen có chút hỗn loạn.

Đầu ngón tay trượt qua đường cong cơ bắp trên cánh tay nam sinh, ý cười dưới đáy mắt cô ta đình trệ, nhưng rất nhanh đã được tự nhiên che dấu.

Thương Ngan nghiêng người, liếc Lê Triết, “Tầng mấy?”

Âm cuối phát ra, đuôi mắt phiếm lạnh.

Lê Triết vốn đang chột dạ, lúc này bị nhìn chăm chăm như vậy, càng giật mình, duỗi tay chỉ qua cầu thang xoắn ốc ở hướng Đông Nam trong đại sảnh rộng mở——

“Lầu hai, đi lên từ chỗ đó.”

“.....”

Thương Ngan cong môi, trong mắt ẩn chứa ánh sáng lạnh.

Nhìn chăm chăm Lê Triết vài giây, anh nhìn phía trước, tay bỏ vào túi bước ra ngoài.

“Lê Triết mời khách, ăn nghèo cậu ta.”

Lời ít ý nhiều.

Lập tức đạt được sự hưởng ứng của đám nam sinh.

Lê Triết bị nghe thấy lời nói tàn nhẫn thờ phào một hơi dài.

Thiếu chút nữa cậu ta đã cho rằng hôm nay mình sẽ chết trong tay Ngan ca—— thoát nhìn Ngan ca vẫn chưa nguôi giận với Thư Vi, cậu ta mà biết trước thì sẽ không đáp ứng Thư Vi đâu.

Đoàn người phục vụ đã nhận được thông báo từ trước mặc đồng phục dẫn cả đám đi lên, theo cầu thang xoay 180 độ đi lên tầng hai của nhà hàng.

“Bàn đặt trước của quý khách ở bên này, mời đi theo tôi.”

Phục vụ dẫn lên thăm đồ dưới đất, hướng về cả nhóm hơi khom người.

Thương Ngan, Lê Triết và Thư Vi đi đằng trước.

Lê Triết lơ đãng nhìn qua một bên, mới đi vài bước, đột nhiên cậu ta dừng chân.

Đồng thời theo bản năng kéo Thương Ngan bên cạnh——

“Tôi tôi tôi tôi tôi ——”

Thương Ngan bị cậu ta kéo dừng lại, không kiên nhẫn híp mắt.

“Tôi cái gì, đang gáy sao?”

Lê Triết lấy lại tinh thần, phấn khởi nhìn qua, mặt đỏ bừng ——

“Mẹ nó, Ngan ca cậu nhìn bên kia đi! —— tiểu mỹ nhân mặc đồ đỏ đỏ đỏ!! Quá xinh đẹp! Tôi tôi tôi mẹ nó nhất định phải theo đuổi cô ấy!”

Tác giả có lời muốn nói: Thương Ngan: Lập lại lần nữa, cậu muốn theo đuổi ai?

Hết chương 8

——
Từ tuần sau lịch đăng truyện từ thứ 3 5 Chủ Nhật sẽ chuyển sang thứ 6 Chủ Nhật (từ 3 chương/tuần giảm còn 2 chương/tuần)

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: “Cậu có thể có chút tiền đồ Hay không?” “Không thể.”

Mọi người nhìn theo phương hướng Lê Triết chỉ.

Nhìn rõ cô gái ngồi cạnh cửa sổ sát đất, cả đám không khỏi ngáy người vài giây.

Váy đỏ, da trắng như ngưng chi bạch ngọc.

Từ trán đến cằm, từng tác ngũ quan trên khuôn mặt hình hạt dưa đều tinh xảo—— tinh xảo gần như hoàn mỹ.

Khí chất và ánh mắt của cô gái vô cùng sạch sẽ, mang theo tiên khí; bởi vì ngũ quan quá đẹp nên có một tia yêu đã khó tả.

..... Liếc mắt một cái là biết, là tai họa to lớn.

Thương Ngạn lười biếng thu hồi tầm mắt.

Một suy nghĩ xẹt qua trong tâm trí.

——

Hình như làn da của nhóc con cũng trắng như này, không biết gương mặt sẽ ra sao.....

“..... Ngạn ca! Tôi yêu rồi! Tôi thật sự yêu rồi ——”

Bên cạnh, Lê Triết kích động nhảy lên tại chỗ.

“Cô ấy quá đẹp, lần đầu tiên trong đời tôi thấy cô gái đẹp như này! Tôi muốn ——”

Nói đến đây, Lê Triết hậu tri hậu giác cảm nhận được tầm mắt rét lạnh của Thư Vi nhìn qua đây.

Lê Triết: “.....”

Sao cậu ta có thể quên mất bên cạnh còn một vị Thư đại hoa khôi của trường chứ.

Lê Triết chột dạ dời mắt qua những người khác.

Ánh mắt xúc động khó có thể kiềm chế cảm xúc, Lê Triết phát hiện, hiển nhiên trong lòng mọi người cũng suy nghĩ không khác gì mình —— nhưng có Thư hoa hậu giáng đường ở đây, cậu ta nhất định phải liều mạng đè nén.

Lê Triết tiếc nuối thở dài, lưu luyến nhìn thoáng qua bàn ăn bên cạnh cửa sổ sát đất.

“Ăn trước đi.”

Thư Vi thờ phỉ phò mà trừng mắt nhìn Lê Triết, ngay sau đó nhìn về Thương Ngạn.

Thấy ánh mắt Thương Ngạn vẫn bình tĩnh như thường, sắc mặt cô ta cũng hòa hoãn chút ít.

Mọi người lần lượt ngồi xuống.

Trong lúc ăn, không cần biết ăn cơm hay nói chuyện, luôn có nam sinh thỉnh thoảng không nhịn nổi nhìn lướt qua chỗ đó.

Thư Vi biểu tình khó coi.

Cô ta vốn dĩ cho rằng bản thân ăn diện lộng lẫy, đương nhiên sẽ trở thành nữ chính ngày hôm nay, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra —— vậy mà bị một cô gái từ đâu xông ra đoạt hết nổi bật.

Đối với bàn ăn kiểu Tây tinh mỹ trước mặt, Thư Vi cũng hết muốn ăn.

Trong khi cô suy nghĩ kế hoạch thông báo mình đã ấp ủ sẽ thi triển như thế nào, đang giao lưu bằng mắt với một chị em tốt mình dẫn đến, đột nhiên nghe một nam sinh bên cạnh kinh hô ——

“Hả!? Ngồi đối diện tiểu mỹ nhân, có phải là hoa khôi của lớp Ngạn ca hay không!”

“.....”

Lời này hấp dẫn ánh mắt của mấy người muốn nhìn mà nhìn không được.

“Mẹ nó, đúng vậy.....”

“Đó là nữ thần Văn Tố Tố đó sao??”

“Ồ, gen nhà bọn họ đẹp vậy sao?”

“Vốn dĩ tôi còn thấy Văn Tố Tố khá đẹp, so với tiểu mỹ nhân này, cảm thấy bình thường hơn nhiều.”

“.....”

Bàn tay nắm chặt dao nĩa của Thư Vi căng thẳng.

Sắc mặt cô ta lạnh đi.

Tuy đối phương chỉ vô tình nói ra, hơn nữa là nói Văn Tố Tố, nhưng khi cô nghe vào thì thành ý nói cô so với cô gái xa lạ kia quá bình thường.

Lòng cô càng không thoải mái, Thư Vi nhú chặt mày, nhìn về Lê Triết, muốn ra ám hiệu đã chuẩn bị từ trước với cậu ta.

Nhưng lúc này, tâm tư Lê Triết đã sớm không còn ở đây, không chớp mắt nhìn bên kia.

Giây lát sau, cậu ta đột nhiên xoay người, về mặt khẩn thiết nhìn Thương Ngan ——

“Ngan ca, Văn Tố Tố thân với cậu, nếu chúng ta đã gặp nhau, cũng phải chào hỏi một tiếng đúng không?”

Người duy nhất trên bàn chỉ có tâm tư ăn uống là Thương Ngan.

Nghe Lê Triết nói, anh ngừng bàn tay đang ung dung thông thả cắt bít tết, đồng thời cười nhạt.

“Tôi thân với cô ta? Sao tôi không biết vậy.”

“Ngan ca..... Cậu cứu cứu cậu em đáng thương bất lực này đi ——”

Lê Triết khóc đến nơi.

Thương Ngan vốn định cự tuyệt, lơ đãng nhắc mắt lên, nhìn thoáng qua biểu tình nôn nóng buồn bực của Thư Vi đối diện.

Nhớ đến hành động gần gũi bất ngờ của Thư Vi dưới đại sảnh, Thương Ngan hơi nhú mày.

Giây lát sau, anh gác dao nĩa xuống, đứng dậy.

“Aiz —— Ngan ca, cậu đi đâu vậy??” Lê Triết khóc được một nửa đột nhiên im bặt.

“.....” Thương Ngan lười biếng mà rũ mắt, liếc cậu ta, “Không muốn tiểu mỹ nhân của cậu nữa?”

Lê Triết sùng sốt hai giây, dưới miệng cứ như có lửa đốt, vèo một cái nhảy lên, mặt đầy hưng phấn ——

“Đi đi đi đi đi!”

Dưới ánh mắt hâm mộ ngo ngoe rục rịch của mấy nam sinh, hai người một trước một sau đi đến bàn ăn bên đó.

Thương Ngan bước đi không nhanh không chậm phía sau.

Lê Triết ở phía trước, gấp gấp đi trước hai bước, lại không thể không vì người nào đó đằng sau mà đứng lại chờ.

Quan sát vài giây, một nam sinh khác thờ dài lắc đầu, quay lại ——

“Aiz, các cậu có thấy trong tay Ngan ca như dất dầy dất chó không?”

“Ha ha ha ha so sánh rất giống!”

“Nhưng tôi nguyện ý vì tiểu mỹ nhân mà làm chó.”

“..... Có thể, nhưng không cần thiết, anh em.”

Mấy người đang sôi nổi bàn luận, đột nhiên nghe thấy một tiếng keng vang lên trên bàn.

Bọn họ quay đầu nhìn, thấy sắc mặt Thư Vi khó coi ném dao nĩa trong tay xuống, sắc mặt xanh mét được mấy chị em tốt khuyên nhủ dỗ dành.

Đám nam sinh nhìn nhau, cả đám im miệng lại.

*

Văn Trinh Châu sắc mặt vội vàng trở lại bàn ăn.

Cao Thư Văn vốn đang cúi đầu nhìn đồng hồ điện thoại, nghe thấy tiếng động nâng lên tầm mắt, “Sao còn chưa tới ——”

Bà ta kiên nhẫn nhìn thoáng qua Tô Mạc Mạc ngồi xéo, nói chậm, “Là máy bay đến trễ, hay trên đường bị kẹt xe?”

Văn Trinh Châu không trả lời trực tiếp, ánh mắt tiếc nuối phức tạp nhìn thoáng qua cô gái.

Cô gái vẫn luôn an tĩnh nhìn ra cửa sổ dường như phát hiện ra.

Cô xoay người, con người màu hồ phách thanh triệt sạch sẽ.

Bị ánh mắt đó nhìn đến chột dạ, Văn Trinh Châu tăng hắng nói.

“Xin lỗi, Mạc Mạc..... Mẹ của con bên kia hình như..... Bất ngờ việc gấp, tạm thời không tới được.”

Cao Thư Văn và Văn Tổ Tổ đồng thời sùng sốt.

Giây lát sau, Văn Tổ Tổ có chút vui sướng khi người gặp họa, lại có chút đồng tình, quay đầu nhìn cô gái đối diện.

Nhưng làm cô ta thất vọng đó là, sau khi nghe thấy tin này, Tô Mạc Mạc chỉ hơi ngần ra.

Một cảm xúc không tên nhạt nhẽo xẹt qua đôi mắt xinh đẹp.

Sau đó, lông mi tinh mịn rũ xuống, tạo ra một bóng đen nho nhỏ trên làn da trắng bệch.

“..... Không sao.”

Tuy rằng cô đã từng chờ mong trong giấc mộng.

Tuy rằng sáng nay cô đã dậy từ sớm, tưởng tượng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mẹ.

Tuy rằng cô đã nguyện ý vì lần gặp mặt này mà coi bỏ nguy trạng hộ mạng của mình.

Tuy rằng trước khi đến đây, không biết bao nhiêu lần bất an mà nỗ lực luyện tập câu mở màn đầu tiên nên nói như thế nào khi gặp người đó.

..... Nhưng không sao cả.

Đối với những người không thích cũng không quan tâm cô, làm sao cô có thể yêu cầu gì chứ.

Văn Trinh Châu không tiếng động thờ dài, “Mẹ của con đã liên hệ với chủ nhiệm các cấp, bà ấy hi vọng từ thứ hai tuần sau, con sẽ chuyển vào lớp 11-1, bắt đầu đi học bình thường.”

“.....!”

Văn Tổ Tổ nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, cô ta đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thấy phía sau Văn Trinh Châu ——

Cách một nửa nhà hàng, Lê Triết và Thương Ngạn một trước một sau bước đến đây.

Nhớ tới cô gái đối diện mình, sắc mặt Văn Tổ Tổ đột nhiên thay đổi.

Cô ta quay đầu nhìn ba mẹ: “Chúng ta về liền đi!”

Cao Thư Văn sùng sốt, “Ăn ở đây luôn không được sao?”

“Không được ——” Văn Tổ Tổ động não, sáng mắt lên, cô ta thấp giọng nhìn Văn Trinh Châu, “Ba, di ấy đột ngột không đến..... Chắc chắn Mạc

Mạc cũng không muốn ở lại đây đâu.”

Văn Trinh Châu nghe vậy nhú mày, gật đầu.

“Được rồi, về thôi.”

Bốn người đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Mới đi được hai bước, nghe thấy Lê Triết phía sau hô lên——

“Hoa khôi lớp!”

Cao Thư Văn và Văn Trinh Châu cùng xoay người, “..... Tô Tổ, có phải nam sinh đó gọi con không?”

Văn Tô Tổ: “À, là bạn học lớp con —— mọi người xuống lầu lấy xe trước đi, con sẽ xuống ngay!”

“Được, dừng trì hoãn lâu.”

“.....”

Thấy cha mẹ đi rồi, Văn Tô Tổ nhẹ nhàng thở ra, vừa xoay đầu thì thấy Tô Mạc Mạc đang giật mình nhìn hai người kia——

“Thương..... Ngạn?”

Trong lòng Văn Tô Tổ lộp bộp một tiếng.

Cô ta háp tấp cười ứng phó rồi quơ tay với Lê Triết.

Trước khi đối phương chạy đến đây, Văn Tô Tổ dè dặt giọng ——

“Em đừng lên tiếng, nếu bị Thương Ngạn nhận ra..... Về sau em sẽ gặp phiền toái lớn trong trường, nhất định cậu ta sẽ bắt nạt em.....”

“.....”

Dù Văn Tô Tổ không đề cập đến, Tô Mạc Mạc cũng sẽ vì cuộc sống an tĩnh ở trường của mình mà không để hai người đó nhận ra.

Nên khi nghe Văn Tô Tổ nói, cô chỉ yên lặng gật đầu.

Khối đá treo cao trong lòng Văn Tô Tổ được thả xuống.

Lúc này, Lê Triết cũng đã chạy đến trước hai người. Cậu ta kìm nén ánh mắt hưng phấn của mình, khẩn trương nhìn Tô Mạc Mạc, rồi chuyển về Văn Tô Tổ: “Cậu cũng đến đây ăn sao..... Thật trùng hợp, hôm nay là sinh nhật của Ngạn ca, chúng tôi cũng đến!”

Thương Ngạn dừng chân, nghe thấy lời nói ngớ ngẩn của Lê Triết, không khỏi cười nhạt.

“Cậu có thể có chút tiền đồ được không?”

Anh vừa dứt lời, thì cảm giác được tiểu mỹ nhân váy đỏ nhìn qua đây.

Thương Ngạn rũ mắt, nhìn xuống.

Cô rất đẹp, nhìn gần càng đẹp hơn.

Đuôi mắt thon dài hơi nhếch, đồng tử màu hổ phách như trích từ nước Lưỡng Hồ mùa xuân.

Đặc biệt giống như lúc này, khi ngoài ý muốn kinh ngạc nhìn người khác—— cho dù gương mặt điềm lệ tính xảo không có bất kì cảm xúc gì, nhưng cũng đã đủ để cào ngứa trái tim người khác

Hai người ở đây đối mắt một lát, Văn Tô Tổ và Lê Triết bên cạnh có phần nóng nảy.

Lê Triết ra sức ho hai tiếng, hấp dẫn ánh mắt của cả ba người, sau đó tươi cười hỏi Văn Tô Tổ: “Cô gái này là.....?”

Thần sắc Văn Tô Tổ có chút không được tự nhiên, “Là con gái của di tôi.”

“Ồ.....” Lê Triết thuận thế nhìn Tô Mạc Mạc, “Không biết nên xưng hô như thế nào?”

Văn Tô Tổ theo bản năng tiến lên ngăn cản.

“Giọng —— giọng của em ấy không tốt lắm, không thể nói chuyện.”

“..... À?”

Lệ Triết tức khắc thất vọng, tự nói thầm một câu, “Tiểu mỹ nhân bị câm.”

Chưa nói hết, miệng bị đá một cái.

“Á —— Ngạn ca cậu đá tôi làm gì.”

Thương Ngạn: “Im lặng.”

Lúc này Lệ Triết mới phát hiện ra mới nãy trong lúc mất mát đã nói ra tiếng lòng của mình, không khỏi xấu hổ sờ ột

“VẬY..... Nếu đã gặp mặt, không bằng cùng nhau ăn một bữa?”

Mắt Văn Tố Tố sáng lên, lại tới đi.

“Lát nữa chúng tôi có việc bận, chỉ sợ hôm nay không thể.”

Nói xong, cô ta xoay đầu phần uất (*phần nộ+uất hận*) liếc Tô Mạc Mạc, “..... Đi thôi.”

Tô Mạc Mạc dừng một chút, gạt đầu, xoay người rồi đi.

Chờ bóng dáng Văn Tố Tố biến mất ở cầu thang, Lệ Triết mất mát xoay đầu.

Một mình lải nhải:

“Aiz —— tiểu mỹ nhân xinh đẹp như thế sao lại bị câm?”

“Nếu cô ấy học ở Tam trung thì tốt rồi —— mỗi ngày đều có cảnh đẹp ý vui ngắm nhìn, quá hạnh phúc!”

“Nhưng nếu vậy, cái ghế hoa hậu giảng đường của Thư Vi cũng không xong rồi.”

Lệ Triết tự cảm khái, đột nhiên kỳ quái nhìn Thương Ngạn.

“Mà này Ngạn ca, tôi cảm thấy giá trị mỹ lực của cậu hơi giảm thì phải?”

“.....”

Thương Ngạn tựa người vào sofa bên cạnh, gục mi mắt mệt mỏi, nghe vậy chỉ lười nhìn qua.

“Cậu thấy không, tiểu mỹ nhân không gần gũi cậu thì không nói —— ngay cả Văn Tố Tố cũng từ chối lời mời sinh nhật của cậu! Hôm qua cậu ta còn chưa từ bỏ ý định muốn hỏi tôi đây! Nếu không phải học tỷ Thư Vi muốn ——”

Đột nhiên im bật.

Lệ Triết ngơ hai giây, lấy lại tinh thần, gơ tay nhẹ vỗ miệng mình một phát.

“..... Còn tưởng là ảo giác.”

Thương Ngạn nhẹ híp mắt, con ngươi đen nhánh lạnh lẽo.

Khóe môi nhả ra ba chữ ——

“Hong Môn Yến?”

Lệ Triết vẽ mặt đưa đám “..... Mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, tôi bị ép buộc mà Ngạn ca.”

Mắt Thương Ngạn lạnh băng, bước chân đi ra.

“Aiz —— Ngạn ca, cậu đi đâu vậy?”

“Ngủ.”

Lệ Triết: “.....”

Khi Thương Ngạn xuống lầu một, trông thấy hàng hiên bên ngoài cửa tròn tự động, cô gái da trắng váy đỏ khom lưng ngồi vào xe riêng.

Nam sinh dừng chân, đến khi chiếc xe đó rời đi, anh mới lấy lại tinh thần.

Nhìn đuôi xe, Thương Ngan nhẹ nheo mắt.

Cảm thấy bóng dáng kia có điểm quen thuộc.

—
Là ảo giác sao?

Tác giả có lời muốn nói: Lệ Triết: Tôi yêu rồi hu hu hu Ngan ca cứu cứu đứa em đáng thương bất lực này đi——

Thương Ngan: Cậu có thể có chút tiền đồ hay không?

Một tháng sau.

Lệ Triết: Hu hu hu hu Ngan ca tôi yêu cô ấy tôi muốn theo đuổi cô ấy!

Thương Ngan: Xin lỗi em trai, tôi đã đóng dấu.

Lệ Triết:??????

Hết chương 9

—
Mọi người đi học đi làm lại sao rồi, tui lên trường bị chê lên chê xuống □□□

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vào lớp

lớp

Tuần tiếp theo, bắt đầu bằng một ngày thứ hai chưa ngủ đủ.

Tuần trước ăn mệt, hôm nay Tô Mạc Mạc đã có kinh nghiệm, 5 giờ rưỡi sáng cô thức giấc, rửa mặt ăn sáng, sau đó cùng Văn Tổ Tổ ngồi xe đến trường.

Đến trường vẫn chưa tới 6 giờ rưỡi, Văn Tổ Tổ trực tiếp đi vào lớp, còn Tô Mạc Mạc cố gắng trốn tránh bất kì bóng dáng nào thoát nhìn giống giáo viên chủ nhiệm các cấp Hách Hách, cẩn thận đi vào tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Bước qua cửa phòng Tổ Huấn Luyện, cuối cùng cô gái nhìn thoáng qua kẹt cửa.

Xác định không có bóng dáng của chủ nhiệm Hách, cô thở phào một hơi, xoay người.

Mới nghiêng một góc 90 độ, Tô Mạc Mạc liền nghe thấy trên đỉnh đầu có một giọng nói hài hước——

“Nhóc con, sáng sớm tinh mơ đã làm trộm, còn rất chuyên nghiệp nữa?”

Thân hình Tô Mạc Mạc bỗng cứng đờ.

Qua hai giây, cô mới hô nhẹ một câu, “Sư phụ..... Chào buổi sáng.”

Thương Ngan đang đứng dậy từ trước bàn máy tính chuyên dụng của mình ngẩng ra.

Ngô Hoảng Bác đằng sau anh gào lên trước ——

“Tôi đột nhiên hối hận rồi cha Ngan! Tôi cũng muốn được sáng thứ hai có học trò mềm giọng nhỏ nhẹ gọi sư phụ!”

Thương Ngạn hoàn hồn, nghiêng người liếc Ngô Hoàng Bác.

“Cậu?”

“Tôi tôi tôi!”

Thương Ngạn cười khẽ, không thèm che dấu ghét bỏ trong giọng: “Cậu quá cùi bắp, không được.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Thương Ngạn vào phòng trong, dựa vào cửa.

“Nhóc con. Máy cái đề đã giao cho em tuần trước đã làm xong chưa?”

Thương Ngạn đút tay vào túi, buông mắt, cười như không cười nhìn cô gái chậm rãi dọn đồ.

“..... Ừm”

Nón áo tròn trịa quơ lên quơ xuống với biên độ thật nhẹ.

“.....”

Con người đen như mực chứa ý cười nhẹ.

“Lấy máy tính ra, anh kiểm tra.”

Tô Mạc Mạc giật mình, nhưng người mới nói đã xoay người đi.

Cô do dự hai giây, dựa theo lời Thương Ngạn, ôm laptop ra gian phòng ngoài.

Ngô Hoàng Bác đang ở đó ai oán hỏi:

“Cha Ngạn..... Lúc cậu dạy tôi sao không nghiêm túc phụ trách như này?”

Thương Ngạn lười biếng tựa vào ghế lật quyển sách lập trình trong tay, nghe vậy mắt cũng không nâng nói.

“Không có sao?”

“Đương nhiên không có, hoàn toàn không có!” Ngờ kị Ngô Hoàng Bác chém đinh chặt sắt, xoay đầu, “Lão Loan, ngoại trừ cha Ngạn, cậu là người vào tổ sớm nhất đúng không, lúc cậu ấy hướng dẫn cậu có kiên nhẫn như vậy không?”

“.....”

Loan Văn Trạch trước máy tính bị điểm danh ngẩng đầu lên, lắc đầu.

“Đúng không!” Ngô Hoàng Bác xoay lại, “Cha Ngạn, cậu là người như vậy sao, tôi thật muốn hoài nghi cậu có dụng tâm kín đáo gì đó với Tiểu Tô đấy!”

“.....”

Thương Ngạn dừng lật sách, ngón tay thon dài cầm góc giấy vuốt vuốt.

Anh nâng mắt, hé môi, cười như không cười, đầy thâm ý nói ——

“Dụng tâm kín đáo?..... Dụng tâm gì?”

Âm cuối nghe rất mơ màng.

Ngô Hoàng Bác bị nhìn chăm chăm đến phát run.

“Cha Ngạn, cậu đừng cười như thế..... Phóng đảng chả khác gì cảm thú, tôi sợ.”

Thương Ngạn không đổi sắc mặt, giờ tay thả sách lên mặt Ngô Hoàng Bác.

Trong tiếng “Á á” của Ngô Hoàng Bác, Thương Ngạn bình tĩnh nghiêng người đi, vẫy tay với Tô Mạc Mạc đang chần chờ bên cạnh.

“Nhóc con, lại đây.”

Tô Mạc Mạc đặt laptop ôm trong mình lên bàn trước mặt Thương Ngạn, kéo cái ghế qua ngồi lên.

Một tay Thương Ngạn cầm laptop, thuận thực kiểm tra các đường phép tính và kết quả vận hành.

Tô Mạc Mạc ngoan ngoãn yên tĩnh ngồi bên cạnh.

Đợi thêm vài giây, cô bắt an nhìn qua đồng hồ.

“..... Sur phụ, thầy không tham gia chào cờ sao?”

Người nọ không nâng mắt, mười ngón tay thon dài di chuyển trên máy tính ——

“Tuần trước giúp em, anh bị kéo vào sổ đen, bị cướp tư cách tham gia rồi.”

“.....”

Hô hấp Tô Mạc Mạc dừng lại, đôi mắt dưới nón áo hơi mở to.

Trong văn phòng tĩnh mịch vài giây.

Dường như cảm nhận được phản ứng kinh ngạc đại ra của cô gái, trong một góc, mấy nam sinh trong tổ bật cười.

Loan Văn Trạch cũng bất đắc dĩ cười, “Cha Ngạn, cậu đừng hù dọa Tiểu Tô.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn cong môi.

“Chọc em chơi, vậy cũng tin.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ngô Hoàng Bác chọc ghẹo: “Nếu thật sự có cuốn sổ đen như thế, tôi cần gì phải lao lực chạy đến tổ để trốn chào cờ như thế?”

Quét xong hàng số liệu cuối cùng, Thương Ngạn cầm áo khoác đồng phục bên cạnh lên, đứng dậy đi ra ngoài ——

“Có một vấn đề nhỏ trong vòng tuần hoàn. Tiết thứ ba là tiết tự học của lớp một*, anh qua dạy em”

**(Lớp một ở đây là lớp 11-1, từ giờ mình sẽ gọi như vậy)*

Không đợi Tô Mạc Mạc đáp ứng, Ngô Hoàng Bác trơ mặt truy vấn ——

“Tôi có thể nghe cùng không cha Ngạn?”

“Trong mơ đó, đi nghe đi.”

Ngoài cửa truyền lại lời đáp không hề do dự.

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Qua hai giây, cậu ta xoay đầu, ngạc nhiên nói: “Nên sáng nay cha Ngạn tới đây làm gì? Hình như cậu ấy chỉ ngồi đây có mười phút là đi?”

“Ừ, tôi cũng thấy lạ, máy tính của cha Ngạn cũng chưa được bật.”

“.....”

Bọn họ thấp giọng thảo luận, chỉ có Loan Văn Trạch không biết nghĩ đến gì đó, ánh mắt cổ quái nhìn thoáng qua bóng dáng đi vào phòng trong của Tô Mạc Mạc.

*

Chuông báo tiết thứ hai vang lên, đến giờ thể dục.

Chờ tiếng chạy bộ ngoài cửa sổ vui bót, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đồng thời đi đến Tổ Huấn Luyện.

Hai người vừa đẩy cửa đi vào vừa nói chuyện.

“..... Cậu thấy lời Lê Triết nói có phải thật không?”

“Chắc vậy?”

“Chắc vậy đó, nếu không gặp tiểu mỹ nhân như thế, chắc chắn cha Ngạn sẽ phủ nhận.”

“Ừ.”

“Mẹ nó thật hâm mộ, còn đẹp hơn Thư Vi, lớn lên sẽ như thế nào chứ —— Cha Ngạn cũng quá không trọng nghĩa, ăn sinh nhật cũng không dắt tôi đi dùng!”

“.....”

Hai người nói nói rồi đi đến bàn máy tính trong Tổ Huấn Luyện.

Ngô Hoàng Bác quan sát xung quanh, thấy cô gái mặc áo hoodie ngồi ở góc bàn máy tính của Thương Ngạn, trên đùi đặt laptop của cô.

“Tiểu Tô?”

“.....”

“Tiểu Tô??”

“Hả.....?”

Tô Mạc Mạc bị gọi lại ý thức, vội vàng đáp.

Ngô Hoàng Bác cười nói: “Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?”

Tô Mạc Mạc chần chờ, thấp giọng hỏi: “Các cậu mới nói.....”

“À, lúc này Lê Triết vừa chạy vừa nói, cuối tuần trước bọn họ gặp được một tiểu mỹ nhân trong nhà hàng, còn đẹp hơn Thư Vi!”

“..... Ô.”

Dưới nón áo hơi banh lộ ra cằm nhọn, bất an nhéo ngón tay.

Ngô Hoàng Bác lại hỏi: “Cậu đang ở đây chờ cha Ngạn sao?”

“Ừ.”

“Chắc lát nữa cậu ấy mới đến. Tôi thấy lúc nãy khi kết thúc tiết thể dục, Thư Vi đi đến lớp bọn họ.” Ngô Hoàng Bác nói: “Dù sao tiết tiếp theo của lớp cha Ngạn là tiết tự học, hai người nắm tay nhau trốn học ra ngoài cũng không ai quản.”

Loan Văn Trạch bất đắc dĩ nhìn qua Tô Mạc Mạc, làm khẩu hình.

“Cậu không sợ cha Ngạn quay về đập cậu?”

Ngô Hoàng Bác co đầu lại, im bất.

Tô Mạc Mạc an tĩnh ngồi đó.

Cô không hiểu hết ý của Ngô Hoàng Bác, nhưng cô vẫn hiểu nắm tay là gì.

Cô không kịp tự hỏi, điện thoại trong túi áo hoodie đột nhiên vang lên.

Tô Mạc Mạc đặt laptop qua một bên, lấy điện thoại ra, ra ngoài bắt máy.

“Alô? Mạc Mạc sao? Thầy là thầy Lý Sur Kiệt đây.”

“..... Thầy?”

“Tuần trước mẹ em đã gọi đến chủ nhiệm các cấp, hôm nay bắt đầu dẫn em đến lớp, em đang ở tòa lầu khoa học kỹ thuật đúng chứ?”

“Dạ.”

“Vậy em đến khu III của khu dạy học được không? Hay thầy qua đó đón em?”

“.....”

Tô Mạc Mạc trầm mặc hai giây, chậm rãi lắc đầu.

Nhớ đến việc Lý Sur Kiệt không nhìn thấy, cô mới nhẹ giọng mở miệng: “Em có thể tự qua.”

“Được, vậy em mau đến đây, thầy chờ em ở cổng Nam khu III.”

“..... Dạ.”

Tô Mạc Mạc đi vào văn phòng, đọc dẹp cặp sách không lớn của mình, đi ra ngoài.

Bước ra cửa, nhìn thấy Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều đang tập trung tinh thần với máy tính của họ, cô do dự đứng đó vài giây, cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

.....

Tô Mạc Mạc đi theo Lý Sur Kiệt, khi đến lầu bốn phòng học lớp 11-1, chuông báo tiết số ba đúng lúc vang lên.

Tiết thứ ba là tiết tự học, học sinh lớp một vẫn còn vài người không vội vã đứng ngoài hành lang.

Không biết ai chú ý đến bóng dáng Lý Sur Kiệt, lên giọng nói một câu.

“Chủ nhiệm lớp tới!”

Đám học trò trên hành lang tức khắc như ong vỡ tổ.

Bước vào lớp, an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Có người chú ý đến, theo sau Lý Sur Kiệt còn có một cô gái nhỏ nhỏ, trong lớp dần nổi lên tiếng nghị luận ——

“Đó là ai vậy? Bạn học mới?”

“Không thể nào, lùn vậy sao?”

“Không biết nam hay nữ.”

“Cậu mù à..... Rõ ràng là bạn nữ của chúng ta, vai hẹp như vậy.”

“..... Được rồi.”

Lý Sur Kiệt đi lên bục giảng, và gõ gõ bảng đen.

“Đây là học sinh mới chuyển trường vào lớp chúng ta, bạn học Tô Mạc Mạc, mọi người hoan nghênh một chút.”

“.....”

Trong lớp vang lên vài tiếng vỗ tay lác đác.

Tô Mạc Mạc mím môi.

Cảm giác trong không gian phong bế đột nhiên có rất nhiều người nhìn mình chằm chằm, vẫn sẽ làm cô bất an hơn bình thường.

“Thầy, sao cậu ấy vào lớp mà vẫn còn đội nón vậy?”

Lý Sur Kiệt nghiêm mặt, “Sức khỏe của bạn học Tô Mạc Mạc tương đối đặc thù, toàn khối đã phê chuẩn cho em ấy không cần mặc đồng phục, không tham gia hoạt động tập thể —— bình thường các cô cậu phải chú ý, biết chưa?”

Cũng không ai ở góc nào vui đùa một câu:

“Nếu phải chú ý, cũng đừng vào lớp một chúng ta..... Ngạn ca mà về, chơi hỏng mất thì sao?”

Trong lớp lập tức vang lên tiếng cười hùa theo.

Sắc mặt Lý Sur Kiệt lạnh lùng, đuổi tay vỗ hai cái lên bàn:

“Yên lặng cho tôi!”

“.....”

Cả lớp im miệng.

Lý Sư Kiệt về bàn số ba, Văn Tổ Tổ ngồi thẳng ngay ngắn, cặp mắt phức tạp nhìn Tô Mạc Mạc.

“Lớp trưởng” Lý Sư Kiệt gọi cô ta, “Em ra đây cùng thầy.”

Lý Sư Kiệt cùng Văn Tổ Tổ ra ngoài, đột nhiên nhớ ra, quay đầu nói với cô gái đang an tĩnh đứng dưới bục giảng:

“Tô Mạc Mạc, em tự tìm một chỗ ngồi đi. Đây là tiết tự học.”

“.....”

Cô gái gật nhẹ đầu.

Chờ cửa lớp đóng lại, mấy tiếng nghị luận đề thấp bị ngăn chặn lập tức tuôn ra, đủ loại ánh mắt đánh giá cô, từng người từng người dừng mắt trên người cô gái.

Tô Mạc Mạc nắm chặt tay, đầu ngón tay trắng bệch.

Cô có chút hốt hoảng bất an dịch vào trong hai bước.

Tiếng nói trước mặt càng nhiều.

Tô Mạc Mạc bỗng dừng chân ——

Ở hàng đầu tiên trong lớp có một cái bàn hai người ngồi.

Khác với hàng thứ hai có bốn bàn học, cái bàn này độc chiếm một hàng, nằm ở trong góc sát cửa sổ.

Trên bàn không đặt quyển sách nào.

Tô Mạc Mạc thờ phào.

Cô nắm chặt quai đeo ba lô, bước nhanh đi đến bàn đó.

Không để ai kịp phản ứng lại, cô gái đưa lưng về cả lớp ngồi vào chỗ bên trong.

Cả lớp đột nhiên an tĩnh.

Tất cả mọi người cứ như bị siết cổ.

Không biết bao lâu sau, phía sau mới có tiếng nói chuyện:

“Má ơi, điên rồi.....”

“Các cậu không cần sao?”

“Mẹ nó, chờ Ngạn ca quay về nổi giận, bạn học mới này thật thảm.....”

Bọn họ chưa nghị luận xong, cửa lớp mở ra.

Văn Tổ Tổ đi vào trước, biểu tình còn phức tạp hơn trước khi đi ra.

Cô ta vừa vào cửa, gương mặt liền thấy cô gái đang ngồi trong cái bàn duy nhất ở đó.

Sắc mặt Văn Tổ Tổ tứ khắc biến đổi, “Cậu ——”

“Làm sao vậy?”

Lý Sư Kiệt đi vào, nhìn thấy vị trí Tô Mạc Mạc chọn, cũng không khỏi sùng sốt.

Ông thấy hơi nhức đầu.

——

Sao ông có thể quên mất chỗ ngồi không giống ai của Thương Ngạn chứ.

Nhưng nghĩ đến cô gái an tĩnh đến mức gần như quái thai, Lý Sư Kiệt cũng không thấy lạ khi cô sẽ ngồi ở đây.

“Văn Tổ Tổ, em về trước đi.”

“Nhưng cậu ấy.....”

Lý Sư Kiệt thấp giọng: “Chờ Thương Ngạn trở về, em nói cho nó, để nó tự dọn ra một chỗ trống khác, thích ngồi đâu thì ngồi đó —— nếu nó thấy vui thì lên bục giảng ngồi luôn cũng được.”

Văn Tổ Tổ hiểu nửa câu sau của Lý Sư Kiệt là vui đùa, nhưng cô ta cũng hiểu hành động của Tô Mặc Mặc.

Văn Tổ Tổ giật trắng mặt, quay đầu về chỗ.

Lý Sư Kiệt quét mắt nhìn cả lớp.

“Yên lặng hết cho tôi. lát nữa tôi quay lại xem, ai dám phá hỏng kỷ luật thì đến văn phòng của tôi tự học một mình.”

“.....”

Cả lớp yên ắng.

Cũng có người vui sướng khi người gặp họa nhìn bóng dáng cô gái ngồi trên hàng đầu.

Nếu chủ nhiệm lớp đã lên tiếng, bọn họ đỡ phải nói nữa.

Chỉ cần chờ Thương Ngạn trở về rồi xem kịch vui là được.

Tác giả có lời muốn nói: Một giờ sau.

Cả lớp: Không thể tin hai mắt của mình (dại ra.jpg)

Thương Ngạn: Ngồi chỗ anh thì là người của anh ☐

Hết chương 10

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đừng bắt nạt bạn học mới

Tiết thể dục tập thể vừa kết thúc, trong khi các lớp còn chưa giải tán hết, Thương Ngạn và đám người Lê Triết đã sớm rời khỏi sân tập.

Cuối hè, thời tiết đã bớt nóng hơn nhiều.

Đám nam sinh đi bộ về hướng Tây Nam của trường học dưới tán cây râm mát trong sân.

Phía Tây Nam của tòa lầu khoa học kỹ thuật là một rừng trúc, bị che khuất bởi rừng trúc chính là bức tường thấp nhất của Tam trung.

Các nam sinh trốn học ra ngoài trường lúc nào cũng đi con đường này.

Chẳng qua người khác là lén lút, còn nhóm người Thương Ngạn vẫn luôn quang minh chính đại* leo ra.

*(*Quang minh chính đại: Làm việc rõ ràng, không che giấu*)

Sở dĩ bọn họ không đi ra từ cổng chính là vì một nguyên nhân duy nhất: Trèo tường gần hơn.

Nói đúng hơn là, leo qua bức tường thấp này, đi thêm hai trăm mét, chính là tiệm cà phê Internet cao cấp với hoàn cảnh tốt nhất gần trường.

Lệ Triết đang cùng nam sinh bên cạnh thảo luận về tình hình chiến đấu kịch liệt trong bộ phim gần đây, đột nhiên phát hiện phía trước không còn thấy bóng dáng Thương Ngạn đâu hết.

Cậu ta quay đầu nhìn, thấy Thương Ngạn đang đi đến tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Lệ Triết lập tức mếu máo.

“Ngạn ca, nhiệm vụ huấn luyện tuần này của cậu không phải đã kết thúc vào chủ nhật rồi sao? Hôm nay còn đi đến đó làm gì?”

Thương Ngạn không dừng chân.

Chỉ có thanh âm lời biểng truyền lại, mang theo ý cười mơ hồ ——

“Thuần đồ (*thuần theo mình hiểu là thuần hóa, dạy dỗ, huấn luyện các kiểu, còn đồ là đồ trong đồ đệ, đệ tử, mình giữ nguyên convert do chưa tìm được từ thích hợp nhất*).”

Lệ Triết: “.....”

Không thể nói là dạy dỗ học trò sao, vì sao phải dùng loại ngữ khí phóng dăng đó?

.....

Khi Thương Ngạn đi vào văn phòng Tổ Huấn Luyện, chỉ thấy được laptop đặt trên bàn của mình, không thấy bóng dáng chủ nhân đâu hết.

Anh nghiêng người nhìn vào gian phòng bên trong, cũng không thấy người đâu.

“..... Nhóc con đâu?”

Thương Ngạn hơi nhíu mày, xoay người, hỏi Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch.

Hai người ngẩng đầu từ máy tính của mình.

“Hả, ồ, sao không thấy Tiểu Tô đâu hết vậy.....” Ngô Hoàng Bác sờ ót, “Rõ ràng mới nãy còn ở đây mà.”

Loan Văn Trạch thận trọng hơn, không xác định nói: “Hình như cậu ấy có điện thoại, sau đó đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa quay lại.”

“Nói chuyện với ai?”

Loan Văn Trạch: “Không biết.....”

Ánh mắt Thương Ngạn hơi trầm xuống.

Đứng đó một lúc lâu, anh đi đến trước bàn máy tính, ngồi xuống ghế đợi.

Chờ đến khi chuông báo kết thúc tiết ba vang lên.

Khi đám Lệ Triết đánh game xong rồi trèo tường quay lại, hưng phấn gõ cửa văn phòng Tổ Huấn Luyện rồi mở ra liên đối diện với hai cặp mắt song song đáng thương mang theo ham muốn sống sót.

“Ngạn ——..... Ca?”

Phát hiện không khí không đúng, tươi cười khoe khoang trên mặt Lệ Triết trong nháy mắt thu liễm lại.

Không chờ cậu ta quan sát kỹ, nam sinh ngồi đối diện cửa phòng bất ngờ đứng dậy, khuôn mặt tuần tú vững vàng đi ra ngoài.

“Không phải.....”

Lệ Triết bị tăng “khí lạnh” lướt qua lạnh đến phát run, khó hiểu nhìn hai người trong phòng——

“Chuyện gì vậy? Ai mà không muốn sống vậy, ngay cả Ngạn ca cũng dám trêu?

..

Ngô Hoàng Bác vẻ mặt đau khổ: “Hình như Tô Mạc Mạc thả bò câu cho cha Ngạn.....”

Lệ Triết: “.....”

Biểu tình đông cứng vài giây, Lê Triết mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc cảm thán: “Chuyện thả bồ câu cho Ngạn ca còn dám làm ra lần thứ hai, ngại mạng sống quá dài rồi sao??”

Không dám trì hoãn, đám Lê Triết xoay người đuổi theo.

Buổi sáng của Tam trung có năm tiết học. Mà tiết thứ tư vào thứ hai đúng lúc là ngữ văn.

Giáo viên dạy văn của lớp một họ Lâm, biệt danh “Đầu hói”, là giáo viên già đã về hưu của trường được mời lại, tính cách hơi cổ hủ.

Cũng vì lí do này, đối với Thương Ngạn, người mà các giáo viên các môn của lớp không ai dám đắc tội, Đầu hói trước giờ chưa từng cho thêm tí ưu đãi nào.

Trốn học cũng phạt, thậm chí còn phạt nặng hơn các học sinh khác một chút.

Vì thế, Thương Ngạn và Đầu hói cũng không hề hợp nhau.

Nhìn bóng dáng vói áp suất thấp trên bậc thang, ngay cả tiếng thở dài Lê Triết cũng không khổng chế nổi.

“Hôm nay đến trễ là cái chắc. Chờ lát nữa vào lớp, nếu Đầu hói lại gây khó dễ với Ngạn ca, mấy người các cậu nhớ lạnh lẽ một chút.”

Bên cạnh có nam sinh cười, “Triết tử, cậu còn sợ Ngạn ca bị hại sao? Tôi nói chứ, do Ngạn ca quá nhượng bộ, nên Lâm lão đầu mới càng được nước làm tới.”

Lê Triết: “Không nhượng bộ thì làm sao bây giờ, giáo viên già có tuổi nghề cao như thế, cậu còn muốn động tay động chân với ông ấy sao?”

Người nọ nói vào, “Tôi thấy ông ấy ý vào tuổi tác nên mới dám làm Ngạn ca khó xử.”

“..... Ngạn ca cũng đã nhịn, cậu cũng nhịn đi.” Lê Triết nói.

Nói xong, đám người bước nhanh theo sau, cùng Thương Ngạn đi lên tầng 4.

Lớp một nằm ở phía Đông của hành lang dài.

Đi ngang qua cửa sau lớp học, Lê Triết theo thói quen nhìn thoáng qua bên trong, chân vừa nhấc lên như bị ấn nút tạm dừng.

“—— Ngạn, Ngạn ca.”

“.....”

Thương Ngạn đi tuốt đằng trước dừng lại, xoay nửa người.

Khuôn mặt đẹp trai chói mắt nghiêng qua được ánh sát ngoài cửa sổ mạ lên một tầng mỏng nhàn nhạt, thoạt nhìn hờ hững khác người.

Nếu là bình thường, nếu Lê Triết bị con người trắng đen rõ ràng này nhìn chăm chăm thì có lẽ sẽ nuốt lại lời muốn nói.

Nhưng vào giờ phút này, cậu ta không thể kiểm soát được nỗi kinh dị trong lòng ——

Lê Triết vươn tay, chỉ vào cửa sau lớp một.

“Chỗ của cậu..... Hình như có người.”

Một nam sinh bên cạnh cười, “Chỗ ngồi của Ngạn ca ai dám chạm vào, cậu đang kể chuyện ma sao?”

Nhớ lại bóng dáng quen thuộc vừa thấy.

Lê Triết: “.....”

Cậu ta cũng thấy mình gấp ma rồi.

Lê Triết muốn quay đầu xác nhận lại lần nữa, nhưng cậu ta còn chưa kịp động dậy, Thương Ngạn đã cau mày hỏi:

“Ai ngồi?”

Chỉ cần nhìn biểu tình vụn vặt của Lê Triết, Thương Ngạn cũng biết nhất định không chỉ là đơn giản có người ngồi ở chỗ mình.

Lệ Triết gian nan mở miệng: “Nếu tôi không nhìn lầm, có chỗ giống. vị học trò kia của Ngạn ca.”

Thương Ngạn ngần ra.

Giây tiếp theo, lạnh lẽo trong mắt của nam sinh phai nhạt đi.

Đứng đó trong giây lát, nam sinh rũ mắt, môi mỏng cong lên, xoay người đi đến cửa trước.

Đề lại đám người Lệ Triết đứng đó ngây ra ——

“Mới nãy, Ngạn ca đã cười sao?”

“Má, cậu cũng thấy à, tôi còn tưởng rằng mình mù rồi.”

“Thật, thật chứ không phải ảo giác?”

“Tôi còn tưởng hôm nay có người gặp xui xẻo, vậy giờ nghĩa là con giận đã tiêu hết rồi sao?”

“.....”

Bọn họ không dám nói tiếp, vội vàng đi theo.

Trong lớp học.

Lúc này chuông vang lên vẫn chưa bao lâu, Văn Tổ Tổ là lớp trưởng đang đứng cạnh bục giảng, thấp giọng nói gì đó với giáo viên môn văn.

Vị giáo viên già được mời quay lại họ Lâm, tên chỉ có một chữ “Chính”, lúc này vừa nghe Văn Tổ Tổ nói vừa gật đầu.

“Được. Thầy biết rồi. Bạn học trong lớp các em vẫn chưa nắm rõ hoàn toàn tình trạng của học sinh mới đúng không?”

Văn Tổ Tổ: “Dạ, thầy chủ nhiệm nói việc này thuộc về bệnh tình riêng tư cá nhân, không cho em nói với các bạn học khác.”

“Thầy cũng đồng ý với cách làm này của thầy Lý, nhưng mà em làm lớp trưởng, cần phải chiều cổ em ấy một chút.”

“.....” Đấy mắt Văn Tổ Tổ xẹt qua cảm xúc không ngờ, nhưng cũng không nói gì, gật đầu. “Thầy, em đi về chỗ?”

“Ừ, em về chỗ trước đi.”

Lâm Chính vừa định lấy giáo án, đột nhiên nhớ ra, cau mày mở miệng, “Này, từ từ.”

“Thầy nói đi ạ.”

Lâm Chính: “Sao em ấy ngồi ở chỗ của Thương Ngạn?”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Văn Tổ Tổ càng khó nhìn. Qua hai giây, cô ta mới không tình nguyện mở miệng: “Thầy chủ nhiệm để bạn ấy chọn.”

Nghĩ đến tính tình của Thương Ngạn, Lâm Chính sầu lo nhàu mày.

“Được rồi, em về đi.”

Văn Tổ Tổ về chỗ.

Cả lớp cũng an tĩnh lại.

Lâm Chính mở sách giáo khoa ra, “Tiết này, chúng ta.”

Tiếng còn chưa dứt, cửa trước truyền đến giọng điệu lười biếng ——

“Báo cáo.”

Ánh mắt của đám học sinh dời qua đó.

Nam sinh đứng trước cửa dáng người cao ráo, gương mặt trắng trẻo lạnh lùng, sắc bén, cặp con ngươi đen nhánh lúc này đang không chớp mắt dừng trên bàn học duy nhất ở hàng đầu tiên.

Cô gái ngồi ở vị trí đó không biết có phải đã nhận thấy tầm mắt đó hay không, bàn tay cầm bút đã dừng lại.

Qua vài giây, đầu ngón tay trắng bệch chân chòe rút lại.

Trên bục giảng, Lâm Chính nhú mồm.

“Vào đi.”

Thương Ngạn không động đây, đám Lê Triết cũng không dám dịch bước.

Vài giây không nghe thấy tiếng động, Đầu hỏi giương mắt, “Sao nào? Đến trễ còn đợi tôi mời các anh vào sao.....” Đang nói, ông thấy Thương Ngạn nhìn về phía bạn học mới ngồi bàn đầu, nhẹ nheo mắt.

Lúc này mới nhớ đến chuyện này, sắc mặt Đầu hỏi thoáng hòa hoãn.

“Việc này, Thương Ngạn, còn mấy người các anh nữa —— đó là bạn học mới chuyển vào lớp các anh, Tô Mạc Mạc. Sức khỏe cô bé tương đối yếu, các anh đừng có bắt nạt người ta..... Thương Ngạn, trước tiên anh tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Xác định thật sự là Tô Mạc Mạc, Lê Triết cũng quay người lại, bắt đầu cọt nhả.

“Thầy Lâm, ngài đây là đang thiên vị một bên đó, rõ ràng là cô gái nhỏ này bắt nạt Ngạn ca, còn chiếm chỗ.....”

Không chờ Lê Triết nói hết, nam sinh trước người bỗng hành động.

——

Thương Ngạn mở mắt, cười khẽ.

Khàn khàn mà sung sướng.

Sau đó anh xoay tầm mắt, nhấc chân, lập tức đi đến bàn học duy nhất đằng đó.

Tới trước bàn, anh dừng lại.

Rút bàn tay đang cắm trong túi quần ra, ngón tay thon dài chống lên bàn, Thương Ngạn thuận thế cúi người xuống.

Tô Mạc Mạc ngừng thở, nghe thấy bên ngoài nón áo, giọng nói chứa ý cười của nam sinh làm chân động không khí bên tai ——

“Chắc, đây là nhóc con nhà ai đây?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nắm chặt đầu ngón tay.

Người nọ ra vẻ nhìn sơ qua.

Môi mòng hé ra, tiếng cười bị ép càng thấp xuống, lộ ra tính phóng đảng bi ối:

“..... Không ai muốn à, vậy về nhà anh đi.”

Hết chương 11

—

Lâu rồi không gặp

≡ \ (^ ▽ ^) / ≡

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trường Hận Ca*

**(Tên chương do editor đặt)*

Giọng chàng trai khàn khàn, những học sinh khác trong lớp và Đầu Hói không nghe thấy rõ.

Nhưng nhìn tư thế của Thương Ngạn, không có vẻ là lời hay ý đẹp gì.

Lông mày Đầu Hói xoắn tít lại:

“Thương Ngạn, anh đừng có khi dễ con gái người ta.”

Thương Ngạn nghe vậy, đứng thẳng dậy, lười nhác cười: “Sao em làm vậy được chứ, thầy.”

Đám nam sinh phía sau trong lớp cười rộ lên ——

“Đúng thế, Ngạn ca rất thương hoa tiếc ngọc (*thương tiếc nữ giới*)!”

“Cậu ấy bắt nạt con gái hồi nào chứ?”

“Bạn học mới, cậu đừng sợ.”

“.....”

Những lời trêu ghẹo đó càng ngày càng trầm trọng, Thương Ngạn nghiêng người, đảo mắt qua cả lớp đằng sau.

Mọi người nháy mắt im bật.

Biểu cảm Đầu Hói khó coi nhúu mày.

“Thương Ngạn, anh ngồi phía ——”

“Thầy.”

Thương Ngạn rời khỏi bàn, một tay xách ghế dựa mới qua đây, đặt xuống vị trí bên cạnh cô gái.

Anh khẽ liếm hàm trên, cười như không cười.

Con người đen nhánh.

“Em ngồi đây được rồi.”

“.....”

Đầu hói kinh ngạc nhìn anh.

Trong lớp ngoại trừ đám Lê Triết, mấy học sinh không biết chuyện đều sững sốt.

Qua vài giây, Đầu Hói mới hồi thần.

“Được rồi, yên lặng học đi.”

.....

Cách giờ tan học năm phút, Đầu Hói đã giảng xong hết nội dung của tiết này.

Ông quay đầu nhìn đồng hồ treo trước lớp, khi quay xuống, biểu tình rất có thâm ý.

“Còn chưa hết giờ, tôi thu ‘bài tập’ một chút.”

Đám học sinh sững sốt, khó hiểu ngẩng đầu nhìn Lâm Chính.

——

Bài tập của lớp được thống nhất thu lại trước khi đến giờ học, còn có thứ gì để giáo viên thu trước khi tan học đâu.

Chẳng qua nhìn thấy mắt Lâm Chính nhìn về bàn đầu tiên, bọn học sinh bưng tỉnh đại ngộ.

Ngay sau đó cả đám bắt đầu cúi đầu thật mau.

Quả nhiên, giây tiếp theo liền nghe thấy Lâm Chính lên tiếng.

“Thương Ngạn, tuần trước anh vừa đến trễ vừa trốn học, tôi phạt anh học thuộc hết bài《 Trường hận ca 》, anh đã học chưa?”

Các bạn học trong lớp cạ lời.

《 Trường hận ca 》 có tất cả 840 chữ, 120 câu, tương đương với tác phẩm lớn.

Bọn họ không nhân rồi đến mức đi học cái đó, càng không nói gì đến Thương Ngạn.

Trong toàn khối có ai không biết, thành tích các môn của Thương Ngạn cực kì ưu tú, đặc biệt là lý hóa, bài kiểm tra khó đến đâu anh cũng đạt điểm tối đa.

Các môn khác cũng là người cầm cờ dẫn đầu.

Chỉ có môn văn.....

So với thành tích các môn khác, chỉ có thể dùng từ thảm thiết để hình dung.

Không ngoài dự liệu của mọi người, Thương Ngạn đứng lên, giọng điệu chây lười ừ ừ chưa tỉnh ngủ.

Giọng còn hơi khàn:

“Chưa học.”

Đầu lông mày của Đầu Hói xoắn tít vào nhau, “Sao chưa học?”

Thương Ngạn có chút không kiên nhẫn, “Không học nổi.”

Đầu Hói cười ——

“Không học nổi? Không phải chứ? Thứ hai tuần trước anh còn làm trò trước mặt toàn trường, đọc hết từ đầu tới đuôi của bảng tuần hoàn hóa học! 《 Trường hận ca 》 so với cái đó còn khó thuộc hơn!?”

Lời vừa dứt, cả lớp im như thóc.

Trong tầm mắt Thương Ngạn, đỉnh nón vốn luôn an tĩnh cả tiết học đột nhiên giật giật.

Đầu ngón tay trắng nõn lộ ra từ cổ tay áo, rồi rầm siết chặt cây bút trong tay.

..... Giống như động vật nhỏ lông mềm thử vươn chớp mũi be bé ngửi ngửi cửa hang.

Dư quang Thương Ngạn thoáng nhìn qua, môi mỏng không khỏi cong nhẹ lên.

Làm Đầu Hói vẫn luôn nhìn anh chăm chăm tức điên lên ——

“Anh còn cười?!..... Thành tích các môn khác tốt như vậy, chỉ có môn văn, mỗi lần cứ như đang mộng du —— tôi cho anh biết, thành tích môn văn của anh phải tốt lên mới có thể tranh vị trí Trạng Nguyên khoa học tự nhiên, nó mà không tốt lên thì anh không có được gì đâu!”

Đầu Hói nổi giận, sắc mặt đỏ bừng, dọa cả lớp không ai dám phát ra tiếng gì.

Mà Thương Ngạn, mục tiêu của trận hỏa lực này thoát nhìn bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nhú mày đứng đó.

Mặt trời gần giữa trưa rọi vào từ ngoài cửa sổ, làm bật lên ngũ quan thâm thúy.

Đầu Hói hít một hơi dài, than thở một tiếng, cuối cùng mới áp con giận xuống.

Ông lạnh mặt nhìn Thương Ngạn, còn thuận đường nhìn đám người Lê Triết phía sau.

“Hoặc là tự anh đọc, hoặc là tìm mấy người mỗi ngày quây phá cùng anh đọc cho —— ngày hôm nay mà các anh không đọc xong, sau này cứ đến tiết ngữ văn của tôi, anh cứ xuống dưới lớp đứng nghe đi!”

“.....”

Phòng học tĩnh mịch, lặng im vài giây.

Mấy nam sinh ngồi sau xung quanh Lê Triết đã không nén giận nổi nữa, có người đã thấp giọng lầu bầu.

Mất thấy mâu thuẫn càng ngày càng gay gắt, Thương Ngạn đứng đầu tàu rũ mi che đi con ngươi sáng lạnh.

Anh cười nhạt.

Thương Ngạn không nói một chữ, xoay người đi về hướng sau lớp.

Ngay lúc này, Tô Mạc Mạc ngồi bên cạnh bất an rồi rầm mấy chục giây đã hạ quyết tâm, duỗi tay kéo góc áo sơ mi của Thương Ngạn.

“.....”

Thương Ngạn bị túm lại dừng bước.

Anh nghiêng người nhìn qua.

Nhìn thấy cô gái từ khi vào lớp đến giờ chưa nói chữ nào có chút do dự bất an đứng lên.

Cô thả ngón tay đang nắm lấy vạt áo của Thương Ngạn, giọng rất nhỏ.

“Thầy, em đọc thay cậu ấy..... Được chứ?”

Lâm Chính sững sốt, nhử mày theo bản năng.

“Em muốn đọc 《 Trường hận ca 》 thay cậu ta? Cả bài?”

“..... Dạ.”

Vì thế, ba phút còn lại của tiết học, cộng thêm hai phút dạy quá giờ, cả lớp từ há hốc mồm đến chết lặng, nghe cô gái đứng ở bàn đầu tiên, đọc hết cả bài《 Trường hận ca 》 không sai không sót một chữ.

Chờ đến khi câu cuối cùng “Giận này đắng đặc chẳng giờ nào nguôi*” kết thúc, cả lớp hoàn toàn im bật.

**(Nguồn bản dịch: Wikipedia)*

Ngay cả Lâm Chính cũng phải ngẩn ra vài giây mới lấy lại tinh thần, thưởng thức đánh giá cô gái.

“Đọc không sai một chữ, không thể tưởng tượng được.”

Nếu nói học sinh khác có thể vì nghe thấy yêu cầu tuần trước của mình với Thương Ngạn nên mới về nhà ôn tập lại, nhưng đây là cô gái mới chuyển vào lớp, hiển nhiên đều là xuất phát từ kiến thức tích lũy của mình.

Có thể đọc hết cả bài《 Trường hận ca 》một cách thuần thục lưu loát như thế, lúc này Đầu Hói cảm giác đã tìm được học trò đắc ý trong tương lai của mình rồi.

Vì vậy kế hoạch lúc trước đã bị việc này xóa đi, Lâm Chính nhìn nam sinh đang đứng.

“Thương Ngạn, có bàn ngồi cùng bàn mới ưu tú như vậy, từ giờ em phải học tập bạn ấy, biết chưa?”

“.....”

Rũ mắt nhìn cô gái nhỏ xinh này, giây lát sau, cặp mắt khế nhúc nhích, Thương Ngạn cúi đầu, cứng họng cười ra tiếng.

“Nhất định.”

“.....”

Tô Mạc Mạc hoảng hốt vì ngữ khí phóng đảng này, bất an lùi về chỗ ngồi.

Lâm Chính vừa hô “Tan học”, tạp âm trong lớp học bắt đầu vang lên.

Giữa tiếng động lớn ầm ĩ, Tô Mạc Mạc nghe thấy nam sinh bên cạnh cười cười cúi người.

“Sao trước kia lại không biết, giọng ngâm thơ của em lại dễ nghe đến vậy?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn lại cười.

“Nhóc con, em đọc lại lần nữa để sư phụ nghe đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Tô miêu miêu:..... (Tức giận khóc)

Đúng là · sư phụ cầm thú

Hết chương 12

Chương này khá ngắn nên tuần này sẽ có một chương bonus nhé, thời gian có thể là hôm nay, ngày mai, ngày mốt... Nói chung là khi nào tui rảnh. ♡(" - ') ♪

Khen tui đi nào mọi người.

(͡° ͜ʖ ͡°)>

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ủ, xinh đẹp

Tiết cuối cùng của buổi sáng là Toán học.

Giáo viên Toán tuổi khoảng 35, đôi mắt không lớn, thị lực không tốt, còn đeo mắt kính gọng bạc, thích nhất là dạy quá giờ, có thể gọi là một giáo viên mẫu mực trong ngành sư phạm.

Khi lớp trưởng Văn Tổ Tổ kiểm chức vụ đại biểu Ngữ Văn từ chỗ Lâm lão đầu thu bài tập về lớp, cô phát hiện giáo viên toán đã bắt đầu giảng bài.

Nghĩ đến chuyện chủ nhiệm lớp kêu cô ta nhớ phải nói cho từng giáo viên chuyện của Tô Mạc Mạc trước khi bắt đầu dạy học, Văn Tổ Tổ không khỏi ảo não.

Nhưng giáo viên Toán đã dạy được một nửa, thời điểm này cô cũng đâu thể cắt ngang thông báo đâu chứ.....

Ôm tâm lý may mắn, sau khi Văn Tổ Tổ hô báo cáo, trực tiếp trở về chỗ ngồi.

Hơn nửa tiết học bình yên vô sự trôi qua.

Giảng xong nội dung mới, giáo viên Toán theo thường lệ đưa ra đề bài, để học sinh làm tại chỗ.

Hàng đầu tiên trong góc.

Từ khi giáo viên Toán bắt đầu bài giảng không bao lâu, Thương Ngạn đã lấy tai nghe bluetooth hăng táo khuyết ra đeo lên, gục xuống bàn ngủ.

Tô Mạc Mạc đang làm bài đầu tiên. Tiếng hít thở bằng phẳng đều đặn sát gần bên cạnh giữa phòng học an tĩnh nhẹ nhàng truyền vào lỗ tai.

Cô tò mò nâng vành nón lên một chút, cẩn thận nhìn qua bên cạnh.

Người nọ gối đầu lên tay ngủ như trong quá khứ.

Ánh mặt trời chiếu vào từ phía Tô Mạc Mạc, dẹt lên một tầng vàng nhạt trên gương mặt nghiêng sắc bén thâm thúy, mũi cao thẳng trên làn da trắng trẻo, lông mi rũ xuống tạo nên bóng đen âm u dưới mắt.

Từ góc độ của cô nhìn qua, lông mi người nọ còn cong vồng lên.

..... Làm người khác muốn vươn tay nhẹ nhàng sờ thử.

Suy nghĩ này ra, Tô Mạc Mạc cũng bị bản thân làm kinh ngạc.

Cô cuống quýt dời mắt, cúi đầu.

Lúc này, giáo viên Toán đứng trên bục giảng chốc lát, rồi bước xuống, chuẩn bị đi quanh lớp học hai vòng.

Trên lối đi nhỏ trong góc lớp, giáo viên Toán đi được hai bước, đột nhiên dừng chân.

Đứng hai giây, anh đỡ mắt kính, kinh ngạc nói:

“Lớp các em có bạn học mới chuyển đến sao? Tôi mới gặp..... Nhưng mà, đi học sao lại đội nón che mặt vậy?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Lần trước Lý Sư Kiệt đã nói cho cô, ông sẽ kêu Văn Tổ Tổ lên giải thích tình trạng cho giáo viên các môn, sao lại.....

Không chờ cô nghĩ xong, giáo viên Toán thấy cô gái vẫn luôn trầm mặc đã có hơi không vui.

“Vị bạn học này, em đứng lên một chút.”

“.....”

Tô Mạc Mạc chậm chạp đứng lên.

Trong lớp ngoại trừ đám người Lê Triết, những học sinh vốn đã có phỏng đoán ác ý và tò mò về Tô Mạc Mạc không lên tiếng cũng không lộ mặt, lúc này nghe thấy giáo viên toán “dẫn đầu”, tự nhiên nhin không được ồn ào lên:

“Thầy, bạn học mới của chúng em quá thần bí, thậm chí cũng chưa tự giới thiệu.”

“Đúng vậy, không nói lộ mặt, ngay cả nón cũng chưa từng cởi ra!”

“Không biết che kín mít như vậy làm gì.....”

“Cậu nói ra làm gì, có thể vì sao chứ? Chắc là nhìn không giống người——úi da!”

Nam sinh nói câu cuối cùng vuốt ót rên một tiếng, “Ai đánh tôi——Lê ca, cậu đánh đầu tôi làm gì.....”

Lê Triết tức giận muốn đá vào hai chân cậu ta.

Cậu ta vừa nghe thấy tình hình không ổn, đã muốn đánh cho 250 (đồ ngốc...*đây là chú thích của tác giả*) này tỉnh dậy, ai biết được tên này lạnh miệng như thế.....

“Cậu muốn chết?”

Lê Triết thấp giọng uy hiếp, đồng thời kiêng dè nhìn lướt qua bóng dáng đang gục đầu lên bàn ngủ ở hàng đầu tiên.

Giống với cậu ta, mấy nam sinh biết được quan hệ “Thầy trò” của Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn trước sau vẫn luôn cúi đầu không dám thờ mặt.

Giáo viên Toán đứng phía trước không rõ chuyện bên này, thấy cô gái vẫn còn nghe lời đứng lên, ngạc nhiên nói: “Là có lý do khó nói gì nên không thể tháo nón sao?”

Giáo viên Toán vừa nói, vừa tò mò chấp tay sau lưng, cong eo, muốn nhìn xem dưới vành nón đang cất giấu thứ gì.

Tô Mạc Mạc hơi cứng người, co lại bả vai theo bản năng, ép mặt vào bên trong càng sâu hơn.

Văn Tổ Tổ không nhin được nữa đứng lên.

“Thầy, bạn ấy——”

“..... Thầy Cốc.”

Một tiếng nói lười nhác khàn khàn đột nhiên vang lên, ngắt lời Văn Tổ Tổ.

Trong lớp vốn đang có tiếng nghị luận nho nhỏ, sau khi giọng nói này vang lên, cứ như bị ấn vào nút tắt tiếng.

Cả lớp im lặng.

Hàng đầu tiên, Thương Ngan vừa mở miệng đã chống bàn dậy, ấn đường nhíu lại.

Anh chống bàn hướng người về phía trước, vừa lúc chặn đi tầm mắt nhìn phía dưới vành nón của giáo viên Toán.

Giáo viên dạy toán xấu hổ dừng lại.

“À, bạn học Thương Ngan.....”

“Nếu là lý do khó nói, đó là riêng tư của mỗi người..... Chuyện riêng tư của người khác chắc sẽ không ảnh hưởng đến việc dạy học của thầy Cốc đâu, đúng chứ?”

Lời nói không được rõ lắm.

Trong con người đen nhánh của nam sinh là một môi do thiếu ngủ còn chưa kịp tan hết, sâu hơn nữa là tia bực bội mỏng.

Hiếm khi gương mặt anh tuấn không có tí cảm xúc nào.

Môi mỏng cũng mím chặt.

“À, đúng là không ảnh hưởng, nếu là chuyện riêng, vậy quên đi.....”

Giáo viên dạy Toán xấu hổ đi vòng qua chỗ khác.

Lúc này Thương Ngan mới ngồi dậy, để lộ ra cô gái vừa được bảo vệ sau lưng.

Anh nghiêng mặt, liếc về nơi phát ra ồn ào lúc nãy ——

“Còn ai tò mò.”

Ngữ khí lạnh hơn.

Những người vừa mở miệng, từng người từng người vội vàng gục đầu xuống sách.

Bực bội dưới đáy mắt Thương Ngan phai bớt, xoay người.

Ánh mắt chạm Tô Mặc Mặc còn đang đứng, cảm xúc trong mắt Thương Ngan mềm đi.

“..... Không sao đâu, nhóc con.”

Đầu ngón tay nắm chặt bàn của Tô Mặc Mặc hơi siết chặt, cô ngồi xuống cùng Thương Ngan.

Chờ lực chú ý vất vả lắm mới dời đến đề bài, Tô Mặc Mặc đột nhiên nghe thấy bên ngoài nón áo truyền đến tiếng thì thầm.

“Nhóc con.”

“.....?”

“Có phải lúc nãy em đã lên nhìn chằm chằm anh không?”

“.....!”

Tô Mặc Mặc nháy mắt đứng hình.

Qua hai giây, cô gái chậm rãi rút vào trong.

Bên cạnh.

Đôi mắt tối đen của nam sinh dần nhuộm ý cười.

.....

Không biết có phải vì đoạn nhạc đệm xấu hổ lúc nãy hay không, giáo viên Toán khó có khi kết thúc sớm tiết học.

Nói đám học sinh chờ chuông tan học mới được rời đi xong, anh cầm sách vở rời đi trước.

Thầy giáo chân trước vừa ra khỏi cửa, bọn học sinh sau lưng đã bắt đầu nháo lên.

Vì vấn đề lúc này của Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc vẫn luôn ép sát vào trong góc của mình, lúc này đang lang thang không có mục tiêu nhìn vào của mình đến ngây người.

Đến khi có giọng nói lướt qua những tiếng ồn đó, bất ngờ vang lên phía sau lớp học——

“Văn ban hoa*, hỏi cậu một vấn đề được không?”

**(Ban hoa: hoa khô của lớp)*

“.....”

Đoạn nhạc đệm phát sinh trong tiết học làm tâm trạng Văn Tố Tố phức tạp bất an ngó qua bàn học trên hàng đầu tiên.

Nghe vậy cô ta xoay đầu, cau mày mở miệng.

“Vấn đề gì?”

Người đặt câu hỏi cười rộ lên, “Lệ ca nói cuối tuần trước, cậu ấy gặp cậu và một tiểu mỹ nhân cùng nhau đi ăn, thật hay giả vậy?”

“Aiz đúng đúng, tôi cũng muốn biết chuyện này!”

“Tôi càng tò mò —— tiết thể dục hôm nay, Triết tử rất kích động đấy, khiến cả năm lớp đều biết!”

“Cậu đừng nghe cậu ta thổi phồng, còn nói đẹp hơn Thư Vi, đang nói mỹ nhân trên người à!”

“Còn đẹp hơn Thư Vi? Không thể nào.....”

“.....”

Từng cụm từ “tiểu mỹ nhân” như đánh thẳng vào tai Văn Tố Tố.

Mặt cô ta trắng bệch, biểu tình khó coi, theo bản năng nhìn về bàn học trên hàng đầu.

Thật buồn cười.

——

Tất cả mọi người trong lớp đều không biết, “tiểu mỹ nhân” kinh vi thiên nhân trong miệng bọn họ, nửa tiết trước còn bị đa số chế nhạo thành bộ dạng “không giống người”.

Vào lúc này, cũng đang mặc một cái áo hoodie to xám, trốn trong một góc mà bọn họ không chú ý đến.

Văn Tố Tố bực bội quay đầu.

Nhưng đã có nam sinh chú ý đến hành động của cô.

Đám bọn họ vừa nhìn qua, không chút do dự nở nụ cười ——

“Văn ban hoa, chúng tôi hỏi cậu vấn đề, cậu nhìn Ngạn ca làm gì?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà không phải Ngạn ca cũng thấy tiểu mỹ nhân đó sao?”

“.....”

Đám nam sinh trầm mặc một lát, cuối cùng cũng bị “sắc đẹp” đầy hứa hẹn không muốn sống nữa, đánh bạo hỏi:

“Ngạn ca, tiểu mỹ nhân các cậu gặp được vào cuối tuần, thực sự xinh đẹp như Lệ Triết nói sao?”

“.....”

Ngồi bút Tô Mạc Mạc dừng lại.

Thương Ngạn đang rũ mắt làm bài, nghe vậy khẽ nâng mắt.

Thân ảnh da trắng vấy đỏ kia mơ hồ lướt qua trong đầu.

Anh nghĩ nghĩ.

“Ừ, xinh đẹp.”

Lời nói bình tĩnh của nam sinh cũng đủ làm đám nam sinh dưới lớp phần khởi hân lên——

“Mẹ nó, xem ra thật đúng là tiểu mỹ nhân còn đẹp hơn Thư Vi!”

“Mẹ nó quá hối hận, hôm đó tôi phải học bỏ tức trước kiểm tra, sao lúc đó không nặt dày đi ăn chực vậy chứ!”

“Còn đẹp hơn Thư Vi. Chỉ cần cho tôi liếc mắt một cái thôi.”

Giữa tiếng ồn ào náo động, đột nhiên có một giọng nữ mát không chế phát ra——

“Thương Ngạn, cậu cũng thích cô ấy?”

Là Văn Tố Tố.

Vấn đề này làm mọi người sợ hãi cả kinh, các nam sinh bên dưới càng thêm hoảng sợ.

Lấy lại tinh thần, bọn họ cuống quýt bỏ sung cứu vãn——

“Sao có thể chứ.”

“Đúng vậy, bên khối 12 đều truyền rằng, Ngạn ca và Thư hoa hậu giảng đường mới là.”

Bọn họ chưa kịp ghép nối xong thì đã thấy nam sinh ngồi bàn đầu đưa lưng về mọi người có hành động.

Thương Ngạn hừ cười.

Sau đó anh duỗi tay, xoa xoa đỉnh nón của Tô Mặc Mặc.

Ngữ điệu chây lười không đúng đắn, cười như không cười thì thâm——

“Đừng. Tôi thích nhóc con mà.”

Tác giả có lời muốn nói: Cả lớp:????????

Thương Ngạn: Đừng nghe bọn họ nói bậy, anh không thích tiểu mỹ nhân kia, càng không thích hoa hậu giảng đường, anh thích em.

Tô Miêu Miêu: emmmmmmmmmmm (nhỏ giọng) là anh nói đó, đừng có hối hận.

Hết chương 13

——

Chương bonus đây

ヽ(o^▽^o)ノ

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Muốn xảy ra chuyện lớn rồi

Lực lượng quần chúng nhân dân thật sự rất vĩ đại.

Đặc biệt vào thời điểm bọn họ bắt đầu tám chuyện.

Trước khi tan học vào buổi sáng Thương Ngạn đã nói một câu, dùng thời gian ăn trưa ngắn ngủn đã truyền ra khắp trường.

Hon nữa còn là phiên bản thêm mắm dặm muối--

Nhà ăn Tam trung, khu dùng cơm.

Một nhóm học sinh vây quanh bàn ăn, vừa ăn cơm vừa tán gẫu:

"Thương Ngan tỏ tình với bạn cùng bàn mới của cậu ta? Thiệt hay giả??"

"Người của lớp một nói đó!"

"Không thể nào, không phải cậu ta với Thư Vi mới là một đôi sao?..... Sao lại thế này được?"

"Sáng nay đó, không phải Lê Triết của lớp một nói cuối tuần bọn họ gặp được một tiểu mỹ nhân sao?"

"Tôi có nghe chuyện này, nghe nói còn đẹp hơn hoa hậu giảng đường Thư Vi!"

"Chính xác, Thương Ngan đã thừa nhận."

"Má ơi..... Thật sự đẹp như vậy? Không đúng, chuyện này liên quan gì đến bạn cùng bàn mới của cậu ta?"

"Có người hỏi Thương Ngan có thích tiểu mỹ nhân đó hay không, kết quả Thương Ngan nói càng thích bạn cùng bàn mới hơn."

"..... Ghê thật!"

Bên này đang nghị luận, bên kia bên có một người sắp lại nói --

"Chưa đủ đâu! Tôi nghe có người truyền, bạn cùng bàn mới của Ngan ca rất xấu."

"Hả??"

"Hon nữa nghe nói ăn mặc rất quê mùa, cả ngày mặc áo hoodie bụi tở chẳng với quần jean."

"Mẹ nó..... Vậy tại sao Ngan ca lại thích quái vật xấu xí đó? Không phải Thư Vi tốt hơn nhiều so với cậu ta sao??"

"Không biết."

Đám người thỏ thẻ cảm khái, trên bàn có người lướt điện thoại, tiện đà hưng phấn ngẩng đầu --

"Aiz, tiết đầu tiên buổi chiều của lớp một là thể dục, trước khi bắt đầu sẽ đi ngang qua lớp mình, chúng ta đi nhìn xem nữ sinh đó rốt cuộc là như thế nào đi!"

Vừa nghe thấy đề nghị này, nhóm người ngồi cùng bàn sáng mắt lên, sôi nổi đồng ý.

.....

Tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Thương Ngan đẩy cửa đi vào Tổ Huân Luyện, đầu tiên là đối diện với cặp mắt ai oán của Ngô Hoàng Bác.

"..... Đừng dùng ánh mắt gay này nhìn tôi, tay tôi không nhịn được ngứa lên đây."

Thương Ngan ghét bỏ đi đến trước bàn máy tính.

Ngô Hoàng Bác càn ai oán.

"Cha Ngan, rốt cuộc cậu vẫn vứt bỏ những người cũ chúng tôi."

"Nói lung tung gì thế."

Thương Ngan cười nhạt, không quay đầu lại.

"Tieba đã truyền ra, nói cậu không màng dung mạo của Tiểu Tô, chân thành tỏ lộ, thề non hẹn biển, cảm động đất trời....."

Ngô Hoàng Bác còn áp ủ mấy thành ngữ bốn chữ.

Nhưng cậu ta chưa kịp phô ra, ghế xoay dưới móng bị chân dài của nam sinh đá một phát, trực tiếp dịch ra ngoài nửa thước.

Còn giao diện Tieba đang mở ra trên máy tính cậu ta thì đang bị Thương Ngan khom người che lại.

Ngón tay thon dài dè lên con chuột, chậm rãi hoạt động.

Càng kéo xuống, góc nghiêng đẹp đẽ ấy, vốn đang tươi cười tùy tiện, dần dần phai nhạt đi.

Thay thế thành lạnh lẽo gần như tràn ra ngoài trong con người đen nhánh.

Ngô Hoảng Bác co người đứng một bên, ôm ấp trái tim nhỏ đang run bần bật của mình.

--

Thật ra cậu ta nhìn thấy mấy từ ngữ ác liệt hướng về Tô Mặc Mặc trên Tieba nên muốn nói cho Thương Ngan.

Nhưng không dám nói thẳng, sợ cha Ngan tức giận.

Bây giờ thấy được.

May mà không trực tiếp truyền đạt mấy xưng hô "quái vật xấu xí" linh tinh này nọ.....

"À, cha Ngan."

Phía sau bàn máy tính nằm tận cùng bên trong, Loạn Văn Trạch cũng cẩn thận lộ đầu ra--

"Tieba mới có bài viết mới, tôi thấy cậu nên xem một chút."

"....."

Thương Ngan ánh mắt lạnh lùng, ngón trỏ ấn phím F5 trên bàn phím.

Giao diện được cập nhật.

Bài viết trên cùng, đăng vào hai phút trước, lúc này cũng đã nổi lên --

【 Không phải các bạn muốn nhìn xem quái vật xấu xí đó trông như thế nào sao? Bây giờ phát sóng trực tiếp cho các bạn xem quá trình cỡi nón! 】

Nhìn đoạn chữ này, còn có mấy bình luận trầm trồ khen ngợi bên dưới, trong văn phòng tĩnh mịch vang lên một tiếng "răng rắc" nhỏ.

"....."

Ngô Hoảng Bác đau lòng nhìn con chuột bị Thương Ngan nắm chặt đến mức "rên rĩ" ra tiếng, nhưng ngay cả rầm cũng không dám đánh.

--

Ngón tay trắng nõn trên con chuột, nổi lên mạch máu xanh nhạt.

Xương hàm vốn đã sắc bén của nam sinh, lúc này càng bạnh ra hàn ý khiến người khác không dám đối diện.

Vài giây sau.

Thương Ngan thả con chuột ra, đứng dậy.

"Xóa đi."

Ngô Hoảng Bác thật cẩn thận: "Xóa bỏ..... Bài viết này?"

"Cái Tieba này."

Giọng trầm đục.

Ngô Hoảng Bác và Loạn Văn Trạch liếc nhau, không dám lên tiếng, chỉ gật đầu.

Thương Ngan đi đến máy tính của mình, khoanh tay cầm lên áo khoác đang đặt trên chỗ dựa của ghế.

Khóa kéo chỗ góc áo kẹt vào đường nối của ghế.

Thương Ngan rũ mắt.

Giật một lần, không nhúc nhích.

Ngô Hoàng Bác nhẹ nhàng thở ra, xoay đầu, dùng khẩu hình không tiếng động nói với Loan Văn Trạch: "Hình như chưa tức giận lắm....."

Lời còn chưa nói hết.

Chỉ nghe một tiếng "bịch" lớn!

"....."

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch ngậy người cùng nhìn qua.

--

"Ái ghê" không ai dám động vào của Thương Ngạn, bị đá thẳng vào góc tường.

**(Tương tự như ái phi)*

Nam sinh nắm chặt áo khoác đã đi xuống lầu, bóng dáng thon dài lạnh lẽo.

Nhìn ghế dựa bị đá một cái đã hỏng trong góc.

Hai người: "....."

Ngậy người thật lâu, Ngô Hoàng Bác đau đầu nhếch miệng.

"Muốn xảy ra chuyện lớn rồi."

Hết chương 14

—

Tuần này cũng có chương bonus nhé

(´▽´)

Hôm nay tôi buồn

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-1: Bạn mới

Đi theo Hoàng Kỳ Thịnh ăn trưa xong, Tô Mạc Mạc về lớp.

Thương Ngạn không có ở đây.

--

Tô Mạc Mạc đi đến cạnh bàn phát hiện ra điểm này, lén thở phào một hơi.

Tô Mạc Mạc ngồi xuống không bao lâu, giữa phòng học, Văn Tổ Tổ đứng lên.

"Tiết thể dục đầu tiên chiều nay vẫn như bình thường, chuẩn bị đến sân thể dục tập hợp."

Mấy nam sinh sau lớp hoan hô, tốp năm tốp ba chạy ra bên ngoài.

Phòng học đang an tĩnh cũng bị lời của Văn Tổ Tổ làm gọn sóng.

Tô Mạc Mạc giật mình ngồi ở chỗ mình.

Giờ thể dục, vậy cô.....

"Tô Mạc Mạc."

Ngay lúc này, cạnh bàn học vang lên giọng Văn Tổ Tổ.

Văn Tổ Tổ đề nặng cảm xúc phức tạp dưới đáy mắt, cau mày nhìn cô gái trước mặt--

"Danh sách lớp mới đã có tên của cậu, hơn nữa là tiết thể dục đầu tiên sau khi có danh sách mới, nên cậu cũng phải cùng đi học..... Tôi sẽ nói với giáo viên tình trạng sức khỏe của cậu."

Tô Mạc Mạc chân chờ, chậm rãi gật đầu.

"Sân thể dục ở đâu....."

Nhưng Văn Tổ Tổ không nghe thấy tiếng cô -- trước khi cô mở miệng, Văn Tổ Tổ đã xoay người đi ra khỏi lớp.

Câu hỏi Tô Mạc Mạc dừng ngay giữa.

Đang lúc cô không biết phải làm thế nào, bàn phía sau truyền đến tiếng dò hỏi tò mò:

"Cậu chưa biết sân thể dục của trường chúng ta ở đâu sao?"

Tô Mạc Mạc giật mình.

Vài giây sau, cô mới phản ứng lại, đứng là đối phương chủ động mở lời với cô.

Cô gái nghiêng người, do dự rồi nhẹ nhàng gật đầu, "..... Cậu có thể nói cho mình không?"

Nhìn thấy một góc cằm tuyết trắng lộ ra dưới nón do động tác gật đầu, nữ sinh ngồi sau Tô Mạc Mạc sững sốt hai giây, ngay sau đó mỉm cười nói: "Mình cũng phải đi, mình có thể dẫn cậu đi."

Nói đoạn, cô ấy đứng dậy, vòng ra ngoài.

"Mình là Tề Văn Duyệt, cậu là Tô Mạc Mạc đúng không?"

Hiếm khi cảm nhận được thiện ý ở lần đầu gặp mặt từ bạn cùng lứa, Tô Mạc Mạc ngẩng người trong chốc lát mới hồi thần.

Sau đó cô đứng lên, thấp giọng nói: "Ừ, xin chào..... Mình là Tô Mạc Mạc."

Chân chờ một lúc, nhớ đến chuyện lần đầu tiên bị ai đó hỏi tên, cô nhẹ giọng lặp lại một lần, "Miao* là xa xôi."

"Tôi biết, bên cạnh là chữ mao*, đúng không?"

**(Tên nữ chính là 苏遑遑, trong chữ 遑 có bộ mao, là cái này ㇏, tên nữ chính đọc là Sū Miǎo*

Miǎo, đọc hơi giống với Miāo Miāo, tức là Miêu Miêu nên Ngạn ca mới chọc là Tô Miêu Miêu)

Lần này Tô Mạc Mạc gật đầu rất nhanh.

--

Đây mới là phản ứng bình thường đúng không.

Không phải Tô Miêu Miêu mà.....

Hiểu được phản ứng nhỏ của cô gái, Tề Văn Duyệt cười, "Cậu thật đáng yêu, mình đã có hơi thích cậu."

"....."

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Qua giây lát, vành tai trắng nõn giấu trong nón áo hậu tri hậu giác đỏ lên.

Tề Văn Duyệt nào biết bạn học mới chưa từng bị chọc như thế, lúc này cũng không chú ý tới, duỗi tay đi kéo tay áo Tô Mạc Mạc.

"Chúng ta đến sân thể dục đi?"

"..... Û."

Diện tích Tam trung rất lớn, sân thể dục chiếm vị trí không nhỏ.

Ngoại trừ đường băng nhựa tiêu chuẩn và một sân bóng rổ, ở cửa đông của sân thể dục còn có một công viên cây xanh kiến tạo.

Cây xanh đều là bụi cây thấp bé, được thợ làm vườn cắt tỉa ra hình dạng xinh đẹp, con đường xung quanh tiến vào sân thể dục đều được rải sỏi đá.

Sườn phía Bắc của khu I, còn được trang trí thêm núi giả và suối nước.

Giữa trưa hè là thời điểm suối phun được bật, cột nước hình hoa từ núi giả bí ẩn phun lên trời, dưới ánh mặt trời tạo ra cầu vồng nhỏ đẹp đẽ.

Tô Mạc Mạc đang xuất thần ngắm nhìn.

Cô và Tề Văn Duyệt vòng qua một lùm cây, bất ngờ nghe thấy mấy giọng nói truyền đến từ phía trước--

"Tổ Tổ, cậu đừng nóng giận."

"Đúng vậy, chắc chắn lời của Thương Ngạn là nói chơi, sao cậu ấy có thể thích quái vật xấu xí không dám lộ mặt kia được?"

"Tô Mạc Mạc kia gặp vận cứt chó gì thế, vậy mà có thể ngồi cùng bàn với Thương Ngạn!"

"Nhưng mà mình nghe Lê Triết nói, cậu ta cũng là thành viên của Tổ Huấn Luyện máy tính....."

"Hả? Vậy thời gian cậu ta ở cạnh Thương Ngạn chẳng phải còn dài hơn Thư Vi--"

"Đủ rồi!"

Một giọng nữ đột nhiên ngắt đi tiếng nói chuyện của bọn họ.

Thanh âm quen thuộc đối với Tô Mạc Mạc.

Là Văn Tổ Tổ.

Chẳng qua là vì tâm trạng buồn bực nên không giống bình thường.

--

"Mình không muốn nghe về cậu ta, đừng nói nữa."

"....."

Đám nữ sinh ngượng ngừng trầm mặc đi, qua vài giây, mới có người chuyển đề tài.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ không lên tiếng.

Tề Văn Duyệt đứng cạnh cô có chút bất đắc dĩ, kéo cô gái xoay về.

Xác nhận bên kia không thể nghe thấy tiếng của hai người, Tề Văn Duyệt mới mở miệng: "Văn Tổ Tổ thích Thương Ngạn, trong khối không có mấy người biết..... Hơn nữa cậu không biết đâu, trước cậu, Thương Ngạn chưa từng để ai ngồi cùng bàn với mình."

Tinh thần Tô Mạc Mạc đang lơ lửng trên mây bị những lời này kéo lại.

Cô hơi tò mò nhìn xuống.

"Vì sao....."

"Chắc chắn gia cảnh Thương Ngạn rất tốt, không thích người khác đến gần. Hiện tại còn đỡ, cậu chưa gặp cậu ấy khi mới khai giảng lớp mười đầu, khi đó..... Gần như không ai có thể đến gần cậu ấy."

Tề Văn Duyệt: "Hơn nữa cậu ấy thích sạch sẽ, không chạm vào đồ của người khác, cũng không cho người khác chạm vào đồ cậu ấy."

"....."

Nhớ tới lần trước ở nhà ăn, người đó vừa dùng đũa mới gắp đồ ăn cho cô, vừa cười nhạo cô "1 mét 5".....

Tô Mạc Mạc:.....

Cô có thái độ hoài nghi đối với tính sạch sẽ này.

"Sau đó các nam sinh trong lớp, cậu hiểu mà, chơi bóng xong là cả người đầy mồ hôi-- Lê Triết sau khi chơi bóng về đi thẳng đến bàn cậu ấy, đã bị Thương Ngạn đá đi rất nhiều lần."

"Còn nữ sinh....."

"Nữ sinh thì đơn giản, nếu được ngồi cùng bàn với cậu ấy, phỏng chừng một ngày 24 giờ không cần làm gì khác, chỉ cần nhìn cậu ấy chăm chăm là đủ rồi."

Tề Văn Duyệt cười nói: "Cậu vừa chuyển tới nên không biết "giá thị trường" của Thương Ngạn trong trường-- cực đẹp trai, học tập cực giỏi, bối cảnh thần bí, về phương diện máy tính càng là thần-- nữ sinh trong trường thích cậu ấy, có thể từ cửa Bắc đến cửa Nam, thêm một vòng trở về..... Hôn nữa để tôi nói cho cậu."

Tề Văn Duyệt tạm dừng rồi mới nói tiếp.

"Học kì năm lớp mười đó, lúc mới vừa cầm được giải thưởng máy tính, còn nhận được thư tình nặc danh từ nam sinh đó ha ha ha ha....."

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ, sau đó không nhận được cũng nhẹ giọng nở nụ cười.

"Vì vậy, cả năm lớp mười, Ngạn ca không ngồi cùng bàn với ai -- kết quả cậu là người đầu tiên."

Tề Văn Duyệt nhún vai.

"....."

Dưới nón áo, khóe môi cong lên của cô gái cứng đờ, bối rối nhú mồm.

Tề Văn Duyệt: "Văn Tổ Tổ có địch ý với cậu là chuyện bình thường. Vì mọi người đều nói Thư Vi là bạn gái của Thương Ngạn, nên ngoại trừ Văn Tổ Tổ có chút không phục, những nữ sinh khác cũng không có tự tin đứng trước mặt Thương Ngạn. Nhưng không biết có bao nhiêu nữ sinh ngầm ghen ghét với cậu đâu."

Tô Mạc Mạc bất an mím môi.

Hai người yên lặng một lát.

Tề Văn Duyệt cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ--

"Một lát nữa mới đến giờ học, mình thấy hôm nay trời rất nóng nên đến cửa hàng mua hai chai nước trước đây."

"Ừ, được." Tô Mạc Mạc nhỏ giọng đáp.

Tề Văn Duyệt cười đi về phía cửa Đông sân thể dục.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ thật lâu.

Nhưng theo thời gian, học sinh đi vào từ hàng cây râm mát bên ngoài càng ngày càng nhiều.

..... Hôn nữa không biết có phải do ảo giác của cô hay không, cảm thấy có rất nhiều học sinh đang nhìn chăm chăm cô nghị luận gì đó.

Nỗi sợ suốt phát bệnh vào buổi chào cờ hôm đó vẫn chưa tiêu tán, Tô Mạc Mạc dịch vài bước dưới bóng cây, vẫn quyết định rời khỏi đây đi vào con đường lát sỏi.

Cô đi theo một ngã rẽ, đi vào bụi cây ở sườn Bắc đi đến.

Nhưng Tô Mạc Mạc không biết.

Sau khi cô rời khỏi, trong đám học sinh trung học nhìn cô bàn tán, có người đổ kị mở Tieba trường ra, đăng lên đó một thứ.

Hết chương 15.1

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-2: Cô ấy biến thành một tiểu mỹ nhân

.....

Tô Mạc Mạc chậm rãi tản bộ một mình, đi khắp các bụi cây ở sườn Bắc, dừng lại trước ngọn núi và suối nước.

Nơi này rất yên tĩnh đẹp đẽ.

Ánh nắng nhón nhạo trên mặt nước nhạt màu, vài tia sáng mỏng manh gây hoa mắt.

Bọt nước mang theo hơi ẩm từ trong suối phun lên không trung rồi đáp xuống, gió thổi tạo nên những gợn sóng có trình tự, trong không khí tràn ngập hơi nước và hương thơm của hoa cỏ.

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lắng nghe tiếng nước rất khẽ, tiếng gió, lá cây xao động, tiếng kêu của côn trùng.....

Từ nhỏ cô đã có thói quen một mình im lặng.

Ở viện điều dưỡng cũng có mấy ngọn núi ao nước giả, ao nước đó sâu hơn ở đây, còn nuôi thêm mấy con cá.

Ở nơi đó không có ai đồng ý chơi cùng cô, vì vậy cô sẽ thường xuyên đi đến cái ao đó, mỗi lần đều sẽ ngồi suốt cả buổi trưa.

Hồi tưởng đến đoạn thời gian ấy, lông mi cô gái run rẩy.

Giây lát sau, cô mở mắt ra, một lần nữa nhìn xuống ảnh ngược trên mặt nước của mình.

Cho rằng giấu đi thì sẽ không bị chán ghét.....

Nhưng có lẽ, vẫn thất bại.

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang tiếc nuối, phía sau cô đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

“Chắc chắn là hướng này?”

“Chắc chắn, có người thấy.”

“Này —— các cậu nhìn đi, không phải quái vật xấu xí đang ở phía trước sau!”

“Ha ha, đúng vậy.”

“.....”

Thân hình Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Cô thoát nhìn trầm lặng, nhưng phản ứng cũng không chậm, rất nhanh đã hiểu mấy người đó đang nói mình.

Cô gái xoay người, định đi qua bên cạnh.

Nhưng không kịp.

——

Đám nữ sinh ăn mặc lưu manh thấy cô muốn chạy, liếc nhau, cười lạnh vài tiếng, đồng thời xông đến.

Tô Mạc Mạc đang đứng bên cạnh suối nước, bị người khác vây quanh, lập tức không có đường lui.

Một nữ sinh nhuộm tóc tiến lên, nhai kẹo cao su cười vui vẻ.

Trong mắt là ác ý không che dấu ——

“Mày chính là Tô Mạc Mạc mới chuyển vào 11-1?”

Nữ sinh nhai kẹo cao su nhóp nhép nói.

Thấy không còn đường đi, Tô Mạc Mạc chỉ có thể dừng lại.

Cảm nhận được ý tứ gây sự trong lời nói, cô nhéo đầu ngón tay trong tay áo, không nói gì.

“Hò, bộ dạng không thể gặp người khác, tính khí không nhỏ ha? Tao nói chuyện còn không để ý đến?”

“Người xấu thường có tật xấu.” Một nữ sinh khác trong đám chòm chọc hát đệm thêm.

Nữ sinh nhai kẹo cao su hừ khê, tiến lên một bước, duỗi tay đẩy vai cô gái.

“Tao nghe nói mày mặt dày mặt dạn ngồi cùng bàn với Ngạn ca? —— xấu đến mức không dám lộ mặt, mày thấy mặt mũi mày lớn chỗ nào?”

Tô Mạc Mạc bị cô ta đẩy lão đảo vài bước, bước tới bờ ao.

“Không biết con quái vật xấu xí này dùng cách gì mới làm Ngạn ca nói như vậy?”

“Hà, mày tin thật sao?”

“Lớp một nói vậy.”

“Tao thấy chắc chắn Thương Ngạn đang trào phúng nó đấy.”

“Đúng vậy, có đại hoa khôi trường Thư Vi làm bạn gái, có ai nhìn trúng thứ quái vật xấu xí này?”

Đám nữ sinh vây quanh người một câu ta một câu chòm chọc mỉa mai, vòng tròn vây quanh càng ngày càng nhỏ lại.

Tô Mạc Mạc lui không thể lui, chỉ có thể chậm rãi co chặt người.

“Tôi không biết đó là chỗ của cậu ấy.....”

“Mày nói gì?”

Nữ sinh nhai kẹo cao su cầm đầu sáp lại, cười không có ý tốt ——

“Mẹ nó mày học muối kêu à, người đã xấu mà giọng còn bé thế?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nắm chặt đầu ngón tay.

Tiếng ồn ào bên tai càng ngày càng nghiêm trọng, bên ngoài nón áo, hiển nhiên đã có thêm nhiều học sinh tụ tập lại, chỉ trở xem náo nhiệt.

Những tiếng nghị luận thấp giọng cùng từ ngữ ác ý, làm gương mặt vốn trắng của cô gái mất máu đến trắng xanh.

Không thể để cảm xúc kích động

Không thể.....

Tô Mạc Mạc gắt gao nhéo ngón tay, một lần lại một lần báo cho chính mình dưới đáy lòng.

Cô dùng sức nhắm mắt.

Có lẽ nghe được hô hấp dồn dập của cô gái, mấy nữ sinh nhìn nhau, trào phúng cười rộ lên.

“Úi chà má ơi, hình như còn là ma bệnh nữa? Không biết bệnh gì đây, không thể bị dọa à?”

“Chị Kiều, nhiều đây chắc đủ rồi, đừng dọa con quái vật xấu xí này xảy ra vấn đề, đến lúc đó chúng ta phải gặp rắc rối.”

“Cũng đúng.”

Nữ sinh nhai kẹo cao su nhếch khóe môi, cười đầy ác ý ——

“Đây là công việc của chúng ta, chuyên môn đến vạch trần bộ mặt của con quái vật xấu xí này —— đỡ cho nó còn si tâm vọng tưởng đi câu dẫn nam sinh khác!”

“Có thể, tôi đã phát sóng trực tiếp —— chụp hình cho nó, giúp con quái vật xấu xí này nổi danh khắp Tam trung!”

Nữ sinh nói chuyện lấy điện thoại ra, chỉnh camera, “tách tách” quay chụp Tô Mạc Mạc đang trốn tránh đằng trước mấy tấm liễn.

“Này, tụi mày giữ chặt nó, đừng để nó lộn xộn! —— phối hợp cái, bọn tao có ý tốt giúp mày nổi tiếng đó đồ quái vật xấu xí!”

Tiếng cười chói tai của đám nữ sinh hòa vào nhau.

Bọn họ sôi nổi vây lên, duỗi tay muốn xốc nón áo của Tô Mạc Mạc lên.

Tô Mạc Mạc cuống quýt duỗi tay đè vành nón, muốn tránh né đám nữ sinh.

Nhưng đứng kề bên suối phun không còn đường lui, cô muốn tránh cũng không được, nón cũng bị một nữ sinh dùng sức kéo lên——

Ánh mặt trời chói mắt đột ngột chiếu vào mắt, cô gái thấp giọng la một tiếng, kinh hoàng lùi lại.

Chân vướng vào thứ gì đó, những bàn tay giữ chặt phòng cô giãy dụa đẩy lên, cuối cùng trở thành đồng lõa.

Bọn học sinh vây xem kinh ngạc hô lên.

Trong tầm mắt bọn họ, cô gái nhỏ xinh bị đẩy mạnh thẳng xuống suối phun trong hồ.

“Ùm” một tiếng!

Mặt nước phẳng lặng bị người lọt xuống đánh vỡ.

Cô chặt vật ngã xuống hồ nước có mực nước cao khoảng nửa thước.

Nước hồ lạnh băng nhảy mắt nhấn chìm nửa người cô (*đang ngò!*).

Dòng nước phun lên cũng làm áo và mái tóc hơi xoắn màu nâu ướt hoàn toàn.

Đám học sinh bị sự việc khiến sợ ngây ra.

Không chờ bọn họ lấy lại tinh thần nhìn gương mặt lộ ra từ nón áo, cô gái ngã xuống hồ cuống quýt đã co đầu gối, úp mặt xuống.

Áo hoodie bị nước thấm vào không thể nào che dấu được thân hình cô gái, gấu gao dán sát vào bả vai nhỏ hẹp xuống tận bên dưới.

Bộ phận duy nhất lộ ra bên ngoài, cái cổ dưới ánh mặt trời trắng đến chói mắt, mảnh khảnh yếu ớt, dường như chỉ cần một tay là có thể siết gãy.

Cô dùng hết sức bình sinh lấp kín gương mặt, cơ thể không nhịn được run lên.

Cô muốn dùng hô hấp để điều tiết nhịp tim, nhưng mới vừa rồi vô ý uống hai ngụm nước, cô không nén được ho sặc lên.

Đôi môi nhợt nhạt ho đến mức đỏ bừng.

“Kiều Hân Nghệ! Các người thật quá đáng!”

Thời điểm xung quang lặng ngắt như tờ, Tề Văn Duyệt mới mua nước xong quay về đây đám học sinh đang vây xem ra chạy đến.

Vừa thấy người té dưới nước, tức khắc Tề Văn Duyệt tức xanh mặt.

Cô hốt hoảng chuẩn bị xông lên kéo người dưới hồ lên.

Đúng lúc này, biến động tái hiện.

——

Một thân ảnh thon dài bước nhanh vào vòng vây.

Trước ánh mắt đại ra của mọi người, bước chân của nam sinh bỗng dừng lại.

Anh đảo mắt xung quanh.

Góc nghiêng sắc bén, con ngươi đen nhánh như gió băng.

“..... Thương Ngạn!”

“Mẹ nó, sao Ngạn ca lại tới đây.....”

Đám học sinh vây xem đồng thời hít khí hồ nhỏ lên.

Đám nữ sinh trước hồ đang do dự nghe vậy, sắc mặt cũng khê biến, xoay người nói vọng qua.

Hành động của bọn họ cũng đúng lúc làm lộ ra thân ảnh cô gái ôm đầu gối phát run dưới nước.

“.....!”

Đồng tử Thương Ngan chợt co rút lại.

Kiều Hân Nghệ nhai kẹo cao su hồi thần, răng cười ——

“Ngan, Ngan ca..... Chúng tôi nghe nói con quái vậy xấu xí này luôn quán lấy cậu, nên mới muốn giúp cậu ——”

Cô ta chưa nói xong đã thấy cặp mắt Thương Ngan trầm lạnh, giống như lưỡi dao sắc bén dính máu tươi, ánh mắt đậm tối như muốn xé thịt người khác.

Không chờ mọi người phản ứng, nam sinh đã chạy đến chỗ nữ sinh.

Anh chợt dừng chân, mí mắt hơi mòng nhấc lên, nhìn thẳng qua đám người Kiều Hân Nghệ.

Bàn tay rữ hai bên nắm chặt thành quyền nhúc nhích.

Đôi mắt đen xen lẫn tơ máu giận ngút trời.

Đám nữ sinh bị dọa sợ trắng mặt, đứng hình tại chỗ.

“..... Chờ.”

Thanh âm nam sinh trầm thấp lộ ra ghen ngào.

Anh nắm chặt áo khoác trong tay, dòi mắt qua.

Tề Văn Duyệt vốn đã chuẩn bị xuống nước, bị ánh mắt đó đảo qua cũng theo bản năng cứng người lại.

Thương Ngan ném áo khoác cho Tề Văn Duyệt.

Đồng tử tối đen rét run.

“..... Đừng làm ướt.”

Nói xong, giữa tiếng hô nhỏ áp lực của đám người, Thương Ngan trực tiếp rào bước xuống mực nước nửa thước.

Đột nhiên có tiếng nước vang lên trong hồ, cô gái trốn ở đó sợ tới mức run nhẹ lên.

Thương Ngan có vẻ không hề cảm nhận được nước đã ngập tới cẳng chân.

Khuôn mặt anh lạnh như gió băng, môi mòng mím chặt thành đường cong.

Thương Ngan đi từng bước đến trước mặt cô gái, dừng lại.

“Nhóc con.” Anh mắt tiếng gọi cô, cặp mắt đen nhánh như đêm dài, “..... Lên.”

“.....”

Bả vai mòng manh của cô gái run lên.

Cô dùng sức lắc đầu, tiếng từ chối phát ra không giấu được ghen ngào mềm mại trong đó.

Dù sao cũng đã sắp qua mùa thu, cả người ướt đầm ngấm trong nước, gió thổi qua, cơ thể cô gái lạnh run.

Dưới mặt trời, cô vui trong đầu gối, phần cổ lộ ra trắng đến phát hoảng.

Mảnh khảnh yếu ớt đến đáng thương.

Ánh mắt Thương Ngan trầm xuống.

Vốn dĩ cố kỵ khả năng dẫn đến những lời đồn hãm hại cô gái, nhưng lúc này, tia nhìn nạt cuối cùng của anh đã cạn kiệt.

Thương Ngan bỗng dung cúi người xuống.

Anh duỗi tay vòng qua cặp chân gập lên của cô, ôm ngang người lên.

Dòng nước kéo theo trong nháy mắt làm ướt áo sơ mi cùng quần dài của nam sinh.

Thương Ngan không thèm quan tâm, anh chỉ vững vàng nhìn thẳng vào gương mặt tái nhợt kinh hoàng của cô gái.

Đôi mắt như nai con hốt hoảng, theo bản năng nhìn về phía anh.

Làn da trắng tuyết, đôi môi nhợt nhạt, ngũ quan tinh xảo như họa.

Mái tóc dài hơi xoắn dính nước dán trên cằm nhọn làm nổi bật màu da và đôi môi như cánh hoa.

Con ngươi đen nhánh, ướt át.

Gương mặt đẹp gần như hoàn mỹ.

Xứng với đôi mắt kinh hoàng mà vô tội thất thố, càng có thể tháo chốt mở ra dự vọng thâm trầm nhất dưới đáy lòng con người.

Thương Ngan ngo ngẩn.

Giây lát sau, anh gần như chật vật rũ mắt xuống, mới miễn cưỡng che khuất cảm xúc sâu đậm dưới đáy mắt.

“_____ Ngan ca!”

Ngoài tuổi phụn, Lê Triết nghe tin vọt vào nhóm người, lúc này đang đứng trên bờ hồ.

“Học trò của cậu..... Chuyện.....”

Âm cuối đột nhiên vụn vụn.

Đám học sinh vây xem bị Thương Ngan chặn lại nên không thể thấy được mặt cô gái.

Nhưng Lê Triết đang đứng ngay bờ ao, nhìn thấy rõ ràng gương mặt Tô Mặc Mặc.

Rõ ràng đến mức làm cậu ta như bị sét đánh.

Tác giả có lời muốn nói: Lê Triết: Tôi là ai đây là đầu tôi thấy cái _____ nữ thần của tôi sao lại nằm trong ngực Ngan ca???

Hết chương 15

Cuối cùng cũng tới ngày này.

Quà mừng 666 người theo dõi.

Bất ngờ không mọi người?

ヽ(*´▽`*)≡

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đừng dán gần quá

Vài giây sau, Lê Triết mới lấy lại tinh thần, biểu tình vụn vụn: “Cô ấy không phải là.....”

Không để cậu ta nói tiếp, Thương Ngan đã ôm cô gái lạnh run đi ra khỏi suối phun trong hồ.

Vừa nhấc một bước, nước trên ống quần đã nhỏ giọt xuống đất.

Quanh thân tĩnh mịch.

Không ai dám mở miệng vào lúc này.

——

Nam sinh bế ngang nữ sinh đứng đó, mắt như hàn đàm, nhìn xung quanh làm những người đứng dưới mặt trời ban trưa cảm thấy cả người lạnh ngắt.

Một lý do khác đó là, gương mặt cô gái đang được Thương Ngan ôm trong ngực kia.

Tĩnh xảo, diễm lệ, không thể bắt bẻ.

Không như dự đoán của mọi người, hoặc là đao sẹ, hoặc là hủ dung, hoặc là bót.....

Không có tí vết.

Nhóm học sinh liếc mắt nhìn qua, đại não trống rỗng.

Trừ bỏ kinh diễm thì không còn gì nữa.

Hồi thần lại, tiếng nghị luận đã không màng áp lực xung quanh tuôn ra.

“Mẹ nó ——”

“..... Lúc trước ai nói cậu ấy là quái vật xấu xí?”

“Mù mù.”

“Nếu cậu ấy bị coi là xấu, vậy toàn trường không có nữ sinh nào nhìn được.”

“Biết trước đã đi vào vót cậu ấy—— mặt cũng quá đẹp rồi!”

“..... Đoạt người từ Ngan ca, người anh em, cậu rất có sáng tạo?”

“Chắc.”

“.....”

Dư âm truyền đến, ánh mắt Thương Ngan càng lạnh hơn.

Anh nghiêng người, chân sau dẫm lên bờ, làm trò trước mặt đám học sinh, cô gái trong lòng được anh ôm eo cùng ngồi xuống thềm đá.

Tô Mạc Mạc đang được ôm lên theo ý thức nắm chặt lấy áo sơ mi trên người anh, lúc này bỗng cảm thấy nguồn nhiệt xung quanh bỗng nhiên rời xa, không khỏi ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Sur..... Sur phụ?”

Âm cuối mềm nhẹ xen lẫn run rẩy bất lực cùng tiếng khóc nức nở đang bị nỗ lực đè nén.

Ánh mắt Thương Ngan trở nên sâu lắng.

Trong chớp mắt, đáy lòng anh xẹt qua một tâm tư hắc ám không muốn để người khác biết.

Cuối cùng chỉ nén thành màu sắc tối đen.

Nam sinh nghiêng mắt, nhìn Tề Văn Duyệt còn đại ra bên cạnh.

“Đưa áo khoác cho tôi.”

“Hả?..... À à, được.”

Lúc này Tề Văn Duyệt mới hoàn hồn, vội vàng đưa áo khoác cầm trong tay lúc nãy Thương Ngan ném qua.

Thương Ngan nhận bằng một tay.

Người anh cứng đờ, hơi rữ mắt, ánh mắt thâm sâu nhìn cô gái bất an muốn động đậy trên đùi mình.

“Ngồi yên.”

“.....”

Giọng nói khàn đặc, hừ Tô Mạc Mạc ngồi yên đó.

Cánh tay đỡ lấy vai cô gái vì vậy lui lại, xách áo khoác lên, khoác bên ngoài áo hoodie ướt đầm.

Lòng bàn tay nam sinh ấm áp, khi kéo cổ áo lại, lơ đãng lướt qua xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp của cô gái, làm Tô Mạc Mạc giương mắt nhìn anh.

Đâm thẳng vào đôi con ngươi đen như mực.

Tối đến mức như muốn hút cô vào sâu trong đó.

Tô Mạc Mạc đại ra vài giây.

Sau đó cô chậm rãi run lên theo bản năng, lưỡng lự nghiêng đầu đi.

..... Cô không hiểu ánh mắt đó của Thương Ngan.

Nhưng trực giác nói cho cô, không thể tìm tòi nghiên cứu, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thương Ngan rũ mắt ở đó thật lâu.

Khuôn mặt lạnh lẽo không còn nụ cười thường ngày nữa, giây lát sau, anh đổi ý, giờ tay kéo áo khoác đã được khoác ỏn thỏa ra về phía trước.

“Xoát ——”

Trước mắt Tô Mạc Mạc đột nhiên tối đen.

“.....”

Đầu nhỏ bị áo khoác đắp mờ mịt nâng lên, chần chờ xoay xoay, có lẽ cũng không hiểu vì sao đột nhiên bị che kín mít như vậy.

Quan sát toàn quá trình ——

Lê Triết: “?????”

Học sinh khác: “.....”

Thương Ngan không do dự nữa, ôm lấy nhóc con trên đùi đã được sửa lại thật tốt vào lòng, bế người lên, đi ra khỏi vòng vây.

Lê Triết phải vội vàng đuối theo tiểu mỹ nhân mình âu yếm, tiếc rằng mới đi hai bước, đã bị giọng nói rét run của Thương Ngan cố định ở đó.

“Đẫn bọn họ đến phòng giáo vụ.”

Lê Triết sững sốt.

Ngay sau đó phản ứng lại, cậu ta không có ý tốt nhìn về đám người Kiều Hân Nghệ đang ngậy ra bên cạnh.

Đám Kiều Hân Nghệ hồi thần, hoảng loạn nhìn nhau, đồng loạt lùi lại.

Lê Triết cười lạnh, “Làm gì bây giờ mới nhớ ra phải chạy?”

Cậu ta đè thấp giọng, “Trốn được mừng một, không trốn được mừng mười lăm. Ngan ca chỉ kêu các người đến phòng giáo vụ đã nhẹ lắm rồi. Hay các người muốn thăm hơn cả vết xe đổ trước kia?”

“.....”

Nhớ đến ngọn nguồn của biệt danh không ai dám gọi của Thương Ngan, sắc mặt bọn họ xanh mét.

Một lát sau, bọn họ từ bỏ, môi run run gật đầu, nhận mệnh đi theo Lê Triết đến phòng giáo vụ.

.....

Bên kia.

Thương Ngạn ôm cô gái trong ngực đi dưới hàng cây về phía tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Anh vốn dĩ là nhân vật phong vân (*người làm mưa làm gió*), gần như không ai ở Tam trung không biết diện mạo và lời đồn về anh.

Hơn nữa lúc này hai người đang rất chặt vật, còn có hành động thân mật.....

Vì có áo khoác che lại cô gái trong lòng Thương Ngạn, nên bọn họ không nhìn rõ dung mạo của đối phương, nhưng cũng không ảnh hưởng bọn học sinh kinh ngạc nghị luận và sôi nổi nhìn theo.

Có lẽ cảm nhận được những ánh mắt mãnh liệt cách áo khoác, cô gái càng co chặt vai, theo bản năng dán mặt vào trong.

Trón trong áo khoác, hô hấp dịu nhẹ phát qua cổ nam sinh, dán trên làn da lộ ngoài cổ áo.

Hơi thở cứ như được phóng đại.

Ban đầu là lạnh lẽo, vài giây sau trở nên ấm áp, qua một lát đã là cực nóng ——

Giống hệt bàn ủi, nóng đến mức làm đầu ngón tay ôm lấy cô gái của Thương Ngạn cũng thay đổi nhiệt độ.

Nam sinh rũ mắt, con ngươi trầm xuống.

Môi mím chặt thành một đường cong.

Không biết anh đã nhìn bao lâu, đột nhiên nghe thấy giọng nói rầu rĩ nhẹ nhàng truyền từ trong áo khoác——

“Có phải thầy đang..... Nhìn lên em không?”

Thương Ngạn ngẩn ra.

Ngay sau đó anh nhớ ra lần trước mình cũng nói lời này, Thương Ngạn mỉm cười.

“Thì sao nào?”

“.....”

Ngữ khí bằng phẳng không hiểu sao hơi rè.

Tô Mạc Mạc có chút bức bối nhăn chóp mũi.

..... Lần sau cô cũng muốn được đúng lý hợp tình như vậy.

Trong lòng cô hơi bức, càng ép chặt vai hơn, hô hấp cũng dán gần thêm.

Trong bóng tối dưới áo khoác, môi cô gái vô tình cọ qua xương quai xanh dưới áo sơ mi của nam sinh.

“.....”

Hầu kết trên cần cổ thon dài lẩn nhẹ.

Thái dương Thương Ngạn giựt giựt, anh nghiêng mắt đi.

“Đừng dán gần như vậy.”

Giọng nói đột nhiên khàn đi, gần như trở nên hung dữ.

Tô Mạc Mạc nằm trong lòng anh cứng đờ.

Giây lát sau, cô nhắm rãi hạ tầm mắt.

Thương Ngạn nói xong, đẩy lòng nhẹ nhàng thả ra.

Anh cười tự giễu.

..... Cái này có giống như đi dưới tán cây trong trường không?

Quả thật còn tệ hơn đi lên núi đao biển lửa nơi Địa Ngục A Tì.

Thương Ngạn ôm Tô Mạc Mạc vào tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Đi vào trong, những ánh mắt bình luận xung quanh hai người rớt cuộc đã biến mất.

Đi lên cầu thang, cô gái trầm mặc thật lâu hơi ngừng đầu lên.

Chân chờ vài giây, cô nói.

Giọng mềm nhũn mang theo giọng mũi do tâm trạng đi xuống.

“Có phải thầy ghét em hay không.....”

Chân dài đi trên bậc thang dừng lại.

Thương Ngạn rũ mắt.

“Sao lại hỏi như vậy?”

“.....” Cô gái không trả lời.

Nhớ lại một chút, Tô Mạc Mạc trầm mặc từ khi anh nói câu nào đó, Thương Ngạn liền hiểu rõ.

“Kêu em đừng dán gần như vậy là tốt cho em.”

Tô Mạc Mạc ngơ ra.

“Vì..... sao chứ?”

“.....”

Đầu lưỡi Thương Ngạn chống hàm trên, anh nhanh chóng cười rộ lên.

“Nhóc con, em nên gọi anh là gì.”

Tô Mạc Mạc chân chờ hai giây, thử nói nhỏ: “Sur phụ.....”

“Gọi lại lần nữa.”

“Sur phụ.”

Tô Mạc Mạc nghe lời lặp lại, nhưng càng thêm khó hiểu.

Thương Ngạn cuối cùng cũng ôm cô đi lên lầu ba, khi xoay người đi vào hành lang, anh cười cười thờ dài.

“Em phải nhớ, từ giờ phải thường xuyên gọi anh như vậy.”

“Để làm gì?”

“Để nhắc nhở anh.”

“.....?”

Nghi hoặc trong lòng Tô Mạc Mạc còn chưa có cơ hội hỏi ra, cửa phòng Tổ Huấn Luyện đã bị Thương Ngạn dùng chân mở ra.

“Tieba đã không thể đăng bài.”

“Lão Loan, lần sau cậu đừng ra tay nhanh như vậy, tôi còn chưa nắm rõ tình hình đâu!”

“Văn Trạch, nhớ xóa hết dấu vết mở ‘cửa sau’, lỡ mấy người bọn họ sờ gáy Tổ Huấn Luyện, cha Ngạn không xử lý chúng ta mới lạ.”

“Đúng đúng đúng, đây là chuyện quan trọng nhất. Nhưng mà bên đây đã bị sập, không biết Tiểu Tô bên kia thế nào rồi.....”

Tiếng thảo luận kịch liệt dừng lại khi cửa mở ra.

Từng thành viên phía sau máy tính ló đầu ra:

“Ngạn ca, cậu —— hả, đây là.....”

Thấy cả người Thương Ngạn chật vật đầy nước, còn một người nhỏ con trong lòng anh bị áo khoác che kín, mấy thành viên trong tổ ngay người.

“Nhóc con rơi xuống nước.”

Thương Ngạn không dừng chân, ôm cô gái trong lòng đi vào gian phòng trong.

“Mẹ nó???”

“..... Không sao chứ?”

“Mẹ kiếp đứa nào không sợ chết ngay cả Tiểu Tô của chúng ta cũng dám động!?”

“Rầm”

Tiếng đóng cửa ngắt lời bọn họ.

Khí lạnh phát ra từ Thương Ngạn xuyên qua kẹt cửa——

“Xử lý tốt chuyện Tieba, nếu bị sờ tới thì các cậu cứ khiêng CPU máy tính ra ngoài cửa quỳ đi.”

“.....”

Mấy nam sinh nhìn nhau.

Gian phòng trong của Tổ Huấn Luyện vốn là một kho chứa đồ kiêm phòng nghỉ, bên trong có đặt một cái giường đơn hẹp.

Thương Ngạn đi thẳng đến chiếc giường, đặt cô gái trong lòng xuống đó.

Anh thuận tay kéo màn lại.

Mở đèn lên.

Xoay người lại, nhóc con ngồi trên giường đã lấy áo khoác bị làm thành khăn trùm đầu xuống.

Mái tóc ướt màu nâu hơi xoắn dán vào vành tai nhỏ, quần áo ẩm nước phác họa ra thân hình mảnh khảnh đã bị che dấu thật lâu, tay chân ngoan ngoãn đặt trên mép giường.

Cô không nói lời nào, trưng ra khuôn mặt nhỏ điềm nhiên điềm lệ, con ngươi đen nhánh ướt át an tĩnh nhìn anh.

Cho dù không lên tiếng cũng có thể đoạt mệnh người ta.

Thương Ngạn dời mắt đi.

Anh đi đến trước ụ quần áo, từ trong đó lấy ra một cái áo sơ mi trắng chưa xé bao, nghĩ ngợi, lại lấy ra một cái nữa.

“Không có khăn tắm, lấy một cái lau đi.”

Đặt hai cái áo sơ mi lên phần giường bên cạnh cô gái, Thương Ngạn chống mép giường, rũ mắt nhìn nhóc con.

Nhìn chăm chăm hai giây, anh mỉm cười.

“Em thật sự không sợ anh chút nào sao?”

Cô gái chớp mắt, ánh mắt trong suốt, tựa như hồ nước sạch sẽ.

“Không sợ..... Cảm ơn sư phụ.”

Đúng là vẫn nhớ lời nhắc trước khi vào cửa của anh.

Thương Ngạn cười nhẹ, rũ mắt che giấu con ngươi tối đen.

Anh ngồi dậy.

“Chờ lát nữa tìm người mua cho em bộ quần áo thể thao. Phải thay hết quần áo ướt, không để bị cảm mạo.”

“Dạ.”

Cô gái cúi đầu, nhẹ giọng đáp.

Lúc này Thương Ngan mới nghiêng người, nhưng anh bỗng nhớ ra gì đó nên dừng lại.

“Ồ trong, chờ em về nhà rồi thay.”

Tô Mạc Mạc ngốc nghếch giương mắt nhìn anh: “Cái gì.....”

Thương Ngan xoay nửa người, cười như không cười.

Cặp mắt dòi xuống.

Theo tầm mắt người nọ dừng trên người mình, khi nhìn thấy bộ ngực nhỏ mà áo hoodie không thể che được, cả người cô đột ngột cứng đờ.

Một giây, hai giây.

Cần cổ như phần điều ngọc trác của cô gái dùng tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường chậm rãi đỏ ửng lên.

Ngay cả vành tai cũng phiểm hồng.

Ánh mắt Thương Ngan thâm sâu.

Chốc lát sau, anh hồi thần, ho nhẹ rồi dịch tầm mắt. Anh xoay người bước hai bước, nghe thấy đằng sau truyền đến thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Hôm qua em lên mạng.....”

Thương Ngan dừng chân.

Anh đứng tại chỗ, rũ mắt cười khàn.

“Việc lên mạng này, không cần báo cáo với sư phụ.”

Quay người lại, đối diện với cô gái đỏ má ngẩng đầu, đôi đồng tử đen ướt át linh động.

Tô Mạc Mạc nhú nhẹ chớp mắt.

“Ngôn ngữ C, không có loại hàm số nào tên là ‘36D’.”

“.....”

Thương Ngan vẫn cười, mắt đen chứa thân ảnh cô gái hơi híp lại.

“Sư phụ,” Tô Mạc Mạc chưa bỏ cuộc, vẫn chấp mê với đáp án, “36D..... Sẽ được rất nhiều người thích sao?”

Chút ý cười trên gương mặt lãnh đạm của nam sinh nhạt đi.

Bước vài bước đến mép giường, Thương Ngan cúi người, bàn tay chống lên hai bên sườn cô gái.

——

Dựa vào ưu thế chiều cao, anh nhẹ nhàng bao vây cô gái giữa người mình và giường ngủ.

Hô hấp giao nhau, Thương Ngan nheo mắt.

“Nhóc con, em muốn được bao nhiêu người thích?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên vì động tác đột nhiên áp sát của anh, quên mất việc phải cúi đầu trốn tránh.

Cô giật mình nhìn người trước mặt.

Người này sinh ra đã có làn da rất tốt, nhìn gần như vậy cũng không tìm được nửa điểm tì vết.

Lông mi mảnh dài, hốc mắt hơi sâu, con ngươi đen nhánh, mũi cũng cũng đạt được đường cong tuyệt đẹp, môi mỏng mỗi khi cười đều lộ ra sắc bén.....

Bên tai có tiếng hừ.

“Em muốn làm gì?”

“.....?”

Tô Mạc Mạc bị kêu hoàn hồn.

Cô hạ mắt, đột nhiên phát hiện ra mình đã vô thức nâng tay lên.

——

Nếu không phải Thương Ngạn lên tiếng, đầu ngón tay cô đã sắp sờ đến cằm của nam sinh.

Tô Mạc Mạc bị chính mình dọa sợ.

Lúc này hoàn hồn chậm nửa nhịp, tròn mắt cô co rụt lại, thân thể theo bản năng trốn về phía sau.

Cô quên mất mình còn ngồi trên mép giường, không kịp giữ vững trọng tâm, ngã ra đằng sau.

Giường đơn rất hẹp, cách tường khá gần.

Thương Ngạn không hề nghĩ ngợi, duỗi tay bảo vệ đỉnh đầu cô gái, người cũng lao về phía trước.

Hai tiếng trầm đục.

Tô Mạc Mạc gối vào lòng bàn tay anh dựa lên tường.

Thương Ngạn miễn cưỡng chống đỡ thân giường bên dưới mới không làm ngã cô gái.

Không khí ứ đọng.

Thương Ngạn tỉnh táo lại, bất đắc dĩ rũ mắt cười nhẹ.

“Nhóc con, em.....”

Tiếng chưa dứt, cửa phòng bị đẩy ra ——

“Ngạn ca, Thư hoa hậu giảng đường tới —— má ơi!!”

“.....”

“Rầm!!”

Cửa bị đập.

Rung vang trời.

Thương Ngạn trầm mặc vài giây, không nhìn được bật cười.

Anh nhìn xuống, nhìn ánh mắt vô tội của Tô Mạc Mạc trong lòng, con ngươi có tia sáng xẹt qua.

“Nhóc con..... Có phải em muốn quyến rũ anh không, hửm?”

Tô Mạc Mạc nhấp môi dưới, ánh mắt chậm chạp dời đi.

“..... Em không có.”

“Nghe lời, tốt nhất đừng muốn.”

Thương Ngạn rũ mắt, ngồi dậy, đứng ở mép giường.

Trước khi quay người, anh nhớ ra, ngoái đầu nhìn, đuôi mắt nhiễm ý cười chây lười.

“Hơn nữa đúng là anh thích 36D, em không được.”

“.....”

Thương Ngạn nói xong liền lưu loát xoay người ra cửa.

Đến khi đóng chặt cánh cửa, thông dong trong mắt anh rút về hết, dựa vào tường.

Nam sinh rũ rứt cười khổ.

.....

Cái này đúng là không được.

Thương Ngạn, mày đừng nổi điên.

Tự “khai thông tâm lý” cho mình xong, Thương Ngạn giương mắt, mấy người còn lại trong tổ quý dị nhìn anh.

Nhớ tới người mới vào lúc này, Thương Ngạn nhìn Ngô Hoàng Bác.

Ngô Hoàng Bác rút cổ, cười gượng: “Cha Ngạn, hồi này.....Hồi này đó là.....”

“Là gì?”

Thương Ngạn híp mắt.

“.....” Ngô Hoàng Bác run lên, ánh mắt lập loè.

Thương Ngạn cười lạnh, “Nhóc con mới bao lớn..... Cậu giống người chút đi?”

Ngô Hoàng Bác bị đối vô cùng hổ thẹn.

Thương Ngạn bước chân, lười biếng đi đến bên cạnh, dùng điện thoại bàn làm việc gọi đi.

“Đem một bộ quần áo thể thao mới đến trường.”

“Không phải tôi, con gái mặc.”

“..... Vậy lấy mỗi loại một bộ, để cô ấy chọn.”

Cúp điện thoại, Thương Ngạn xoay người, trong phòng vẫn hoàn toàn an tĩnh.

Anh nhướn mày, “Còn có việc?”

Mấy người đối diện.

Ngô Hoàng Bác gơ cánh tay lên.

“Nói.”

Ngô Hoàng Bác: “Thư hoa hậu giảng đường đang ở ngoài cửa.”

Thương Ngạn cười lạnh.

Đứng đó một lúc lâu, anh đứng dậy đi đến cửa.

Mở cửa ra, quả nhiên Thư Vi đang đứng quay lưng về bức tường cạnh cánh cửa.

“..... Thương Ngạn.”

Thư Vi sáng mắt lên, ánh mắt lâm lâm như lơ đãng xẹt qua một vòng sau Thương Ngạn.

Thương Ngạn cười nhạt, dựa vào khung cửa, anh duỗi chân đá ra, cửa rộng mở ——

“Tìm người?..... Hay là vào thẳng bên trong tìm?”

Con người đen nhánh của chàng trai vô cùng lạnh lẽo.

Thư Vi ưỡn khuỷu nhìn anh, “Mình nghe nói chuyện của học trò cậu, nhưng đâu phải do mình làm, cậu nổi giận với mình làm gì.....”

Thương Ngạn trầm mắt không nói.

Thư Vi cắn môi, “Chuyện nói dối cậu ở rừng trúc, mình đã noi với cậu một lần. Cậu không thể nổi giận với mình chứ?”

“Nổi giận?” Nam sinh cười nhạt, dò mắt, “Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Thư Vi cắn răng, hỏi thẳng: “Vậy tại sao từ hôm đó, cậu càng ngày càng lãnh đạm với mình?”

“.....”

Cả hành lang dài yên ắng.

Trong phòng, đèn Ngõ Hoàng Bác nghe thấy liền dựng thẳng lỗ tai lên.

Thương Ngạn hơi híp mắt.

“Thư Vi, có phải cậu quên rồi không, ban đầu tôi nói rồi —— tôi sẽ không phủ nhận, đổi ba năm thanh tịnh. Nhưng tôi đã nói cho cậu, chúng ta sẽ không có quan.”

Lời gần giọng chưa nói ra hết, trong văn phòng, cửa phòng trong bị mở ra ——

Tóc dài hơi xoắn màu nâu, cô gái có ngũ quan tinh xảo đi ra.

Chân trần trắng nõn đạp trên đất, cô thật cẩn thận đảo mắt qua mọi người như đang bị ấn nút tạm dừng bên ngoài, vừa tìm bóng dáng Thương Ngạn vừa hỏi.

“Sư phụ, dây giày của em đứt rồi, có thể.....?”

Lúc thấy Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc cũng thấy được Thư Vi ngoài cửa.

——

Ánh mắt đối phương khiếp sợ trừng cô.

Tô Mạc Mạc cuống quýt mím môi, nuốt lại lời còn chưa hết, cô cúi thấp đầu, chần chờ gọi Thương Ngạn.

“Sư..... Phụ?”

Cả phòng tĩnh mịch.

Ánh mắt rơi xuống một người.

——

Trên người cô gái chỉ mặc một cái áo lớn hơn so với thân hình gầy gò của cô, vạt áo rũ qua cặp đùi tuyết trắng.

Dưới áo sơ mi trống rỗng, cặp chân mảnh khảnh cân xứng lộ ra, trơn mềm trắng trẻo.

Làm người khác không thể rời mắt.

Ngoài cửa, Thư Vi lấy lại tinh thần đơ mặt ra.

Mặt Thương Ngạn tối sầm.

Anh xoay người, bước nhanh đến chỗ cô.

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Người của tôi, nhìn tiếp là đánh chết (hung dữ).

Hết chương 16

——

Đến hẹn lại lên

Chương này hơi dài, nhưng tui quyết định không cắt.

(*’▽’’*)

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quan hệ thầy trò thuần khiết, không cho vấy bẩn

bản

"Ai cho em ra đây."

Sắc mặt Thương Ngan xanh mét bước đến, rồi dừng lại trước mặt cô gái.

Vóc người anh cao ráo, lúc này cố tình chống vào khung cửa sau lưng cô gái, dễ dàng che kín cơ thể nhỏ nhắn dưới áo sơ mi cùng đôi chân trắng nõn.

Người này đứng quá gần, làm Tô Mặc Mặc có chút kinh ngạc, gương mặt đỏ lên.

Cô lùi lại một chút, hô hấp thông suốt hơn rất nhiều, nhỏ giọng nói: "Không phải, em..... Hình như dây giày bị ngâm lâu trong nước nên đứt rồi --"

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Con người Thương Ngan tối đen, nhìn xuống theo.

Mũi chân trắng trẻo mảnh khảnh bất an chống ở đó, làn da phỉếm hồng, ngón chân dường như được điểm thêm cánh hoa mướt mà xinh đẹp.

Thương Ngan nhắm mắt.

Thái dương giựt giựt.

Tại đây, mấy nam sinh khác trong Tổ Huấn Luyện cũng lấy lại tinh thần, vừa kinh ngạc cảm thán về cái nhìn thoáng qua hình dáng thật sự của cô, vừa hưng phấn đi qua đây--

"Tiểu Tô của chúng ta xinh đẹp như vậy sao!?"

"Đưa mù nào nói Tiểu Tô là quái vật xấu xí!"

"Mẹ ơi con muốn yêu rồi --"

"....."

Thương Ngan trợn mắt, cánh tay trượt xuống từ khung cửa. Anh ôm lấy vòng eo thon gọn của cô gái, nhẹ nhàng nhấc lên, xách người lên chiếc giường trong phòng.

"..... Trước khi anh cho em ra ngoài, không được đi đâu hết."

Anh áp người xuống, ánh mắt có chút hung dữ "uy hiếp" cô gái.

"....." Tô Mặc Mặc chớp mắt, không hiểu vì sao Thương Ngan lại tức giận, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Được."

Lúc này Thương Ngan mới quay lại.

Mấy đôi mắt bò lên kẹt cửa đều xen lẫn tìm tòi nghiên cứu cùng kinh diễm.

Thương Ngan thuận tay lấy áo sơ mi bên cạnh giường lúc này Tô Mặc Mặc dùng để lau tóc quăng qua đó.

Các nam sinh thấy Thương Ngan xoay người đi ra ngoài, vội vàng lùi bước, Ngô Hoàng Bắc đứng trước vẫn cách áo sơ mi bị ấn đầu đẩy ra ngoài.

Thương Ngan dừng lại, đóng lại cánh cửa sau lưng.

Anh lạnh mắt nhìn mấy nam sinh đang hưng phấn.

"Làm phản?"

Ngô Hoàng Bắc lấy cái áo sơ mi thấm nước trước mặt ra, cười như hoa si: "Cha Ngan, tiền nữ đầu, muốn ôm ôm....."

"..... Ôm mẹ cậu." Thương Ngan tức giận bật cười. "Học trò của tôi, không cho ôm."

Ngô Hoàng Bắc ủy khuất: "Sao vậy Ngan cha."

Thương Ngan lạnh lẽo lườm cậu ta.

"Ngày đầu tiên vào tổ đã nói cho các cậu, không được phép mơ ước."

Bốn chữ cuối cùng khiến sau lưng đám Ngô Hoàng Bắc lạnh run.

Cả đám nhìn nhau, không dám vượt lồng hồ vào lúc này, tiếc nuối nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó từng người trở về trước bàn máy tính.

Xác nhận không còn ánh mắt bay loạn nào nữa, Thương Ngan mới thu mắt.

Thư Vi còn đứng ngoài cửa, sắc mặt khó coi, cảm xúc trong mắt phức tạp, không ngừng biến hóa.

Thấy Thương Ngan nhìn qua, cô ta điều chỉnh ngữ khí mở miệng, kiệt lực không để lộ ra điều gì khác lạ:

"Minh không nghĩ rằng, thì ra học trò của cậu chính là cô gái nhìn thấy ở nhà hàng hôm đó..... Cậu đã biết ngay từ đầu rồi?"

Thương Ngan nhún mày.

Nếu anh đã biết ngay từ đầu, căn bản sẽ không để nhóc con lộ mặt --

.....

Cặp mắt Thương Ngan hơi lóe, bóp nát ý tưởng nguy hiểm vừa ngoi lên trong đầu này.

"Không biết."

Thư Vi cúi đầu, "Vây..... Cậu thích cô ấy?"

"....."

Ánh mắt nhiều chuyện như bóng đèn cùng nhau nhìn qua.

Thương Ngan nâng mắt.

Anh lùi lại.

"Em ấy là học trò của tôi." Thương Ngan ngừng một chút, xoay người, chậm rãi nói.

"Quan hệ thầy trò thuần khiết, không cho vấy bẩn."

Thư Vi: "....."

Những thành viên khác: "....."

Cảm xúc khẩn trương trong lòng Thư Vi hòa hoãn chút ít.

Sắc mặt cô ta cũng khôi phục sắc hồng, tiến lên hai bước, đề thấp giọng.

"Sinh nhật của mình sắp đến, trong trường không thể ăn mừng được, nên mình muốn tổ chức một bữa tiệc vào chủ nhật này, cậu có thể....."

Thư Vi chưa nói xong, đột nhiên tự im lặng.

Cô nghĩ ngợi, trực tiếp hỏi thăm Tổ Huấn Luyện.

"Tiệc sinh nhật vào chủ nhật này của tôi muốn mời cả tổ các cậu cùng đến chúc mừng, các cậu có thời gian không?"

Các nam sinh trong tổ đột nhiên bị điểm danh thì sững sờ.

"Chúng tôi?" Ngô Hoàng Bắc duỗi tay chỉ chóp mũi của mình, chỉ qua nửa vòng xung quanh "-- cả tổ?"

Thư Vi sờ cằm, nghiêng đầu cười khẽ.

"Nếu nhóm học đệ không có chuyện gì, vậy hi vọng các cậu tham gia cùng..... Lát nữa tôi sẽ đưa thư mời của hội sở cao cấp qua cho các cậu, thời gian và địa điểm cụ thể sẽ nằm trong đó."

"Mẹ nó..... Thư mời đây."

"Cao cấp. Lớn như vậy, tôi chỉ mới thấy trong TV."

"Mẹ nó cậu nào cá vàng à? Học kì 1 tham gia cái hội giao lưu máy tính gì gì đó, lúc đi vào không lấy thư mời chứ lấy cái giống gì?"

"....."

"Cho nên có đi hay không?"

"Sao không đi, đúng lúc có lí do ăn chực -- hay cậu muốn chủ nhật bị thầy Hoàng hay cha Ngạn bắt làm cu li?"

"....."

Câu cuối cùng vừa dứt, đám nam sinh ghé đầu vào nhau đồng loạt run run.

Bọn họ ngưng trọng nhìn nhau, nhanh chóng nhất trí, xoay đầu --

"Cảm ơn học tỷ đã mời, chúng tôi sẽ đi."

Thư Vi cười cười, lúc này đứng thẳng, ánh mắt lập loè nhìn Thương Ngạn bên cạnh.

"Thương Ngạn..... Cậu cũng đi đúng không?"

Thương Ngạn rũ mi buông mắt, không rõ cảm xúc liếc cô ta.

Thư Vi khó khăn nắm chặt tay.

Cô ta không tiếng động hít sâu một hơi, dưới đáy lòng trấn an bản thân --

Cậu ấy đối xử với ai cũng vậy, mình đã quen rồi.

Chỉ cần..... Chỉ cần có thể xác định quan hệ là đủ rồi.

Mặc niệm như vậy mấy lần, Thư Vi duỗi tay quăn lộn tóc bên sườn, cười cười.

"Dù sao, mình đã giúp cậu làm bia đỡ lâu như vậy rồi..... Đây là sinh nhật cuối cùng trước khi tốt nghiệp của mình, cậu đến được đúng không? Có một số việc, mình muốn nói rõ với cậu."

"....."giúp"?"

Thương Ngạn một tay cầm túi quần, dựa vào cửa, gương mặt nghiêng tươi cười lười biếng, trông mắt lại lạnh lẽo.

"Được."

Anh xoa xoa cổ, không chút để ý.

"Nên nói rõ ràng."

Thư Vi vừa đi, mấy người không nhận được nhiều chuyện lộ đầu qua.

Ngô Hoàng Bác: "Cha Ngạn, hoá ra cậu và hoa khôi trường thật sự không có quan hệ gì hết? Vậy sao trong trường đồn đãi cứ như thật vậy?"

Loan Văn Trạch: "Đúng vậy."

Trong tổ còn có người học lớp 12, lúc này đỡ mắt kính nói, "Trong khối của tụi này đồn hai người là người yêu rất dữ đấy."

Thương Ngạn hừ ra tiếng, đi đến bàn máy tính của mình.

Ngô Hoàng Bác còn đang phân tích, "Chuyện này nếu không phải Ngạn ca nói, những người khác cũng không có can đảm tin, vậy chắc chắn là -- chắc..... Thư Vi tự nói?"

"Không sao cả."

Thương Ngạn không thèm nâng mắt, dừng lại trước bàn máy tính, anh nhíu mày, "Ghế của tôi đâu?"

Ngô Hoàng Bác: "....."

Loan Văn Trạch: "....."

Hai người đồng loạt duỗi tay chỉ vào tận phía trong góc tường.

Ngô Hoàng Bác: "Cha Ngan, là tự cậu đá đó, quên rồi sao?"

Lúc này Thương Ngan mới nhớ ra.

Anh nghiêng người liếc mắt một cái, "Còn dùng được không."

Ngô Hoàng Bác bi thương lắc đầu, "Một cái chân đã tàn phế, nói thế nào cũng là "ghế" già có hơn một năm kết tóc làm bạn với cậu, cha Ngan cũng quá tuyệt tình rồi."

"....."

Thương Ngan liếc cậu ta.

Ngô Hoàng Bác lập tức chân chó sửa lời: "Nhưng mà nếu tôi có được một tiểu tiên nữ ngoan ngoãn làm học trò, đừng nói đá phế ghế dựa, cắt đi một chân cũng được!"

"Hơi quá rồi." Loan Văn Trạch nhỏ giọng nhắc nhở.

Ngô Hoàng Bác: "....."

Cậu ta nhìn trộm Thương Ngan, thấy Thương Ngan cười như không cười liếc mình --

"Nói đi, muốn cắt chân nào, tôi thành toàn cho cậu."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác: "Thật xin lỗi cha Ngan, tôi hiểu kính ghế của mình cho ngài đây."

Thương Ngan đương nhiên không đồng ý.

Anh bước đến chỗ điện thoại bàn gọi đi, bên kia bắt máy, anh lười nhác lên tiếng.

"Thêm một đôi giày nữ."

"Số mấy? Sao tôi biết được."

Thương Ngan nâng cằm, liếc qua gian phòng an tĩnh bên trong, "..... Cậu chờ chút."

Anh gác điện thoại lên bàn, xoay người đi vào phòng trong.

Khi đẩy cửa đi vào, cô gái đang thả cặp chân trắng nõn xuống, ngoan ngoãn im lặng ngồi trên mép giường.

Cô nghe thấy tiếng động, ngẩng mặt, con ngươi đen nhánh sáng lên, "Su phụ."

Thương Ngan đáp, đi đến mép giường. Anh quỳ một gối trước chân cô, tay trái vói qua cầm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô gái nâng lên.

Tô Mặc Mặc bị hành động nước chảy mây trôi (*lưu loát quen thuộc*) như "chơi lưu manh" của anh làm ngây người, đôi mắt mờ mịt vô tội mở to, ngoảnh nhìn anh.

"Su phụ.....?"

"Không phải muốn giày sao."

Bàn tay phải của Thương Ngan kéo thẳng đặt sát bên bàn chân được nâng lên của cô gái.

Thấy đầu ngón tay lộ ra đằng sau gót chân của cô, anh bật cười, vẫn giữ tư thế này giương mắt lên.

"Còn không dài bằng bàn tay của anh..... Nhóc con, rốt cuộc em mười bảy hay bảy tuổi?"

"....."

Tô Mạc Mạc tức giận muốn đá anh.

Cảm giác được mắt cá chân trắng mịn trong tay nhẹ tránh ra, cảm giác trơn trượt lướt qua hồ khẩu*, mắt Thương Ngạn tối đi.

*(Hồ khẩu: Phần giữa ngón trỏ và ngón cái)

Anhững người hai giây mới đứng lên, ra về không có gì đi đến cửa, để lại lời nói lười nhác--

"Vẫn không cho phép đi ra."

"....."

Âm cuối phiếu đăng giữa không trung, tay trái Thương Ngạn cắm vào túi quần, lòng bàn tay vô thức vuốt qua vị trí hồ khẩu vừa bị cọ qua.

Đến trước bàn, tay phải anh cầm lấy điện thoại.

Đối diện nghe thấy động tĩnh, bất đắc dĩ nói, "Tôi kêu bọn họ lấy mỗi số một đôi cũng được."

"Xem rồi." Ngữ khí Thương Ngạn bình tĩnh, "Không phải trong tiệm cậu có số liệu của tôi sao? Ngắn hơn bàn tay tôi khoảng 1cm."

Đối diện hình như bị ghen hòng.

Qua vài giây mới hỏi: "So với tay cậu??" Âm cuối cất cao.

"Sao vậy."

"Không phải..... Cô gái đó đang hôn mê sao, cậu không thể trực tiếp hỏi số giày của cô ấy được à?"

Thương Ngạn: "....."

Đối diện: ".....?"

Thương Ngạn: "....."

Trầm mặc vài giây, Thương Ngạn rũ mắt, mỉm cười.

Anh cầm điện thoại giơ tay lên, gấp ngón cái nhéo nhéo ấn đường.

Cười cực kì bất đắc dĩ.

"Nếu tôi nói tôi quên mất, cậu có tin không?"

Đối diện: "-- cái đồ lưu manh già không có nhân tính, tôi thà tin là cậu cố ý chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta còn hơn."

"..... Cút." Thương Ngạn cười mắng.

"Còn cần cái gì khác không? Tôi kêu bọn họ đem qua một lần luôn."

"Ghế dựa, thêm một cái nhỏ....." Nghĩ nghĩ, Thương Ngạn sửa lời, "Một đôi đi."

"Được rồi, không còn gì nữa?"

"Ừ."

"....."

Người đưa đồ và Lệ Triết gần như cùng lúc đến văn phòng của Tổ Huấn Luyện.

Thùng lớn in logo hoa văn lỗi lốm màu đen độc đáo được mấy người cùng nhau khiêng vào, theo sau là một người phụ nữ vẻ ngoài tinh xảo, trong tay xách mấy túi đồ có logo tương tự.

Trông thấy Thương Ngạn, người phụ nữ gật đầu, tươi cười kính cẩn.

"Thương thiếu gia."

Thoáng nhìn qua cô ấy, Thương Ngạn hình như có chút ngoài ý muốn.

"Sao cô lại tới đây?"

Người phụ nữ cười cười, "Ông chủ nói, không thể để cô gái có thể làm ngải tự tay ước lượng số đo chờ lâu. Tôi đã chọn mấy bộ nội y sạch đưa đến cho vị tiểu thư ấy rồi."

Nhớ đến cả người cô gái rơi xuống nước ướt đầm chặt vật, Thương Ngạn không cản lại.

"Người đang ở phòng trong."

Người phụ nữ mỉm cười gật đầu với anh, lúc này mới xoay người vòng qua, đi thẳng vào trong đó.

Nhóm người phụ trách khác đặt thùng xuống đất rồi lui ra, Lê Triết chờ bên ngoài bước vào.

"Ngạn ca, phòng giáo vụ gọi tiểu mỹ nhân, à không, gọi Tô Mặc Mặc qua đó."

"?"

Thương Ngạn đáp. "Tìm em ấy làm gì?"

Lê Triết: "Hình như muốn xác minh tình huống cụ thể."

Thương Ngạn không cảm xúc, ngừng hai giây, nhả mày. "Đợi chút nữa tôi dẫn em ấy qua."

Lê Triết đứng đó vài giây, không thấy được tiểu mỹ nhân lộ mặt, chỉ có thể tiếc nuối quay đầu đi ra ngoài.

Lúc sắp đi đến cửa, cậu ta đột nhiên nhớ ra, xoay người chạy về.

"Xém quên."

Lần này Thương Ngạn bị cản trở, hoàn toàn thu lại ánh mắt từ cửa phòng trong, anh nghiêng người nhìn Lê Triết.

Lê Triết duỗi tay ra sau túi quần móc ra một xấp thiệp màu tím --

"Trên đường gặp được Thư hoa hậu giảng đường, nói là phải đưa thư mời cho tổ các cậu?"

Đám Ngô Hoàng Bác tò mò nhận lấy.

"Còn có mùi nữa, không biết là nước hoa gì," Lê Triết nhe răng cười, "Các cậu ngửi đi, thơm lắm!"

"Cút đi cút đi," Ngô Hoàng Bác duỗi tay đẩy cậu ta, "Cậu móc ra từ dưới mông, còn kêu tụi này ngửi!?"

Lê Triết cười ngây ngô.

Cậu ta chưa còn kịp đáp, cửa phòng trong đã mở ra.

Đi ra trước vẫn là người phụ nữ mặc âu phục đó, theo sau cô ấy chính là cô gái có vóc dáng mảnh mai.

Quần áo người phụ nữ đưa đến cũng không phải loại khoa trương gì, chỉ là một bộ đồ thể thao màu đen phong cách tối giản.

Áo dài tay và quần dài, cắt may khéo léo, phác họa thân hình nhỏ gầy sạch sẽ của cô gái, xinh đẹp phóng khoáng.

Dọc theo hai bên ống tay áo và quần dài là hai đường hẹp màu bạc và hồng nhạt, điểm xuyến trên màu đen thâm trầm một chút tinh thần thanh xuân đơn thuần phấn chấn.

Cô gái đi đôi giày nhỏ màu trắng, đầu ngón tay lộ ra ngoài vào túi, nón áo cũng được cô đội lên.

Chẳng qua lần này không có ưu thế của áo hoodie lớn, nón áo của bộ này chỉ miễn cưỡng che được một chút, khuôn mặt điểm lệ nhỏ cỡ bàn tay hoàn toàn lộ ra ngoài.

Những người còn lại trong phòng cũng ngấm đến ngây ra.

Cô gái chân chờ nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn rũ mắt nhìn thẳng cô hai giây, ý cười tùy tiện trên mặt đã tàn đi.

Anh hừ khế, bắt ngờ nhìn người phụ nữ bên cạnh.

"Bộ đồ thể thao này..... Không có khẩu trang?"

Đám người Lê Triết: ".....???"

Người phụ nữ sừng sốt, đầy thâm ý quay đầu nhìn cô gái, quay lại.

"Cần tôi quay về lấy một cái sao, Thương thiếu gia?"

Thương Ngan vừa buột miệng thốt ra câu tự hỏi, lúc này bình tĩnh lại, công môi cho có lệ.

"..... Đùa thôi, không cần."

Nói dối vô cùng không có thành ý.

Phía sau người phụ nữ, Tô Mạc Mạc thoát khỏi do dự, mẫn cảm nhú nhú chớp mắt, ngửi mùi hương trong không khí,

"Mùi gì vậy?"

Đám người đại ra vì lời nói của cô gái mà hoàn hồn.

Ngô Hoàng Bác phản ứng đầu tiên, duỗi tay phát thư mời, "Cái này, mùi nước hoa quá nặng-- làm tôi muốn hắt xì."

Ánh mắt Tô Mạc Mạc tò mò dò qua.

"Là cái gì?"

"....."

Ngô Hoàng Bác bị tiểu nữ nhân có giá trị nhan sắc như này nhìn chăm chăm run nhẹ, che mắt, đưa thư mời qua Loan Văn Trạch kể bên --

"Không được không được không được, bị Tiểu Tô nhìn như thế không thể nói nên lời..... Cậu nói đi cậu nói đi."

Loan Văn Trạch bất đắc dĩ, kiêng dè nhìn qua Thương Ngan.

Nam sinh cầm túi quần dựa vào cửa, mí mắt lười biếng gục xuống, che đi con ngươi mang theo cảm xúc.

Không biết đang nghĩ gì.

Nhưng hình như cũng không có ý ngăn cản.

Vì vậy Loan Văn Trạch mở miệng giải thích, "Đây là thư mời sinh nhật của học tỷ Thư Vi đưa qua, mời cả tổ chúng ta cuối tuần này cùng tham dự....."

Giọng nói nhỏ dần.

Mấy thành viên khác cũng phản ứng lại -- lúc này Thư Vi nói mời cả tổ bọn họ, nhưng không biết "cả tổ", có bao gồm Tô Mạc Mạc hay không?

"Tiệc sinh nhật....."

Cô gái tò mò nhìn xấp thiệp mời màu tím.

Cô biết bữa tiệc tụ hội như thế, nhưng trong trí nhớ mười bảy năm cuộc đời của cô, chưa từng tự tổ chức, cũng chưa từng được ai mời.

Thật ra, ở viện điều dưỡng, cô đã từng núp trong một góc sau vườn hoa, nhìn một cô bé khác đội vương miện bằng giấy, mấy đứa trẻ xung quanh cô bé nhảy múa, vỗ tay, cùng hát bài chúc mừng sinh nhật.....

Sau đó, vương miện nhỏ đó bị vứt bỏ.

Rách nát, dính bùn đất dơ bẩn.

Nhưng Tô Mạc Mạc vẫn nhặt nó lên, đặt trong tủ kính nhỏ trong phòng bệnh của mình.

Cô cũng muốn tham gia bữa tiệc như vậy.

Cô chưa từng được hát mừng sinh nhật, cũng chưa từng được ăn bánh kem.

.....

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang thất thần, trên đỉnh đầu phía sau truyền đến giọng nói hơi rè--

"Muốn đi?"

Tô Mạc Mạc xoay đầu.

Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô, khuôn mặt đẹp đẽ không có biểu cảm.

Đối với anh, cô có thể nói thật đúng không?

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, chậm rãi gật đầu.

Thương Ngạn mỉm cười, cảm xúc đậm nhạt dưới đáy mắt biến mất, môi mỏng nhếch lên.

Anh duỗi tay sờ đỉnh nón của cô.

"Vậy sư phụ đi cùng em."

"....."

Bên cạnh, Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch liếc nhau, âm thầm nhếch miệng --

Mang Tiểu Tô đến tiệc sinh nhật của Thư hoa hậu giảng đường, liệu có xảy ra chuyện không?

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: "Quan hệ thầy trò thuần khiết, không cho vấy bẩn."

Hai tháng sau.

Bốp.

.....

Tiếng gì thế?

Thật vang □

Hết chương 17

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhóc con, em có muốn thử không?

không?

Tô Mạc Mạc cùng Thương Ngạn và Lê Triết rời khỏi tòa lầu khoa học kỹ thuật và đi đến phòng giáo vụ.

Mặc dù Tieba đã bị sập, nhưng chuyện xảy ra trước tiết một đã được truyền miệng đi khắp nơi.

Nghe nói cô gái mới chuyển vào lớp 11-1 chẳng những không phải là “quái vật xấu xí”, ngược lại còn là một tiểu mỹ nhân có thể chèn ép Thư Vi—— thừa dịp sau khi hết giờ học, hơn một nửa nam sinh toàn trường đều đang hưng phấn nghị luận chuyện này.

Trên đường đi, bộ quần áo vận động của Tô Mạc Mạc không thể che dấu khuôn mặt nhỏ nhắn, từ khi bước ra khỏi tòa lầu khoa học kỹ thuật đã bắt đầu nhận được những ánh mắt “kiểm duyệt”.

Đương nhiên không thiếu người ngo ngoe rục rịch có ý đồ.

Nhưng Thương Ngạn cách đó không xa đang theo sau cô gái, một tay cầm túi quần, bộ dáng chân lười.

Chỉ có đôi mắt đen nhánh.

Đối diện với ánh mắt của anh, tuy bọn họ có suy nghĩ nhưng cũng sợ đến mức vội vàng bóp chết ý tưởng về việc này trong lòng.

Cả đoạn đường không ai nói chuyện.

Tiến vào khu dạy học, số lượng học sinh tăng thêm.

Nhưng phòng giáo vụ chính là “bảo địa phong thủy*”, thanh tịnh khác thường.

*(Mình không biết edit cụm từ này sao hết, nếu bạn nào biết thì viết xuống phần bình luận giúp mình, cảm ơn)

Một loạt nữ sinh đang đứng bên ngoài căn phòng.

Tô Mạc Mạc vốn đang đi tuốt phía trước đột nhiên dừng lại.

Cách hai ba bậc thang, Thương Ngạn cũng dừng theo, nhìn theo mắt cô gái, anh thấy đứng ngoài rìa bên trái không ai khác ngoài Kiều Hân Nghệ.

“.....”

Thương Ngạn mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo.

Anh đứng sau Tô Mạc Mạc hai bậc thang.

Thương Ngạn nhấc tay lên động vào mũ của cô, không dùng lực xoa xoa.

Anh rũ mắt, cười rề:

“Nhóc con, sao em bối rối như thế?”

“.....”

Thân hình cứng đờ của cô gái thả lỏng ra.

Thật kỳ quái.....

Cô nghĩ thầm.

Sao người này vừa mới lên tiếng, cô liền không sợ hãi như trước nữa.....

Thấy Thương Ngạn xuất hiện, đám người Kiều Hân Nghệ sợ xanh mặt.

“Ngạn..... Ngạn ca.....”

Trong mắt bọn họ tràn đầy kính sợ, liếc nhau, cả đám nhìn về Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc, đồng loạt cúi người ——

“Thật xin lỗi.....” Kiều Hân Nghệ hơi cắn răng, “Bọn tôi biết sai rồi.”

Hai bên hành lang, nhóm học sinh đang dạo chơi ngoài lớp học sôi nổi tò mò nhìn qua.

Tô Mạc Mạc cũng là lần đầu tiên gặp phải trường hợp như này, không khỏi giật mình tại chỗ, không biết làm sao.

“Sau đó thì sao.”

Thương Ngạn đột nhiên mở miệng tiến lên.

Đám Kiều Hân Nghệ sửng sốt, thẳng người dậy, bất an hỏi: “Ngạn ca, sau đó gì.....”

Thương Ngạn dừng lại trước bọn họ.

Nghe vậy, anh cười nhạt một tiếng.

Cặp mắt đen như kết băng.

“Nhóc con bị các người đẩy mạnh xuống nước.....”

Nhớ đến bóng dáng lạnh run bất lực dưới hồ của cô gái, trong mắt Thương Ngạn lóe lên tia giận dữ.

Anh cong khóe môi, ánh mắt trầm đến mức đáng sợ ——

“Mẹ nó, cậu nói với tôi thật xin lỗi vậy là xong rồi?”

“.....”

Kiều Hân Nghệ đứng trước mặt anh run lên, chút máu còn lại trên mặt cũng tan hết.

Cô ta không dám Thương Ngạn, ra sức lắc đầu sợ hãi, gần như bị dọa đến khóc ——

“Rất xin lỗi Ngạn ca rất xin lỗi..... Chúng tôi, chúng tôi thật sự không dám nữa Ngạn ca..... Cậu tha cho chúng tôi lần này đi, chúng tôi không dám nữa đâu.....”

Nghe Kiều Hân Nghệ và mấy nữ sinh khác liên tục cầu xin, học sinh vây xem bên hành lang đều có chút không đành lòng.

Thương Ngạn cười.

Anh rũ mắt, nghiêng người ra chỗ sáng, xương hàm phác họa ra đường cong sắc bén.

Nam sinh đứng trên ranh giới sáng tối, đôi mắt tức giận thâm trầm.

“Tha cho các người?..... Được thôi.”

Bọn họ kinh ngạc mừng rỡ nhìn lên, chàng trai đối diện đang cười lạnh.

Đám người cứng đờ.

Anh xoay nửa người, để lộ ra vị trí cầu thang đằng sau.

Lời nói lạnh lẽo.

“Chỉ cần lăn xuống từ chỗ đó —— tôi sẽ lập tức buông tha cho các người.”

Thấy rõ cầu thang có khoảng hơn mười bậc này,

“Ngạn..... Ngạn ca.....”

Kiều Hân Nghệ sợ tới nỗi không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, không kiềm được rung mình.

Cô ta nhìn Thương Ngạn cầu xin, khát vọng được nhìn thấy nửa điểm buông lỏng trong mắt anh.

Nhưng không hề có.

Anh hạ mắt liếc bọn họ, hơi hé môi mỏng, gương mặt anh tuấn như băng không có cảm xúc, chỉ có hờ hững.

“Không tự làm được à? Không sao hết, tôi giúp cậu.”

Thương Ngạn nói xong liền vươn tay ra, nhưng giờ ra một nửa, anh dừng lại.

Thương Ngạn hơi nhíu mày xoay người.

Khác với những ánh mắt kinh sợ hai bên hành lang, cô gái ngoan ngoãn yên lặng mặc đồ thể thao đen đứng ở khúc rẽ ngay cầu thang đang mờ mịt nhìn anh.

Bị cặp mắt trong suốt sạch sẽ ấy nhìn chăm chăm, ngón tay giờ ra giữa không trung của Thương Ngạn nhẹ nắm chặt rồi thả ra.

Anh nhìn Lê Triết.

“Đưa nhóc con về lớp trước.”

“—— hả? Không phải chủ nhiệm phòng giáo vụ gọi Tô Mặc Mặc đến xác nhận lại tình huống sao?” Lê Triết hỏi.

Dưới ánh mắt của cô gái, tức giận quanh người Thương Ngạn đã giảm bớt một nửa, lười nhác cười.

“Không cần thiết..... Đột nhiên tôi cảm thấy, giải quyết riêng càng nhanh hơn.”

Anh vừa dứt lời, đám nữ sinh phía sau càng trắng mặt.

Lê Triết thương hại nhìn bọn họ, tăng hắng vài lần mới đỏ mặt lơ mơ quay đầu nhìn Tô Mặc Mặc.

“Vây..... Tôi đưa cậu, đưa cậu về lớp nha?”

Tô Mạc Mạc kỳ quái nhìn Lê Triết, thật sự không hiểu tại sao người này lại đột nhiên nói lấp.

Nhưng cô vẫn chậm rãi gật đầu, nhỏ giọng: “..... Cảm ơn.”

“.....”

Mặt Lê Triết càng đỏ hơn.

“Không không không không không có gì.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn đứng đằng sau hip mắt.

Vẫn còn người có ý đồ xấu xa với học trò nhà anh.

Xem ra cần phải tìm lúc nào đó, nghiêm túc “tán gẫu một chút” với Lê Triết mới được.

*

Phân lớp học sinh của lớp 11-1 đều ở sân thể dục thời điểm trước khi vào học, là đám người nhìn thấy gương mặt Tô Mạc Mạc sớm nhất.

Đứng bên kia suối phun nhìn thoáng qua, tuy chưa được vài giây tiểu mỹ nhân đã bị Thương Ngạn lấy áo khoác đầu đi, nhưng cũng không cản trở bọn họ sau khi trở về kích động nói ra, tuyên cáo tin tức “học sinh chuyển trường là một tiểu mỹ nhân”.

Mới đầu còn có người không tin, nhưng mấy người đều nói như thế, không khỏi có phần chờ mong.

Tiết thứ hai rốt cuộc cũng nhìn thấy cô gái đi theo sau Lê Triết vào phòng học, cả lớp đầu nhón nháo.

“Má ơi má ơi..... Đúng là tiểu mỹ nhân!”

“Còn đẹp hơn Thư Vi!”

“Có hả? Tôi thích Thư Vi hơn.”

“Gi chứ, làm như người ta cần cậu thích vậy..... Hơn nữa, Thư Vi biết cậu là ai sao?”

“Tôi là con gái mà cũng thấy cậu ấy quá đáng yêu, muốn bắt cóc đem về thật chứ.....”

“Tôi cũng vậy, muốn bắt cóc!”

“Đừng có nghĩ đến chuyện này —— trước hết nên nhớ ra ai ngồi cùng bàn với cậu ấy.”

“.....”

Câu nói cuối cùng vang lên, cả lớp giống như bất ngờ bị tạt một thau nước lạnh.

Trái tim rộn ràng của cả đám lạnh đi.

Nhiều người còn run lên.

Không khí im ắng xấu hổ, Văn Tổ Tổ ngồi ở chỗ mình, ngón tay siết chặt cán bút đến trắng bệch.

“Tổ Tổ, cậu có sao không? Minh thấy sắc mặt của cậu hơi xấu.”

Bạn cùng bàn hỏi cô.

Văn Tổ Tổ bỗng nhiên thả tay ra, ngẩng đầu, tươi cười khó hiểu.

“Không sao, có thể là tiết thể dục chạy hơi nhiều, hơi không thoải mái.”

“Vậy à, thế cậu nghỉ ngơi đi.”

“.....”

Văn Tố Tố gạt đầu cho có lệ, ánh mắt có vẻ lơ đãng nâng lên, nhìn lên dây đầu trong lớp.

Dường như cô không hề nghe thấy mọi người nghị luận nhiệt tình về mình, khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ không thấy quá nhiều cảm xúc, yên lặng trở về chỗ mình.

Lệ Triết rồi rầm đứng đó chốc lát, quét mắt loạn xạ, đột nhiên đối diện với Văn Tố Tố..

Cậu ta sáng mắt, bước nhanh đến.

“Văn hoa ——”

Lệ Triết vừa thốt ra tiếng ‘hoa’ rồi ngừng lại.

Có Tô Mạc Mạc ở lớp, hình như Văn Tố Tố cũng không thể làm hoa khỏi lớp được nữa.....

Cậu ta chuyển tròn mắt, nhanh chóng sửa miệng ——

“Lớp trưởng Văn, cậu có hơi không nghĩa khí rồi đấy.”

“.....”

Văn Tố Tố đương nhiên nghe thấy cậu ta đối xung hô, giãn trắng mặt nhưng không được thể hiện ra.

Cô ta chỉ có thể cúi đầu giả vờ lật sách, “Tôi làm sao?”

Lệ Triết: “Tiểu mỹ nhân hôm đó rõ ràng là bạn học mới, lúc bọn họ nói về cậu ấy, cậu cũng không nói ra.”

Vừa nghe Lệ Triết nhắc nhở, mấy học sinh khác cũng nghĩ đến, có nam sinh dứt khoát phụ họa theo.

Văn Tố Tố dừng tay, không vui ngẩng đầu.

“Lúc đó các cậu đâu có hỏi tôi, tôi có nghĩa vụ phải đi thông báo à?”

Lệ Triết bị thái độ của Văn Tố Tố đâm cho một nhát, ngượng ngừng cười.

“Vậy lớp trưởng có muốn nói gì về bạn học mới không?”

“.....”

Ánh mắt Văn Tố Tố đình trệ.

Có nên nói ra căn bệnh mất mạng đó của Tô Mạc Mạc hay không.....

Ánh mắt cô ta lóe lên vài lần, do dự thật lâu, mới cúi đầu sát xuống.

“Không có..... Tôi đã nói rồi, cậu ta chỉ là con gái của một người di, chúng tôi không thân nhau.”

“Không thân hả.”

Lệ Triết thất vọng sờ ót.

Cậu ta vừa chuẩn bị về chỗ thì có một học sinh đi vào từ cửa sau, ghé vào khung cửa lên tiếng——

“Tôi mới nghe nói hai tin, các cậu muốn nghe không!”

Lệ Triết dừng chân, “Bớt thừa nước đục thả câu đi, có chuyện mau nói.”

“Ai da, không nhìn thấy, Lệ ca cũng ở đây?” Nam sinh nọ cười gượng, không dám trì hoãn nữa, “Tôi..... Tôi mới nghe khối 12 bên kia nói. Bọn họ nói bạn học mới chuyển vào lớp chúng ta là học trò trong tổ máy tính của Ngạn ca?”

Cả lớp giật mình.

Tô Mạc Mạc đang cùng Tề Văn Duyệt ngồi đằng sau nhỏ giọng nói chuyện, nghe được lời của nam sinh kia, cô ấy cũng chần chờ, tò mò ngẩng đầu qua nhìn.

“—— học trò?”

Tề Văn Duyệt nghe được tiếng nói chuyện kinh ngạc nhìn Tô Mạc Mạc, “Thật hay giả?”

“..... Ừm.”

Tò Mạc Mạc gật đầu.

Những người còn lại trong lớp cũng nghi hoặc, nam sinh truyền tin bị tra hỏi đến nóng nảy, đơn giản nói thẳng ra ——

“Bên khối 12 đều nói đó là Thư Vi nói, chắc cũng không thể là giả đúng không.”

Cả lớp trầm mặc.

An tĩnh vài giây, không biết có ai nhỏ tiếng hỏi ——

“Ồ, đây là bạn gái chính thức nghe thấy tin đồn không thể ngồi yên được nữa, đứng ra làm sáng tỏ quan hệ để mọi người biết?”

Lệ Triết tiện tay cầm một quyển sách ném qua đó ——

“Chính thức cái nhà cậu? Ngạn ca chưa nói, cậu còn dám đóng dấu!”

Người bị ném sách ôm đầu co rụt người không dám lên tiếng, ai oán đứng dậy nhặt sách lên.

Lệ Triết hừ một tiếng, nhìn về cửa sau, “Tin tức thứ hai là gì?”

“À..... Hồi này tôi đi lên lầu ba, nhìn ngoài cửa vào thấy Kiều Hân Nghệ đứng trong đó —— là cái người đã tát một nữ sinh của lớp bốn vào học kì 1, làm người ta thôi học luôn đó —— cùng với mấy nữ sinh hay đi chung với cậu ta khóc lóc nói với Chủ Nhiệm Giáo Dục là muốn chuyển trường!”

“..... Không thú vị.”

Lệ Triết không chút ngoài ý muốn xoay người về chỗ.

Mấy người trong lớp nhỏ giọng thảo luận.

“Kiều Hân Nghệ?..... Chẳng phải là người bắt nạt bạn học mới sao?”

“Kiều Hân Nghệ sẽ khóc?”

“Đã nói như vậy rồi, tôi còn tưởng chỉ có cậu ta mới ép người khác nghỉ học thôi chứ.”

“Xem ra Ngạn ca đã ra tay rồi.”

“Dọa Kiều Hân Nghệ khóc luôn, đáng sợ tới mức nào chứ.....”

“‘Thương Diêm La của Tam trung’ đấy, đừng có mà đùa.”

Tiếng thấp giọng bàn tán không biết dấy lên từ chỗ nào, đám Lệ Triết đang cà lơ phát phơ vui đùa cùng mấy nam sinh nghe thấy được, mày xoắn lại.

Cậu ta nhảy xuống bàn, quay đầu nhìn hàng phía trước, sắc mặt lạnh lẽo khó coi ——

“Mẹ nó đứa nào mới nói cạm từ kia? Chán sống rồi đúng không?”

Lệ Triết đập cuốn sách trong tay lên bàn một phát, phát ra một tiếng “bịch” vang vọng:

“Để tôi nghe thấy lần nữa đi, tôi mẹ nó ——”

“..... Cậu là mẹ à?”

Một thanh âm lười biếng đột nhiên vang lên ngay cửa trước lớp học.

Phòng học ồn ào lúc này chợt yên lặng xuống.

Đám học sinh sôi nổi lúc này cúi đầu xuống, đặc biệt là mấy người nhỏ giọng nghị luận, sợ hãi thay đổi sắc mặt, không dám thở mạnh.

Lệ Triết ghen hòng đứng đó nhìn Thương Ngạn đang dựa vào cửa, lập tức lúng túng.

“À à, Ngạn ca..... Sao cậu về nhanh vậy?”

Thương Ngạn cười nhạo, đứng thẳng dậy, thần thái chây lười đi vào lớp.

“Còn hai phút nữa vào học, không về lớp thì đến trễ nữa sao.”

Lệ Triết: “.....”

Lần đầu tiên cậu ta biết trong từ điển của Ngạn ca còn có khái niệm “đến trễ”.....

Thương Ngạn trở về chỗ ngồi, Tô Mạc Mạc đang cùng Tề Văn Duyệt nhỏ giọng trò chuyện.

Cô gái nghe rất nghiêm túc, đôi mắt màu hổ phách trong suốt sạch sẽ.

Thương Ngạn mỉm cười rũ mắt.

Tề Văn Duyệt bị ánh mắt Thương Ngạn đảo qua, chủ động im lặng.

Tô Mạc Mạc hậu tri hậu giác quay đầu lại.

Trong tầm mắt là cặp chân dài, ánh mắt cô xẹt qua vòng eo gầy nhưng rắn chắc của người nọ, rơi xuống gương mặt đẹp trai chói mắt luôn mang thần thái chây lười kia.

Tô Mạc Mạc nhớ tới thứ mình vừa nghe được.

Cô nhẹ giọng hỏi:

“..... Thầy dọa bọn họ khóc rồi sao?”

“Không.”

Thương Ngạn hơi nhướn mày, “Bọn họ quá áy náy trong lòng, tự trách nên khóc. Không thể khuyên được.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô chậm chạp nhấc cặp chân mày mảnh.

Giọng cô càng nhỏ, tựa như lẩm bẩm, còn lộ ra giọng mũi mềm mại ——

“Thương Diễm La.....”

“?”

Trong lớp tĩnh mịch, ánh mắt kinh khủng sôi nổi nhìn qua.

Cô gái chưa phát hiện ra, vẫn buông mắt xuống, nhỏ giọng.

“Thầy thật dữ.....”

Như vậy không tốt.

Bởi vì sẽ trở nên giống cô..... Làm rất nhiều rất nhiều người không ưa.

Cảm giác này không tốt chút nào.

“.....”

Thương Ngạn đứng tại chỗ nhìn thân ảnh gầy gò của cô gái, con ngươi càng tối đen.

Anh không chớp mắt nhìn cô gái, tròng mắt nheo lại.

Tề Văn Duyệt bên này sợ đến ra mồ hôi tay, gấp gấp thay Tô Mạc Mạc giải thích ——

“Ngạn ca, Mạc Mạc vừa tới lớp, không biết biệt danh đó của cậu..... Không thể nói.....”

Lời chưa nói xong, Thương Ngạn bỗng thấp giọng cười khàn.

Anh rút tay ra khỏi túi quần, mười ngón tay trắng nõn thon dài hơi cong lên, cúi người.

Chống hai cánh tay có đường cong xinh đẹp lộ ra từ tay áo, đôi mắt Thương Ngạn đen nhánh nhìn bên tai cô rồi hoãn lại.

Giọng anh bị ép khàn đặc.

Bên tai cô gái vang lên tiếng cười lười nhác phóng đảng——

“Anh còn có thể hung dữ hơn nữa.”

“..... Nhóc con, em có muốn thử không?”

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: (nhỏ giọng) (tò mò) thử như thế nào

Ngạn ca: Ở trên giường)

(..... Không được đầu Ngạn ca, Miêu Miêu của chúng ta vẫn còn nhỏ, cậu không được nghĩ gì hết!”

Hết chương 18

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bản năng

năng

“Nhóc con, em có muốn thử không?”

Khi hỏi ra vấn đề này, nam sinh áp đến thật sự rất gần, gần đến độ Tô Mạc Mạc có thể nhìn rõ từng sợi lông mi tinh mịn của anh.

Lúc này, ánh sáng trong cặp mắt đen nhánh đó như bị đè xuống chỗ sâu nhất, mang theo ý nghĩa sâu xa khác thường.

Tô Mạc Mạc chậm rãi buông mắt.

Hai bàn tay của cô gái nắm vào nhau, đầu ngón tay bắt an gãi nhẹ.

Do dự vài giây, cô hơi ngửa ra sau, rụt cổ.

“..... Thầy muốn hung dữ với em sao?”

Trên mặt viết rõ mấy chữ “Nếu thầy hung dữ với em thì em sẽ chạy trốn”.

Thương Ngạn nhìn chăm chăm cô hai giây, bỗng dưng bật cười.

Anh duỗi tay ấn nhẹ lên đỉnh đầu Tô Mạc Mạc, đứng thẳng dậy ngồi vào chỗ.

“Không dữ với em.”

Vậy nên đừng chạy.

..... Thiên tính của dã thú chính là thích đuổi theo con mồi chạy trốn. Giữ chặt con mồi đang rên rỉ khủng hoảng, cắn vào sau cổ nó, ngậm nó vào sào huyết của mình rồi chậm rãi tận hưởng thương thức

Kiểu bản năng này không thể ép buộc bỏ đi được.

—————
Vậy nên ngàn vạn lần đừng chạy.

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn rất nồng, anh lật sách giáo khoa trong tay ra để dời đi lực chú ý.

Nhưng căn bản thấy rõ hoàn toàn.

Tô Mạc Mạc ngồi bên cạnh cẩn thận quan sát.

Hình như sự phụ tức giận rồi.

Nếu không thì tại sao ánh mắt nhìn chăm chăm vào sách vật lý cứ như muốn nuốt sạch nó vào bụng chứ?

..... Thật dữ.

Cô gái nhả mặt quay đi, nghĩ thầm

Tiết thứ ba buổi chiều là vật lý.

Lúc trước khi Tô Mặc Mặc còn ở tại viện điều dưỡng, Tô gia có mời gia sư chuyên môn, hàng ngày sẽ đến tận nơi để dạy cô học.

Nhưng cô chỉ mới học xong chương trình lớp mười.

Học kỳ này vừa chuyển đến Tam trung, giáo trình riêng vẫn chưa học đến đây, còn học trễ hai tuần nữa, do đó Tô Mặc Mặc rất khó để nghe hiểu điều giáo viên đang giảng.

Vì vậy, nửa phút sau khi hết tiết, cô gái còn đang buồn rầu đối mặt với quyển sách vật lý, trầm tư suy nghĩ về một đề bài mà giáo viên đã giảng lúc nãy.

Bên kia, Thương Ngan đã ngủ gục cả tiết học ngồi dậy khỏi bàn, đầu tiên nhìn thấy Tô Mặc Mặc ngồi cạnh đang khẽ cắn đầu bút.

Màu môi của cô gái có chút nhạt, tựa như màu cánh hoa anh đào vậy.

Đường viền môi xinh đẹp, giữa cánh môi mượt mà là một đoạn đầu bút, hơi hơi khép mở theo nhịp hít thở, còn có thể nhìn thấy hàm răng đều tăm tắp cùng với đầu lưỡi thỉnh thoảng cọ qua hàm răng trong lúc tự hỏi.

Thương Ngan bỗng nhiên cứng người.

Cảm xúc mệt mỏi dưới đáy mắt dường như bị quét hết sạch sẽ trong vòng vài giây.

“Ngan ca, tiết cuối là tiết tự học, cậu có đến Tổ Huấn Luyện không?”

Giọng nói Lê Triết truyền lên từ đằng sau.

Vừa nói, đám người cũng bước đến hàng ghế đầu tiên——

“Nếu không thì chúng ta đi ra ngoài đi?”

“.....”

Thương Ngan thu mắt lại.

Gương mặt đẹp trai không có tí cảm xúc nào, cứ như đang bao phủ một tầng băng mỏng.

Bực bội khác thường.

“Tổ Huấn Luyện.”

Đám Lê Triết đứng bên này nhìn nhau, nói chuyện bằng khẩu hình, đoán xem ai là người chọc vào Thương Ngan.

Thương Ngan dọn dẹp ba lô không có bao nhiêu cuốn sách của mình, cầm lên bằng một tay rồi đi ra ngoài.

Lê Triết thấy thế, chần chờ một chút, cẩn thận nhìn qua kẻ bên ——

Cô gái còn đang sầu lo trầm tư nghĩ vì sách vật lý.

Lê Triết thanh giọng nói.

“Tiểu Tô, tiết tự học chúng tôi sẽ ra ngoài chơi, cậu đi cùng không —— ai da.....”

Âm cuối bị một cái tát át đi.

“Đứa nào đánh.....”

Lệ Triết ôm đầu ngồi dậy, giọng nói nghi ngờ đột nhiên im bật ——

Thương Ngạn quay trở về, nhếch khóe miệng, mắt lạnh cười.

“Rủ học trò bé nhỏ của tôi trốn học, cậu ngứa da à?”

Lệ Triết uất ức ôm đầu, “Tôi hỏi một chút không được sao.....”

“Hỏi cũng không được.”

Thương Ngạn nhìn nghiêng xuống, cô gái vừa ngẩng đầu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt ngốc ngốc ngửa mặt nhìn bọn họ.

Đầu bút bị cầm trong tay, trên cánh môi còn dính một ít nước.

Mắt Thương Ngạn càng thêm tối, dòi mắt.

“Huống chi, chân của nhóc con ngắn nhỏ như này, trèo tường như thế nào? Ném qua sao.”

Lệ Triết: “.....”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cho dù không hiểu hết ý, nhưng cô cảm nhận được “ác ý” từ ba chữ “chân ngắn nhỏ” này.

Cô buồn bực trừng Thương Ngạn.

Thương Ngạn bị con người ướt át đen nhánh đó không chớp mắt nhìn vài giây, không nhận được bật cười.

“..... Chăm chỉ học tập, không cho chạy loạn.”

Anh chuẩn bị xoay người rời đi nhưng đột nhiên dừng lại.

Tô Mạc Mạc còn đang thất thần, bất ngờ cảm thấy cây bút trong tay không còn nữa.

——

Thương Ngạn xoay người, ngón giữa vuốt qua thân bút, thuận thế quơ quơ.

“Không cho cầm bút..... Có biết dơ không?”

Tô Mạc Mạc chẹp miệng, trước mặt mọi người bị sự phụ giáo dục thói quen nhỏ làm cô hơi xấu hổ.

“Không cần.....”

Cô gái mềm giọng đồng ý, duỗi qua tay của chàng trai, muốn lấy lại bút của mình.

“.....”

Thương Ngạn hơi nheo mắt.

Giây tiếp theo, anh thu cây bút trong tay vào, nhắc cặp chân dài đi ra ngoài ——

“Tịch thu.”

Cây bút nhỏ nhắn bị nam sinh kẹp giữa hai ngón tay, quơ quơ về hướng cô gái.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi khóc.

Đám Lệ Triết xám xịt theo sau.

Chờ đến lúc bóng dáng bọn họ biến mất ngoài cửa, Tề Văn Duyệt ngồi sau Tô Mạc Mạc đã sớm kìm nén không nổi chống bàn sáp đến ——

“Quào, Mạc Mạc, Thương Ngạn đối xử với cậu quá không bình thường phải không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc còn đang ai oán việc không thể lấy về cây bút, nghe vậy chậm chạp quay người.

“Cậu mới chuyển đến nên chưa biết, cái danh hiệu ‘Thương Diêm La’ này nói sau lưng thì chưa tính, còn dám nói ra trước mặt Thương Ngan”

Tề Văn Duyệt làm ra biểu cảm le lưỡi khoa trương ——

“Đều ngòm củ tỏi.”

Tô Mạc Mạc bị cô nàng chọc cười, khóe mắt nhẹ cong xuống.

Tề Văn Duyệt: “Lúc này thật sự hù chết mình, mình sợ cậu ấy sẽ dạy dỗ cậu, ai dè cậu ấy còn cười. —— Chắc, người có học trò quả nhiên không giống nhau.”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, “Không phải cậu ấy rất hay cười sao?”

“Không phải đâu.” Tề Văn Duyệt, “Cậu ấy rất ít cười trước mặt con gái, rất lãnh đạm. Học chung lớp với cậu ấy một năm, mình chưa từng thấy cậu ấy đối xử với nữ sinh nào giống cậu đâu. Còn có một chuyện đầy hứa hẹn đó là.”

Tề Văn Duyệt nói, vui đùa chớp mắt với cô gái ——

“Thế nào, ôm đùi Ngan ca, làm học trò nhỏ của cậu ấy có phải rất sướng không?”

Một bóng người lướt qua đầu Tô Mạc Mạc.

Cô gái do dự, vẫn không kiềm được tò mò hỏi: “VẬY..... Thư Vi thì sao?”

Tề Văn Duyệt ghen hòng.

Sau đó cô ấy ngượng ngùng gãi đầu, “Việc này mình cũng không rõ lắm, dù sao Thư Vi cũng học lớp 12, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Tô Mạc Mạc tò mò hỏi.

Tề Văn Duyệt thần bí dán vào cô, đề thấp giọng:

“Thư Vi này, diện mạo xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, còn biết trang điểm, nghe nói gia cảnh cũng không bình thường, hình như còn kí hợp đồng làm người mẫu cho tạp chí nào đó đấy —— cậu nhớ phải cẩn thận với chị ta.”

Tô Mạc Mạc ngăn ra.

Cô cúi đầu, nghĩ ngợi một lát, hơi hiểu ra.

Nhưng địch ý của Thư Vi với cô..... Thật ra không phải mới xuất hiện gần đây thôi đúng không.....

Tề Văn Duyệt: “Vậy nên Tieba của Tam trung cũng không đáng tin cậy, không hiểu là không được —— cậu tin không, nhất định bây giờ Tieba đang thảo luận về cậu và chị ta đấy.”

“?”

“Trước khi cậu xuất hiện, vị trí hoa khôi của Tam trung bị chị ta giữ chặt hơn hai năm, không ai rung chuyển được. Văn Tố Tố cũng đã đủ nổi tiếng nhưng cũng không thể so sánh với Thư Vi.”

Tề Văn Duyệt nói.

“Nhưng bây giờ đã có cậu, lập tức diễn biến sẽ không như thế. Bây giờ mới có bao lâu chứ, trong trường đều đang đồn —— bạn cùng bàn cấp 2 của mình còn từ lớp khác chạy qua hỏi về cậu —— hiện tại mọi người đều đang chờ xem, rốt cuộc ai sẽ là người chiếm được vị trí ‘hoa khôi trường’ đấy.”

Tô Mạc Mạc chậm rãi nhu mày.

“Nhưng mình không muốn giành vị trí hoa khôi trường này.....”

“Nhưng chuyện này không phải do cậu quyết định, cả trường có bao nhiêu cặp mắt sáng chứ.”

Tề Văn Duyệt duỗi tay, trấn an vỗ vai cô gái.

“Vì vậy, cậu nghĩ xem, bây giờ Thư Vi sẽ có cái nhìn tốt về cậu sao? Để mình nói cho, chắc chắn chị ta sẽ tìm mọi cách bêu xấu cậu.”

Tề Văn Duyệt còn chưa dứt lời, bạn cùng bàn của cô ấy, một nữ sinh đeo mắt kiếng đen ngẩng đầu lên.

“Ừm, chị ta sẽ.”

Nói xong, nữ sinh đó còn nhắc gọng kiếng.

Tô Mạc Mạc giật mình nhìn qua.

Tề Văn Duyệt thì vui vẻ, duỗi tay giới thiệu cho Tô Mạc Mạc, “Đây là bạn cùng bàn của mình, học bá* chỉ số thông minh cao, thành tích luôn đứng nhất trong lớp chúng ta, Liêu Lan Hình —— bạn cùng bàn của mình đã nói như thế, vậy nhất định đó là sự thật!”

**(Học bá: Học sinh chăm chỉ nỗ lực học giỏi các môn)*

Giới thiệu xong, Tề Văn Duyệt tò mò sáp qua, “Mà này bạn cùng bàn, sao cậu xác định như vậy?”

Thần sắc Liêu Lan Hình bình đạm.

“Không phải bọn họ đã nói sao, chuyện cậu ấy là học trò của Thương Ngạn là do chị ta truyền ra.”

Tề Văn Duyệt: “Thì sao?”

Liêu Lan Hình nhún mày thật nhẹ, ánh nhìn Tề Văn Duyệt xen lẫn chút ít ghét bỏ, “Cậu không nhận ra cảm xúc gì từ đây sao?”

Tề Văn Duyệt khiêm tốn thỉnh giáo:

“Cảm xúc gì?”

Liêu Lan Hình: “.....”

Liêu Lan Hình: “Gấp không chờ nổi, ngồi trên đồng lửa*.” Nói xong, học bá liền gục xuống bàn làm bài tập.

**(Trong convert để là “như ngạnh ở hầu”, theo mình nghĩ là xuất phát từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, mình không tìm được nghĩa nên đoán là cụm này tương tự như cụm mình đã thay, bạn nào biết thì giúp mình, cảm ơn)*

Tề Văn Duyệt nghĩ nghĩ, búng tỉnh đại ngộ gật đầu, hướng về bạn cùng bàn dựng thẳng ngón cái.

Cô nàng xoay người lại về cô gái ngồi đằng trước.

“Cậu đã hiểu chưa? Bảo trọng, bạn học Tô Mạc Mạc.”

“.....”

“Nhưng mà khi bầu chọn hoa khôi trường, mình nhất định sẽ bầu cho cậu một phiếu!”

“.....”

Ngày hôm sau.

Quả nhiên đám Kiều Hân Nghệ không xuất hiện ở trường.

Có người còn đi đến phòng giáo vụ làm rõ mọi chuyện, tin tức bọn họ đã chuyển trường lập tức được xác nhận.

Chuyện này vừa truyền ra, học sinh trong trường vốn có ý định ngo ngoe rục rịch với “tiểu mỹ nhân” của lớp 11-1 đều kiềm chế lại ——

Dù sao nhớ thương cô học trò nhỏ được Thương Ngạn che chở cũng là một việc cần có can đảm.

Thứ ba, tổ máy tính cần phải đến tỉnh lân cận tham gia một cuộc thi. Tô Mạc Mạc vẫn chưa nắm rõ việc lập trình nên ở lại.

Thương Ngạn cùng đám Ngô Hoàng Bác, Loan Văn Trạch rời trường vào trưa hôm đó, sang tỉnh bên tham gia thi đấu.

Một tuần chớp mắt đã qua.

Sáng chủ nhật.

Nhà họ Văn.

Ăn sáng xong, Văn Trình Châu và Cao Thư Văn dẫn Văn Tổ Tổ đi đến một buổi hẹn đánh gôn.

Trước khi đi, Văn Trình Châu không yên tâm hỏi: “Mạc Mạc, con không đi cùng thật sao?”

Cô gái đang chậm chạp rời khỏi phòng ăn nghe vậy thì dừng chân.

Văn Tố Tố đứng ở huyền quan thay giày nghe được, ngẩng đầu, nhìn người đang đứng cạnh cửa phòng ăn.

Từ khi lộ mặt ở trường, cô vẫn mặc áo hoodie to rộng đó nhưng không còn dùng nón áo che kín mặt. Văn Tố Tố không thể không nhìn thấy gương mặt tinh xảo diễm lệ này mười tiếng mỗi ngày.

..... Thế nhưng lại không thể lộ ra sự mệt mỏi.

Văn Tố Tố tức giận đến mức muốn dậm chân trong lòng.

Cô ta chỉ nhẹ nâng cằm, không biểu cảm liếc qua cô gái.

“Ba, chúng ta nên đi rồi.”

Văn Trình Châu đáp, dặn dò người giúp việc Philippine chăm sóc Tô Mạc Mạc thật tốt rồi mới xoay người ra ngoài cùng Văn Tố Tố.

Ba người đi rồi, Tô Mạc Mạc lên lầu về phòng mình.

Tô Mạc Mạc chần chờ đứng trước tủ quần áo trắng ngà trong phòng một lát, cuối cùng lấy bộ quần áo thể thao màu đen kia ra.

Tô Mạc Mạc thay đồ xong, đi xuống lầu, nhón chân ngoài phòng ăn.

“Dì, con muốn đi dự tiệc sinh nhật của..... một bạn học.”

Thanh âm cô gái dịu dàng nhỏ nhẹ, xen lẫn một chút cẩn thận.

Dì đứng trong phòng đang định lên tiếng, nhớ ra gì đó, vội vàng quay lại ——

“Con muốn ra ngoài? Dì đưa con đi nha?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, “Không cần làm phiền dì.”

“Nhưng con đi một mình có an toàn không?”

“Có bạn học ở đó, không sao đâu ạ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc dùng hết lời, rốt cuộc cũng được “thả” ra.

Dì giúp việc Philippine của Văn gia vẫn chưa yên tâm, theo sau Tô Mạc Mạc ra ngoài biệt thự.

Một hàng xe dừng ngoài cửa thật khí khái.

Bốn chiếc..... Taxi bóng loang.

Dì giúp việc Philippine: “——?”

Đây là trận thế gì vậy?

Đúng lúc này.

Cửa sổ chiếc xe đầu tiên hạ xuống, Ngô Hoàng Bác hưng phấn thò hơn nửa người ra, xua tay về Tô Mạc Mạc ——

“Ra rồi sao Tiểu Tô, cậu ngồi chiếc thứ hai, hai chiếc đằng sau là đám Lê Triết!”

“Được.”

“Chúng tôi chạy trước —— ai da mẹ nó! Từ từ! Tài, tài xé!..... Nhà của Văn gia! Nhà của Văn gia mà ——”

Tô Mạc Mạc đi đến cạnh xe không nhìn được quay đầu mỉm cười.

Cô còn chưa quay đầu, cửa xe đằng sau đột nhiên mở ra từ bên trong.

——

“Trễ giờ rồi, nhóc con.”

Theo tiếng cười khàn khàn, gương mặt anh tuấn trong xe nghiêng qua đây.

Tô Mạc Mạc sững sốt, cúi đầu nhìn qua.

Ánh sáng chiếu đến từ hướng của cô tạo ra cái bóng nhàn nhạt của sống mũi cao thẳng trên làn da trắng trẻo của người nọ, xinh đẹp như một vị quý công tử đi ra từ bộ phim cổ xưa mà kinh điển, làm người khác rất muốn vẽ một bức tranh khắc họa từng đường nét của anh để cất giữ.

“.....”

Lông mi Tô Mạc Mạc run lên, cảm thấy tim lỡ một nhịp.

Cô hơi hoảng loạn tránh đi ánh mắt cười như không cười của anh, cúi đầu chui vào xe.

Cô gái vô thức ấn vào vị trí lồng ngực.

..... May mà có mang thuốc theo.

Tô Mạc Mạc nhẹ nhõu mảy, bắt an nghỉ.

Nhưng gần đây bệnh của cô đã rất ổn định, sao lúc này..... Đột ngột giống như phát bệnh vậy?

Tô Mạc Mạc ngồi ổn, đi giúp việc Philippine ở ngoài tiến lên, nói mấy lần “chú ý an toàn” qua cửa xe”, lúc này xe taxi mới phóng nhanh đi.

“Đi thôi!!”

Trên chiếc xe đầu tiên không biết có ai phát ra tiếng cười đùa.

“Chú ý an toàn đó Mạc Mạc!”

Giọng của đi giúp việc Philippine vẫn nỗ lực truyền vào.

Chiếc xe thứ hai Tô Mạc Mạc ngồi cũng chạy đi.

Tài xế lắc đầu cười.

“Học sinh thời nay như các cô cậu cũng thật biết chơi.”

“.....?”

Tài xế: “Không phải đi tham gia tiệc sinh nhật à, sao nhìn cứ như cùng nhau đoạt áp trại phụ nhân* về núi vậy?”

**(Áp trại phụ nhân: Ở đây hiểu là vợ của tướng cướp trên núi)*

Tô Mạc Mạc ngó người.

Thương Ngan ngồi kế bên mỉm cười.

Anh nghiêng mắt, nhìn người bên cạnh, ánh mắt cô gái ngơ ngẩn.

Thương Ngan không kiềm được nổi lên tâm tư trên đùa.

Anh chống một tay xuống ghế, cúi người qua, đến tận bên tai của cô gái mới dừng lại.

“Nhóc con.”

Thương Ngan vui đùa.

“Đại vương bao nàng com ngon rượu say, không lo com áo, cùng nàng lên núi săn thú, xuống biển bắt cá —— chỉ cần nàng về trại với ta, làm tiểu mỹ nhân áp trại của ta..... Được không?”

Tác giả có lời muốn nói: hệ liệt # đột nhiên không quá muốn làm người #

Ngan ca: Ngoại trừ tình huống cá biệt, tôi vẫn làm người.

Khúc: Ừm, phiền cậu trả lại cây bút Tô Miêu đã cầm trước đi.

Ngan ca:..... Tôi, đừng có mơ.

Hết chương 19

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Làm người đi

đi

Sau hai âm cuối "được không" kết thúc, trong xe an tĩnh rất lâu.

Thêm vài giây tiếp theo, Tô Mặc Mặc rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, chậm rãi dịch ra hướng cửa xe.

"..... Không được."

Trong lúc nói, trên cổ trắng tuyết của cô gái nhiễm một mảng nhỏ màu hồng phấn.

Thương Ngạn mỉm cười.

"Vì sao không được?"

"Em....." Tô Mặc Mặc ghen hai giây, "Không ăn cay....."

"Vậy ăn cái khác."

Tô Mặc Mặc cứng họng, nhỏ giọng, "Không làm mà hưởng là không được....."

"Ai nói em không làm gì," Đầu lười Thương Ngạn chống hàm trên, cười, "Áp trại mỹ nhân là không làm mà hưởng?"

Tô Mặc Mặc ngạc nhiên ngậy người ngẩng đầu nhìn anh.

Thương Ngạn thấy rõ ràng ảnh ngược của anh trong đôi mắt trong suốt sạch sẽ, trắng đen phân rõ.

Nhóc con cứ như một trang giấy trắng.

Không hiểu thứ gì.

..... Để mặc cho anh bôi màu lên.

Thương Ngạn siết chặt ngón tay, thở ra.

Anh quay đầu, cặp mắt đen như mực lang thang không có mục tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Kêu em gọi anh như thế nào?"

Tô Mặc Mặc khó hiểu nhìn chàng trai, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp:

"Sự phụ."

"....."

Thương Ngạn không trả lời.

Anh chỉ híp nhẹ mắt, nhìn ảnh phản chiếu của hai người trên tấm kính, hừ một tiếng dưới đáy lòng.

Làm thầy kẻ khác đấy, Thương Ngạn.

Ít nhất.....

Làm người đi.

*

Một chiếc taxi phong cách dừng ở ngoài một hội sở tư nhân cực kì nổi tiếng ở thành phố C.

Nhân viên bảo vệ mặc đồ đen đứng bên ngoài sau khi nhìn thấy bốn chiếc taxi đều mang biểu cảm kì lạ.

Hai người đứng ngoài cùng lắc đầu với nhau xác định không có ấn tượng rồi một trong hai tiến lên, đi đến trước mặt đám cảm đầu là Ngô Hoàng Bác, duỗi tay cản đường của bọn họ.

Sau đó tên bảo vệ này cau mày mở miệng:

"Xin lỗi các vị, nơi này của chúng tôi chỉ tiếp đãi hội viên VIP và khách mời, không ngênh đón khách khác, mời các cậu rời--"

Lời còn chưa nói xong, Ngô Hoàng Bác từ khi xuống xe đã bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng cũng đưa ra một thư mời màu tím nhạt, duỗi thẳng đến dưới mí mắt của bảo vệ.

Thấy rõ thư mời, thần sắc của bảo vệ cũng không thay đổi mấy, thả lỏng chân mày, duỗi tay nhận lấy.

Ngô Hoàng Bác bất mãn nói: "Đại ca, thời đại nào rồi mà còn trông mặt bắt hình dong, không được giáo dục về giá trị quan của xã hội chủ nghĩa sao? Còn nữa, tắc xi cũng là xe, không có quyền của xe sao? Để tôi giải thích cho các anh, về cấu tạo thì....."

Ngô Hoàng Bác bày ra tư thế sẵn sàng đứng cùng tên bảo vệ trong hai tiếng.

Thương Ngạn đến chậm hơn bước xuống xe rồi tiến lên.

Thần sắc anh lười nhác, nhấc chân lên giả vờ muốn đá Ngô Hoàng Bác --

"Mấy giờ rồi, còn không chịu vào?..... Kêu chúng tôi phải ở ngoài cửa uống gió với cậu sao."

Ngô Hoàng Bác né tránh, âm ức kêu lên.

"Có thể không ăn cơm, nhưng đạo lý phải nói rõ cho bọn họ."

"Ra chỗ khác mở tọa đàm, đừng chắn cửa."

Thương Ngạn vòng qua Ngô Hoàng Bác, đi đến trước mặt tên bảo vệ kia.

Tên bảo vệ hai giây trước vừa lơ đãng ngẩng đầu vẫn chưa rời mắt, lúc này còn ngó ra nhìn Thương Ngạn, trơ mắt thấy anh tiến lên cũng không có hành động gì.

Thương Ngạn dừng lại, hơi nhướn mày, tầm mắt dời xuống, nhìn vào thư mời--

"Có vấn đề?"

"....."

Tên bảo vệ chớp nhoáng nhớ ra chàng trai nhìn vô cùng quen mặt này là ai.

Anh ta chợt hoàn hồn, sắc mặt đại biến, gần như hoảng loạn xoay cổ --

"Thương thiếu....."

"Không có vấn đề gì thì cho qua."

Thương Ngạn không nhanh không chậm ngắt lời tên bảo vệ --

"Chúng tôi đi vào."

"Chúng tôi, chúng tôi..... Xin lỗi."

Anh ta vội vàng lùi qua bên cạnh, trong lúc đó còn lảo đảo vài bước.

Ngô Hoàng Bác cách hai người rất gần, thấy rõ chỉ qua vài giây này mà trên trán tên bảo vệ đã có mồ hôi.

Ngô Hoàng Bác hiếm lạ nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn làm như không thấy, hơi nghiêng người, nhìn Tô Mặc Mặc cách đấy vài bước.

"Đi thôi, nhóc con." Anh mỉm cười, "Đừng có chạy, bị người ta bắt về "áp trại"."

"....."

Tô Mạc Mạc dừng chân, hơi bực bội cúi đầu.

Ngô Hoàng Bác bên này cười vui vẻ, "Uầy, Ngạn ca, áp trại gì vậy?"

Thương Ngạn bước chậm lại, chờ Tô Mạc Mạc đi đến cạnh mình.

Anh rũ mắt qua, cười như không cười, "Nhóc con, em giải thích cho cậu ta."

"....."

Lần này Tô Mạc Mạc đã không nhin nổi nữa.

Cô hơi ngẩng mặt, con ngươi đen nhánh khó chịu, dường như mang theo ánh nước, bất mãn trừng về Thương Ngạn.

Ngô Hoàng Bác vui vẻ quan sát cả quá trình.

"Ngạn ca, tôi phát hiện cánh cửa Tiểu Tô cứng cáp rồi, cậu ấy còn dám trừng cậu."

Thương Ngạn không để ý, cười cho qua chuyện.

Tô Mạc Mạc lại ngẩn ra.

--

Nếu không phải lời này của Ngô Hoàng Bác nhắc cô, bản thân cô còn chưa chú ý đến.....

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đối với Thương Ngạn càng ngày càng tự nhiên, biểu đạt ra toàn bộ cảm xúc, không như khi đối mặt với người khác, luôn phải cẩn thận lo lắng mình đã làm gì để chọc người ta không vui.

Bởi vì Tô Mạc Mạc chưa bao giờ tiếp xúc gần với người khác.

Đến mức này, đối với cô chính là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Tựa như mầm cây chui ra từ bùn đất, tất cả đều là thế giới mới, làm cô gái tò mò và chờ mong.

.....

Hội sở tư nhân này ở thành phố C chiếm diện tích rất lớn, khu vực bên trong có bốn nhóm kiến trúc theo chủ đề khác nhau.

Tìm kiếm dựa theo chủ đề "hiện đại" trên thư mời, còn có người dẫn đường đột nhiên đi đến giữa đường tiếp đãi, đoàn người rất nhanh đã đến chỗ Thư Vi mở tiệc.

Thoạt nhìn một phòng trước mắt này khá giống với một buổi nghe hát quy mô nhỏ.

Nhưng khác với quy tắc chỗ ngồi ở buổi nghe hát, đằng trước sân khấu hình dạng nửa trái trứng là hàng ghế cao trước quầy bar, cũng có bàn ghế tán loạn nhưng không mất thẩm mỹ, ngay góc tường còn bố trí mấy cái sofa bọc da thật.

Đèn ở nơi này đã được chỉnh kĩ.

Ánh sáng trên đỉnh đầu suốt cả đoạn đường từ ngoài cửa vào bên trong của nhóm Thương Ngạn đã từ sáng chuyển sang tối, từ tối sang sáng, thay đổi mấy lần.

Lần đầu tiên Tô Mạc Mạc đi đến chỗ như này.

Từ khi tiếp xúc với ánh đèn này, cô đã có phần bất an, cả người không tự chủ được dịch về hướng Thương Ngạn mấy xăng ti mét.

Thương Ngạn phát hiện ra, không để ý đến mấy ánh mắt kia.

Anh dừng bước, nhú mày.

"Không thoải mái sao?"

"....."

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, cô nhỏ giọng mở miệng, "Nếu không ầm ĩ thì em không sao, sư phụ."

Không biết có phải vì ánh đèn lò mờ hay không, lời phát ra của cô gái mềm nhẹ khác thường, hai tiếng "sư phụ" dường như xen lẫn hai phần lưu luyến, Thương Ngan nghe được, thái dương giựt giựt.

Anh dòi mắt.

"..... Nếu thấy không thoải mái, phải nói cho anh ngay lập tức."

"Ừm." Cô đáp.

Lúc này hai người mới đi đến chỗ ghé.

Quầy bar, bàn vuông, sô pha từ da thật..... Chỉ mấy thứ lác đác này đã thu hút không ít học sinh.

Trong khi nhân vật chính của bữa tiệc, Thư Vi còn chưa xuất hiện.

Những người đã đến đa số là bạn học cùng lớp của Thư Vi ở khối 12.

Bọn họ đều biết rõ ý nghĩa và kế hoạch của bữa tiệc Thư Vi mời đến, bởi vậy lúc này, những ánh mắt hoặc thẳng thắn hoặc lén lút đều dừng trên Thương Ngan.

Khi Thương Ngan ra bước ra phần sáng dưới ánh đèn, nơi này an tĩnh đến quý dị.

Có người há mồm muốn nói.

Nhưng vào lúc này, cửa lại lần nữa bị đẩy ra.

Đi vào từ ngoài cửa chính là Thư Vi ăn diện lộng lẫy.

Đúng lúc ánh đèn chiếu qua đây, Thư Vi nhìn thấy Thương Ngan, mừng rỡ giơ tay.

"Thương --"

Nhưng giây tiếp theo, cô ta đứng hình tại chỗ.

Trùng mắt nhìn Tô Mạc Mạc bên cạnh Thương Ngan, sắc mặt Thư Vi xanh mét --

"..... Sao nó lại ở đây?!"

Tác giả có lời muốn nói: Ngan ca không muốn làm người: Ai nói cho em, áp trại mỹ nhân là không làm mà hưởng?

Tô Miêu: Ngây người.jpg

Hết chương 20

Chương này hơi ngắn...

Bình luận của mọi người mình đều đọc hết, chỉ là mình không biết trả lời sao ngoại trừ mấy biểu tượng cảm xúc, nên trừ khi các bạn nói chuyện thẳng với mình thì mình hiếm khi trả lời nữa. Mình rất thích đọc phản hồi nên mọi người cứ tiếp tục bình luận. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

*Tin mới là mình đã thi xong nên có thời gian edit truyện. Do đó lịch đăng bộ này sẽ đổi, cụ thể sẽ đăng vào **những ngày chia hết cho 3 trong tháng (ngày 3, 6, 9, 12,... của tháng)**. Áp dụng từ ngày 2/7 (vậy là ngày mai, 3/7 sẽ có chương mới luôn nhé).*

Cám ơn.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Muốn nhìn sư phụ ở trần thật sao?

“..... Sao nó lại ở đây?!”

Thấy rõ cô gái đứng bên cạnh Thương Ngạn, cả người Thư Vi đều khó chịu.

Bầu không khí càng thêm im ắng ngay lập tức.

Thương Ngạn đang định kéo cô gái ngồi xuống, nghe vậy liền dừng bước, anh nhướn mày giương mắt, nhìn xuống dưới.

“Không chào đón?”

Thư Vi cắn môi.

——

Thương Ngạn là người cô ta đã hao tâm tốn trí mời tới, đương nhiên cô ta hoan nghênh, nhưng Tô Mạc Mạc.....

Không chờ Thư Vi mở miệng, thành viên của tổ máy tính bị giọng nói của cô ta hù không nhẹ cũng hồi thần.

Ngô Hoàng Bác vẫn cười hi hi ha ha, nhưng trong mắt lại không vui ——

“Thư học tỷ, lần trước là chị nói mời cả tổ của chúng tôi đến, Tiểu Tô là người mới của tổ chúng tôi..... Học tỷ cho một tí mặt mũi, đừng làm Tiểu Tô không xuống đài được.”

Thư Vi siết chặt làn váy mỏng manh trên người, dùng sức đến mức đầu ngón tay không còn chút máu.

Nếu cô ta không cho Tô Mạc Mạc tham gia, nói vậy những thành viên tổ máy tính khác, đặc biệt là Thương Ngạn..... Cũng sẽ cùng nhau rời đi.

Vài giây sau, Thư Vi nhếch môi đỏ, cô ta chớp mắt, biểu cảm lạnh lẽo tan bớt.

“Tôi chỉ là quá bất ngờ.....”

Thư Vi đi vào trong.

“Mạc Mạc là học trò của Thương Ngạn, tôi biết mà, vậy cũng coi như là học trò của tôi, sao tôi có thể không chào đón em ấy được chứ.”

Nói đoạn, Thư Vi đi đến trước mặt Tô Mạc Mạc.

Đáy mắt Thư Vi mang ý cười lấp lóe, cô ta vươn tay, định nắm lấy bàn tay rũ bên người của cô.

Còn vài xăng ti mét là đụng, Tô Mạc Mạc đột nhiên bị người khác kéo ra sau lưng che lại.

Cô ta bắt phải không khí, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu ——

Dưới ánh đèn loang lổ không ngừng thay đổi, ý cười trên gương mặt anh tuấn của nam sinh gần như không có.

Anh cười khẽ, đôi mắt thanh lãnh.

“Học trò tôi nuôi, sao lại thành của cậu rồi?”

“.....”

Gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo lộ ra đôi phần lười nhác khó khăn.

Nói xong, Thương Ngạn nhếch khóe miệng, cười như không cười xoay nửa người, buông mắt, nhìn Tô Mạc Mạc bị anh kéo ra sau người mình.

“Nhóc con.”

Ngữ điệu của anh không đứng đắn, khàn giọng cười gọi một câu,

“Anh là gì của em?”

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngửa đầu nhìn anh.

Ánh đèn rọi qua nửa khuôn mặt, con ngươi đen như mực vọng xuống, lông mi dài hơi cong lên trên sống mũi cao thẳng tạo ra một cái bóng nhàn nhạt.

Trong lòng cô gái loạn lên.

“Là sư phụ.....”

Đây là lần đầu cô lên tiếng từ khi tiến vào, giọng nói dịu dàng xen lẫn chút giọng mũi.

Biểu cảm nghiêm túc nghi ngờ.

Đầu lưỡi Thương Ngạn quét qua hàm trên, giây lát sau mới hoàn hồn, rũ mắt.

Anh hử cười một tiếng.

“Sẽ để người khác làm sư phụ của em sao?”

“.....”

Vấn đề này trước giờ chưa từng xuất hiện.

Tô Mạc Mạc do dự, không biết nên đáp lời như thế nào.

Yên lặng một lát, cô gái cúi đầu.

“..... Sẽ không.”

Âm điệu vẫn rất nhẹ, nhưng càng thêm kiên định.

“_____”

Sắc mặt Thư Vi thay đổi lớn.

Trong một góc vốn yên tĩnh cũng có vài tiếng bàn tán truyền đến.

Thương Ngạn giặt mình hơn hai giây, bất ngờ bật cười.

Anh thậm chí đã quên mất mục đích ban đầu khi hỏi câu này, cũng hoàn toàn không nhớ đến Thư Vi đằng sau.

“Không uống công thương yêu em.”

Trong giọng nói mang theo sung sướng rõ ràng, Thương Ngạn cúi người, chậm rãi áp xuống, dùng ngay bên tai cô gái.

“Đã nhận định chỉ có một sư phụ thì không được đổi ý, nếu không.....”

“.....”

Tô Mạc Mạc tò mò giương mắt nhìn anh.

Nếu không thì sao?

Thương Ngạn dừng nói.

Cô gái hơi nghiêng người nhìn anh, tròng mắt ướt át trong trẻo, lông mi cong vút chớp chớp, gần trong gang tấc, tựa như đang cào vào tâm can của anh.

Vô cùng ngứa ngáy.

“.....”

“Trống quân” đùa giỡn không thành bị phản bệ lại, Thương Ngạn nâng mắt, hoàn hồn lại trong chớp mắt, gần như chặt vật dờn tầm mắt.

Anh ngồi dậy, ho nhẹ né đi.

Ánh đèn tối xuống giúp anh giấu đi vẻ mất tự nhiên trên mặt.

“Nếu không sẽ đánh gãy chân.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ồ.

Thật dữ.

Bầu không khí giữa đám học sinh vốn đang sinh động trở nên xấu hổ, có người mở lời vui đùa vài câu, lúc này mới hài hòa được phần nào.

Khu vực sô pha và bàn vuông đa phần là người của khối 12.

Thành viên của Tổ Huấn Luyện ngoại trừ Ngô Hoàng Bác đều là mấy trạch nam*, cả đám gặp phải trường hợp này đều im như thóc.

**(Trạch nam: Dùng để chỉ những nam thanh niên cả ngày chỉ ở nhà)*

Vì vậy khi chọn chỗ ngồi, lấy Ngô Hoàng Bác làm đầu, cả nhóm không do dự đi về hướng dãy ghế cao cạnh quầy bar chưa có ai ngồi.

Quầy bar này dựa sát vào tường, cách hàng ghế ở giữa sân khấu hình đường cung rất gần.

Sau khi đám Ngô Hoàng Bác ngồi xuống thì chỉ còn lại hai cái ghế cao cách sân khấu gần nhất.

Thương Ngạn nâng bước dẫm lên bàn đạp vòng tròn của một trong hai cái ghế còn lại, đột nhiên nhớ ra một thứ, anh xoay người nhìn lại.

Cô gái nhỏ nhắn đứng gần đó không biết đã dùng chân từ khi nào.

Cặp mắt cô ngơ ngẩn nhìn chằm chằm cái ghế cao khác, vẫn không nhúc nhích.

——

Có lẽ là đang nghi ngờ, trên đời này vì sao lại có loại ghế cao đến tận ngực cô như này?

“.....”

Thương Ngạn bật cười.

Anh thu chân, một tay cắm vào túi quần, dựa vào quầy bar xem điện.

“Nhóc con.”

Thấy cô gái nhìn qua, anh nâng cằm, ý bảo ghế cao bên kia ——

“Em ngồi trước đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

“Nếu không lên được là phải nghe lời, thừa nhận mình 1 mét 5 đi.” Thương Ngạn cười trêu cô.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc do dự nhìn về phía ghế cao đó.

Kiểu ghế bên cạnh quầy bar luôn rất cao, chẳng qua đây là lần đầu tiên Tô Mạc Mạc đến nơi như thế, vì vậy cô khá bất ngờ.

Bây giờ bình tĩnh quan sát, gần bên dưới ghế ngồi, rõ ràng có vị trí để mượn lực dẫm lên.

Chắc hẳn..... Có thể lên được đúng chứ.

Tô Mạc Mạc không chắc chắn nghĩ, nhìn khắp nơi.

Đối diện phía bên kia của sân khấu cũng có một quầy bar và hàng ghế cao.

Khi Tô Mạc Mạc nhìn qua, đúng lúc có một nữ sinh dẫm lên bàn đạp bằng đá cẩm thạch dưới quầy bar, vịn vào mặt bàn, nhón chân, nhẹ nhàng ngồi lên ghế.

Hình như rất đơn giản.....

Tô Mạc Mạc thoáng an tâm, quay lại.

Thấy cô gái như gặp phải đại địch địch lên hai bước về phía trước, Thương Ngạn nhướn mày, cười như không cười.

“Muốn thử thật sao?”

”

“.....”

Thương Ngạn: “Vậy nếu đã đánh cược thì phải chịu thua, không ngồi lên được thì đừng có khóc nhè.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tức giận muốn đá anh, cuối cùng chỉ nắm chặt đầu ngón tay, bực bội ngẩng mặt, giọng nói dịu dàng lộ ra tia hung dữ.

“Em có thể lên!”

—— thuộc về sự quật cường cuối cùng của chú lùn.

Thương Ngạn cười rộ lên, rút bàn tay cắm trong túi quần rồi đuổi ra, “Mời.”

Tô Mạc Mạc vừa chuẩn bị hành động, Ngô Hoàng Bác ngồi kế bên từ đầu đã nghe không nổi lớn gan mở miệng ——

“Ngạn ca, cậu đừng bắt nạt Tiểu Tô của chúng tôi như vậy chứ?”

“.....”

Thương Ngạn vừa nhấc mắt, cười lạnh cả người.

“Tiểu Tô “của các cậu?””

Ngô Hoàng Bác rút cổ, “..... Nói lộn, nhà cậu, của nhà cậu không được sao?”

Thương Ngạn vừa lòng.

“Tôi bắt nạt em ấy thế nào?”

“Nếu đã đánh cược, sao có thể chỉ có một bên đưa ra hình phạt.” Ngô Hoàng Bác ra hiệu cho Tô Mạc Mạc, “Nếu Tiểu Tô thua thì phải thừa nhận mình 1 mét 5, vậy nếu cậu thua.....”

Tô Mạc Mạc hiểu ý.

Cô chần chờ, xoay đầu nhìn Thương Ngạn.

“Nếu em lên được, vậy thầy..... Vậy sư phụ nói như thế nào?”

“.....”

Thương Ngạn hí mắt.

Không biết có phải do tức giận hay không, lúc này gương mặt xưa nay trắng nõn của cô đang ửng hồng, cặp mắt nai đen nhánh ướt át, còn có điểm tức giận chưa tan hết, không chớp mắt trừng anh.

Bị nhìn chăm chăm như này vài giây, Thương Ngạn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Hầu kết trên cổ nam sinh lẩn lẩn.

Anh dời mắt, thuận tay cầm ly rượu không biết tên trên quầy bar, ngửa cổ uống hết.

Ly rượu trong tay xoay nửa vòng.

“Nếu anh thua.....”

Thương Ngạn nhếch khóe miệng, nghiêng mắt, giọng nói bị rượu nhiễm vào trở nên khàn khàn.

Cười đến ra nước mắt xen lẫn với tia phóng túng tà khí ——

“Đề em làm gì cũng được..... Nha?”

Âm cuối mang theo ý vị sâu xa.

Tô Mạc Mạc bị nụ cười này làm chấn động.

Đại não trống rỗng vài giây, ý thức của cô chậm rãi quay về, không biết vì lý do gì mà hai má nóng rực.

Nóng đến mức làm cô hoảng hốt trong lòng.

Nhịp tim nhanh hơn không ít.

Tô Mạc Mạc hoảng loạn dời mắt, không dám tiếp tục đối diện với chàng trai.

Cô hơi hé miệng, cẩn thận hít sâu, trong mắt tràn đầy khó hiểu ——

Trái tim của cô hôm nay, thật sự không bình thường.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch ngồi gần nhất nhìn toàn bộ quá trình, lúc này mới hồi thần.

“Mẹ nó, cha Ngạn,” Ngô Hoàng Bác rối loạn, “Cậu không thể đối xử với Tiểu Tô của nhóm như thế —— cậu cười thật sự quá phóng đãng. Quá quyến rũ con gái, phạm quy!”

Ngay cả Loan Văn Trạch thành thật nhất cũng không thể nhìn tiếp, cùng cậu ta dùng ánh mắt lên án Thương Ngạn.

Thương Ngạn quay người, quơ quơ ly rượu, khàn giọng cười.

“Em ấy nghe không hiểu.”

Trong giọng nói dường như còn cất giấu một chút tiếc nuối.

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Tên lưu manh già không có điểm giới hạn này.

Làm tai họa của nữ sinh cả trường còn chưa tính, ngay cả mặt trời nhỏ buổi sáng của tổ viên bọn họ cũng không tha.

Ngô Hoàng Bác to gan xoay đầu, đề thấp giọng xúi giục Tô Mạc Mạc: “Tiểu Tô, tàn nhẫn luôn với cậu ấy đi, không phải cậu ấy nói để mặc cậu xử lý sao, kêu cậu ấy nếu thua thì phải cởi áo sơ mi ở trần quay về!”

“.....”

Thương Ngạn nghe thấy, ngón tay thường thức ly rượu tạm dừng.

Anh nghiêng người, lướt qua Ngô Hoàng Bác nhìn về cô gái.

Cô nghe Ngô Hoàng Bác nói xong, ngơ ngác nhìn Thương Ngạn.

Đối mắt với nhau.

Vài giây sau.

Thương Ngạn bật cười, hình như có chút kinh ngạc.

“..... Muốn nhìn sư phụ ở trần thật sao?”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, còn chưa kịp lắc đầu phủ nhận, nam sinh bên cạnh quầy bar nghiêng người về phía cô bỏ ly rượu trong tay xuống.

Anh xoay người, tựa vào cạnh bàn, khuỷu tay phải chống mặt bàn, tay trái đặt lên ghế cao.

Sau đó người nọ rũ mắt nhìn cô, ý cười lười biếng tàn mạn ——

“Rất có thể, nhóc con. Muốn nhìn sư phụ cởi áo sơ mi? Dã tâm của em không nhỏ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị tiếng thì thầm nhỏ nhẹ làm đỏ mặt. Sau khi gian nan một lúc lâu, cô mới ấp úng nói: “Em —— em không có.”

Thấy cô gái đỏ mặt xinh đẹp ướt át, ánh mắt lên án bên này càng thêm nồng đậm, rốt cuộc Thương Ngạn cũng cười thu mất lại.

Không chọc cô nữa.

“Vậy thì. Em thua thì em 1 mét 5, anh thua thì anh 1 mét 5, công bằng chứ?”

“.....”

Từ khi bắt đầu, trong lòng Tô Mạc Mạc đã hốt hoảng khó hiểu, lúc này mới gật đầu.

Cô hít một hơi, bước lên, vịn vào mặt bàn và cái ghế, học theo động tác từ nữ sinh ban nãy, một chân dẫm lên bàn đạp cảm thạch dưới quầy bar, sau đó nhẹ nhàng nhón một chân ——

.....

.....

Tô Mạc Mạc ngây dại ——

Không, không thể đi lên.

Cô có thể cảm giác rõ ràng, lúc này cái ghế đang ở ngay phía sau eo cô.

Mấy xăng-ti-mét.....

Gần nhau trong gang tấc mà cứ như khoảng cách giữa trời và biển.

Cô quay đầu, uể oải tuyệt vọng nhìn thoáng qua ——

Đã xác nhận được, cho dù nhón chân cũng không ngồi lên được.

Ngô Hoàng Bác quan sát nghen nửa ngày, lúc này không nhìn được nữa, “phụt” một tiếng lẩn ra cười.

Loan Văn Trạch cũng không nhìn được, quay mặt đi.

Cô gái vướng ở độ cao giữa chừng, quả thật đang bối rối muốn khóc.

Tròng mắt đen nhánh âm đạm, vô cùng âm ứ.

Ngô Hoàng Bác vừa che bụng cười, vừa xoay đầu cầu tình.

“Ha ha..... Ngạn ca, cậu..... Ha ha ha..... Cậu đừng làm khó Tiểu.....”

Cô gái càng cúi thấp đầu.

Nhưng lời cậu ta còn chưa dứt, eo cô đột nhiên cứng đờ.

Tô Mạc Mạc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã lơ lửng trên không.

Giây tiếp theo, cô được cánh tay mạnh mẽ bên hông ôm lên ghế cao.

Tô Mạc Mạc ngây ngốc.

Không khí bên tai bị giọng nói rè rè lười nhác xen lẫn ý cười làm chấn động ——

“Bây giờ em thắng. Anh 1 mét 5, anh nhận thua.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây người thật lâu mới hậu tri hậu giác đỏ mặt.

Trên sofa cách đó không xa.

Thư Vi nhìn chằm chằm cảnh này, nắm chặt cái ly trong tay, sắc mặt hung tợn.

Hết chương 21

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Má! Thương Ngạn... Cậu biến thái!

Sau khi tất cả những người nhận được thư mời đến đông đủ, nhân viên mặc lễ phục mở cửa phòng ra, phục vụ xếp hàng nối đuôi nhau tiến vào.

Bọn họ mặc trang phục thống nhất với nhau, đeo găng tay trắng, trong tay cầm khay bạc, đem một phần điểm tâm và rượu đến khu vực đám học sinh tụ tập.

Không ít học sinh chưa từng gặp cảnh tượng như này, nhất thời bọn họ đều sửng sốt tại chỗ.

Qua vài giây, mới có tiếng nghị luận ầm ầm vang lên trong góc --

"Trước kia có nghe nói gia cảnh Thư Vi lợi hại, hôm nay thấy được, quả nhiên không phải là chênh lệch bình thường."

"Vô nghĩa, gia cảnh bình thường có thể mở tiệc ở đây sao? Đây chính là hội sở tư nhân tốt nhất ở thành phố C, tài sản không đủ mấy con số căn bản không có tư cách trở thành hội viên ở đây."

"....."

Người vừa nói làm đầu một con số, dẫn đến ánh mắt của người xung quanh khi nhìn qua đều lộ vẻ khiếp sợ.

Qua một lát nữa mới có người hâm mộ cảm thán nói thầm "Nếu ai có thể cưới cậu ấy về nhà, vậy không cần phải phấn đấu những hai mươi năm."

"Chắc, cậu đừng có nghĩ đến việc này, không thấy à, hoa này đã sớm có chủ....."

Lời này vừa dứt, mấy người ghé vào nhau bàn tán to về tán đồng, sôi nổi cùng nhìn về một hướng --

Bên quầy bar.

Phục vụ tiến vào chia ra ba hàng, một đội trong số đó đi đến quầy bar.

Nam phục vụ dẫn đầu bung khay đi đến quầy bar cạnh sân khấu, dừng trước Thương Ngạn và Tô Mặc Mặc.

Cách một mặt bàn màu đen bằng cẩm thạch, người phục vụ khom người trước cả hai rồi đặt điểm tâm và hai ly rượu lên đối diện hai người.

Toàn bộ tâm tư của Tô Mặc Mặc lập tức bị ly rượu trái cây màu sắc hoa mỹ kia hấp dẫn.

Chất lỏng màu cam trong ly đậm dần từ dưới lên, tựa như giọt nước vẩy vào tờ giấy Tuyên Thành, tạo nên những đám loang lổ xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên Tô Mặc Mặc thấy thứ như thế.

Cô tò mò quan sát vài giây, vươn tay muốn sờ vào ly rượu thoát nhìn lạnh lạnh đó.

Khi đầu ngón tay cách vách ly khoảng mấy xăng ti mét, bàn tay trắng nõn của cô gái đột nhiên bị người khác vỗ nhẹ.

Cùng lúc đó, một bàn tay thon dài thay cô cầm ly rượu trái cây lên.

--

Thương Ngạn đặt rượu trở về trước người phục vụ.

"Nhóc con, em bao lớn mà đòi uống rượu?"

Người phục vụ: "Quý khách, rượu trái cây của chúng tôi có hàm lượng cồn thấp hơn 3%, có thể coi như là nước trái cây."

"Không được."

"....."

Mắt thấy cái ly xinh đẹp đã sắp tới tay cứ như vậy bay đi, Tô Mặc Mặc gần như đã ngơ ra trên ghế ngồi.

Vài giây sau, cô chớp mắt, lấy lại tinh thần.

Tô Mạc Mạc xoay đầu, ánh mắt ảm ức mà lên án nhìn Thương Ngạn --

"Em không uống, em chỉ nhìn thôi."

"Vây cũng không được."

"..... Em bằng tuổi với thầy!"

Thương Ngạn tạm dừng, nghiêng mặt cong môi.

Anh quay người, cười như không cười nhìn cô.

Ngô Hoàng Bác ngồi bên cạnh nghe thấy, không đành lòng mà nhắc nhở:

"Tiểu Tô à, thật ra sư phụ của cậu lớn hơn cậu một tuổi."

Tô Mạc Mạc: "....." Ngây người.

Thương Ngạn hơi híp mắt.

Thần thái của cô gái lọt vào mắt anh, làm anh cảm thấy từng phân biểu cảm đều gãi đúng chỗ ngứa, trong lòng anh như đang bị móng vuốt của mèo con cào nhẹ ngứa ngáy.

Anh rũ mắt, không nhìn cô nữa.

--

"Còn muốn giã giũa gì nữa?"

Tô Mạc Mạc nhe nhai, "Em được uống cái gì?"

Người phục vụ cũng nhìn Thương Ngạn, đồng thời lên tiếng kiến nghị, "Chỗ này của chúng tôi có vài loại nước trái cây....."

Tô Mạc Mạc sáng mắt, chỉ vào cái khay trong tay anh ta, "Có thể làm thành như vậy không?"

Người phục vụ gật đầu, "Có thể."

Ánh nước trong con ngươi đen nhánh của cô càng tăng thêm.

Cô chờ mong quay đầu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn liếc cô, đột nhiên nheo mắt.

Ngừng hai giây.

Anh nghiêng người, ngữ khí bình tĩnh, "Cho em ấy một ly sữa bò."

Người phục vụ: ".....?"

Thương Ngạn: "Tốt cho sức khỏe hơn nước trái cây, còn có thể cao lên."

Tô Mạc Mạc: "....."

Đổi khác.

Cuối cùng, dưới ánh mắt lên án của cô gái, cái ly trước mặt cô vẫn đổi thành nước trái cây.

Màu sắc đồng điệu với ly rượu lúc này, tức khắc khiến cô quên hết phiền vừa rồi.

Lần này, sau khi đặt ly xuống, người phục vụ cũng không vội vã rời đi, mà cung kính nhìn Thương Ngạn.

"Tiên sinh, ngoài cửa có người tìm ngài."

"?"

"Đây là đồ anh ấy nhờ tôi giao cho ngài."

Người phục vụ nói, trình tẩm danh thiếp trong tay lên bàn.

Tô Mạc Mạc cũng tò mò nhìn qua.

Tẩm danh thiếp màu trắng trên mặt bàn cẩm thạch đen cực kỳ chói mắt.

Phong cách thiết kế đơn giản, mặt trước chỉ có một hình tứ giác trang trí hoa văn màu vàng kim, ở giữa là một logo hoa văn độc đáo lõi lõm màu đen.

--

Lúc trước ở văn phòng Tô Huân Luyện, người đem quần áo đến cho cô cũng xách một cái túi in logo như vậy.

Thương Ngạn nhàu mày.

Anh cầm danh thiếp, thả một chân xuống, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Nhưng trước khi xoay người, Thương Ngạn nghĩ đến gì đó, xoay nửa người nhìn lại, duỗi tay gõ gõ mặt bàn trước mặt Tô Mạc Mạc.

"Vị trí này, tất cả rượu trái cây đều đổi thành nước trái cây."

Người phục vụ gật đầu.

"Được rồi."

Thương Ngạn nhìn xuống, "Nhóc con, ngoan ngoãn chờ ở đây, đừng chạy đi lung tung."

"....."

Tô Mạc Mạc không đáp.

Cô chỉ chậm rãi cúi đầu nhìn xuống đất.

Thương Ngạn nhìn theo --

Cặp chân mang giày trắng của cô gái quơ quơ giữa không trung.

.....

Cách mặt đất vẫn còn một khoảng.

Thương Ngạn bật cười.

"Khá tốt."

"....."

Tô Mạc Mạc hơi banh mặt, không biểu cảm ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt đen nhánh guồng như mặt hồ mùa hè, trong suốt xinh đẹp.

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lóe.

"Anh về nhanh thôi."

Cô gái giật mình, lập tức gật đầu.

"....."

Thương Ngạn xoay người, cặp mắt không ngừng chìm nổi, dừng một chút, anh mới đi ra ngoài.

Tô Mạc Mạc nhìn bóng dáng người nọ biến mất ở cửa.

Ngừng vài giây, cô gái rũ mắt, một lần nữa quay về trước quầy bar.

Cô nếm một ngụm nước trái cây trước mặt

Chua chua ngọt ngọt, hơi lạnh. Dư vị nước trái cây theo đầu lưỡi nhẹ nhàng thấm vào.

Màu sắc chất lỏng trong ly cũng dần đậm lên, kết hợp với độ ẩm trong lòng bàn tay chậm rãi giao hòa.

Tô Mạc Mạc đang xuất thần nhìn, đột ngột cảm giác được hơi thở xa lạ kề bên.

Tô Mạc Mạc quay đầu nhìn qua --

Thư Vi đứng cạnh quầy bar, dựa vào ghế cao của Thương Ngạn, khẽ mỉm cười nhìn cô.

"Xin chào, Tô Mạc Mạc."

Tô Mạc Mạc chân chò, chậm rãi gật đầu với cô ta.

"..... Xin chào."

Thư Vi làm như vô tình liếc qua cửa phòng, "Thương Ngạn đi ra ngoài à."

"..... Ừm"

"Em biết không?"

Thư Vi không ngại việc cô gái tích chữ như vàng, chủ động ngồi lên ghế cao của Thương Ngạn, nâng mặt, môi đỏ cong lên --

"Chỉ đối với em..... Vô cùng tò mò."

Tô Mạc Mạc cứng người.

Sau đó, cô làm như không nghe thấy gì cả, cầm lấy ly nước trái cây uống một ngụm to, gương mặt hơi phồng lên.

-- đương nhiên không có cách nào nói chuyện.

Cảm xúc không vui xẹt qua đáy mắt Thư Vi.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt cô ta lóe lên, sự không vui đó chuyển thành ý cười.

"Điều chị tò mò nhất đó là, vì sao trước kia em luôn giấu mặt, không chịu để mọi người nhìn thấy?"

Tô Mạc Mạc nuốt nước trong miệng xuống, ánh mắt vô hại nhìn Thư Vi.

Đôi mắt giằng co như này thật lâu, lâu đến mức tươi cười trên mặt Thư Vi không giữ vững được nữa, những điều không vui dưới đáy lòng gần như tuôn ra, cô ta mất tự tin, lo lắng, ghen ghét..... Đường như tất cả cảm xúc đều không thể trốn khỏi con ngươi trong suốt sạch sẽ của cô gái.

Cuối cùng Tô Mạc Mạc cũng nuốt hết nước trái cây trong miệng, cô mỉm môi nhìn Thư Vi.

"Bởi vì..... Các người."

Thư Vi đang chìm đắm trong sự buồn bực của mình, qua vài giây mới hồi thần.

Cô ta đã quên che dấu, nhúu mày theo bản năng.

"Cái gì?"

Ánh mắt của cô gái vẫn sạch sẽ như ban đầu, không lẫn tạp chất, trong sáng đến mức có thể thấy rõ bóng dáng của cô ta trong đó.

Nhưng lời nói ra lại làm sau lưng Thư Vi rét run --

"Tôi không thích..... Bị chán ghét, cũng không thích, giả vờ không ghét."

Cô gái quay đầu, không nhìn Thư Vi, cô vờn đầu ngón tay vuốt nhẹ thành ly --

"Làm bộ không chán ghét, nói chuyện với người mình ghét..... Không mệt sao."

Sắc mặt Thư Vi thay đổi mấy lần, cuối cùng là xấu hổ.

Cô ta cười gượng, "Mạc Mạc, có phải em có hiểu lầm gì không, chị đâu có nói ghét em--"

"Nhưng tôi rất mệt."

Thanh âm cô gái cực nhỏ, dịu dàng mang theo chút giọng mũi, ngữ khí bình tĩnh đến phát run, không chút chần chừ ngắt lời Thư Vi.

Sau đó Tô Mạc Mạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Thư Vi:

"Cho nên, tôi có thể không nói chuyện với chị không?"

".....!"

Nụ cười trên mặt Thư Vi đã không còn treo được nữa.

Cô ta hung tợn nhìn Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc bị trừng có hơi do dự.

Sau đó cô duỗi tay, chậm chạp dịch ly nước trước cây nằm gần Thư Vi nhất của mình qua bên cạnh.

Cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, Tô Mạc Mạc lại duỗi tay, giữ chặt cái ly trong lòng bàn tay.

--

Hồi trước, khi cô xem TV cùng mẹ viện trưởng, thường xuyên nhìn thấy có người bị hất nước.

Màu sắc trong ly thủy tinh thoát nhìn thật sự rất đẹp, nhưng nếu bị hất lên tóc thì.....

Ừm.....

Quá thâm.

Tưởng tượng như vậy, cô gái càng che chở cái ly trong tay kỹ càng hơn.

May mà Thư Vi trừng cô vài giây, có vẻ cũng không có ý định cầm ly hất cô.

Sau một lúc lâu, Thư Vi nhìn Tô Mạc Mạc không chớp mắt, môi đỏ cười châm chọc.

Một lần nữa mở miệng, cô ta đề thấp giọng, không thêm che dấu dịch ý của mình nữa --

"Dựa vào bản thân có gương mặt xinh đẹp làm người khác thích, hơn nữa có Thương Ngạn che chở cô, cô liền cảm thấy có thể lên giọng với tôi đúng không?"

Thư Vi cười lạnh.

"Tiểu học muội, cô muốn đoạt Thương Ngạn với tôi? Cô nghĩ quá đơn giản rồi. Đã hơn một năm, cô cho rằng cô là người đầu tiên mơ ước cậu ấy?"

"....."

Tô Mạc Mạc bị Thư Vi làm

ngây người.

Không để cô hiểu được hàm nghĩa chân chính sau cụm từ "đoạt Thương Ngạn", đã nghe Thư Vi lạnh giọng mở miệng--

"Nói đến cùng, cô cũng chỉ có gương mặt xinh đẹp thôi..... Tôi nghe người khác nói, cô còn có bệnh đúng không?"

Từ "bệnh" bị nhấn mạnh.

Một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi không hiểu chuyện, cũng không hiểu được ác ý của lời này.

Thần sắc Tô Mạc Mạc lần đầu tiên thay đổi.

Ánh mắt cô ảm đạm, ngón tay trắng trẻo đặt trên đầu gối vô thức nắm chặt.

Thư Vi thấy lời này có hiệu quả, vừa lòng cười.

"Sao lại phản ứng vậy chứ, làm tôi thật tò mò, rốt cuộc đó là bệnh gì?"

Tô Mạc Mạc nhấp môi, "..... Không liên quan đến cô."

Thư Vi bị ánh mắt lạnh lùng đâm phải.

Giây lát sau, cô ta ôm cánh tay khinh miệt cười rộ lên, "Cô không nói cho tôi cũng không sao, nhưng phàm là đồ tôi muốn tra ra, nhất định tôi có thể dễ dàng biết được."

"....."

Tô Mạc Mạc ngẩng mặt, con ngươi tối đen lần đầu tiên sinh ra lạnh lẽo.

Cô gái mở miệng, vẫn là gương mặt điềm lệ vô hại, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất lạnh, phát ra từng câu từng chữ rõ ràng --

"Cô không thể."

"....."

Thư Vi sùng sốt.

Vài giây sau cô ta mới lấy lại tinh thần, khó khăn thay đổi sắc mặt.

--

Trong nháy mắt vừa nãy, vậy mà cô ta bị một con nhóc làm sợ hãi sao??

Thư Vi không ngồi đây được nữa, nhảy xuống ghế cao, "Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh đi, biết chi phí của hội sở này là bao nhiêu không? -- đó là cái giá trên trời mà loại gia đình như cô không dám tưởng tượng nổi."

Cô ta cười lạnh.

"Tôi không thể? Đừng ngại xem rốt cuộc tôi biết được hay không! -- tôi thật tò mò, đến lúc khi biết bệnh của cô, Thương Ngạn có thể còn che chở cô như vậy không!"

Nói xong, Thư Vi quay đầu rời khỏi.

"....."

Tô Mạc Mạc trầm mặc rũ mắt.

Ngô Hoàng Bác bên tay trái cô vừa đi toilet, lúc này không ở đây.

Nhưng thật ra cách một cái ghế cao, Loan Văn Trạch ngồi sau quầy bar, trên mặt có chút do dự.

Qua khoảng nửa phút, Loan Văn Trạch lấy hết can đảm, ngẩng đầu nhìn cô gái.

"Tiểu Tô."

"....."

Tô Mạc Mạc ngẩng mặt nhìn qua.

Loan Văn Trạch châm chước lại ý nghĩ trong đầu mấy lần, mới cẩn thận nói: "Cậu bị bệnh sao?"

"....."

Tô Mạc Mạc không tiếng động gật đầu.

Thấy cô gái không nói gì, Loan Văn Trạch hiểu được cô không muốn nói về căn bệnh này nữa.

Cậu ta trấn an cười cười, "Cậu đừng lo lắng, bất kể bệnh gì đi chăng nữa, nếu trường học đã cho cậu nhập học, vậy sẽ không có vấn đề."

Tô Mạc Mạc gật đầu, "..... Cảm ơn."

"Hơn nữa Ngạn ca không phải loại người Thư Vi nói, cậu ấy sẽ không vì bệnh của cậu mà lãnh đạm."

"....."

"Nhưng mà, đúng là gia đình Thư Vi có chút lợi hại, cậu phải cẩn thận."

Tô Mạc Mạc trầm mặc hai giây, ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt, sạch sẽ nhưng nghiêm túc.

"Nhà tôi cũng có rất nhiều tiền."

Loan Văn Trạch sùng sốt, bật cười, "Ừ, đã biết."

Hiểu được người này không tin, Tô Mạc Mạc muốn nói lại thôi.

Cuối cùng cô rầu rĩ quay lại.

.....

Ra khỏi phòng, Thương Ngan nhìn quanh nửa vòng, dừng trên bóng dáng trên hành lang dài cạnh cửa sổ sát đất.

Anh nhướng mày, đi qua.

"Sao cậu lại ở đây?"

Người đứng sát cửa sổ xoay người, trên mặt là nụ cười không đứng đắn.

"Không phải đây là vấn đề tôi phải hỏi cậu sao? Tôi là thanh niên bỏ học, trà trộn ở nơi như này còn chưa tính, cậu chính là Trạng Nguyên tương lai đấy, sao lại chạy đến nơi này?"

Thương Ngan cười nhạt.

"Có tiệc sinh nhật."

"Ai thế, mặt mũi lớn như vậy, ngay cả Thương thiếu gia của chúng ta cũng mời được?..... Thân thiết lắm à?"

Thương Ngan giả vờ muốn đá anh ta.

Người nọ cười tránh đi,

"Được rồi. Đã biết Thương thiếu gia tu thân dưỡng tính, dốc lòng học hành."

Thương Ngan thu chân, dựa vào tường, lười biếng liếc anh ta, cười như không cười.

"Có việc thì nói, bớt nói nhảm."

Người đứng trước cửa sổ nhướng mày, "Còn không thừa nhận là thân thiết, nếu không phải, cậu sẽ vội vã về như vậy sao? -- trước khi đến thành phố C, không phải cậu phiền nhất là trường hợp này à?"

Thương Ngan liếc anh ta.

"Tôi đi đây?"

"Rồi rồi rồi, tôi không nên hỏi --" người nọ cười vẫy tay, "Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là hôm đó cậu gọi cho tôi, chị của cậu cũng ở bên cạnh."

"?"

Thương Ngan dừng lại, híp mắt, "Cậu nói gì với chị ấy?"

"Trời đất chứng giám, tôi chưa nói gì hết."

Thương Ngan rõ ràng không tin.

Người này thành thật nói đáp án: "Lúc ấy chị của cậu mở loa ngoài."

Thương Ngan: "....."

Không khí yên lặng một giây.

"Bạc, Ngật."

Thương Ngan vững vàng gọi tên.

Bạc Ngật vô tội nhún vai, "Cậu biết đó, tôi ở trước mặt chị của cậu luôn luôn không có sức chống cự."

Thương Ngan: "."

Bạc Ngật: "Nhưng mà chị của cậu đến thành phố C công tác, không có thời gian, hôm đó đã đi luôn rồi."

"Cho nên?"

"Cho nên tôi là người đại diện, thay tiểu thư Thương Nhan đến hỏi cậu một tiếng -- cô gái nhỏ mà cậu tự tay đo đạc, rốt cuộc có quan hệ gì với cậu thế?"

Bạc Ngật cười nhìn thoáng qua cửa phòng đặt riêng nơi Thương Ngan bước ra --

"Là nhân vật chính của bữa tiệc lần này sao?"

Thương Ngan nhếch môi, sự khinh miệt và không kiên nhẫn vô cùng rõ ràng.

"Không phải."

"Được rồi."

Thấy Thương Ngan không muốn nói đến, Bạc Ngật cũng không bắt buộc, anh ta nhún vai, xoay người.

"Tôi về báo cáo kết quả công tác vậy."

Bạc Ngật mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy Thương Ngan gọi anh ta --

"Mấy năm trước cậu đã thu nhận hai học trò phải không?"

Bạc Ngật dừng bước, "Đúng vậy." Anh ta khó hiểu quay đầu, "Làm sao vậy?"

"Nhỏ tuổi hơn cậu à?"

"Đúng..... À."

Bạc Ngật không rõ anh hỏi chuyện này làm gì, trả lời có phần không chắc chắn.

Thương Ngan trầm mặc hai giây, "Có xinh đẹp đáng yêu không?"

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật: "???"

Thương Ngan nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt không có tiêu điểm.

Trên cánh cửa thủy tinh không nhiễm hạt bụi, thân ảnh cô gái ngồi trên ghế cao dường như chậm rãi hiện ra.

Cặp con ngươi đen nhánh ướt át đang nhìn bản thân anh.

Hoặc là chờ đợi, hoặc là mất mát, hoặc là ngơ ngẩn, hoặc là ám ức.....

Ánh mắt Thương Ngan lóe lên, xác định được tiêu điểm.

"Cậu và học trò ở chung, có thể có lúc nào....."

Bạc Ngật sững sốt, "Khi nào?"

"Lúc em ấy nhìn cậu, cậu có....."

Thương Ngan nhẹ nhíp mắt, giọng nói khàn khàn trầm thấp:

"Rất muốn chọc em ấy khóc, muốn nhìn vành mắt em ấy ửng đỏ, tốt nhất là khóc đến mức chỉ có thể nắm lấy quần áo của cậu, nhỏ giọng gọi 'sur phu'..... Nhưng khi thấy em ấy thật sự khóc rồi nhìn cậu-- cậu lại không nở?"

Bạc Ngật: "????"

Vài giây sau.

Bạc Ngật gào lên --

"Má! Thương Ngan! Học trò của tôi là hai đứa con trai..... Cậu thật biến thái!"

Tác giả có lời muốn nói: Bạc Ngật:.....MMP* ông đây muốn báo công an!

Ngân ca, Miêu Miêu của chúng ta còn nhỏ, mong ngài không chế suy nghĩ nguy hiểm của mình.

*(MMP: Là một câu chữ tục rất rất nặng)

Hết chương 22

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Con trai nhà họ Thương đều là chó sao?

Bạc Ngật sợ hãi rời khỏi hội sở.

Xuống cầu thang, bị ánh mặt trời ngoài hiên chiếu đến, anh ta hậu tri hậu giác giật mình.

Nhân viên lễ tân đỡ cửa xe đợi một lúc lâu, không khỏi kỳ quái quay đầu lại, thấy được Bạc Ngật cứng đờ đứng đằng sau, biểu cảm trên mặt rất khó nói.

"Bạc tiên sinh.....?"

Nhân viên lễ tân cẩn thận nhắc nhở.

Bạc Ngật tạm dừng nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh ta lấy lại tinh thần, "Chờ một chút."

Nói xong, Bạc Ngật lấy điện thoại ra, tránh qua chỗ khác nghe.

Ngón tay anh ta lướt một lượt qua danh sách danh bạ chữ S*, cuối cùng ngừng tại hai cái tên song song nằm trên dưới nhau.

*(Họ Thương phiên âm trong tiếng Trung là Shang)

--

"Thương Nhàn".

"Thương Kiều**".

Ngón cái dừng trên cái tên thứ nhất vài giây, cuối cùng Bạc Ngật cắn răng, dịch xuống nửa tắc, bấm vào cái tên thứ hai.

Bạc Ngật hít thật sâu một hơi, nín thở.

"Bíp..... Bíp....."

"Thật xin lỗi, số điện thoại tạm thời không thể liên lạc được, mời gọi lại sau --"

Bạc Ngật: "?"

Anh ta không tin nổi, gọi lại lần nữa.

"Bíp....."

"Thật xin lỗi, số --"

"Đồ....."

"Không thể --"

Bạc Ngật: "....."

Anh ta mặt không biểu cảm gọi đi 7 lần, cuối cùng ở lần thứ 7, trước khi cụm từ "thật xin lỗi" vang lên thì nghe được tín hiệu gọi được.

Người nhận là một giọng nam đang khiếp sợ --

"Chào, chào ngài?"

Giọng nói này nghe rất giống với đại đồ đệ của mình.

Liên tưởng đến mấy câu của Thương Ngạn, mặt Bạc Ngạt tối sầm --

"Đây là số điện thoại riêng của Thương Kiều phải không?"

"Tôi..... Tôi là trợ lý mới của ông chủ, ông chủ đang quay, quay MV, ngài tìm anh ấy có việc gì sao?"

"Cậu gọi Thương Kiều qua nhận điện thoại."

"Hả? Nhưng trong lúc ghi hình, ông chủ không cho, không cho quấy rầy."

"....." Thái dương Bạc Ngạt nhảy nháy, kìm nén tính tình nói tên ra, "Cậu nói cho anh ta, là điện thoại của tôi."

Đối diện an tĩnh vài giây.

Sau đó nghe thấy vị trợ lý nọ sợ hãi bảo: "Ngài là ai?"

Bạc Ngạt: "....."

Bạc Ngạt: "Tôi là ai, cậu không nhìn tên người gọi sao?"

"Trên điện thoại --" Vị trợ lý đã sắp bị dọa khóc, "Trên điện thoại không để gì cả, chỉ có một dãy số....."

Bạc Ngạt: "..... Anh ta chưa lưu số của tôi?"

"Vâng, đúng vậy."

Bạc Ngạt: "....."

Bạc Ngạt hít sâu, một lần nữa mở miệng: "Vậy cậu nói cho anh ta, là điện thoại của em rể anh ta."

"Ồ, ồ, ồ, được, ngài chờ một lát, tiên sinh."

Đối diện sột soạt một lát, Bạc Ngạt mới nghe thấy giọng của vị trợ lý nọ --

"Ông chủ, điện thoại của ngài. Tiên sinh bên kia nói là em rể của ngài."

Không khí yên lặng vài giây, một giọng nam trầm khàn lãnh đạm tràn đầy từ tính truyền đến.

"Em rể?"

Vị trợ lý: "Đúng vậy, anh ta nói như vậy."

"Không quen biết."

Tiểu trợ lý: "....."

Đầu bên kia nghe được rành mạch.

Bạc Ngạt: "....."

Con trai nhà họ Thương đều là chó sao??

Bạc Ngạt không thể kiềm chế nổi nữa --

"Thương Kiều! Tôi mặc kệ việc nhà họ Thương các người sắp xuất hiện một tên biến thái!"

Lần này thời gian bên kia trầm mặc dài khác thường.

Sau một lúc lâu, người giữ điện thoại thay đổi, giọng nam trầm thấp từ tính thông qua microphone.

"Bạc Ngật?"

"....."

Cho dù giọng nói này đã được phong làm "Giọng thấp gọi cảm nhất giới giải trí" suốt mấy năm liên tục, đi ra ngoài cũng có thể tùy tiện nghe thấy người qua đường thét chói tai, nhưng khi nghe thấy đối phương dùng miệng lưỡi nói ra ba chữ "Anh là ai", Bạc Ngật vẫn muốn sáng khoái cúp máy ngay lập tức.

Bạc Ngật hít sâu một hơi, mặc niệm ba lần "Ông đây là người có tu dưỡng đệ nhất thiên hạ", mới bình tĩnh lại được.

"..... Là tôi."

"Ừ."

Xác nhận được thân phận xong, thanh âm bên kia trở nên rời rạc, ngữ khí chây lười.

"Ai biến thái, Thương Nhân?"

"....."

Trầm mặc ba giây, Bạc Ngật dậm chân tại chỗ -- "Vợ của tôi đáng yêu như thế! Sao cô ấy có thể biến thái chứ!"

Đối diện ngừng một chút.

Sau đó giọng nói bình tĩnh vang lên:

"Vợ của cậu, Thương Nhân, đáng yêu, ba chuyện này không liên quan với nhau."

Bạc Ngật: "....."

Anh ta thật sự không rõ Thương Kiều rốt cuộc là bằng cách nào để dùng miệng lưỡi lãnh cảm như thế này làm anh ta cảm nhận được cảm xúc bị ghét bỏ mãnh liệt.

Bạc Ngật vô lực vuốt mặt.

"Tóm lại, chờ khi anh có thời gian, nhớ để ý con trai út của Thương gia các người hơn đi..... Tôi có cảm giác cậu ta đang thử đi làm biến thái đấy."

"?"

Thương Kiều, "Nó làm gì?"

"Cậu ta còn chưa làm." Bạc Ngật mặt không biểu cảm, "Nhưng tôi cảm thấy cậu ta đang định thực hiện vài hành vi cấm thú trái pháp luật."

Thương Kiều: "."

"Dù sao anh cũng phải để ý đấy." Bạc Ngật lẩm bẩm nói, "Nếu không cậu ta mà đi lên con đường phạm tội, vợ và ba vợ của tôi có thể sẽ đánh gãy chân tôi....."

"Sau đó."

"Sau đó gì?" Bạc Ngật mở cửa xe, cúi người chui vào, "Không có sau đó."

"....."

Đối diện là một đợt yên tĩnh, có vẻ điện thoại đã bị đưa về cho trợ lý.

Giọng nói chần chừ của vị trợ lý truyền vào --

"Ông chủ, cuộc gọi vẫn..... Chưa kết thúc."

"Ừm."

Âm thanh gọi cảm xen lẫn lãnh đạm hoàn mỹ vang lên:

"Cúp đi, kéo vào danh sách đen."

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật: "???"

Hon mười giây sau, tại ghế sau trong chiếc xe dài vọng ra tiếng rít gào --

"Gỡ xuống hết tất cả các biển quảng cáo ở cửa hàng chi nhánh và tổng bộ có chữ ký của Thương Kiều cho tôi! Gỡ hết!!"

"....."

*

Khi Thương Ngạn quay về phòng đặt, trong mắt anh lộ ra điểm ứ đọng.

Có học sinh đứng lúc đến cạnh cửa vốn định chào hỏi, nhìn vào thần sắc trong mắt anh, cánh tay nâng lên không khỏi khựng lại ngay giữa không trung, lời nói đến bên miệng bị nghẹn về.

Thương Ngạn không thêm để ý.

Anh đứng lại bên cạnh cửa, như suy tư điều gì mà nhìn vị trí của mình.

Nhưng ngoài dự đoán --

Bên cạnh chỗ của anh, bóng dáng bé nhỏ của cô gái trên ghế cao đang khom người nằm trên quầy bar.

Thương Ngạn nhíu mày.

Anh lập tức đi qua đó.

Đến trước mặt cô, Thương Ngạn dừng lại và cau mày nhìn cô gái đang nằm trên mặt bàn từ trên xuống dưới, ngay sau đó nhìn qua Ngô Hoàng Bác bên này.

"..... Sao lại thế này?"

Ngô Hoàng Bác xấu hổ áy náy mở miệng.

"Lúc này bọn họ vừa mang rượu trái cây mới lên, ly của Tiểu Tô vốn không được rót rượu, nhưng màu sắc rất giống nhau, còn đặt cạnh nhau, tôi không để ý lắm, hình như cậu ấy đưa ly của mình qua rồi lấy ly dành cho tôi....."

"....."

Lời còn lại không cần Ngô Hoàng Bác giải thích, Thương Ngạn cũng đoán được.

Mắt anh càng thêm tối tăm.

Ngô Hoàng Bác bị nhìn như vậy càng cảm thấy tội lỗi, cúi đầu xuống, "Thật sự rất xin lỗi Ngạn ca, đúng là tôi không chú ý..... Hon nữa có vẻ Tiểu Tô không thể chạm vào một tí rượu, uống xong thì gương mặt nhỏ đã trắng càng thêm trắng, vừa này đã đỡ hơn rất nhiều, sau đó thoát nhìn thì say rồi."

Thương Ngạn hạ mắt nhìn Tô Mặc Mặc.

Quả nhiên, trong quá trình bọn họ nói chuyện, cô gái chỉ hơi nghiêng mặt đề lên cánh tay trên bàn của mình, không có phản ứng.

Lông mi tinh mịn khẽ run lên trong lúc ngủ, gương mặt trắng nõn ửng hồng.

Yên tĩnh xinh đẹp, như một búp bê sứ đang yên giấc.

"....."

Thương Ngạn chống một tay lên cạnh quầy bar, áp nửa người xuống trước mặt cô gái.

"Nhóc con."

"....." Tô Mặc Mặc không mở mắt, chỉ chep miệng một cái, cánh môi khô khốc bị thấm ướt, tựa như cánh hoa sau cơn mưa được bồi lên ánh nước nhàn nhạt.

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn càng trầm.

Không chờ anh nói gì, đèn trong phòng đột nhiên tối hết đi.

--

Không giống với lúc sáng lúc tối như này, lúc này đèn trong phòng tối đến mức khó có thể nhìn thấy đồ vật.

Còn lại bóng đèn LED nhỏ ở đường viền sân khấu cạnh quầy bar là đang sáng.

Thương Ngạn nhíu mày, "Lại bày trò quỷ gì nữa thế?"

Ngô Hoàng Bác giải thích: "Lúc này Ngạn ca không có ở đây, tôi nghe bọn họ nói bữa tiệc lần này của Thư Vi hình như còn mời mấy minh tinh và dàn nhạc nhỏ đến đây mua vui..... Chắc là bây giờ bắt đầu biểu diễn rồi."

Thương Ngạn nghe vậy, trong bóng tối, ánh đường càng ngày càng nhíu chặt.

Anh nhìn chăm chăm nhóc con đang say ngủ, vờn tay cời áo khoác trên người ra.

Thương Ngạn đứng khá gần sân khấu, Ngô Hoàng Bác có thể nương theo ánh đèn trên đó nhìn thấy hành động của anh, không khỏi sùng sốt:

"Ngạn ca, cậu.....?"

Thương Ngạn không đáp, dùng hành động thực tế trả lời Ngô Hoàng Bác --

Anh duỗi tay nâng Tô Mặc Mặc đang ngủ lên, lấy áo khoác bao đầu cô lại.

Làm xong, Thương Ngạn mới giải thích, "Nhóc con không thể nghe tiếng ồn."

Trong lúc nói, Thương Ngạn đi đến giữa hai cái ghế cao, đỡ lấy cô gái đang ngủ, che chở để cô thoải mái tựa vào lòng mình.

Trong giấc mơ của Tô Mặc Mặc đang say rượu cũng thật trùng hợp, cảm thấy mình được chuyển đến một cái "mặt bàn" khác không cứng như cái cũ, cô mềm mại hừ một tiếng, cọ cọ đầu, cuối cùng cũng tìm được vị trí thoải mái nhất, lặng lẽ nằm trên đó.

Thương Ngạn đứng yên không động đậy.

Ngô Hoàng Bác bên này trợn mắt há mồm.

Một hồi lâu sau, Ngô Hoàng Bác mới miễn cưỡng tìm lại giọng nói của mình: "Khụ..... Ngạn ca, nếu sớm biết làm học trò của cậu sẽ có phúc lợi này, à không phải, là đãi ngộ này..... Đoán là nữ sinh toàn trường đã sớm phát điên hành lễ với máy tính."

"....."

Thương Ngạn biếng nhác nhìn cậu ta, lười trả lời.

Quả nhiên trên sân khấu có ca sĩ đang hát, may mà âm nhạc không quá mạnh mà êm ái chậm chậm.

Thương Ngạn cũng tạm thời từ bỏ ý định ôm nhóc con ra ngoài.

Anh bất động, an tĩnh làm gốc cây cho "koala" ôm ngủ.

Nhớ lại khi cô chập lười lúc này, còn tưởng tượng ra hình ảnh bé gấu cắn lá trên cây, khoe môi Thương Ngạn không khỏi nhếch lên.

.....

Buổi ca hát này kéo dài chừng hai mươi phút.

Hòa theo tiết tấu âm nhạc càng lúc càng nhanh, hứng thú của đám học sinh cấp ba cũng bị kéo lên.

Đến khi những ca sĩ nhỏ đó hòa thuận vui vẻ chào bế mạc, tiếng vỗ tay trên hàng ghế vang lên, cô gái dựa trong ngực Thương Ngạn cũng giật mình, mở mắt.

.....

Bóng tối quen thuộc.

Còn có hơi thở bạc hà như trước kia.

Hình như là.....

Một lần lạ, hai lần quen.

- -

Tô Mạc Mạc chậm chạp giờ tay, lay lay áo khoác trên đầu mình xuống.

Cô ngẩng mặt, đối diện với con người đen như mực vọng xuống.

Dưới ánh đèn tối tăm, phảng phất trong đôi mắt ấy có ánh sáng rạng rỡ như ngôi sao nào đó vụt qua.

Nhớ đến lần mình bị áo khoác che kín mít kia, Tô Mạc Mạc trầm mặc, thật cẩn thận hỏi:

"Em..... Bị hắt nước trái cây sao....."

Thương Ngạn ngăn ra.

Anh tức khắc mỉm cười, "Nhóc con, em uống một ly rượu trái cây nồng độ còn chưa đến 3%, say rượu ngủ một giấc, còn thuận tiện nằm mộng luôn sao?"

Tô Mạc Mạc mím môi, nhẹ nhàng thở ra.

..... Xem ra là không có.

Cô hơi thẳng người, đảo mắt qua nửa vòng, cuối cùng dừng trên sân khấu.

Ngừng hai giây, cô tò mò hỏi: "Thư Vi muốn khiếu vũ sao?"

"....."

Thương Ngạn nghiêng người nhìn qua.

Trên sân khấu, không biết Thư Vi đi lên đó từ khi nào.

Quần áo trên người cũng được đổi thành một bộ váy đuôi cá dài. Nửa người trên có một tầng sa nửa trong suốt che đi ngực và eo, thiết kế phập phồng quyến rũ, từ đùi phải được chẻ ra, mớ hồ để lộ chân dài tuyết trắng.

Mọi người dưới hàng ghế hô nhỏ bình luận, thần sắc Thư Vi phức tạp, có kiểu ngạo, có bất mãn ai oán nhìn Thương Ngạn bên đây.

Khi nhìn thấy Thương Ngạn dời mắt đến, cô ta cong môi đỏ, giờ tay nhẹ búng một cái.

Âm nhạc vang lên.

"Ái chà má ơi, đúng là Something!"

Ngô Hoàng Bác hô nhỏ một tiếng.

Thương Ngạn hơi nhướng mày giương mắt qua.

Tô Mạc Mạc cạnh anh cũng tò mò hỏi: "Something..... là cái gì?"

"Cái này mà cậu cũng không biết?" Ngô Hoàng Bác kinh ngạc hỏi, ngay sau đó hớn hờ giải thích, "Đó là đoạn vũ đạo của một nhóm nữ cực nổi tiếng ở Hàn Quốc, vừa này nhìn cách trang điểm ăn mặc của Thư Vi, tôi đã thấy có chút giống, quả nhiên là vậy!..... Chị ta cũng dám chọn cái này!"

Tô Mạc Mạc nghe vậy càng tò mò, "Điệu nhảy này có gì vậy?"

Ngô Hoàng Bác vỗ đùi, "Điệu nhảy này vô cùng nóng bỏng vô cùng cay mắt! Đặc biệt là đoạn đầu, aizz đúng đúng chính là đoạn bây giờ này, học theo mèo, quả thật máu mũi cũng không kiềm --"

Ngô Hoàng Bác còn đang nói, Thương Ngạn duỗi tay che đi hai tai của cô gái.

Vốn đang vừa nghe Ngô Hoàng Bác thuyết minh, vừa tập trung tinh thần xem biểu diễn trên sân khấu --

Tô Mạc Mạc: ".....?"

Thương Ngạn rũ mắt, cười như không cười liếc Ngô Hoàng Bác, ánh mắt lạnh căm căm.

"Đừng nghe cậu ta nói nhảm, thiếu nhi không nên nghe."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Điệu nhảy tiến hành được hơn nửa, trên hàng ghế đều là tiếng hô được đề thấp.

Nếu không phải nhớ Thương Ngạn còn đang ở đây thì mấy nam sinh đã sớm huyết sát với người trên sân khấu.

Nhìn Thư Vi trên sân khấu đang lắc eo sờ chân vuốt tóc mà ánh mắt từ đầu tới đuôi vẫn luôn nhìn mình chăm chăm, Thương Ngạn cười nhạt, rũ mắt.

Con người đen nhánh xẹt qua tia đen tối.

"....."

Giây lát sau, hắn nhìn sang bên cạnh.

Cô gái còn tập trung nhìn hơn anh nhiều.

Nhớ đến một màn vừa xẹt qua trong đầu, nam sinh nhẹ híp mắt.

"..... Nhớ con."

"--?"

Tô Mạc Mạc nghe thấy có tiếng gọi mình thì quay mặt qua.

Cô nghe thấy Thương Ngạn khàn giọng nói: "Em cũng có một cái váy đỏ đúng không?"

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, lập tức suy nghĩ cẩn thận, Thương Ngạn đang nói đến lần gặp mặt ngẫu nhiên của bọn họ ở nhà hàng, cô đã mặc bộ váy lễ phục nhỏ màu đỏ kia.

Tô Mạc Mạc thành thật gật đầu.

Ngô Hoàng Bác cũng nghe được, cười hi hi vui đùa, "Ngạn ca, cậu đừng nói là muốn Tiểu Tô nhảy cái này chứ? Cậu ấy không được đâu, Tiểu Tô của chúng ta là tiên nữ, không chơi được mấy thứ này."

Tô Mạc Mạc nghe thấy tiếng Thương Ngạn cười khê.

Khàn khàn trầm thấp.

"Em mà mặc như thế nhảy, sẽ trục xuất sư môn*."

*(Trục xuất sư môn: Đuổi khỏi trường)

Ngô Hoàng Bác ghen hòng.

Thương Ngạn hơi cúi người, tiến đến trước mặt cô gái.

Đôi mắt đen như mực.

"Trục xuất sư môn là hậu quả gì, biết không?"

Tô Mạc Mạc chần chờ lắc đầu.

Người nọ cong môi.

"Đánh gãy chân."

Tô Mạc Mạc: "....."

Đèn trong phòng đột nhiên sáng ngời.

Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, thì ra điệu nhảy đã kết thúc.

Mấy học sinh đang vỗ tay hoan hô, Tô Mạc Mạc theo bản năng nhìn lên sân khấu.

Thư Vi mặc bộ váy dài màu đỏ, ngực hơi phập phồng, sắc mặt gần như xanh mét trừng mắt nhìn cô.

Không cần nói cũng biết trong mắt tràn đầy uy hiếp.

Tô Mạc Mạc im lặng.

Cô vô tội.

Cô chưa làm gì hết, còn rất nỗ lực cổ vũ xem nhảy.....

Được điệu nhảy này làm nóng lên, trong phòng chơi càng lúc càng hăng.

Mấy người của tổ máy tính cũng chuyển đến xô pha.

Ca hát, trò chơi, thi uống rượu.....

Mọi người làm không biết mệt.

Duy nhất là nhân vật chính của bữa tiệc, từ khi xuống sân khấu, Thư Vi vẫn giữ vững nét mặt.

Nhưng khi có người đến kính rượu, cô ta đều không từ chối uống hết.

Cặp mắt cô ta trước sau nhìn thẳng vào một người.

Sau khi uống hết từng ly một, Thư Vi dùng sức đặt ly rượu trong tay xuống mặt bàn cẩm thạch.

Một tiếng "keng" vang lên, chặn đi hết tất cả tiếng động trong phòng.

Mọi người đơ mặt kinh ngạc nhìn Thư Vi.

Cô ta bỗng nhiên đứng dậy, đi đến một góc trong xô pha rồi dừng lại.

Mọi người nhìn theo cô ta.

--

Dưới ánh đèn mềm mại, trên xô pha, cô gái dựa vào trong góc, trên người đắp một cái áo khoác lớn hơn người mình, im lặng say giấc.

Bên cạnh cô, nam sinh nghiêng người hơi rũ mắt, không chút để ý thưởng thức ly rượu trong tay, ánh mắt trước sau như có như không đặt lên người cô.

Thư Vi nắm chặt bàn tay thành quyền.

"Thương Ngan --"

Trong sự yên lặng của căn phòng, thanh âm Thư Vi phá lệ rõ ràng.

Thương Ngan hồi thần từ trong suy nghĩ của mình, giương mắt lên.

Trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười như có như không, mỏng manh đến mức làm trái tim Thư Vi băng giá.

Cô ta cắn chặt răng, nương theo chỗ rượu đã uống khi nãy, nói ra từng câu từng chữ --

"Cậu nghĩ cho kỹ, rốt cuộc có còn muốn cùng tôi ở bên nhau hay không!"

".....!"

Xung quanh vốn đã an tĩnh, lời này vừa dứt, tức khắc càng thêm tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về Thương Ngan.

Ngoại trừ những người thân thiết với Thương Ngan, tất cả những học sinh khác đều cho rằng đáp án là đương nhiên.

--

Thư Vi diện mạo xinh đẹp, dáng người tuyệt vời, gia cảnh còn tốt như thế, quả thật bọn họ không tìm thấy lý do từ chối.

Nhưng trong sự im lặng, dưới ánh mắt của bọn họ, Thương Ngan chau mày.

Anh nhìn thoáng qua cô gái đang ngủ bên cạnh, sau đó mới ngước mắt.

Ngữ khí lạnh lẽo bất ngờ --

"Đừng đánh thức em ấy."

"....."

Nụ cười trên mặt đám học sinh cứng đờ.

Thư Vi trong nháy mắt đỏ hốc mắt.

- - cậu nghĩ cho kĩ, rốt cuộc có còn muốn cùng tôi ở bên nhau hay không!

- - đừng đánh thức em ấy.

.....

Đối với cô ta, không có phương thức từ chối nào gây tổn thương hơn cách này.

"Thương Ngan, cậu đừng hối hận!"

Thư Vi cắn răng cả giận nói.

Thương Ngan bình tĩnh đăm đăm nhìn cô ta.

Bị ánh mắt này chọc giận hoàn toàn, Thư Vi xoay đầu qua một nam sinh cùng lớp cô ta --

"Tân Hạo Thanh, có phải cậu thích thôi không!"

Nam sinh kia ngẩn ngơ.

"Nói!"

"Đúng..... Tôi thích cậu--"

Cậu ta chưa nói hết, Thư Vi đã trực tiếp vòng tay qua cổ cậu ta và hôn lên.

Cả căn phòng tức khắc như bấm vào nút tắt tiếng.

Cả bọn tròn mắt há mồm.

Vài giây sau, rốt cuộc có người không kìm nén được huyết sáo, tiếng kinh hô sôi nổi vang lên.

Tô Mạc Mạc bị tiếng ồn này đánh thức.

Cô còn chưa tỉnh hẳn, lấy tay xoa xoa đôi mắt, ngồi thẳng dậy.

Tiếng ầm ĩ truyền vào tai cô --

"Mẹ nó Thư Vi điên rồi hả??"

"Mẹ nó, cậu ấy là muốn làm khó Ngan ca!"

"Má....."

"-- Ngan ca! Ai sợ ai chứ, cậu đi tìm cô gái nào đó hôn đi!"

Lời đề nghị vừa nói ra, lập tức có hơn phân nửa nhân số hưởng ứng theo.

Ánh mắt của bọn họ đều hội tụ lên cô gái vừa tỉnh ngủ.

Trong mắt Tô Mạc Mạc còn đầy sương mù mê mang, ý thức cũng chưa thanh tỉnh, hoàn toàn không biết đầu đuôi câu chuyện.

Bất ngờ nhận lấy cái nhìn từ mọi người, cô xoay đầu theo bản năng, nhìn nam sinh bên cạnh mình.

"Su..... Phụ?"

"Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái!"

Có người bắt đầu ồn ào.

"....."

Thương Ngan rũ mắt nhìn cô gái trước mặt.

Con người tối đen như mực.

Tiếng vang bên tai càng thêm mãnh liệt.

Mà cô gái vô hại lại không chút phòng vệ nhìn anh.

Hầu kết nam sinh lẫn lộn.

Còn chưa nghe được đáp án, Tô Mặc Mặc chớp mắt nhìn giữa phòng.

Hai bóng dáng đang ôm nhau, có vẻ.....

Thương Ngạn bỗng dừng có hành động.

Anh cúi người về phía trước.

--

Ngón tay thon dài phủ lên đôi mắt cô gái.

Giọng nói rề rề.

Cười bất đắc dĩ.

"..... Đừng dạy hư nhóc con."

*** (Thương Kiều là nam chính trong truyện "Hôn chi" cùng tác giả, nữ chính là Tô Hà, truyện đang được một nhà khác edit, mọi người có thể tìm đọc)*

Hết chương 23

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: "Em thích không?"

Tô Mặc Mặc bị Thương Ngạn che mắt dẫn khỏi phòng.

Bước ra khỏi cánh cửa, bóng tối trước mắt cô mới được rút đi -- Thương Ngạn thả tay ra và xoay người.

Anh hạ mắt nhìn cô gái trước mặt, Tô Mặc Mặc cũng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, khó hiểu nhìn anh.

Ánh mắt mông lung.

Sau một lúc lâu, Thương Ngạn cười khẽ.

"Biết chuyện gì vừa xảy ra không?"

"....."

Lúc này ý thức của Tô Mặc Mặc đã thức tỉnh từ cơn mê ban nãy, cô hồi tưởng lại, sau đó chần chờ quan sát Thương Ngạn --

"Có phải Thư Vi hôn nam sinh khác không?"

Thương Ngạn nhìn cô, ánh mắt có chút ngoài ý muốn.

--

Anh cho rằng dù cô có thấy được thì cũng sẽ nói một cách xấu hổ.

Nhưng đối diện với đôi mắt trong suốt sạch sẽ của Tô Mặc Mặc vài giây, Thương Ngạn không khỏi mỉm cười.

Anh dò mắt.

..... Là anh cho rằng như vậy.

Anh nghĩ rằng "một tờ giấy trắng" sẽ phải xấu hổ mở miệng, nhưng sự thật là, nguyên nhân chính là vì chưa từng bị tô lên màu sắc gì, cô sẽ không hiểu được, cũng sẽ không liên tưởng, "hôn môi" có khả năng là biểu tượng của tầng dục vọng được chôn sâu dưới đáy.

Thương Ngạn còn chưa kịp đáp, cô gái đã nhỏ giọng dịu dàng an ủi anh --

"Sư phụ, thầy đừng quá khổ sở."

"....."

Thương Ngạn đứng hình.

Vài giây sau, anh cong khóe môi, như cười như không xoay về.

Ấn đường cô gái rồi rấm, đôi mắt xinh đẹp hơi rũ xuống, dường như còn đang tự hỏi phải lựa chọn từ ngữ như thế nào --

"Chắc hẳn Thư Vi thích sư phụ..... Hôn nam sinh khác, ừm, có thể là do uống rượu."

Cảm thấy mình đã bị được một lý do hoàn mỹ, Tô Mặc Mặc sáng mắt lên.

Cô ngẩng đầu, "Uống rượu thật say, giống như trong sách nói, sẽ không khống chế được bản thân. Lúc này..... Lúc này em uống xong cũng có cảm giác này."

Thương Ngạn vốn dĩ đang rất hứng thú nghe cô nói.

Đến đây, ánh mắt anh lại trầm xuống.

Ý cười dưới đáy mắt không thay đổi, Thương Ngạn nhướn mày.

"Cảm giác gì? Em uống rượu xong..... Cũng sẽ muốn hôn nam sinh khác?"

Tô Mặc Mặc do dự.

Trong khi cô còn rối rắm nó nên làm theo lý do mình vừa tìm ra thì nghe thấy giọng nam vọng xuống, ngữ điệu trầm khàn xen lẫn uy hiếp:

"Dám làm như vậy, đánh gãy chân."

Tô Mặc Mặc: "....."

Ồ.

Lại tới nữa.

Hai người đang đứng riêng ngoài đây, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra.

Đám Ngô Hoàng Bác sắc mặt khó coi bước ra, cách Thương Ngạn một khoảng mới chậm lại.

Ngô Hoàng Bác cảm đầu không nhìn nổi, "Có phải Thư Vi có tật xấu gì không, hôm nay chị ta làm cái quái gì vậy?"

"Đúng là rất độc."

"Ngày mai đến trường, không biết việc này sẽ bị truyền thành dạng gì đâu."

"....."

Hai nam sinh khác trong tổ phụ họa theo, ngay cả Loan Văn Trạch trước giờ tương đối trầm mặc cũng ánh mắt bất thiện gật đầu.

Ngô Hoàng Bác chậm rãi tiến lên, cẩn thận quan sát biểu cảm của Thương Ngạn.

Thấy ánh mắt Thương Ngạn hơi trầm xuống, Ngô Hoàng Bác tưởng Thương Ngạn vì chuyện trong phòng mà nổi giận. Cậu ta ra hiệu cho ban an sinh còn lại, sau đó mới trấn an --

"Ngạn ca, cậu đừng tức giận, vì một đứa con gái như vậy không đáng đâu."

Thương Ngạn lười nhác nâng mắt.

"..... Vì ai?"

Ngô Hoàng Bác sững sốt, qua hai giây mới phản ứng: "Thư, Thư Vi chứ ai."

Thương Ngạn cười nhạt, con ngươi đen nhánh xẹt qua tia khinh miệt.

"Cậu ta có hôn mỗi người một lần tôi cũng không quan tâm."

Ngô Hoàng Bác: ".....?"

Ngô Hoàng Bác: "Vậy tại sao Ngạn ca thoát nhìn..... Có chút tức giận?"

"....."

Thương Ngạn không đáp.

Anh híp mắt nhìn cô gái trước mắt.

Tô Mạc Mạc bị anh nhìn chăm chăm như thế thì cứng người.

Ngơ ra vài giây, cô chậm chạp lùi một bước.

Trông theo ánh mắt Thương Ngạn, Ngô Hoàng Bác càng khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Tô, cậu có cảm thấy sự phụ của cậu tức giận không?"

Tô Mạc Mạc tránh đi tầm mắt của Thương Ngạn, gạt đầu.

Trên khuôn mặt diễm lệ là biểu cảm nghiêm túc.

"Tức giận, thầy ấy còn nói muốn đánh gãy chân tôi."

Thành viên tổ máy tính: ".....???"

Lấy Ngô Hoàng Bác làm đầu, mọi người tròn tròn mắt, đánh bạo phản kháng --

"Cha..... Cha Ngạn, cậu không thể vì chuyện này giận chó đánh mèo lên Tiểu Tô đâu! Tiểu Tô vô tội, cậu ấy chưa làm gì hết!"

Tô Mạc Mạc đứng đằng sau Ngô Hoàng Bác, nghe vậy gạt đầu.

Thương Ngạn nheo mắt.

Nhìn chăm chăm cô gái hai giây, anh cười nhạo ra tiếng.

- -

Ở tổ máy tính, thậm chí bao gồm toàn bộ Tam trung không ai dám chống đối anh, xem ra từ khi nhóc con xuất hiện, không bao lâu nữa tất cả đều sẽ thay đổi.

Thương Ngạn rũ mắt.

"Nhóc con, em đến đây."

Thần thái cười như không cười của nam sinh làm Ngô Hoàng Bác dựng lông trong lòng.

Ngô Hoàng Bác há mồm định nói gì đó.

Thương Ngạn nhìn lướt qua.

Ý cười nơi khóe môi cũng lạnh xuống.

"Tôi không nỡ đánh gãy chân nhóc con, nhưng cậu thì chưa chắc."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác thất bại lui về, Tô Mạc Mạc đành phải ngoan ngoãn trở về bên cạnh Thương Ngạn.

Thương Ngạn rũ mắt, cảm xúc trong không ngừng chìm nổi dưng trên cô gái.

Một hồi lâu sau, anh chống đầu gối lên hàm trên cười khan --

"Nhóc con, em chỉ biết lúc này mới xảy ra chuyện gì."

Nhưng em không biết.

Lúc này thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện gì.

Thương Ngạn vừa nghĩ vừa sờ đỉnh đầu cô.

Anh xoa người dẫn đầu đi xuống lầu.

"....."

Tô Mạc Mạc bị sờ đến ngẩn ra, khó hiểu nhìn theo bóng dáng thon dài của chàng trai.

Ánh mắt cuối cùng của sư phụ dành cho cô.....

Vì sao lại giống như rất có thâm ý vậy.

*

Dưới "dâm uy" của Thương Ngạn, toàn bộ Tổ Huấn Luyện bị bắt kết thúc cuối tuần sớm.

--

Rời khỏi hội sở, đám người bắt taxi đi thẳng đến Tam trung.

Bọn họ thông qua phòng bảo vệ của trường thuận lợi đi thẳng vào sân trường từ cửa chính.

Hiển nhiên bảo vệ trường đã quen với việc mấy nam sinh của Tổ Huấn Luyện ra vào trường trong ngày nghỉ. Nhưng khi thấy Tô Mạc Mạc trong đó, bảo vệ gác cổng còn kì quái một lát: "Đây là em gái nhà ai đây?"

Thương Ngạn mỉm cười, Tô Mạc Mạc cứng họng, đám người còn lại bất đắc dĩ.

Cuối cùng vẫn là Ngô Hoàng Bác giải thích: "Chú, đây là thành viên mới của tổ chúng con, tương lai còn nhờ vả chú đấy!"

"Ái chà," Ông chú kinh ngạc cảm thán quan sát sơ cô gái, trong lòng một lần nữa cảm thán Chúa sáng thế quả thật rất ưu ái với gương mặt này, "Vậy thật đúng là khó lường. Cô bé, cố lên đó."

Tô Mạc Mạc hiếm khi tiếp xúc cùng người lạ, cũng hiếm khi cảm thụ được thiện ý từ bọn họ.

Lúc này chú bảo vệ cổ vũ khiến cô ngẩn ra, đứng đó ngây người hai giây mới chậm rãi gật đầu.

Cảm xúc ngượng ngùng lan ra rất nhanh, từ vành tai đến cổ trắng nõn cũng ửng hồng.

Thương Ngạn thoáng nhìn, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Anh làm như không chút để ý bước lên, duỗi tay đặt lên vai cô gái.

"Học trò của tôi" Thương Ngạn cười với chú bảo vệ, "Sau này nhờ ngài chiếu cố."

Gió tháng chín nhẹ thổi, kèm theo một chút oi bức cuối hè, thanh âm nam sinh mát lạnh sạch sẽ xen lẫn chút khăn khăn quyến rũ, hơi thở tràn đầy phóng túng của thanh xuân tươi đẹp.

Từng câu từng chữ đều khiến Tô Mạc Mạc hoảng loạn trong lòng.

.....

Cả đoạn đường tiếp theo đều ngơ ngẩn mà đi, Tô Mạc Mạc cũng không biết mình đã quay về tòa lầu kỹ thuật như thế nào.

Tô Mạc Mạc vừa chuyển vào lớp từ tuần trước, cả tuần vẫn chưa đến Tổ Huấn Luyện. Còn đám người Thương Ngạn đi đến tỉnh bên cạnh tham gia thi đấu, cũng không đến văn phòng của tổ.

Bước qua cửa, khung cảnh quen thuộc trước mắt, bàn ghế đều là đáng về trước khi rời đi.

Tô Mạc Mạc giật mình đứng ngoài cửa.

--

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô sinh ra lòng trung thành "cửu biệt trùng phùng" với một chỗ nào đó.

..... Giống như "nhà" mà cô đã tưởng tượng.

Trong trí nhớ, không cần biết đó là Tô gia mà cô thật sự từng sống qua hay chỉ là ảo giác, viện điều dưỡng, hoặc Văn gia.....

Bất kì nơi nào cũng không phải là "nhà" của cô.

Chưa từng có nơi nào để cô có cảm giác "nhà".

Nơi này là lần đầu tiên.

Ánh mắt cô hoảng hốt, trong nháy mắt, cảm xúc trong lòng phức tạp không thể tả.

Không rõ là vui vẻ hay khổ sở nhiều hơn, những xúc cảm ấy nặng trĩu, đè nặng lên mi mắt của cô.

Đám Ngô Hoàng Bác ở tại gian phòng ngoài.

"Á, hai thùng này còn chưa khai ra này."

Ngô Hoàng Bác vừa bị uy hiếp "gậy chân" không lâu, lúc này có vẻ vô cùng chân chó --

"Cha Ngạn, tôi giúp cậu và Tiểu Tô mở ra nha."

Căn phòng an tĩnh vài giây mới vang lên một tiếng "Ừ" cực khẽ.

Tô Mạc Mạc cũng lấy lại tinh thần, đi vào trong.

Cô chỉ vào hai cái thùng lớn kia, "Đó là gì vậy?"

Loan Văn Trạch ở bên cạnh giải thích, "Tuần trước Ngạn ca..... Ừm, ghế dựa hỏng rồi, cậu ấy kêu người đem đến hai cái mới."

Tô Mạc Mạc nhớ đến lời Ngô Hoàng Bác vừa nói, tò mò hỏi: "Có một cái là của tôi sao?"

Loan Văn Trạch đang định đáp thì nghe thấy tiếng cười đột ngột của Ngô Hoàng Bác trong khi mở thùng trong đó

--

"Ha ha ha mẹ nó có độc..... Đây là màu gì thế!"

"....."

Tô Mạc Mạc hoàn toàn không kìm nén được.

Cô đi đến hai cái thùng, mở nắp ra nhìn vào --

Hai cái ghế dựa hình dạng và thiết kế hoàn toàn tương tự nhau.

Thoạt nhìn bao bên ngoài ghế dựa là da thật cực kì thoải mái mềm mại.

Duy nhất đó là màu sắc của chúng.....

Rất rất có.....

Cảm giác thiếu nữ.

Một cái hồng pastel, một cái xanh dương pastel.

Tô Mạc Mạc: "....."

Bị tiếng cười từ bên trong hấp dẫn, Thương Ngạn lười biếng nhấc chân dài đi đến.

Anh cúi đầu, nhìn chằm chằm hai thứ đó hai giây.

Sau đó nam sinh nheo mắt.

Anh đi đến điện thoại bàn, cầm ống nghe bấm một dãy số.

Vài giây sau, bên kia bắt máy.

"..... Cái ghế có màu quái quỷ gì thế."

Đôi diện sừng sốt, Bạc Ngạt cười rộ lên, "Ài, giờ cậu mới mở ra xem sao, hèn gì chưa có phản ứng gì, uống công tôi chờ mong lâu như này."

Thương Ngan, "Số điện thoại của Thương Nhan là bao nhiêu."

Bạc Ngạt ngưng cười.

"Tôi sai rồi tổ tông ơi -- nhưng cậu cũng không thể trách tôi, là cậu nói một đôi! Đây là cặp ghế tình nhân duy nhất ở chỗ tôi nên mới đem qua cho cậu đó."

"....."

Thương Ngan khựng lại.

Một lát sau, anh nghiêng người, nhìn một góc ghế dựa lộ ra trong thùng.

Màu sắc đúng là rất xứng đôi.

..... Ghế tình nhân sao?

Một vài tâm tư đen tối lướt qua trong lòng Thương Ngan, anh trầm mặc vài giây, giương mắt hỏi:

"Nhóc con, em thích không?"

"Hả --?"

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Thương Ngan, chân chờ trong giây lát, cô gật đầu trả lời.

"Thích."

"....."

Thương Ngan cong môi.

Hai màu sắc mang tính chất cực kì Taobao* đó, tức khắc thuận mắt hơn rất nhiều.

*(Taobao là trang web mua hàng online lớn của Trung Quốc, tương tự eBay, Amazon,...)

Bên kia điện thoại, Bạc Ngạt còn đang thấp giọng cười: "Vây cậu muốn đổi thành cái gì, cậu nói đi, tôi gọi người đi --"

"Không cần."

"..... Hả?"

"Màu sắc không tồi, tôi rất thích."

Bạc Ngạt: "....."

Bạc Ngạt: "???"

Bạc Ngạt: "Thương Ngan, cậu rất biến thái đó có biết không!!"

Thương Ngan cười nhạt.

"Tôi vui."

Anh chuẩn bị tắt máy.

"Này này đừng cúp!" Bạc Ngạt vội vàng kêu.

Thương Ngan: "?"

"Chị của cậu mua cho cậu một cái điện thoại, kêu tôi đem qua cho cậu, chừng nào thì được?"

"....."

Ý cười trên mặt Thương Ngạn không đổi, cảm xúc dưới đáy mắt lại lạnh đi vài phần.

Anh trầm mặc trong giây lát, môi mỏng khẽ nhúc nhích.

"Không cần."

Bạc Ngật cười nhạo, "Cậu cũng không thể..... Không để bọn họ có cách liên hệ chứ....."

"Liên hệ không được?"

Thương Ngạn cười nhạo, "Bây giờ tôi đang dùng sóng điện nã trò chuyện với cậu sao."

"Điện thoại bàn không thuận tiện....."

"Điện thoại di động thuận tiện," Thương Ngạn lạnh mắt, "Thuận tiện cho bọn họ một ngày 24 giờ biết vị trí của tôi?"

"....."

Bạc Ngật cứng họng.

Câu cãi lại không thể nào thốt ra -- cả anh ta và Thương Ngạn đều rất rõ, đúng là Thương gia có ý này.

Trầm mặc kéo dài vài giây, Bạc Ngật cắn hận nói, "Được rồi, cậu đừng có mà -- để tôi nhìn xem cậu thể thể mãi mãi không cần điện thoại không."

Thương Ngạn thấp giọng hừ cười, cực kì khinh miệt.

Cúp điện thoại, Thương Ngạn xoay người.

Ngô Hoàng Bác còn đang đại ra: "Cha Ngạn, cậu thật sự muốn dùng..... Ghế này sao?"

Thương Ngạn nhấc mí mắt, sắc mặt bình tĩnh.

"Tôi không được dùng?"

"Không phải....."

Tâm trạng Ngô Hoàng Bác phức tạp nhìn thoáng qua màu xanh pastel cực kì Taobao kia.

"Chỉ là hình tượng anh hùng của cha Ngạn trong lòng tôi sắp sụp đổ....."

Thương Ngạn miết miết ngón tay, lười biếng nhướn mày cười.

"Tôi giúp cậu tạo dựng lại một chút?"

"....."

Ngô Hoàng Bác run rẩy, cười gượng.

"Không, không cần."

Thương Ngạn thu mắt, chuyển sang Tô Mặc Mặc.

"Nhóc con, em lấy laptop qua đây. Anh giảng lại cho em về vấn đề tuần hoàn tuần trước."

"..... À."

Cô ngoan ngoãn ôm máy tính, cùng Thương Ngạn tạm thời dùng bàn làm việc của thầy Hoàng.

Cô ngồi sau bàn, nam sinh đứng kế bên cô, một tay chống bàn khom người, một tay khác chỉ trên màn hình giảng giải cho cô.

Đến khi gặp một điểm kiến thức, Thương Ngạn đi đến tủ sách tìm, không tìm thấy quyển sách mình cần.

"Anh đến thư viện lấy cho em một quyển sách, phần tuần hoàn này cần phải nắm rõ....."

Thương Ngạn xoay người nhìn sau bàn, lời nói bỗng dừng lại.

Hiện tại đã sắp chạng vạng, ánh chiều tà của buổi hoàng hôn cuối hè chiếu vào từ ngoài cửa sổ, mà một tầng sáng nhàn nhạt lên làn da trắng như sứ của cô gái, ngũ quan vốn đã tinh xảo điểm lệ, ngay lúc này được phúc họa càng thêm tuyệt mỹ.

Cô ngoan ngoãn lẳng lặng nhìn anh, tròn mắt đen láy muốt mà, bên trong tựa như chỉ chứa duy nhất một mình anh.

Mà anh cũng hi vọng chỉ có một mình mình.

Nếu cô nhìn người khác như thế này.....

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

Vậy tên đó đừng mong mở mắt.

- -

Cảm xúc vừa nảy lên dưới đáy lòng trong chớp mắt làm chính anh cảm thấy vô cùng nguy hiểm

"..... Sur phụ?"

Tô Mạc Mạc thấy anh thất thần, không khỏi kỳ quái lên tiếng nhắc nhở.

Thương Ngạn cứng người, xoay đi.

"Anh đi lấy sách cho em."

"Ừm."

Thương Ngạn vừa rời khỏi, mấy nam sinh nỗ lực ra vẻ cần cù vất vả làm việc lập tức thả lỏng.

Ngô Hoàng Bác đứng dậy đuổi người tại chỗ, về mặt đưa đám--

"Má ơi, Tiểu Tô này, cậu mau mau xuất sư* đi! Cách dạy đó của cha Ngạn, chúng tôi còn không dám thờ ạnh....."

**(Xuất sư: Giống kiểu kết thúc việc theo học)*

Tô Mạc Mạc thấy mấy người kia cũng mang biểu cảm như thế, không khỏi cười khẽ.

"Sao các cậu sợ thầy ấy như vậy?"

Ngô Hoàng Bác thờ dãi, "Chỉ có cậu không sợ cậu ấy."

"....."

Nhìn vẻ mặt của cô, Ngô Hoàng Bác nói tiếp: "Nhưng mà, đúng là cha Ngạn đối xử với cậu..... Chắc chắn, tôi đoán chắc cậu ấy đã lấy hết toàn bộ ôn nhu thân sĩ* của mình dành cho người khác, tất cả đều để lại cho cậu."

**(Thân sĩ: Tầng lớp có học vấn trong xã hội cũ)*

Một nam sinh lớp 12 bên cạnh cũng cười theo.

"Đúng đó. Gần cuối bữa tiệc hôm nay, tôi đã bị dọa phát khiếp, cho rằng Ngạn ca muốn hôn..... Khụ."

Tuy không nói ra hết, nhưng trong tổ ngoại trừ Tô Mạc Mạc thì ai cũng hiểu.

Ngô Hoàng Bác cảm khái, "Chứ gì nữa, tình huống lúc đó, Thư Vi vừa làm chuyện đó, mọi người đều ồn lên..... Ngạn ca phải có nguyên tắc bao nhiêu mới có thể nhịn được?"

Lời chưa dứt, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra.

Thương Ngạn cầm sách trong tay đi vào.

Ánh mắt hơi lạnh đảo qua bọn họ.

Đám người Ngô Hoàng Bác chợt dạ thẳng lưng lên.

Một chốc sau, bọn họ nhìn nhau vài lần --

"Thiệt là, hai cái thùng này chiếm quá nhiều diện tích, chúng tôi đem xuống trước đây Ngạn ca!"

Nói xong, bốn người lần lượt bung hai cái thùng rỗng rồi xông ra ngoài.

Trong nháy mắt, cả căn phòng chỉ còn lại hai người.

Tô Mạc Mạc giật mình.

Cô duỗi tay nhận lấy quyển sách Thương Ngạn đưa đến, mới vừa cầm lấy lật vào trang, một giọng nói đã truyền xuống từ trên đỉnh đầu --

"Bọn họ nói cho em, anh rất có nguyên tắc?"

"....."

Tô Mạc Mạc ngơ ra, ngẩng đầu.

Đôi mắt đen như mực chứa đựng cảm xúc thâm trầm nào đó vọng xuống.

"Đừng tin."

Anh cứng họng cười khẽ, đầu lưỡi chống hàm trên, híp mắt.

"Anh là động vật ăn thịt."

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: ".....?" emmmmmmmmm sao anh ấy muốn nhìn tôi nói chuyện

Hết chương 24

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: "Có tin là anh làm em giận đến khóc luôn không?"

".....?"

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngửa đầu, không chớp mắt nhìn Thương Ngạn.

Hiển nhiên, cô không lý giải ra hàm nghĩa chân chính trong lời này của Thương Ngạn.

Thương Ngạn bị đôi mắt thuần khiết bình tĩnh không lẫn tạp chất nhìn chăm chăm vài giây, không khỏi tự giễu cười nhạt.

Anh duỗi tay xoa xoa đỉnh đầu cô gái.

"Nhóc con, sau này em cứ ngoan ngoãn đi sau lưng sư phụ đi."

Tô Mạc Mạc rụt cổ, càng thêm mơ hồ.

"Vì sao?"

Ánh mắt Thương Ngạn đen tối.

Anh cắn môi dưới, khóe miệng phát ra tiếng cười rè rè khó chịu.

"Sợ em..... Bị sói ngấm đi."

Kéo vào ổ.

Ăn sạch không để lại chút thịt thừa.

Tô Mạc Mạc: “??”

Trầm mặc thật lâu sau, thật sự không nghĩ ra, do đó cô yên lặng gật đầu.

“..... À.”

Hầu kết Thương Ngạn nhúc nhích, đứng thẳng dậy.

Anh đòi đề tài.

“Có hiểu phần anh vừa giảng không?”

Tô Mạc Mạc gật đầu, lại lắc đầu, buồn rầu nhăn ấn đường (*phần giữa hai chân mày*).

“Vòng tuần hoàn này viết vào tuần trước, quên mất vài chỗ rồi.”

**(Xin nhắc lại lần nữa, tất cả những kiến thức, từ ngữ, ... về lập trình là do mình bịa, hoặc ít nhất là chị Google nói vậy, xin đừng ném đá, nếu bạn nào có kiến thức về lĩnh vực này thì có thể bình luận giúp mình)*

Đề cập đến đây, Thương Ngạn cũng nhớ đến một chuyện ——

“Tuần trước trước khi vào lớp, anh nói em chờ anh ở Tổ Huấn Luyện, tại sao không để lại tin tức gì đã chạy mất.”

Tô Mạc Mạc nhớ lại, “Là Ngô Hoàng Bác nói, anh cùng ——”

Tiếng nói chuyện im bặt.

Một hồi lâu không nghe thấy cô nói tiếp, Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô.

“Anh cùng cái gì?”

“.....”

Tô Mạc Mạc mím môi, có chút không chắc chắn có nên nhắc đến cái tên đó bây giờ không.

Thương Ngạn híp mắt.

“Nhóc con, nói chuyện, anh cùng ai?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu, thật cẩn thận nói:

“Cậu ấy nói, anh cùng Thư Vi..... Tay cầm tay đi ra ngoài trường.”

Vừa dứt lời, Tô Mạc Mạc lên xem phản ứng của Thương Ngạn.

Tức khắc thấy được ý cười trên mặt anh bỗng dưng trầm xuống.

..... A.

Quả nhiên không thể nhắc.

“Vậy nên, em liên tin?”

Tô Mạc Mạc: “..... Há?”

Thương Ngạn kiềm nén tính tình, tạm dừng rồi lặp lại một lần, “Em tin lời Ngô Hoàng Bác?”

Tô Mạc Mạc rối rắm, “Ừm.”

Thương Ngạn: “Sao không hỏi thẳng anh?”

“Em..... Lúc đó không liên hệ được với sư phụ.” Tô Mạc Mạc nhỏ giọng nói.

Thương Ngạn hơi giật mình.

Anh nhíu mày.

..... Có lẽ Bạc Ngạt nói đúng, anh nên lấy một cái điện thoại di động?

——

Lúc này Thương Ngạn đã hoàn toàn không nhớ rõ, vài phút trước anh còn khịt mũi coi thường việc này.

“Sư phụ,” Tô Mạc Mạc do dự thật lâu, vẫn cẩn thận hỏi: “Anh còn giận Thư Vi sao?”

Thương Ngạn hiếm khi có ý muốn thờ dài.

Anh kéo ghế của cô qua, hai tay chống hai bên tay vịn, cúi người ——

“Nhóc con, anh chỉ nói một lần.”

“.....?” Tô Mạc Mạc rụt người về phía sau, đôi mắt xinh đẹp tròn xoe, có vẻ bị bất ngờ.

“Thư Vi và anh, không có bất kì quan hệ gì.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, phản bác theo bản năng: “Nhưng lúc đó Ngô Hoảng Bắc nói, chị ấy là sư nương* của em, là ——”

*(Sư nương: Vợ của sư phụ)

Thương Ngạn nhấc tay phải lên, nắm nhẹ cằm cô gái.

Lời còn lại bị chặn đi.

Tô Mạc Mạc giật mình ngẩng mặt nhìn Thương Ngạn.

Vốn dĩ chỉ muốn ngăn cô nói tiếp, nhưng lúc này bị đôi mắt ướt dầm dề tràn đầy kinh hoàng nhìn, Thương Ngạn cảm thấy nếu mình không làm gì thì thật đáng tiếc.

Có lẽ là ma xui quỷ khiến, anh dùng ngón cái vuốt nhẹ.

Cảm xúc dưới lòng bàn tay vô cùng mềm mịn.

Cặp mắt Thương Ngạn càng tối đen.

Vài giây sau, anh bỗng dung hoàn hồn, bỏ tay ra và xoay người ——

“Em chỉ cần tin lời anh nói.” Hầu kết anh lặn nhẹ, có chút không được tự nhiên dời mắt đi, “Anh chỉ nói một lần, nếu bắt anh lặp lại, đánh ——”

“Em biết.”

Cô gái nhỏ giọng mở miệng, hai mắt đen láy linh động.

“Đánh gãy chân.”

Thương Ngạn: “.....”

Cô hoàn toàn không biết nguy hiểm mà ngửa mặt cười với anh ——

“Sư phụ, uy hiếp của người không có chút thực tế nào.”

“.....”

Thương Ngạn rũ mắt quan sát cô.

Một lát sau, gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo dần khôi phục biểu tình uể oải.

Khóe môi lộ ra ý cười, đôi mắt nhiễm phải dục vọng nào đó càng thêm thâm trầm

——

“Thực tế?”

“Chờ khi anh thật sự đổi cách trừng phạt..... Có tin là anh làm em giận đến khóc luôn không?”

Cái liếc mắt này mang theo ý nghĩa sâu xa.

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ.

Qua vài giây, xuất phát từ bản năng của sinh vật, cô chậm rãi lui lại.

Bên ngoài, tiếng bước chân và nói chuyện của các thành viên còn lại truyền đến.

Thương Ngạn nhích mắt.

“Em vừa nói, là Ngô Hoàng Bác nói cho em những thứ đó.”

Tô Mạc Mạc chép miệng, rất có nghĩa khí mà im lặng.

Nhưng Thương Ngạn cũng không cần nghiệm chứng, anh nhếch khóe miệng, lạnh lẽo lan tràn trong mắt, một tay cầm túi quần xoay người đi ra ngoài.

Cửa văn phòng rộng mở, tiếng động vọng vào từ hành lang ——

“Qua đây với tôi.”

“Hả.....? Cha Ngạn, cậu tìm tôi làm gì, có chuyện gì—— ngao ô!!”

“Nói nhảm tiếp?”

“Tôi không nhiều lời ngao ngao —— Cha Ngạn, cậu xuống tay nhẹ chút——”

“.....”

Nghe động tĩnh dần cách xa mình, Tô Mạc Mạc đồng tình nhìn lướt qua cửa phòng rồi cúi đầu đọc sách.

.....

Ngô Hoàng Bác xám xịt quay về Tổ Huấn Luyện.

“Có sao không?” Trong tổ có người vui đùa nhìn cậu ta, “Tôi còn tưởng cậu sẽ mang mặt mũi bầm dập quay về đây.”

Ngô Hoàng Bác tức giận đến hừ hừ vài tiếng.

“Cậu còn vui vẻ khi người gặp họa.....”

“Vậy nên tại sao cha Ngạn muốn xử lý cậu? Hai ngày này cậu rất an phận mà.”

“.....” Đằng sau bàn làm việc, Tô Mạc Mạc chột dạ ngẩng đầu.

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn nói nghe thấy người khác nghe tôi đồn rằng cậu ấy và Thư Vi —— nhưng có trời đất chứng giám, tôi thật sự chỉ dám nói vậy trong tổ của tôi, sao có thể truyền đi được!”

“Ha ha ha ha..... Cháu trai cũng thật xui xẻo!”

“Gọi ai là cháu trai vậy.” Ngô Hoàng Bác khiêu khích.

“Gọi cậu là cháu trai chứ ai.” Nam sinh đó không bị mắc lừa, vẫn ôm bụng cười ha ha ha.

Ngô Hoàng Bác nhìn thẳng cậu ta vài giây, cười lạnh, “Tôi gọi cha Ngạn, cậu gọi tôi cháu trai —— cậu được lắm, gan lớn chán sống rồi hả.”

Tiếng cười trong văn phòng như bị ấn nút tạm dừng.

Nam sinh kia như gà trống bị bóp cổ, ghen cả buổi mới vội vàng cười làm lành ——

“Úi tôi sai rồi Ngô ca, Ngô ca đừng nóng giận mà Ngô ca!”

Đám người đang vui vẻ cười đùa bất ngờ dừng lại vì cửa văn phòng bị đẩy ra.

Người mở cửa không đi vào, chỉ đảo mắt qua đám Ngô Hoàng Bác đang im như thóc, sau đó lười biếng dựa vào cửa.

Tầm mắt Thương Ngạn dời xuống sau bàn làm việc.

“Nhóc con.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ló khuôn mặt nhỏ từ sau máy tính ra.

Thương Ngạn liếc qua đồng hồ thạch anh đối diện, “Không còn sớm nữa, anh đưa em về nhà.”

“À, vâng.”

Tô Mạc Mạc nghe lời khép quyển sách lập trình trước mặt, ôm nó vào lòng, đi ra cửa.

“Cha Ngạn, còn chúng tôi.....”

Ngô Hoàng Bác cười nịnh nọt.

Thương Ngạn nhìn bọn họ.

Trầm mặc hai giây, anh cong môi, thấp giọng xùy một tiếng.

“Sắp xếp cho các cậu một đề, làm xong rồi hăng đi.”

Mọi người: “.....”

Vai Thương Ngạn chống cửa, nhìn cô gái vừa nuốt nước bọt vừa đi qua dưới mắt mình.

Đáy mắt anh xẹt qua tia cười.

Nhưng khi giương mắt lên, ý cười đó cũng đã lạnh xuống ——

“Thứ hai ngày mai, tôi đến thu bài.”

Anh đứng thẳng người.

Dưới cái nhìn giãy giụa của mọi người, Thương Ngạn tạm ngừng, nhắc mí mắt.

Đám Ngô Hoàng Bác thấy có động tĩnh, mấy cặp mắt sáng ngời nhìn anh ——

“Cha Ngạn?”

“Đúng rồi.”

Thương Ngạn cười lười nhác, ngữ khí không chút để ý.

“Nếu đề tôi phát hiện, trong số các cậu có người đi đường tắt Vậy cuối tuần của các cậu, rất có thể sẽ chết ở Tổ Huấn Luyện.”

Nói xong, Thương Ngạn đóng cửa.

Vài giây sau, toàn bộ hành lang đều nghe được tiếng kêu rên tê tâm liệt phé bắt nguồn từ Tổ Huấn Luyện ——

“Cha Ngạn đừng mà..... Buông tha cho mấy đứa con trai này đi!!”

“.....”

Tô Mạc Mạc đứng ở hành lang kinh ngạc ngẩng ra nhìn đằng sau.

Cô do dự duỗi tay chỉ qua, “Bọn họ.....”

Ngón tay trắng nõn đó bị kéo về.

Thương Ngạn cười khàn, không nhìn được nhéo ngón tay mềm mại như không xương của cô gái trong lòng bàn tay mình ——

“Mặc kệ bọn họ.”

Thương Ngạn rũ mắt.

“Đưa em về nhà.”

Dứt lời, nam sinh thả tay ra trước, xoay người đi đến cầu thang.

Cô chần chừ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của anh, chậm rãi giơ tay lên.

Năm ngón tay phải mảnh khảnh khẽ nhếch, số còn lại đều bình thường, duy nhất chính là đầu ngón trỏ đỏ rực, dường như vừa bị chà đạp xong.

Vậy nên.....

Tô Mạc Mạc khó hiểu đi theo.

Cô cũng coi như là bị sư phụ..... “Dùng cách xử phạt về thể xác” sao?

*

Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn ngồi vào một chiếc taxi ngoài cổng Tam trung, thẳng một đường đi về biệt thự Văn gia.

Trên đường, trong xe hoàn toàn im ắng.

Thương Ngạn đặt một tay lên bệ cửa sổ, cổ tay áo somi tùy ý xắn lên, lộ ra đường cong sắc bén xinh đẹp. Tầm mắt anh dừng trên quang cảnh ngoài cửa sổ, dường như đang thất thần nhìn những cảnh sắc xẹt qua.

Tô Mạc Mạc quay đầu, nhìn chằm chằm bóng dáng của anh.

Tầm mắt như thanh đao làm từ loại ngọc xinh đẹp và tinh xảo nhất ở lần mài dũa cuối cùng, thận trọng lướt qua từng đường trong trên cơ thể trước mắt.

Cô yên lặng nhìn.

Dường như mặc kệ nhìn từ góc độ nào cũng không tìm được bất kì tí vết.....

Chói mắt mà phóng túng, tùy ý lại tán mạn*, không chút để ý hơn ai hết, cũng thông dong bình tĩnh hơn tất cả. So sánh với bộ dáng chật vật hoang mang rối loạn vào thời kì thanh xuân của người khác, đáng vẻ chỉ có đáng vẻ hào sảng không kìm chế được, coi mọi thứ là vô vị như anh.....

**(Tán mạn: Không có liên kết, rời rạc, mất tập trung. Nguồn: Wikipedia)*

Cũng khó trách, như Tề Văn Duyệt đã nói, có nhiều nữ sinh xinh đẹp như Thư Vi, Văn Tổ Tổ thích anh.....

Tô Mạc Mạc cảm khái trong lòng, chuẩn bị quay đầu.

Nhưng trước khi cô kết thúc công việc âm thầm quan sát này, nam sinh vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ bỗng nhiên cười một tiếng.

Anh nghiêng người nhìn lại.

“Nhóc con. Ở cổ đại, nếu em nhìn chằm chằm sư phụ như vậy sẽ bị nhốt vào lồng heo.”

Tô Mạc Mạc sợ hãi.

Thấy cô gái trừng to hai mắt, có vẻ như hoảng sợ không ít nhìn mình, Thương Ngạn bật cười.

Anh nâng bàn tay phải đang đặt cạnh cửa sổ, gỡ nhẹ lên tấm kính thủy tinh ——

“Em không thấy trên đây có ảnh phản chiếu sao?”

“.....”

Tâm lý xấu hổ khi đi làm ăn trộm bị chủ nhà bắt được trong nháy mắt bao phủ Tô Mạc Mạc.

Cô cúi đầu.

Một lúc lâu sau, Thương Ngạn mới nghe thấy thanh âm nhỏ như muỗi kêu vang lên.

“Thật xin lỗi..... Sư phụ.”

——

Y như động vật nhỏ bị người ta bắt nạt đến lông cũng héo hết.

Thương Ngạn nhìn hai giấy, rốt cuộc vẫn thấy bại.

Anh khẽ cười, duỗi tay xoa mái tóc dài của cô.

“Thật xin lỗi cái gì?”

“Ừm. Không nên nhìn sư phụ.”

Chàng trai cười rộ lên.

“Có thể nhìn.”

“.....?” Tô Mạc Mạc giương mắt nhìn về phía anh.

Thương Ngạn hạ tầm mắt, cười như không cười ngó qua.

Nghĩ nghĩ, tay trái anh đỡ lấy chỗ dựa của ghế, áp đến cạnh tai cô gái ——

“Không phải đã nói ở hội sở rồi sao. Vì là sư phụ, cho nên. Mạc em làm gì cũng được.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Ý trên mặt chữ.

Tô Miêu:???

Hết chương 25

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không không chế được

được

Hôm sau là thứ Hai.

Tô Mạc Mạc được phá lệ không cần tham gia hoạt động tập thể, trong đó có chào cờ, vì vậy sáng sớm sau khi đến trường, cô vẫn luôn ngồi chờ ở vị trí của mình trong lớp học.

Chỗ ngồi của cô ở sát cửa sổ, nắng sớm vào tháng mười rất ấm áp, bầu trời ngoài cửa sổ xanh thăm cao vời vợi, những áng mây nơi chân trời được tô đường viền màu vàng nhạt.

Thỉnh thoảng một ngọn gió lạnh lẽo thổi qua mang theo những tiếng vang lạnh lạnh dưới quốc kỳ đỏ tươi bên ngoài các tòa nhà.

Một mình Tô Mạc Mạc thất thần ngơ ngẩn lắng nghe trước cửa sổ.

Không bao lâu sau, nghi thức chào cờ kết thúc, trên hành lang dần dần vang lên tiếng bước chân và nói chuyện của học sinh.

——

“Thiệt hay giả? Không thể nào.”

“Tôi cũng không tin.”

“..... Thật đó! Trước khi chào cờ, bên khối 12 đã truyền đi, mọi người đều nói như thế.”

“Giờ này Thương Ngạn còn chưa lộ diện, tôi thấy chuyện này có thể là sự thật.”

“Không phải còn có người thấy được sao?”

“Nếu nói vậy, chúng ta. Khụ, không không, vậy không phải mấy nữ sinh khác trong trường sẽ có cơ hội sao.”

“Đúng thế.”

Cái tên được nhắc đến trong cuộc trò chuyện làm Tô Mạc Mạc vốn không thêm đề ý bỗng ngẩn ra.

Cô quay đầu nhìn cửa trước lớp học.

Đúng lúc mấy nữ sinh cùng lớp đang nghị luận đi vào.

Nhưng khi đối diện với Tô Mạc Mạc, bọn họ đều ngậm miệng, ngồi vào chỗ của mình.

Tô Mạc Mạc càng thêm nghi hoặc.

Nửa phút sau, Tề Văn Duyệt và bạn cùng bàn Liêu Lan Hình cũng nắm tay về lớp.

Đi ngang qua bàn của Tô Mạc Mạc, Tề Văn Duyệt muốn nói gì đó, nhưng bị Liêu Lan Hình kéo lại, vì vậy đành phải nghẹn khuất nuốt lại lời muốn nói.

Hai người ngồi xuống, Tô Mạc Mạc không kiềm được xoa người.

Ba người đối mặt với nhau, không khí trầm mặc quái dị kéo dài vài giây.

Liêu Lan Hình bình tĩnh mở miệng: “Minh cảm thấy, Mạc Mạc muốn hỏi và chuyện cậu muốn nói, hẳn là cùng một chuyện.”

Tề Văn Duyệt và Tô Mạc Mạc nhìn nhau.

“Không được, mình thật sự không nhận được.”

Tề Văn Duyệt nói với tốc độ ánh sáng: “Mạc Mạc, trong trường bây giờ đang truyền đi muốn điên rồi —— tất cả mọi người đều đang nói trong bữa tiệc hôm qua, Thư Vi và Thương Ngan chia tay, còn chủ động hôn một nam sinh khác trong lớp chị ta! —— việc này rốt cuộc là thiệt hay giả!?”

“.....”

Nghe Tề Văn Duyệt nói xong, Tô Mạc Mạc nhú mày.

“Tiểu mỹ nhân Mạc Mạc của tôi ơi, xin cậu đừng thừa nước đục thả câu với mình.”

Tề Văn Duyệt quơ quơ cánh tay, biểu cảm sắp sửa rơi nước mắt ——

“Hôm nay mình vì chuyện này mà cãi nhau với người của lớp khác, cậu nhất định phải cho mình một đáp án.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy, dòng suy nghĩ lệch đi ——

“Chuyện này. Có gì để cãi nhau?”

Tề Văn Duyệt lòng đầy căm phẫn vỗ ngực một phát, “Ngan ca của chúng ta là ai chứ, sao có thể bị Thư Vi đá!”

Nói xong, cô nàng ừ ừ đi thấy rõ, “Nhưng bên khối 12 cũng thế son sắt, mình thật mơ hồ.”

Tô Mạc Mạc thấy bộ dáng ngu quan nhẩn tít vào nhau của Tề Văn Duyệt, không khỏi cười khẽ.

“.....Cậu còn cười được.”

Tề Văn Duyệt bức bối nhìn cô.

“Sự phụ của cậu đã sắp bị bôi đen thành thứ gì rồi. Bây giờ cả trường đều nói cậu ấy đau khổ vì tình, chưa gượng dậy nổi, ngay cả nghi thức chào cờ cũng không tham gia.”

Vừa nghe đến đây, Tô Mạc Mạc giật mình.

Cô hoàn hồn, hai mắt cười cong lên.

Tề Văn Duyệt bức: “Cậu còn cười!”

“Cậu nói đi, cậu tin à?” Tô Mạc Mạc nỗ lực kiềm chế, hơi cong khóe môi nhìn cô ấy.

Tề Văn Duyệt dừng một chút, bản thân cũng bất đắc dĩ che mặt cười rộ lên ——

“Vậy nên mới nói suy nghĩ của bọn họ thật lạ, Ngạn ca của chúng ta làm sao có thể là loại người phàm đau khổ vì tình chứ?”

Tô Mạc Mạc không để ý đến lời trêu ghẹo của cô ấy, thì thầm nói.

“Hôm qua mình cũng ở đó.”

“.....???”

Tề Văn Duyệt sáng mắt, đập tay xuống bàn ——

“Mình biết mà, học trò cậu đây chắc chắn có tin tức..... Mau nói mau nói!”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Mình không thể nói chuyện khác. Nhưng sư phụ nói, thầy ấy không có quan hệ với Thư Vi.”

Tề Văn Duyệt: “Ừ? Hà hả??..... Cậu này đơn giản như thế, sao mình lại có cảm giác là tin tức khủng thế??”

Cô ấy xoay đầu, “Bạn cùng bàn, cậu thấy thế nào?”

Liêu học bá đã bắt đầu làm bài, nghe vậy chớp mắt, “Ý trên mặt chữ, không có quan hệ, còn có thể thấy thế nào.”

Tề Văn Duyệt: “Nhưng cả trường đã truyền bọn họ là người yêu của nhau suốt một năm, sao không có ——”

Âm thanh im bật, Tề Văn Duyệt sợ hãi nhìn Liêu Lan Hinh ——

“Tất cả đều là Thư Vi đơn phương???”

Liêu Lan Hinh gật đầu, dùng bút nghĩ ngợi.

“Mình đoán là một bên tình nguyện, chẳng qua lúc đó Thương Ngạn bị làm phiền nên mới không phủ nhận.”

Tề Văn Duyệt: “Phiền? Phiền cái gì?”

“.....” Liêu Lan Hinh ghét bỏ nhìn cô ấy, “Cậu không nhớ học kỳ đầu tiên sao, mỗi ngày sau khi tan học, cửa lớp học của chúng ta rầm rộ như thế nào à?”

Có lẽ nhớ đến tình cảnh nào đó, biểu cảm Tề Văn Duyệt hơi cương.

Sau một lúc lâu, cô lắc đầu cảm khái.

“Thì ra là vậy..... Nhưng mà, nếu thật là vậy, vì sao Ngạn ca lại đột nhiên phủ nhận chứ?”

“.....”

Liêu Lan Hinh nghe vậy, có vẻ vô tình nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Ngừng hai giây, cô ấy mỉm cười với Tô Mạc Mạc.

Sau đó Liêu học bá cúi đầu, tiếp tục làm bài tập của mình ——

“Lúc trước thì không sao hết, bây giờ thì đã có vương bận.”

“..... Hà?” Tề Văn Duyệt đang thất thần vội vàng xoay qua, “Gì mà không sao hết rồi đã có vương bận —— bạn cùng bàn, cậu đừng chỉ nói một nửa chứ!”

Liêu Lan Hinh không tiếp tục để ý đến cô ấy.

Tô Mạc Mạc duỗi tay, vuốt nhẹ chớp mũi.

Cô chậm chạp xoay về.

Không biết vì sao.....

Sau khi bị Liêu học bá nhìn xong, bây giờ cô cảm thấy chột dạ khó hiểu.

.....

Còn chưa đến năm phút nữa là đến tiết một, cả lớp dần im xuống.

Mãi đến khi có tiếng mở cửa, kéo theo đám học sinh ngẩng đầu trông ra.

Tĩnh lặng vài giây, đột nhiên cả lớp xao động hẳn lên.

Tô Mạc Mạc còn đang tập trung vào sách vở cũng mờ mịt ngẩng đầu theo.

Chưa kịp thấy rõ gì hết, tầm mắt cô đã bị một thân ảnh cao lớn chiếm cứ hơn phân nửa.

——

Hình như nam sinh chạy bộ lên lầu, nhịp thở hiếm khi không đều, vài sợi tóc mái đen thấm ướt mồ hôi, có chút lộn xộn rủ xuống trên làn da trắng lạnh.

Tô Mạc Mạc dịu dàng nhỏ giọng hỏi:

“Sao bây giờ thầy mới.....”

Chữ “tới” còn chưa ra đã bị cắt đứt.

Bàn tay thon dài đặt một bình giữ ấm màu xám nhạt đến trước mắt cô.

Tô Mạc Mạc ngáy người, “..... Đây là gì?”

“Sữa bò nóng.”

Thương Ngạn cầm ba lô, nghĩ nghĩ, bổ sung thêm, “Đã đun nóng. Nghe nói là loại có phẩm chất và thành phần dinh dưỡng cao nhất trong nước.”

Anh cong khóe môi, nghiêng người, cười như không cười nhìn cô gái.

“Sau này mỗi ngày đều mang cho em. Cao hơn mấy xăng ti mét, như vậy mới không phụ tấm lòng vất vả của sư phụ..... Biết chưa nhóc con?”

“.....”

Một lần nữa bị anh “nói móc” về chiều cao, Tô Mạc Mạc tức giận cắn răng trừng anh một cái.

“Hôm nay thầy không tham gia nghỉ thức kéo cò, như vậy rất không đúng, thầy sẽ ——”

Lời còn chưa dứt, cằm cô đã bị người ta nắm lấy.

——

Vẫn là thủ pháp ngày hôm qua, vô cùng có ích.

Nhưng lúc này phía sau có một đồng ánh mắt đang nhìn chằm chằm.

Cô thiếu chút nữa tức giận thành cá nóc.

Nam sinh rũ mắt nhìn xuống, con ngươi đen tuyền, giọng nói khàn khàn do vận động xen lẫn ý cười chây lười ——

“Em có biết vì thứ này...”

Anh rũ mi, lướt mắt qua bình sữa trong tay cô ——

“..... Mà anh phải chạy qua bao nhiêu nơi ở thành phố C không.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ.

Qua vài giây, cô do dự giơ bình giữ ấm trong tay lên.

Chột dạ hỏi nhỏ:

“Cái này sao?”

“Ừ.”

Thương Ngạn thu tay.

“Sản phẩm này có số lượng rất ít ở các chi nhánh, tìm được nó khá mất thời gian.”

Tô Mạc Mạc nhìn qua dáng vẻ khó có khi chật vật của nam sinh.

Vài giây sau, cô chớp chớp mắt.

Cô gái cúi đầu, nhìn bình giữ ấm trong tay mình, vô thức nắm chặt hơn.

Người bên cạnh duỗi tay, xoa nhẹ đỉnh đầu cô.

“Trước khi tan học phải uống xong.”

“Sau này mỗi ngày một ly, anh muốn nhận được thành quả vào lúc kiểm tra sức khỏe cuối kì.”

“.....”

Tô Mạc Mạc mở bình ra, hương thơm ấm áp của sữa bò lan tỏa.

Cô nếm một ngụm.

Có chút ngọt.

Đôi mắt cô gái bị sữa bò ấm áp hun trở nên ẩm ướt.

“Nhận..... Thành quả gì?”

Giọng nói rầu rĩ yếu ớt.

Nam sinh bên cạnh cười ra tiếng, dừng lại hành động lấy sách ——

“2cm..... Có làm khó em rồi không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi thành cá nóc.

*

Tiết đầu tiên vào thứ hai của lớp 11-1 chính là tiết Hóa Học của chủ nhiệm Lý Sur Kiệt.

Kết thúc tiết học, Lý Sur Kiệt không vội rời đi mà quay đầu nhìn thoáng qua bàn học duy nhất ở hàng đầu tiên.

“..... Thương Ngan.”

Trong lớp yên lặng, không có ai lên tiếng.

Tô Mạc Mạc thoát khỏi một đề hóa tràn đầy thống khổ kia, quay qua nhìn bên cạnh mình.

——

Nam sinh nằm trên bàn mang tai nghe hăng Táo, lông mi dề trên làn da trắng trẻo, ngủ rất sâu.

“Thương Ngan?”

Lý Sur Kiệt cao giọng hô một tiếng nữa.

“.....”

Người nào đó vẫn đang trong trạng thái ngủ say.

Lý Sur Kiệt nhú nhú mày, cũng bắt đầu đi.

——

Thành thích lý hóa của Thương Ngan ưu tú một cách kì lạ, các bài học mà giáo viên bọn họ giảng cho các học sinh khác, đối với anh đúng là không có gì tất yếu để nghe.

Hơn nữa tuy rằng người này đi học không hề nghe giảng, nhưng cũng không quấy rối, đeo tai nghe hằng Táo lên, yên lặng xoay mặt qua kia.

—— Đúng là làm ông không thể nói gì.

Lý Sư Kiệt vừa chuẩn bị bỏ ý tưởng đánh thức của mình, định tìm thời điểm khác rồi nói thì đã thấy cô gái ngồi cạnh nam sinh dẫn đo một lát.

Tô Mạc Mạc đánh bạo vươn tay, kéo tai nghe hướng về bên này của nam sinh xuống.

——

Toàn lớp sợ hãi bịt kín miệng, nín thở nhìn cô gái.

Nam sinh bị quấy nhiễu giấc ngủ chậm rãi mở mắt, con ngươi đen như mực không có tiêu điểm.

Cô gái kéo tai nghe của anh xuống cẩn thận nâng đầu ngón tay ——

“Thương Ngạn, thầy Lý gọi cậu.”

Không khí tĩnh lặng vài giây.

Nam sinh hơi nhú mồm, có hơi không kiên nhẫn tháo tai nghe ra, chậm chạp đứng lên.

——

Không có dáng vẻ muốn bùng nổ như trong tưởng tượng của bọn học sinh.

Anh nhìn đồng hồ.

Đã hết tiết một.

“..... Uống xong rồi sao?”

Giọng nam sinh rè rè trần đầy mơ màng do buồn ngủ, cực kì trầm thấp.

Cô gái phản ứng lại, chậm rãi gật đầu.

Thương Ngạn lười biếng gục mắt, ngáp một cái, giọng điệu vẫn vậy.

Gương mặt tuần tú không có biểu cảm.

“..... Ngoan.”

Nói xong, anh mới duỗi chân bước ra, đi đến trước bục giảng.

“Thầy, ngài tìm em.”

“..... Hả, à, đúng vậy.”

Lý Sư Kiệt lấy lại tinh thần.

“Em cùng thầy ra ngoài một lát.”

“.....”

Thoạt nhìn Thương Ngạn vẫn chưa tỉnh ngủ, buồn bã ỉu xìu đi ra ngoài.

Lý Sư Kiệt xuống bục giảng trước, có hơi khó hiểu và quái lạ nhìn qua phương hướng Tô Mạc Mạc

Ngoài lớp học.

Bọn học sinh vừa tan học đang vui đùa ầm ĩ, có người đuổi theo người khác chạy đến trước cửa lớp một.

Chỉ có điều khi nhìn thấy Thương Ngạn đi đằng sau Lý Sư Kiệt, đám người chạy tới bỗng thay đổi sắc mặt, nháo nhào rút lui.

Lý Sư Kiệt đứng lại thấy một màn này, không biết nên khóc hay nên cười, quay đầu nhìn nam sinh đằng sau.

——

Ngay cả mí mắt cũng không nâng, thoát nhìn chỉ cần cho anh một cây gậy là có thể dựa vào rồi ngủ luôn.

Lý Sư Kiệt bất đắc dĩ, “Gần đây tổ máy tính của các cậu rất bận?”

“..... Còn ổn.”

Thương Ngan nhéo nhéo ấn đường, miễn cưỡng thanh tỉnh chút.

Lý Sư Kiệt: “Vậy sao em cứ như dân chạy nạn thoát khỏi doanh trại ba ngày không ngủ thế?”

Thương Ngan lười nhác nhếch mép.

“Tôi hôm qua giúp thầy Hoàng hoàn thành một chương trình, ngủ hơi trễ.”

Lý Sư Kiệt nhướn mày, “..... Vậy sáng nay em không tham gia nghi thức chào cờ cũng là vì việc này?”

“Không phải.”

Lý Sư Kiệt: “Vậy vì chuyện gì?”

“.....” Thương Ngan tạm ngưng, “Việc tư.”

Sắc mặt Lý Sư Kiệt trầm đi.

“Việc tư?..... Giống như những gì trong trường truyền đi?”

Thương Ngan khó có khi giật mình, “Truyền cái gì?”

“Em và Thư Vi lớp 12 kia.....”

Nói được một nửa, hình như Lý Sư Kiệt cảm thấy không phù hợp, mày càng nhíu chặt.

“Thương Ngan, thầy biết em thông minh, việc học đối với em là thuận buồm xuôi gió. Nhưng em còn có tổ máy tính..... Huống chi giai đoạn này của học sinh vẫn nên lấy học tập làm trọng. Máy chuyện yêu đương này, lên đại học em muốn làm gì cũng được, vì chuyện này mà ảnh hưởng tới việc học, em thấy có đáng giá hay không?”

“..... Yêu đương?”

Thương Ngan cười nhạt, “Thầy, ngài đừng tìm em, tìm người bịa đặt giải quyết nhanh hơn.”

Lý Sư Kiệt ngẩn người, “Ý em là, không có việc này?”

“Dạ.”

“Tôi đã nói mà.....” Lý Sư Kiệt nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy sao nghi thức chào cờ sáng nay em không tham gia?”

Thương Ngan trầm mặc trong giây lát rồi cười khẽ.

“Việc tư.”

“.....”

Nụ cười này, Lý Sư Kiệt cũng là đàn ông nên nhạy bén nhận ra có tin tức nào đó.

“Thương Ngan, vẫn là câu nói kia của thầy, lấy việc học làm trọng, yêu đương sau này có thể ——”

“Thầy.”

Thương Ngan giương mắt, lộ ra ý cười lưu manh.

“Có một số việc, chính em cũng không khống chế được..... Làm sao bây giờ.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngan ca: Thầy cho rằng em không muốn một mình sao?

Hết chương 26

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cút*

*Tên chương do editor tự đặt

Bên kia Thương Ngạn đi theo Lý Sư Kiệt ra khỏi lớp, cánh cửa đằng sau bọn họ vừa đóng lại, cả lớp liền không kiểm soát được xao động lên.

“Wow wow Tô Mạc Mạc cậu quả thật rất to gan lớn mật ——”

Tề Văn Duyệt khoa trương hô nhỏ.

“Ngay cả răng hổ mà cậu cũng dám sờ, có phải cậu muốn lên trời luôn rồi không??”

Tô Mạc Mạc khó hiểu xoay người.

“Răng hổ gì?”

Tề Văn Duyệt: “Đương nhiên là Ngạn ca rồi, cậu ấy ngủ mà cậu cũng dám gọi? Giáo viên các môn ngoại trừ thầy dạy Văn, làm gì có ai dám quấy cậu ấy chứ!”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, nhú mồm.

“Như vậy không tốt.”

Tề Văn Duyệt: “Ha, cậu đã vào lớp được một tuần rồi, đầu phải cậu chưa nghe thành tích của Ngạn ca, bọn họ có cách gì để quấy?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu: “Không tốt cho làm việc và nghỉ ngơi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Được thôi.

“Mình thấy trước tiết học, cậu hàn huyên với cậu ấy hồi lâu, thế nào, biết vì sao cậu ấy không tham gia chào cờ không?”

Tô Mạc Mạc chần chờ, khẽ gật đầu.

Tề Văn Duyệt sáng mắt, tiến sát đến, “Vì chuyện gì vậy?”

Tô Mạc Mạc cúi tay, cầm lấy cái bình màu xám ở góc bàn đưa đến trước mặt lắc nhẹ.

“Bôi vì sữa bò.”

Tề Văn Duyệt: “.....?”

Tô Mạc Mạc: “Thầy ấy nói phải chạy đi nhiều nơi mới mua được.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “????”

Nghẹn hơn mười giây, Tề Văn Duyệt rít từng chữ từ kẽ răng: “Vậy nên Thương Ngạn..... mới sáng sớm đã chạy khắp nơi..... để mua cho cậu một ly sữa bò??”

Tô Mạc Mạc: “Đã đun qua, cũng mất thêm một khoảng thời gian.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt “khóc rống” xoay đầu ôm lấy Liêu Lan Hình vừa cứng người, “Liêu Liêu, đây là tình cảm thầy trò cảm động trời đất gì vậy—— mình cũng muốn có một sự phụ như vậy!”

Liêu Lan Hình mặt không biểu cảm lật một trang sách.

“Đừng muốn.”

“..... Vì sao?”

“Bạn không đẹp, cũng không đáng yêu.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Tuyệt giao!”

Tô Mạc Mạc bị lời của Tề Văn Duyệt chọc cười, ánh mắt có chút bất an sượt qua cửa lớp.

Cũng không biết, chủ nhiệm lớp gọi Thương Ngạn ra ngoài là vì việc gì.....

Tô Mạc Mạc đang nghĩ ngợi, giáo viên sinh học của lớp một đã ôm một xấp bài thi tiến vào từ cửa trước và bước lên bục giảng.

Tiếng ồn trong lớp im bật.

Đám học sinh lo lắng nhìn bài thi trong lòng giáo viên sinh học.

“Kết quả bài trắc nghiệm thứ năm tuần trước.”

Giáo viên sinh học lạnh mặt, đặt xấp giấy trong tay lên bàn.

“Điểm của các em thi xong ngay cả cơm cũng không đủ ăn, còn không biết xấu hổ mà làm ồn?”

Cả lớp im như thóc.

Vị giáo viên sinh học của lớp một tuổi gần 50, tính tình không tốt lắm, sau lưng bị học sinh thường xuyên gọi là “Cô giáo thời kì mẫn kinh”.

Học sinh cả lớp không có mấy người dám trêu chọc.

“Đại biểu môn sinh.” Cô giáo dạy sinh lạnh giọng hô. “Đi lên, phát bài xuống.”

Đại biểu môn sinh không dám trì hoãn, nhanh chóng đi lên.

Nhận lấy xấp bài, cậu ta tìm mấy bạn học gần đây giúp đỡ phát ra.

Chỉ có điều đa số học sinh lúc này không có tâm trạng giúp đỡ ——

Bọn họ lo lắng nhìn chằm chằm xấp giấy mỏng chưa đưa ra trong tay cô giáo sinh học.

Tô Mạc Mạc lần đầu tiên làm trắc nghiệm ở đây, đương nhiên không hiểu quy củ, hoàn toàn không hiểu vì sao mọi người lại yên lặng quái lạ như thế này.

Tai nghe thấy Tề Văn Duyệt đằng sau run rẩy nói thầm——

“Xong rồi xong rồi, lần này cô già lại nữa rồi, cầu mong hào quang học bá của vị kia phù hộ cho tôi..... Thượng đế Amen Phật Tổ Quan Âm Bồ Tát Tây Vương Mẫu*..... Phù hộ con ngàn vạn lần đừng có mặt trong đó.....”

*(Tây Vương Mẫu: là vị nữ thần cổ đại rất nổi tiếng trong truyền thuyết Đạo giáo Trung Quốc. Nguồn: Wikipedia)

Tô Mạc Mạc: “——?”

Thượng đế Phật Tổ gì đó, cô có thể hiểu được, nhưng cầu Tây Vương Mẫu là tập tục của địa phương nào?

“Được rồi, các em cũng hiểu quy củ, những em bị tôi điểm danh tự mình đi lên nhận bài thi.”

Giáo viên sinh học nói xong, quả nhiên cầm lấy xấp bài thi đó gọi tên từng người.

Mắt thấy mấy học sinh đi lên nhận bài bị mắng đến máu chó phun lên đầu, bọn học sinh đều hoảng hốt nhìn đại biểu đang phát bài, cầu nguyện bài của mình nhanh nhanh tới tay.

Tô Mạc Mạc canh lúc quay đầu ra đằng sau, tò mò hỏi: “Cô giáo để lại những bài có thành tích kém nhất sao?”

Tề Văn Duyệt vẫn chưa nhận được bài đang tiến vào trạng thái hóa đá, không có lòng tốt liếc nhìn cô.

“Cậu quá ngây thơ rồi. Bất kì thứ hạng thành tích nào cũng có khả năng bị lôi đầu lên, chỉ cần cậu phạm phải một sai lầm cấp thấp trong mắt cô giáo Hu hu hu bạn cùng bàn lần trước đuôi của mình có còn không vậy.....”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Ai cũng không buông tha sao?”

Tề Văn Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Cũng không phải tất cả! Bàn cùng bàn đại học bá này của mình cũng từng bị lôi lên giáo huấn! Nhưng nếu nói có người nào chưa từng bị cũng chắc chắn sẽ không bị lôi lên, chính là——”

Chưa nói hết, cửa trước lớp học đã bị đẩy ra, Thương Ngạn vừa nghe Lý Sur Kiệt “giáo dục” xong, mang theo thần thái lười nhác đi vào.

Tề Văn Duyệt giờ ngón tay ——

“Đó, tới kia.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Tề Văn Duyệt: “Sự phụ của cậu chính là đại biến thái của khoa lý. Ồm. Thật xin lỗi, xin cậu quên từ mình mới nói đi, tóm lại là, cậu ấy là người duy nhất chưa từng bị giáo huấn, sau này cũng sẽ không.”

Nhớ đến tình trạng ngày nào cũng ngủ của anh, Tô Mạc Mạc thần kì nhìn qua.

Thương Ngạn gục mi mắt vòng qua trước bục giảng, có vẻ như hoàn toàn không nhìn thấy người đang giáo huấn học sinh, cũng hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng trong lớp.

Trong lúc đi còn ngáp một cái, bộ dáng vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Thương Ngạn.”

Trên bục giảng, giáo viên sinh học thấy anh, không nhịn được hỏi: “Thứ tư tuần trước sao em không đi học?”

“.....”

Về mặt chưa tỉnh ngủ của Thương Ngạn xen lẫn không kiên nhẫn.

Nhưng anh vẫn dừng bước, giọng điệu chây lười.

“..... Đến tỉnh T tham gia thi đấu.”

“Vậy à.”

Giáo viên sinh học lật lật quyển giáo án trong tay, lấy ra một tờ bài thi mới.

“Đây bài trắc nghiệm thứ tư tuần trước, em lấy về đi. Độ khó không cao lắm đối với em, trong này có hai đề bài, cô đã dùng bút xanh đánh dấu, em làm hai đề bài này là được.”

“Dạ.”

Thương Ngạn duỗi tay tiếp nhận, vẫn là giọng nói rè rè chưa tỉnh.

“..... Cảm ơn cô giáo.”

Lúc này giáo viên sinh học mới lộ ra ý cười đầu tiên từ khi tiết học bắt đầu.

Tề Văn Duyệt ngồi sau Tô Mạc Mạc, nâng mặt chết lạng và cảm khái: “Đãi ngộ của học thần*, làm người phạm như tôi thật hâm mộ.”

*(Học thần: Không cần học gì cũng giỏi)

Đối lập với gương mặt xanh xao và xám xịt của bạn học sinh đứng bên cạnh bị mắng, Tô Mạc Mạc sợ hãi trong lòng gật đầu.

Giáo viên Sinh học phát một tờ bài thi mới trong tay, ý cười trên mặt tản mát ——

“Tô Mạc Mạc.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây người.

Tề Văn Duyệt: “Mẹ nó!”

Thương Ngan đã đi qua bục giảng cũng dừng lại.

Anh nheo mắt.

Trong tầm nhìn đằng trước của anh, cô gái ngơ người nhìn bục giảng, sắc mặt mờ mịt “tôi là ai, tôi ở đâu, tôi đang làm gì”.

Với khí thế giáo huấn học sinh của giáo viên Sinh học.....

Nói không chừng nhóc con sẽ bị dọa khóc.

Thương Ngan nhú mày.

Ủ rũ trên mặt tan biến hơn nửa.

Trước khi Tô Mạc Mạc vịn bàn đứng dậy, Thương Ngan xoay người đi đến bục giảng.

Giáo viên môn sinh vừa ngừng đầu, đang chuẩn bị mắng thì đột nhiên ngăn ra ——

“Thương Ngan.....? Em còn chuyện gì sao?”

“Đây là bài của bạn cùng bàn của em, em giúp cậu ấy lấy.”

Giáo viên Sinh học sững sốt, “Nhưng bài thi này của em ấy ——”

“Em phụ đạo.”

Thương Ngan lời ít ý nhiều.

Giáo viên môn Sinh không hề nghi ngờ năng lực của Thương Ngan, nghe vậy cân nhắc hai giây liền gật đầu đồng ý.

Cô đem bài thi đưa qua ——

“Nền tảng của bạn cùng bàn của em cũng khá ổn, nhưng phần sau, đặc biệt là nội dung tháng trước, học hành rất rối loạn. Với thành tích này của em ấy không thể trụ vững được kì thi giữa kì vào tháng sau đâu.”

“.....”

Thương Ngan nhận bài thi, vừa nhìn thấy con số màu đỏ trên đó thì không nhận được nhú mày.

Đor ra hai giấy, anh xoay người ngược mắt, cong môi nhìn cô gái.

Nụ cười này có hơi lạnh ——

“Cô giáo yên tâm, em nhất định sẽ quản giáo nghiêm hơn nữa.”

Cô trò cả lớp: “.....?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

.....

40 phút sau, chuông tan học vang lên.

Cô giáo dạy sinh đứng trên bục giảng khép giáo án lại.

“Tiết tiếp theo của các em là tự học đúng không? Dành thời gian sửa lại bài thi này cho tốt, nghe rõ chưa —— đừng có lúc nào cũng bỏ qua môn sinh, khoa lý này, các em có thể không thi môn sinh sao?”

Nhắc nhở một lúc lâu, giáo viên sinh học mới xoay người rời khỏi lớp.

Bên này, có học sinh u oán la lên.

Trước cửa lớp, vài người hấp tấp vọt vào.

Lệ Triết cầm đầu tức giận chạy đến, đến trước bàn học của Tô Mạc Mạc và Thương Ngan mới dừng lại ——

“Ngan ca, tôi nghe khắp khối 12 đều truyền rằng cậu mẹ nó bị Thư Vi đá —— thằng ngu nào nói vậy, có cần tôi xách nó tới đây cho cậu không!”

Thương Ngan khó có khi không có trạng thái ngủ gật, lúc này đang cầm bút đọc bài kiểm tra sinh của Tô Mạc Mạc.

Nghe vậy, anh ngừng tay, nghiêng mặt sang, ánh mắt rơi xuống gò má trắng nõn hồng hồng của của gái.

“Nhóc con, em để ý sao.”

“.....?”

Cô gái còn đang đắm chìm trong đường cân bằng điều tiết máu khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

*(Đây là kiến thức nào đó thuộc môn Sinh, mình không biết, bạn nào biết giúp mình bình luận bên dưới, cảm ơn)

Nhớ đến câu hỏi lơ mơ nghe được, cô càng mơ hồ, cẩn thận hỏi lại: “Sao em phải Để ý?”

Thương Ngan nhìn chằm chằm cô hai giây, cười cười rũ mắt.

“Vậy kệ nó.”

Lệ Triết: “——?”

Lệ Triết: “Không không. Vậy cứ để bọn họ đồn sao? Hơn nữa tôi nghe nói sáng nay Thư Vi lôi kéo nam sinh đó khoe ân ái khắp nơi —— Ngan ca, chuyện này cậu nhìn được sao?”

Thương Ngan cười nhạt, ánh mắt trào phúng.

“Sao tôi phải nhìn?”

Lệ Triết hoàn toàn mộng lung.

“Vậy nên rốt cuộc là không đành lòng nên nhìn sao?”

Lần này, Tô Mạc Mạc ngồi dậy trước khi Thương Ngan đáp lời.

“Không phải không đành lòng nên nhìn, là không cần nhìn.”

Tô Mạc Mạc mềm giọng giải thích.

““Trầm mặc là khinh bỉ tối cao nhất, khinh bỉ tối cao nhất là không nói gì, hơn nữa là ngay cả mắt cũng không nhích. ””

Nói xong, đôi mắt cô lóe lên ý cười nhợt nhạt.

“Đây là câu nói của Lỗ Tấn tiên sinh trong《 Bán hạ tiểu tập (để nguyên convert) 》 phần thứ tám*.” Cô nghiêng người, “Sur phụ, ý của thầy là như vậy đúng không?”

*(Cả đoạn này mình edit theo bản convert, tra Google thì nhiều tựa sách quá, mình không chắc là cái nào nên edit đoạn trích khá lủng củng, bạn nào có biết thì giúp mình)

Thương Ngan chỉ vào bài thi, “Làm bài.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

“Đây..... Thật.....”

Khó có khi được nghe tiểu nữ thần mỹ nhân của mình nói một câu nhiều chữ như này, Lệ Triết ngờ ra tại chỗ, thật lâu sau cũng không thốt ra được một lời hoàn chỉnh.

Thương Ngan liếc cậu ta, ánh mắt hơi lạnh.

“Còn có việc?”

Lệ Triết đỏ mặt cả buổi, cuối cùng mới vót vát tâm trí từ trong bùn ra, cậu ta hoảng loạn quay đầu nhìn Thương Ngan.

“Tiết sau là tiết tự học, Ngạn ca cậu định đi. À, Tô Huấn Luyện sao?”

Thương Ngạn rũ mắt suy tư hai giây,

“Không đi.”

Trong khi nói, Thương Ngạn đứng dậy.

Một tay anh chống bàn, một tay khác gõ gõ bài thi Sinh học dưới mí mắt Tô Mạc Mạc.

“Cầm sách sinh, bút, bài kiểm tra này, còn có vở —— đến phòng tự học với anh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lệ Triết sững sốt nhìn xung quanh, “Ngạn ca, cậu muốn.?”

Thương Ngạn hé môi, bốn chữ mang ý vị sâu xa.

“Nghiêm khắc dạy dỗ.”

Lệ Triết: “——??”

Tô Mạc Mạc: QAQ

*

Phòng tự học của Tam trung, hay nói đúng hơn là thư viện.

Ngay giữa khu dạy học, có một tòa lầu bốn tầng đơn lẻ. Mỗi tầng đều chia thành khu đọc và khu tự học, chiếm diện tích rất lớn.

Trong trường có ba khối, tiết tự học của khối 12 đã bị giáo viên chiếm không còn là chuyện lạ nữa, còn khối 10 thì chỉ mới kết thúc thi giữa kì chưa bao lâu, vẫn chưa lấy lại trạng thái, nên toàn bộ tòa lầu thư viện cơ bản cũng chỉ có khối 11.

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc đi thang máy lên lầu 4.

“Hầu hết sách tham khảo và phụ đạo ngoài lớp của khoa lý đều ở tầng 4.”

Bước ra thang máy, Thương Ngạn nói với Tô Mạc Mạc.

“Trước khi có kết quả khoa lý, nơi này chính là “nhà” của em, biết chưa.”

Tô Mạc Mạc: “..... Ồ.”

Cô ghét sinh học.

Thương Ngạn: “Lại đây, anh dẫn em đi làm quen khu sách báo.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tâm bất cam tình bất nguyện dịch lên.

“Kệ này là vật lý. Đây là một loạt các bản tái bản chỉnh sửa của sách giáo khoa; ba hàng này là sách phụ đạo hoặc sách tham khảo; ba hàng này là bài tập và đề chính thức.”

Hai bóng người đi theo hình chữ S vòng qua hết các kệ sách khá cao ở tầng bốn.

Thương Ngạn vừa đi vừa nhỏ giọng giới thiệu cho Tô Mạc Mạc cách sắp xếp sách.

Sau khi nói xong phần hóa học, hai người đi đến khu sinh học.

“Nơi này ——”

Thương Ngạn vừa cất lời, cách một loạt kệ sách song song với nhau, đột nhiên truyền đến tiếng hai nữ sinh nói chuyện ——

“Mặt mũi Thư Vi cũng thật lớn, trong trường có ai không biết là chị ta không có mặt mũi quần lấy Thương Ngạn. Sao chị ta có thể không biết xấu hổ nói mình đá Thương Ngạn?”

“Không chiếm được cũng chỉ có thể giả vờ thanh cao.”

“Giờ thể dục tập trung trước tiết, mình còn thấy chị ta lôi kéo nam sinh trong lớp chị ta anh anh em em bên kia hành lang..... Cũng không biết làm cho ai xem”

“Dù sao chắc chắn Thương Ngạn không phản ứng chị ta, làm cũng vô dụng.”

“Hi hi, cơ mà..... Trước kia chị ta khoe khoang như thế, cả ngày hận không thể công khai cho mọi người mình và Thương Ngạn có quan hệ, nhớ tới liền ghê tởm.....”

“Bây giờ và mặt.”

“Xứng đáng!”

“.....”

“Nhưng mà gia cảnh Thư Vi tốt, trong trường không có mấy ai dám chọc chị ta..... Đổi lại là một nữ sinh bình thường, nếu có liên quan đến Thương Ngạn, còn không phải sẽ bị xa lánh rồi nghỉ học luôn sao.....”

“Khoa trương như vậy?”

“Đương nhiên! Vào học kì I, ngay cả Thư Vi cũng bị người ta vẽ bậy lên bàn kê buống tha đi đó!”

“Trời ơi ——”

“.....”

Hai nữ sinh hoàn toàn tập trung tám chuyện, không chú ý đến cách mấy kệ sách, giữa những khe hở trên sách còn có hai bóng người đứng đối diện.

Ban đầu, biểu cảm Thương Ngạn còn lười nhác nhạt nhẽo, nhưng càng nghe, cảm xúc trên mặt anh không khỏi ồ ạt đi.

Tô Mạc Mạc nghèn nghẹn, nói nhỏ:

“Sur phụ, chúng ta đi trước đi.....”

Nhưng lỗi tai hai người bên kia cực kì thính, cả hai vốn đã đi đến tận sâu bên trong kệ sách, nữ sinh kia nghe được tiếng nói, sắc mặt khê đỏ ——

“Ai ở đằng đó?”

Thông qua khe hở trên kệ sách có thể nhìn thấy hai người đó bước nhanh vòng qua, sắp đi đến bên đây.

Đây là kệ sách đầu tiên của khu sinh, khác với khu khác, đúng lúc có một góc chết bên trong, vào được mà không ra được ——

Ngoại trừ hướng hai nữ sinh đó đi vào, giữa kệ sách này và bức tường không còn con đường nào khác.

Nhớ đến lời cuối cùng của hai nữ sinh đó, Thương Ngạn nhú mồm.

Anh áp người xuống, duỗi tay ôm cô gái vào lòng, tựa lên kệ sách.

Giọng nói nam sinh khàn khàn ——

“Đừng lộn xộn, đừng lên tiếng.”

Gần như anh vừa nói xong, ngay đường đi vào của kệ sách, hai nữ sinh cảnh giác đi đến.

Cả hai không khỏi đồng thời sững sốt.

——

Trong tầm nhìn của bọn họ, ở góc cuối của kệ sách, một bóng người vai rộng eo thon chân dài đứng đó.

Một tay nam sinh chống trên kệ sách, một tay khác nắm eo cô gái, đè sát người ta lên kệ sách.

Hai chân mảnh khảnh của cô gái đều bị đầu gối anh chống lấy, không có khả năng giãy giụa tìm đường sống, anh giam cầm cô giữa kệ sách và cơ thể mình.

Bóng dáng ái muội.

Đang làm chuyện gì..... Không cần nói cũng biết.

Hai nữ sinh ngơ ra tại chỗ.

Qua vài giây, một trong hai lấy lại tinh thần, kinh ngạc hô lên: “Thương..... Thương Ngạn?”

“.....”

Trước kệ sách, nam sinh xoay cần cổ thon dài.

Anh ngẩng đầu, hơi xoay tầm mắt.

Góc nghiêng đẹp đẽ sắc bén.

Con ngươi tối đen, giọng nói rè rè.

“..... Cút.”

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Sao nào, muốn cắn sư phụ?

Mãi đến khi hai nữ sinh đó rung rung nước mắt chạy đi, Tô Mạc Mạc vẫn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Vẫn đứng trong góc này, sau một hồi yên lặng thật lâu, cô cẩn thận ngẩng mặt, lao lực nhón chân ló đầu nhỏ ra từ cánh tay của nam sinh ——

Đằng sau Thương Ngạn đã không còn bóng người.

Tô Mạc Mạc không hiểu sao lại thở phào một hơi.

Cô hạ chân xuống, tò mò ngẩng đầu nhìn nam sinh trước người.

“Sư phụ, lúc này.....”

Vừa mới nói, chàng trai trước người cô đã ngoái đầu.

Thương Ngạn rũ mắt quan sát cô gái gần trong gang tấc này.

Lúc này anh diễn trò, vốn là tư thế khom người, cánh tay đỡ trên rìa kệ sách bên tai cô.

Khoảng cách gần như thế này, anh gần như có thể đếm được số lông mi của cô.

Bên tai yên tĩnh đến tận cùng.

Trong góc nhỏ một mét vuông này, chỉ còn lại hô hấp lẫn vào nhau.

Từng luồng không khí đều bị kéo dài vô tận, ra vào nhẹ như không tiếng động giữa cánh môi hơi khép mở của cô gái.

Còn cặp con ngươi màu hồ phách bởi vì kinh hoàng mà có chút ướt át, đồng tử đen nhánh hơi mở to, vô tội nhìn anh.

Trong lòng có vô số thanh âm nói cho anh.

Không thể.

Không được.

Lùi lại.

.....

Nhưng ngay tại vực sâu thăm thẳm, có một giọng nói dịu dàng yếu điệu, như có như không, hết như ma âm mê hoặc lòng người, từ những khe hở nhỏ

thấm vào từng giọt từng giọt, phóng đại lên, đến khi cắn nuốt toàn bộ lý trí của anh ——

Nhân lúc cô ấy không hiểu gì hết.....

Biến cô ấy thành của mày đi.

——

Chỉ một mình mày.

Lời cuối cùng tựa như một bàn tay vô hình đẩy anh xuống vực sâu phía trước.

Vậy nên không nghe được những lời khuyên nhủ đó.

Tất cả ý thức chỉ còn lại câu này.....

Thương Ngạn rũ mi, tia sắc bén trong mắt tối đi, anh vòng tay qua eo cô gái và cúi người ——

“..... Sur phụ.”

Vào ngay giây phút cuối cùng, một giọng nói cực nhỏ kéo anh lại.

Thương Ngạn động động hàu kết, ngược mắt.

“.....”

Sâu trong mắt cô ẩn chứa một tia khiếp sợ vô thức, ngón tay rũ bên người nắm chặt.

Nhưng cô không kêu lên sợ hãi, cũng không giẫy giụa, chỉ nhìn anh như thế.

“Thầy muốn giống..... Thư Vi như vậy.....”

Tô Mạc Mạc bất an nhìn xuống đất, kiềm chế hoảng hốt dưới đáy lòng, lặp lại lần nữa.

“Giống chị ta như vậy sao.....”

Thương Ngạn trầm mắt.

Anh đứng thẳng người, lát sau mới thấp giọng cười rộ lên.

“Thế nào, em cho rằng anh phải dùng em trả thù cô ta?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không trả lời, thấy nam sinh lùi lại, cô thở ra một hơi nhẹ, vẫn còn khiếp sợ giương mắt nhìn anh.

Thương Ngạn cười nhạt một tiếng, dời mắt qua bên cạnh.

“Cô ta là ai chứ.”

Trên gương mặt trắng trẻo anh tuấn, giữa cặp mày sắc bén hiện lên tia khinh thường nhạt nhẽo.

Vài giây sau, khi tất cả những cảm xúc đó vơi bớt, Thương Ngạn hạ tầm mắt, nheo mắt ——

“Không phải hôm qua đã nói rồi sao, anh không có quan hệ gì với cô ta; nếu để anh nhắc lại.....”

Thương Ngạn không nói tiếp.

Anh nhìn xuống, ánh mắt đặt trên hai chân mảnh khảnh của cô gái.

Tô Mạc Mạc bất an rụt về phía sau.

“Vậy lúc này.....”

“..... Chọc em chơi.”

Thương Ngạn nhìn cô.

Đầu lưỡi chống lên hàm trên, khóe môi khẽ nhếch, anh hừ cười ——

“Bị dọa rồi?”

“.....”

Cô vô thức gật đầu khi nghe anh nói. Khi hồi thần lại vội vàng lắc đầu, nâng cặp mắt trong suốt đối diện với anh ——

“Chúng ta đã nói rõ với nhau, thầy không ghét em, em cũng không sợ thầy.”

Thương Ngạn hơi cứng người.

Sau một lúc lâu, anh duỗi tay xoa xoa mái tóc dài của Tô Mạc Mạc ——

“Lần sau phải nhớ kĩ, gọi “sư phụ” sớm một chút.”

Nói xong, anh xoay người đi ra.

Vừa nghiêng mắt, ý cười dưới đáy mắt nam sinh bỗng chốc trầm xuống.

.....

Mây điên rồi à.

Thương Ngạn.

*

Khu tự học nằm đằng sau khu đọc sách sát cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là tán cây cổ thụ xanh um tươi tốt, còn có ánh mặt trời xuyên qua khe hở những chiếc lá loang lổ như lá vàng.

Bóng lá cây rơi xuống như tô điểm thêm cho bàn ghế sát cửa sổ.

Sáng ngời nhưng không chói mắt.

Bên này đều là bàn dài mười người, năm người ngồi đối diện nhau. Lúc này không có quá nhiều học sinh, cách đó không xa có vài người thưa thớt.

Thương Ngạn chọn một bàn trống hai ghế cạnh nhau, kéo một trong hai ra, ý bảo cô ngồi xuống.

“Ngồi đây.”

“.....”

Tô Mạc Mạc gật đầu, ôm cặp sách trước người ngồi vào.

Thương Ngạn ngồi bên trái cô.

Anh lấy tờ đề trống giáo viên sinh học đã đưa tiết trước, đặt trước mặt Tô Mạc Mạc, duỗi tay gõ lên hai câu hỏi lớn bên trong.

“Hai câu này, em đọc trước một lần rồi làm.”

Khác với ngữ điệu chây lười rồi rạc bình thường, giọng của anh mang theo sự bình tĩnh không cho phép cãi lại.

Tô Mạc Mạc nghiêng mặt nhìn lên anh.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, trên làn da trắng có một tầng sáng mỏng, từ góc độ bây giờ của cô, mũi anh cao thẳng xinh đẹp khác thường.

Nhưng không có cảm xúc.

Gương mặt đẹp đề chọi mắt như thế này, hiện tại không có chút biểu cảm, môi mím chặt, lộ ra khí thế áp bức sắc bén.

Dường như vô cùng không vui vì chuyện nào đó.

Tô Mạc Mạc vừa định thu mắt thì nghe anh lên tiếng.

“Đáp án và đề bài..... Viết trên mặt anh?”

“.....”

Tô Mạc Mạc chột dạ giương mắt.

Đối diện với con người đen nhánh nhìn xuống.

Ha.

Dữ thật.

Tô Mạc Mạc không dám phản bác, chỉ trộm trừng anh một cái mới cúi đầu.

Trên bài thi sinh học có một quảng sáng nhỏ rất sáng, Tô Mạc Mạc do dự rồi vươn tay trái ra dựng lên, che đi quảng sáng.

Vì thế chỗ bài thi đó không còn chói.

Cô gái không tự giác cong khóe môi.

Thương Ngạn mỉm cười quan sát.

Anh không tiếng động lấy một quyển sách mỏng, giơ lên điều chỉnh độ cao, vì cô mà che đi ánh sáng xuyên qua tán cây.

Tô Mạc Mạc phát hiện sự khác biệt, vừa định ngẩng đầu thì nghe thấy bên tai vang lên giọng nói lãnh đạm.

“..... Tập trung”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Do đó cô không hề thấy được ánh mắt và biểu cảm người đó rũ mắt nhìn cô, ngay cả ánh mặt trời bên ngoài cũng thua ba phần.

Tuy đã làm đề này một lần nhưng Tô Mạc Mạc cũng không nhớ quá nhiều.

Trong quá trình suy nghĩ câu hỏi, cô vô thức cắn đầu bút trong tay.

Thương Ngạn vô tình nhìn qua, không dịch mắt đi nữa.

Nhìn chăm chăm vài giây, anh hơi trầm mắt.

——

“Anh không thể, nó có thể?”

“..... Hả?”

Cô gái còn đang dồn toàn bộ thần trí vào môn sinh, mờ mịt ngược mắt nhìn anh.

Không chờ cô phản ứng, trong tay đã không còn gì hết.

——

Thương Ngạn: “Không cho cắn bút.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Như sợ cô không nhớ lâu, nam sinh hơi híp mắt, “Thấy một cây, tịch thu một cây.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc không có lực phản kháng, đành phải lấy hộp bút và tìm một cây mới thích hợp.

Cô còn chưa kịp tìm ra thì nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng hô nhỏ đầy ngạc nhiên ——

“..... Thương Ngạn?”

Tô Mạc Mạc không tự giác ngẩng đầu nhìn qua.

——

Thư Vi.

Chính xác là, Thư Vi và bạn trai tin đồn của cô ta đứng sóng vai.

“..... A.”

Tô Mạc Mạc thấp giọng lên tiếng.

Cô quay đầu, lo lắng nhìn Thương Ngan.

Thương Ngan vốn đang rũ mắt đánh giá cây bút vừa tịch thu được trong tay, nghe vậy liếc qua người vừa gọi một cái liếc lười biếng hạ mắt.

Nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái.

Thương Ngan nhú mày, duỗi tay nắm nhẹ cằm cô, kéo gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp qua ——

“Tập trung làm bài.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tức giận muốn cắn ngón tay trắng nõn trước mặt này một phát.

Vừa há miệng được một nửa, cô lúng túng.

Ngoan ngoãn xoay về.

Tiếc rằng sự thay đổi rất nhỏ này cũng không thoát khỏi đôi mắt người kẻ bên.

Thương Ngan cười nhẹ.

“Sao nào, muốn cắn sư phụ?”

“Không.....”

“Vậy lúc này em vừa định làm gì?”

“.....”

Cô ghen hòng một lát mới nhỏ giọng lẩm bẩm, “Ngáp.”

Thương Ngan mỉm cười, thu tay.

Bên cạnh bàn, Thư Vi đứng ở lối đi nhỏ sắc mặt xanh mét.

Cô ta trừng mắt nhìn bàn tay giơ lên cầm quyền sách mỏng của Thương Ngan để che đi ánh nắng cho cô gái, hốc mắt đỏ lên.

“Thư Vi.....”

Nam sinh bên cạnh cô ta thấp giọng gọi một tiếng.

Thư Vi lấy lại tinh thần.

Cô ta cắn chặt cánh môi, căng mặt nặn ra nụ cười, “Đúng lúc gặp được người quen..... Minh thấy chúng ta ngồi đây cũng được.”

Thư Vi nói xong, không cho nam sinh cơ hội phản bác, cô ta nắm chặt ba lô của mình, đặt lên vị trí đối diện hai người.

“.....”

Thương Ngan ngược mắt không kiên nhẫn liếc nhìn bọn họ.

Thư Vi cắn răng oán hận ngồi xuống.

Vài phút sau.

Tô Mạc Mạc nhú mắt nhìn chăm chăm bài thi, không giương mắt mà duỗi tay sờ bình nước của mình.

Chạm vào nó, cô ngẩn ra.

“..... Làm sao vậy?”

Dư quang Thương Ngan chú ý đến, xoay người hỏi.

Tô Mạc Mạc quơ bình, xấu hổ nói, “Trước khi đến quên rót nước.”

Thương Ngan buông quyển sách mỏng trong tay ra, xoa xoa cánh tay cứng ngắc, đứng dậy.

“Đưa anh.”

Tô Mạc Mạc ngăn ra, “Em tự.....”

Chưa dứt lời, cảm cô đã bị nắm lấy ——

“Tập trung làm bài.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

“Nghe lời.”

Anh bật cười, cầm bình nước của cô đi đến phòng rót nước ở tầng này của thư viện.

“.....”

Tô Mạc Mạc cảm thấy gương mặt của mình nóng lên khó hiểu.

Cô vừa hấp tấp định cúi đầu thì đối diện với ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thư Vi.

Tô Mạc Mạc ngơ người.

Không để cô nói gì, Thư Vi oán hận trừng cô, xoay người cầm ba lô của mình và móc ra một túi khăn giấy.

Cô ta đứng lên, “Mình đi toilet.”

Nói xong, không thèm chờ nam sinh bên cạnh có phản ứng, Thư Vi đã xoay người đuổi theo hướng Thương Ngan rồi đi.

——

Tại mỗi tầng của thư viện, phòng rót nước và toilet đều liền nhau.

Nhìn ánh mắt bất an lo sợ của nam sinh ngồi cạnh Thư Vi, Tô Mạc Mạc tâm trạng khó diễn tả cúi đầu.

Đề thi vốn đã rất khó, từ khi Thư Vi rời khỏi, càng làm Tô Mạc Mạc không có cách chuyên tâm. Một câu hỏi phải đọc lại bốn năm lần mới có thể miễn cưỡng lưu lại ấn tượng.

Sau khi giằng co mấy chục giây với bài thi này, Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng không nhận được buông bút.

Cô đứng lên, vẽ mặt đắn đo.

Mặc dù hôm nay Thương Ngan rất hung dữ, nhưng như thế nào cũng là sư phụ, cũng không thể thấy chết không cứu.

Nghĩ thế, Tô Mạc Mạc đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Xuyên qua các khu, đằng trước có một hành lang dài.

Dưới cùng chính là toilet và phòng chứa nước.

Chỉ là vừa mới tiến vào hành lang, cả người Tô Mạc Mạc đã cứng đờ.

Cô ngạc nhiên ngẩng ra nhìn phía trước.

——

Phía cuối hành lang, Thương Ngan cầm bình nước của cô trong tay, đang bị Thư Vi ôm chặt.

Tác giả có lời muốn nói: Bình nước: Tôi vô tội, xin đừng quăng tôi đi

Thương Ngan:..... (đen mặt)

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đè lên tường

Phòng chứa nước.

Vừa mờ chốt nước ấm ra, Thương Ngạn đã nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân truyền đến từ hành lang.

Anh lơ đãng nhìn qua.

Liếc qua người đang tiến đến kia, Thương Ngạn rũ mắt che đi con ngươi tối đen.

Từ đầu tới cuối, trên gương mặt nam sinh, ngay cả một biến hóa rất nhỏ cũng không có.

Thư Vi đi vào từ ngoài cửa đứng hình.

Cô ta nắm chặt tay, khăn giấy trong lòng bàn tay bị cô ta bóp chặt phát ra tiếng rên rỉ khó nghe.

"Thương Ngạn....."

Chần chờ thật lâu, cô ta mở miệng.

Thư Vi tạm dừng, đứng ngay cửa phòng.

Ngón tay thon dài xẹt qua van nước nóng, dòng nước đột ngột dừng lại.

Thương Ngạn nâng bình nước nhìn thoáng qua, đứng thẳng lên, cầm lấy nắp bình đặt trên máy nước nóng.

Anh xoay người.

Vừa đóng nắp bình vừa bước ra cửa.

Đến trước cửa, Thương Ngạn dừng chân.

"..... Tránh ra."

Giọng điệu nam sinh không nghe ra cảm xúc gì, hệt như chỉ bị một người xa lạ chặn cửa.

Cũng vì điểm này -- không có cảm xúc cũng không có phản ứng, khiến sự thông dong Thư Vi ngụy trang không thể duy trì được nữa.

Cô ta duỗi tay định kéo ống tay áo của Thương Ngạn --

"Thương Ngạn, mình....."

Người nọ cầm bình nước nhấc tay lên, dễ dàng tránh đi động tác của cô ta.

Đúng lúc đó, cặp mắt sắc bén quét đến, không kiên nhẫn chăm chú nhìn mặt cô ta --

"Dây dưa không dứt."

Thanh âm người nọ lạnh như băng tuyết.

Thư Vi đỏ hốc mắt.

"Cậu có chỗ nào không thích mình..... Mình có thể sửa -- hôm qua là mình sai rồi, cậu đừng không để ý đến mình..... Thương Ngạn....."

Thương Ngạn tức giận đến bật cười, dòi mắt.

Đến khi một lần nữa nhìn xuống, mắt anh lạnh như băng, thấp giọng nói ra từng câu từng chữ --

"Cậu có bệnh à?"

Nói xong, Thương Ngạn sụt qua vai nữ sinh, không nhìn được nữa đi ra ngoài.

Bình nước vẫn chưa được đóng chặt, bắn ra vài giọt nước nóng, rơi xuống bàn tay.

Nóng tê tay.

Thương Ngạn hơi nhúu mày, vặn thêm một lần nắp bình.

Vào lúc này, sau lưng anh đột nhiên vang lên một thanh âm rất nhỏ.

"Có phải cậu..... Thích Tô Mạc Mạc."

Thương Ngạn bỗng dừng bước.

Ý thức hoảng hốt.

Sau lưng anh, Thư Vi ngẩng đầu định nói gì đó, bỗng dừng nhìn thấy phía cuối hành lang, một bóng dáng nữ sinh nhỏ nhắn phản chiếu trên mặt đất.

Đồng tử Thư Vi hơi co lại.

Không chút nghĩ ngợi, cô ta tiến nhanh lên, thừa dịp Thương Ngạn đang thất thần trong nháy mắt này, từ đằng sau ôm chặt lấy anh.

Ý thức Thương Ngạn bị động tác này kéo về.

Mặt mày lạnh lùng.

Thiếu chút nữa không nhìn được ném bình giữ ấm trong tay xuống đất.

"..... Buông ra."

Gân xanh nổi lên trên vầng trán trắng nõn, ánh mắt Thương Ngạn lạnh lẽo đen tối.

Anh đang định hành động, nhấc mắt lên thì trông thấy đầu hành lang là cô gái đang đứng ngo ra tại chỗ.

Cùng lúc đó, thanh âm xen lẫn ý cười cố gắng thể hiện ra của Thư Vi truyền đến từ phía sau --

"Cậu không muốn nhìn thử xem..... Học trò nhỏ của cậu, có tình cảm gì với cậu sao?"

"....."

Người phía trước trầm mặc.

Đáy lòng Thư Vi nổi lên chua xót tuy đã thực hiện được, nhưng một giây sau, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng "cốp".

Cực kì chói tai.

--

Bằng sức mạnh gần như bạo lực, anh đóng chặt nắp bình giữ ấm không nghe lời đó.

"Mẹ nó."

Người phía trước đột nhiên cười lạnh một cách dữ tợn.

Thư Vi cảm thấy cổ tay của mình đột nhiên tê rần, tựa như bị một vòng sắt ghi chặt.

Cô ta sợ hãi kêu lên, thả tay ra muốn lui lại.

Nhưng người nọ nắm chặt cánh tay cô ta, Thương Ngạn trầm lãnh nhìn cô gái xoay người sang chỗ khác ở cuối hành lang dài.

Thương Ngạn đảo mắt, che đi tia sắc lạnh trong đó.

Anh chuyển bình nước trong tay sang tay trái, tay phải mở ra, đột nhiên áp ra đằng sau--

"Bịch!"

Một tiếng va chạm trầm đục, hấp dẫn cô gái đứng ở lối vào hành lang không nhận được quay đầu nhìn.

Thấy một màn cách đó không xa, đồng tử cô co nhẹ.

--

Cuối hành lang dài.

Thương Ngạn bóp cổ Thư Vi, hung hăng đè người cô ta lên tường.

Anh cúi người xuống, ánh mắt lạnh lẽo.

"Thư Vi, có bệnh thì uống thuốc -- đừng đến chỗ tôi tìm chết."

Anh dùng lực tay, khiến Thư Vi không kêu lên được, hoảng sợ nhìn anh.

"Còn nữa, -- dùng cậu thử Tô Mạc Mạc?"

Nam sinh rũ mắt, thấp giọng cười, giọng nói lộ ra dữ tợn.

Và khinh miệt đến tận cùng.

"..... Cậu là cái thá gì."

Sắc mặt Thư Vi trắng bệch.

Thương Ngạn lạnh mắt phôi tay đẩy người ra, xoay người đi ra ngoài.

Mãi đến khi dừng trước mặt cô gái, dường như cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, giật mình đứng ở lối vào.

"Sur..... Phụ?"

Cô ngẩng mặt nhìn anh.

"....."

Thương Ngạn giờ tay,捏o huyết thái dương, cũng lau đi nét hung tàn trên mặt.

Anh cong khóe miệng.

Ngữ khí lại "uy hiếp" --

"Anh không có quan hệ với cô ta. Không được suy nghĩ miên man, không được nghi ngờ."

Tô Mạc Mạc hồi thần, chậm rãi nói: "Nhưng chị ta vừa ôm thầy....."

"....."

Giọng điệu mềm mại dịu dàng này, quyến rũ đến mức ánh mắt Thương Ngạn hơi tối đi.

Anh cúi người.

"Nhóc con, gan em mập ra rồi ư, dám nghi ngờ lời sư phụ nói?..... Trước kia đã nói chưa, nếu để anh lặp lại sẽ như thế nào?"

Tô Mạc Mạc do dự, mũi chân dịch lên, mang theo chút khiêu khích không tự biết, chạm vào giày nam sinh --

"Đánh gãy chân."

"....."

Thương Ngạn nhìn xuống.

--

Chân ngắn nhỏ duỗi đến trong tầm mắt anh.

Anh không nhận được bật cười.

Anh lập tức nghiêng người, thấp giọng ra vẻ uy hiếp --

"Có tin anh đánh gãy chân em không?"

"..... Không tin."

Cô gái lắc đầu

Trầm mặc hai giây, cô nhỏ giọng nói tiếp nửa câu sau:

"Sư phụ không nở."

".....!"

Trái tim như bị thứ gì đó đụng phải làm thần trí Thương Ngạn hoảng hốt, trong nháy mắt đó, anh gần như muốn không quan tâm mà.....

Thương Ngạn siết chặt tay, gân xanh trên trán lại nổi lên.

Không giống vừa nãy, tia đen tối dưới đáy mắt bị anh áp xuống lần nữa, mang theo cảm xúc không cam lòng gần như điên cuồng nảy lên.

Hình như tiếng hít thở bên tai tăng lên một chút, Tô Mạc Mạc khó hiểu ngược đầu lên, "Sư phụ....."

Vừa cất tiếng, người trước mặt bất ngờ đứng thẳng dậy, vòng qua người cô --

"Trò về làm bài."

Tô Mạc Mạc lập tức héo xuống.

Rầu rĩ không vui, "..... Ồ."

*

Tiết toán cuối cùng của buổi sáng kết thúc, Tô Mạc Mạc cùng Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hành đi đến nhà ăn.

Lớp 11-1 ở khu dạy học số 3 cách nhà ăn của trường rất xa, gần như phải vượt qua hơn phân nửa sân trường.

Trên đường, Tề Văn Duyệt đi ở giữa, trái phải kéo Tô Mạc Mạc và Liêu Lan Hành --

"Mạc Mạc, có phải sư phụ của cậu có bạn gái mới không?"

Tô Mạc Mạc ngẩn ra: ".....?"

Tề Văn Duyệt quay đầu, nhìn về mặt ngốc nghếch của cô gái, "Xem ra cậu cũng không biết..... Thật kì lạ, sao có thể giấu kín mít như thế chứ, tại sao trước kia không có chút động tĩnh nào vậy."

Tô Mạc Mạc tiêu hóa xong tin tức kinh ngạc này, chần chờ hỏi: "Tại sao lại đột nhiên..... Nói như vậy?"

Tề Văn Duyệt quơ điện thoại trong tay.

"Tieba của trường không phải đã phục hồi rồi sao? Hôm nay trên Tieba có học sinh trong trường chúng ta nói, sáng nay trong trường gặp được Thương Ngạn và một nữ sinh hôn môi."

Tô Mạc Mạc: ".....?!"

Ngay cả Liêu Lan Hành bên cạnh cũng thấy ngạc nhiên, xoay đầu nhìn Tô Mạc Mạc đang có vẻ bất ngờ, sau đó mới cau mày hỏi Tề Văn Duyệt: "Tin tức là thật sao, chắc chắn không phải bịa đặt?"

"Thật."

Tề Văn Duyệt gật đầu thật mạnh, "Hơn nữa nghe nói lúc ấy tình huống còn rất..... Ồm, kịch liệt."

Liêu Lan Hành: "Cùng với ai, ở chỗ nào?"

"Aiz, bạn cùng bàn, sao hôm nay cậu hiếm khi nhiều chuyện vậy?" Tề Văn Duyệt cười nói. "Không nói chỗ nào hết, hình như cũng chưa thấy mặt của cô gái đó..... Nói Thương Ngạn vô cùng cường thế, đè người cô gái đó lên tường hôn, hoàn toàn che kín mít....."

Câu tiếp theo của Tề Văn Duyệt, Tô Mạc Mạc đã nghe không vào.

Má cô không kiểm soát được nóng lên, đầu ngón tay giấu trong ống tay áo cũng bất an siết chặt, lòng bàn tay chảy mồ hôi, bị gió thổi qua, có chút lạnh người.

Rõ ràng chỉ chán một chút.

Sao lại bị đồn là.....

Nghĩ đến chuyện được truyền trên Tieba, Tô Mạc Mạc càng bất an, thấp giọng cẩn thận hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tề Văn Duyệt tiếc nuối nói: "Chưa kịp có sau đó thì đã bị hai nữ sinh nhìn thấy ngắt đi rồi."

Mặt Tô Mạc Mạc càng thêm nóng, vô lực cãi lại: "Minh không nói chuyện đó, ý mình là Tieba....."

"À à, cậu hỏi chuyện này sao."

Tề Văn Duyệt tiếc nuối nhún vai.

"Người đăng bài nói được một nửa, đột nhiên biến mất không thấy. Tìm vào trang chủ của cậu ta thì thấy tất cả tư liệu đều trống, bài viết bị xóa, tài khoản cũng xóa....."

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Quá trình sạch sẽ lưu loát này, nghe thấy có điểm quen thuộc.....

- - rất có phong cách của Tổ Huấn Luyện máy tính.

"Aiz"

Tề Văn Duyệt đột nhiên thở dài.

"Chuyện đến nước này, chỉ có thể hy vọng bạn gái mới của Ngạn ca là một nữ sinh dịu dàng ôn hòa, chăm sóc Mạc Mạc cái thìa của chúng ta một chút."

Tô Mạc Mạc đột nhiên lên chức "cái thìa": ".....?"

Cô do dự, chột dạ hỏi: "Có liên quan gì đến mình đâu."

Tề Văn Duyệt đếm đầu ngón tay tính cho cô, "Cậu xem đi, cái gọi là một ngày làm thầy, cả đời làm cha; Thương Ngạn đối xử tốt với cậu như thế, gần như coi cậu như con gái mà nuôi -- vậy sau này cậu ấy có bạn gái, không phải tương đương với mẹ kế của cậu sao?"

Tô Mạc Mạc: "....." Ngây người.

Tề Văn Duyệt còn đang tẩy não ma quỷ cho cô: "Hơn nữa Mạc Mạc của chúng ta xinh đẹp như vậy, hết như tiểu tiên nữ, mẹ kế có xinh đẹp cũng không thể so với cậu -- cái này giống như công chúa Bạch Tuyết và mẹ kế, lỡ như có thêm "gương ma" chằm ngòi ly gián, cậu cẩn thận coi chừng bị mẹ kế đút tào độc đó!"

Tề Văn Duyệt tạm dừng, giật mình một cái --

"Thôi thôi..... Minh tự nói mà cũng nổi da gà, tưởng tượng như vậy hậu quả thật nghiêm trọng..... Mạc Mạc, cậu yên tâm, mình nhất định có thể giúp cậu tìm hiểu, rốt cuộc mẹ kế chính thức kia của cậu là thần thánh phương nào!"

Tô Mạc Mạc nghe được đã trợn mắt há hốc mồm.

Liêu Lan Hình bên cạnh nhìn khắp sân trường, không khỏi trợn trắng mắt.

"Cậu thật lo chuyện bao đồng, công chúa Bạch Tuyết à?..... So sánh rác rưởi gì vậy, cậu vẫn nên mau đi lấy đồ ăn đi."

Tề Văn Duyệt về mặt đưa đám bị Liêu Lan Hình đẩy lên cửa sổ gấp thức ăn, Liêu Lan Hình vốn đang định qua kia xếp hàng, do dự một lúc, cô dừng chân.

Cô gái bên cạnh có vẻ còn đang dại ra chưa lấy lại tinh thần từ câu chuyện cổ tích phiên bản đen tối vừa rồi.

Liêu Lan Hình bất đắc dĩ cười một cái.

"Mạc Mạc."

".....?"

Tô Mạc Mạc hồi thần, xoay đầu nhìn Liêu Lan Hinh.

Liêu Lan Hinh trầm mặc đánh giá cô.

Làn da cô gái trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, con ngươi đen nhánh lộ ra ánh nước, chóp mũi xinh xắn, cánh môi non mềm như nụ hoa, làm người khác chỉ cần nhìn lướt qua là không dời được mắt.

Tính cách cũng lặng lẽ đến mức khiến người ta đau lòng, ngoan ngoãn không nhìn được muốn ghẹo cô, không vì bề ngoài xinh đẹp điểm lệ được chiều chuộng mà lộ ra kiêu ngạo hay tùy hứng.....

Sạch sẽ như một khối thủy tinh không lẫn bất kì tạp chất nào.

Trong sáng xinh đẹp.

..... Cũng khó trách người nọ sẽ thích.

Vứt bỏ hăm mộ ghen ghét của người cùng giới, chỉ sợ rất khó có người không thích cô.

Liêu Lan Hinh nhú mày.

"Thương Ngan..... Sự phụ của cậu đúng là mọi mặt đều rất ưu tú, nhưng tính cách thì, chỉ sợ không phải người lương thiện gì..... Mình cũng không biết cậu ấy có thích hợp hay không, nhưng tự cậu sẽ rõ."

Tô Mạc Mạc: "--??"

Nói phải có điểm dừng, Liêu Lan Hinh không cần nhiều lời nữa.

"Đi lấy đồ ăn đi, lát nữa gặp lại."

Liêu Lan Hinh để lại lời làm Tô Mạc Mạc không hiểu ra sao, cứ như vậy xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, ngoài cửa nhà ăn.

Lệ Triết đi theo sau Thương Ngan, bước lên một bậc thêm.

"Aiz, Ngan ca, không phải cậu không thích nhà ăn I sao, sao trưa nay lại đến đây?"

"....."

Thương Ngan đảo mắt qua chỗ lấy đồ ăn ở phía xa kia, hơi chau mày.

Một lát sau, tầm mắt rớt cuộc cũng "bất" được thân ảnh nhỏ xinh quen thuộc, ánh mắt xẹt qua ý cười.

"Đi thôi."

"À." Lệ Triết vội vàng theo sau. "Đúng rồi, Ngan ca, tôi nghe nói hôm nay Tieba lại đồn chuyện bậy bạ?..... Hình như có nữ sinh bị đặt, nói cậu và một cô gái hôn môi trong trường."

"....."

Cặp mắt Thương Ngan hơi lóe, không đáp lời.

Lệ Triết còn đang cười ngây ngô, "Người này bị đặt cũng không có cơ sở, cả sáng này cậu không hề rời khỏi phòng học, chỉ đến thư viện cùng nữ thần bé nhỏ của tôi vào tiết ba, sao có thể cùng cô gái gì đó hôn môi chứ, còn nói cậu đè người ta lên tường hôn ha ha ha ha ha....."

Thương Ngan dừng chân.

Anh ngoái đầu nhìn lại,

nhướn mày hỏi --

"Nữ thần bé nhỏ của cậu?"

Lệ Triết không nhìn được cười, khó có khi ngượng ngùng. "Lần trước ở nhà hàng..... Tôi đã nhất kiến chung tình* với bé nữ thần mà -- Ngan ca, đâu phải cậu không biết chứ!"

*(Nhất kiến chung tình: Yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Thương Ngạn cười nhạt ra tiếng.

Ánh mắt lạnh lẽo.

"Ồ."

"Sáng nay ở thư viện, tôi đã đề bé nữ thần của cậu lên tường hôn đấy."

Tạm ngưng, anh lộ ra nụ cười vô tâm, khàn giọng nói --

"..... Cực kì ngọt."

Tác giả có lời muốn nói: Lê Triết:????????????????????

Ngạn ca: Hôm nay tôi mà không xử lý cậu □

Hết chương 29

—

Số vote sẽ tăng lên nhé, lần này là 422.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: “Em vẫn sẽ luôn thích sự phụ.”

Lê Triết đứng tại chỗ ngây người hơn mười giây mới đuổi theo, tông giọng cứ như bị bệnh sốt rét ——

“Ngạn Ngạn Ngạn Ngạn Ngạn ca. Cậu cậu cậu vừa nói. Nhất định không phải sự thật chứ!”

“Ừ.”

Thương Ngạn vui đùa, một tay cầm túi quần đi vào trong, giọng điệu lười biếng.

“..... Giả.”

“——”

Lê Triết nhẹ nhàng thở ra, lộ ra tươi cười mà lòng còn sợ hãi.

Tiếc là không để cậu ta cười lâu, nam sinh đang trước bước đi không quay đầu để lại một câu ——

“Nhưng nếu cậu vẫn mơ ước em ấy, tôi không đảm bảo ngày nào đó sẽ kiếm chế đâu.”

Lê Triết: “???????”

Thương Ngạn không để ý đến cậu ta, anh nhanh chân đi đến một chỗ lấy thức ăn trong đó.

Trước khi Thương Ngạn đi đến bên cạnh, Tô Mặc Mặc lần thứ ba bị người khác chen hàng.

—

Nhà ăn của Tam trung cơ bản đều là xếp hàng lấy cơm vì sẽ có giáo viên qua lại tuần tra giám sát. Nhưng thỉnh thoảng mới có ngày nào đó, khi giáo viên tuần tra không có mặt, bọn học sinh sẽ lập tức hăng hái thực hành theo lời của Darwin* “Người thích ứng được thì sống sót”.

*(Charles Darwin: *Cha đẻ của thuyết tiến hóa*)

Ở hoàn cảnh như trong “rừng” này, loại học sinh dễ dàng bị đào thải nhất chỉ có một:

Vóc dáng nhỏ.

Tơ mắt nhìn cửa sổ lấy thức ăn cách mình ngày càng xa, bên tai còn có tiếng ồn ầm ĩ, khuôn mặt nhỏ của Tô Mạc Mạc hơi trắng bệch.

Lần thứ ba bị bọn họ chen vào, cô vô lực ôm khay cúi đầu, tuy nhiên lại có một lực ép tác động vào cô, Tô Mạc Mạc mắt trọng tâm, lao đảo lùi ra phía sau.

Cô gái sợ hãi không nhẹ, hoảng loạn chuẩn bị duỗi tay đỡ bên cạnh, trong khoảnh khắc đó, bàn tay cô bị một bàn tay ấm áp khác bao bọc, eo cũng bị người ôm từ đằng sau.

Cô vội vàng thẳng người, quay đầu ——

“Cảm ơn. —— sư phụ?”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc ngược mặt nhìn nam sinh.

Lúc này biểu cảm trên gương mặt tuấn mỹ có chút bất thiện.

Tia hung ác trong đồng tử tối đen xoay nửa vòng, anh rũ mắt đánh giá cô một lần, thấp giọng hỏi: “Không bị thương chứ?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

“.....”

Thương Ngạn giương mắt, nhìn xuống nam sinh trong đám người còn đang ra sức chen lấn kia.

Tất cả cảm xúc trong mắt đen trầm xuống.

Thương Ngạn nhíu mày.

Anh tiến lên hai bước, một tay xách sau cổ người đó, gân xanh trên tay nổi lên.

Một tiếng ‘bịch’ vang lên, nam sinh đó bị quăng thẳng xuống đất.

“Mẹ kiếp —— đứ.”

Đám học sinh kinh ngạc ồ lên, cuống quýt nhanh chóng tản ra xung quanh.

“Ngan. Ngan ca.?”

Nam sinh trên mặt đất phục hồi tinh thần rồi hoảng sợ nhìn Thương Ngạn.

“.....”

Thương Ngạn không cảm xúc nhìn xuống, môi mỏng khẽ nhúc nhích.

Giọng nói lạnh như thanh kim loại giữa trời băng ——

“Đẩy người khác để chen hàng?”

Tháng đầu tiên khai giảng lớp 10, danh hiệu “Thương Diêm La” trong trường là không ai không biết.

Nam sinh ngồi dưới đất sợ run người: “Thật. Thật xin lỗi Ngan ca. Tôi không, không phát hiện.”

Tô Mạc Mạc bị dọa, cô vội vàng tiến lên bắt lấy góc áo sơ mi ở eo nam sinh ——

“Sư phụ, thầy đừng dữ như vậy.”

Thương Ngạn cứng người, cuối cùng vẫn thu mất thả tay, đè nén tức giận, anh quay đầu liếc một cái sắc lẹm

——

Trải qua trận rối loạn vừa nãy, toàn bộ đám học sinh trước cửa kính lấy com đều im lặng.

Bọn họ nhao nhao nhìn qua bên này.

Lệ Triết vừa ngây người đằng trước vội chạy đến, về mặt đưa đám phát phát tay ——

“Xếp hàng! Đừng có bày ra bộ dạng như quý đỏi tám đời chưa thấy com như thế, có mắt mặt không!”

Trong nhà ăn ồn lên.

Rất nhanh, trước tất cả những cửa sổ lấy com đều có một hàng dài.

Thương Ngan lấy một khay ăn và đũa mới từ khu đồ dùng nhà ăn, cùng Tô Mạc Mạc sóng vai đứng ở cuối hàng dài.

Học sinh phía trước đều im như ve sầu mùa đông, lâu lâu phải ngoái đầu quay đầu liếc trộm một lần.

Tô Mạc Mạc trưng gương mặt nhô ra.

Thương Ngan nhìn cô chăm chăm hai giây, trên mặt tràn đầy hàn ý.

“Làm sao, giận anh?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không buồn lên tiếng, yên lặng ngẩng đầu liếc anh một cái.

Nghĩ nghĩ, cô gái tận tình khuyên nhủ: “Sư phụ, thầy không thể dữ như thế, mọi người sẽ không thích thầy.....”

“VẬY CÒN EM”

“..... Hà?”

Không biết vì sao đề tại lại vòng về trên người mình, Tô Mạc Mạc mông lung ngửa cổ nhìn Thương Ngan.

Ánh mắt Thương Ngan lóe lóe.

Anh dung túng ham thích cá nhân của mình, không dấu vết đào ra một cái bẫy ——

“Em cũng không thích sư phụ?”

Tô Mạc Mạc hiểu ra, vội lắc đầu.

Cô gái nhăn chớp mũi, biểu cảm nghiêm túc khác lạ, con ngươi hỏ phách dường như sáng lên.

“Em vẫn sẽ luôn thích sư phụ.”

“.....”

Động vật nhỏ không hay biết gì nhảy vào.

Thương Ngan chống lưỡi lên hàm trên, cúi đầu, không tiếng động cong khóe môi.

Con ngươi đen nhánh.

“Tốt hơn hết là em nên nhớ kĩ lời này.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tại sao sau cổ lại lạnh nhĩ.

Dưới ánh mắt rình coi của nửa cái nhà ăn, Tô Mạc Mạc canh lúc Thương Ngan chưa lấy đồ ăn, hấp tấp bỏ trốn, trốn vào đồng hoang của mình, trở lại “căn cứ” đã hẹn trước cùng Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hành.

Ngồi xuống ghế, Tô Mạc Mạc đặt khay com lên bàn, Tề Văn Duyệt bên cạnh đột nhiên duỗi hai tay qua, bắt được tay trái cô và nâng lên ——

“Mạc Mạc, đồng ý với mình, sau này khi giáo viên tuần tra không ở đây, cậu nhớ phải mời sư phụ của cậu đến nhà ăn dạo một vòng nha.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị lời cô ấy khiến cho dở khóc dở cười.

Liêu Lan Hành ghét bỏ liếc Tề Văn Duyệt một cái, xoay đầu lại, sắc mặt vui mừng gõ bàn ăn.

“CƠ mà, hôm nay đúng là trải nghiệm lấy com đã nhất ở nhà ăn I của mình.”

Ba người vui vẻ đùa giỡn xong thì bắt đầu dùng com.

Tề Văn Duyệt ôm điện thoại tập trung tinh thần lướt Tieba, nói nhất định phải giúp Tô Mạc Mạc tìm ra thân phận của vị “mẹ kế” thần bí mới.

Tô Mạc Mạc chột dạ đáp cho có lệ.

Vừa ăn một miếng com, Tề Văn Duyệt bên cạnh đột nhiên hô nhỏ.

Tô Mạc Mạc sợ tới mức đầu ngón tay run lên.

Cô quay đầu nhìn.

Liêu Lan Hình ngồi đối diện bất ngờ hỏi, “Tìm được rồi sao?”

“Không đúng không đúng.....”

Tề Văn Duyệt kích động vẫy tay.

Cô cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm, nuốt hết đồ ăn bị nghẹn xuống, sau đó chỉ vào màn hình điện thoại, nói với Tô Mạc Mạc ——

“Mình vừa thấy trên Tieba trường có người nói, tin tức bí mật, tháng sau có kỷ niệm 20 năm ngày thành lập trường.”

Liêu Lan Hình trầm mặc hai giây, vẫy tay, “Chuyện này có gì mà kích động?”

“Trọng điểm không phải cái này,” Tề Văn Duyệt chỉ vào màn hình, “Trọng điểm là trong đây có người nói, vì muốn chụp ảnh tuyên truyền và trình bày lịch sử, ngày kỷ niệm thành lập trường năm nay nhất định phải chọn hai học sinh có hình tượng đẹp nhất!”

“.....”

Liêu Lan Hình hiểu rõ, ý vị sâu xa nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc đang ngoan ngoãn nhai com bị nhìn thẳng, chần chờ vài giây mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Mình không biết chủ trì.”

Tề Văn Duyệt dừng cảm ôm bả vai của cô kéo qua mình——

“Chủ trì thôi mà bảo bối, bọn họ nói lần này cần tìm người chủ trì tuyên truyền có hình tượng tốt nhất, về ngoài của cậu đã là giấy thông hành rồi đó!”

Liêu Lan Hình đột nhiên đặt câu hỏi: “Nữ sinh chọn bao nhiêu?”

“Một người.”

Tề Văn Duyệt không nghĩ ngợi, đáp ngay lập tức.

Liêu Lan Hình nhìn cô nàng một cách khó diễn tả, ra hiệu bằng mắt.

Tề Văn Duyệt hiểu ý, “.....” Đúng rồi, sao mình lại quên mất Thư Vi. Xét về khuôn mặt, chị ta tuyệt đối không bằng Mạc Mạc, nhưng mức độ phổ biến của chị ta ở Tam trung đã cao từ lâu rồi.”

Nghe Tề Văn Duyệt nói đến Thư Vi, Tô Mạc Mạc không khỏi dùng động tác.

Nhớ đến một màn mình gặp được ngoài phòng rót nước hồi sáng, cô hạ tầm mắt.

Những cảm xúc khác nhau trên gương mặt nhỏ diễm lệ của cô gái phai nhạt đi.

Mây liễu hơi chau, cánh môi nhợt nhạt mím chặt.

Cô hiếm khi chủ động sinh ra ác cảm với người khác.

Cũng gần như không tham dự bất kỳ hoạt động yêu cầu phải lên tiếng trước công chúng và hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nhưng nếu người cạnh tranh cùng cô là Thư Vi.....

Có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay —— cô có ý định muốn tranh giành một chuyện với người nào đó.

Dưới ánh mắt ra dấu của Liêu Lan Hinh, Tề Văn Duyệt lấy lại tinh thần, vội cười nói với Tô Mạc Mạc:

“Nhưng mà bây giờ đều là tin mật, tuy có người nói muốn làm cuộc bầu phiếu tranh cử, nhưng đến giờ ngay cả tiếng gió liên quan đến bầu chọn cũng chưa truyền đến, không chừng là bọn họ bịa đặt đấy.”

Tề Văn Duyệt vừa nói vừa gõ bàn ăn.

“Ăn com trước đi! Tiết đầu tiên chiều nay là tiết dục, không phải tiết lần trước —— à, vì đám xúi quẩy Kiều Nghê Hân nên đã trì hoãn sao? Giáo viên thể dục còn cầm danh sách hỏi cậu đã đến chưa đấy.”

“..... Ừm”

*

Ăn xong bữa trưa, ba người không về lớp tập hợp mà đi thẳng đến sân thể dục.

Hôm nay trong sân thể dục đông hơn bình thường rất nhiều.

Đi qua khu vườn cây, ba người đứng cạnh sân bóng rổ, Liêu Lan Hinh bất ngờ nhìn quanh một vòng, quay đầu hỏi Tề Văn Duyệt: “Hôm nay đội bóng rổ trường có thi đấu?”

Tề Văn Duyệt ngẩn ra, sau đó lập tức vỗ trán: “Sao mình có thể quên việc này chứ!”

Cô nàng xoay tay hàm hồ nhìn phía đối diện, “Á, mình muốn cổ vũ cho tiểu thiên sứ Chữ Minh của mình!”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghe được không hiểu ra sao.

Liêu Lan Hinh ghét bỏ nhìn Tề Văn Duyệt, giải thích, “Chữ Minh, đội trưởng đội bóng rổ của trường, diện mạo không tồi, chơi bóng rổ rất khá, Tề Văn Duyệt là kẻ mê muội số một của anh ấy.”

Tô Mạc Mạc hiểu ra, gật đầu.

Tề Văn Duyệt vừa định đi vào trong, lại bị một nữ sinh cùng lớp đứng cách đó nửa mét reu ghẹo ——

“Thế nào, Tề Văn Duyệt, cậu muốn làm phản sao?”

Tề Văn Duyệt: “Làm phản cái gì, sao mình phải làm phản?”

Nữ sinh đó mở miệng: “Hôm nay không chỉ là đội bóng của trường thi đấu, lớp chúng ta và lớp ba có thi đấu hữu nghị đấy —— cậu không đi cổ vũ cho lớp chúng ta mà chạy tới đối diện, đây không phải làm phản thì là gì?”

Tề Văn Duyệt sững sốt, “Lớp chúng ta và lớp ba, tiết này sao??”

“Đúng vậy,” Nữ sinh đó cười gật đầu, giương cằm lên, ý bảo sân bóng nằm đối diện xéo qua một chút so với bên đây ——

“Cậu không thấy sao, ngay cả Thương Ngạn không hay học thể dục cũng đến.”

“.....”

Tô Mạc Mạc vọng qua theo bản năng.

Cách hơn nửa sân bóng, quả thật cô nhìn thấy bóng dáng người nọ.

Nam sinh đứng giữa đám Lê Triết, thay bộ quần áo vận động, quần áo màu đen được may dựa theo thân hình anh, càng làm nổi bật thân hình thon dài và màu da trắng lạnh.

Nhìn từ xa như thế này, dưới ánh mặt trời trắng như phản quang.

Hơn một nửa ánh mắt của nữ sinh ở sân bóng rổ đều như có như không tụ tập trên người anh.

Tô Mạc Mạc thu mắt, “Thương Ngạn..... Cũng biết đánh bóng rổ sao?”

Nghe được câu này, nữ sinh vừa nói lúc nãy tâm trạng khó nói nhìn Tô Mạc Mạc.

Tề Văn Duyệt lại cười thành tiếng: “Bảo bối Mạc Mạc, cậu hiểu biết về sự phụ của mình quá ít rồi đó? Bóng rổ sao làm khó được Thương Ngạn chứ? Năm lớp mười, cậu ấy đã nhận được lời mời đặc cách của đội bóng rổ trường —— đội bóng rổ trường chúng ta ở tỉnh cũng rất nổi danh, trước cậu ấy

thì chưa từng nhận học sinh lớp 10 vào đâu.”

Nữ sinh kia nói tiếp, “Đội bóng rổ trường phá luật vì cậu ấy, còn bị từ chối thẳng thừng..... Nên nghe nói đội trưởng Chử và Thương Ngạn không hợp nhau lắm, cũng chưa chắc là tin đồn vô căn cứ đâu.”

Tề Văn Duyệt xấu hổ sờ ót, “Năm lớp 10 thấy Thương Ngạn từ chối còn thấy cậu ấy rất..... Kết quả sau này tận mắt thấy, con người toàn năng như thế, cứ như không có gì cậu ấy không biết làm, những mặt khác còn ưu tú kì dị hơn nữa, có từ chối thì cũng đúng thôi.”

“Đúng vậy.”

Nữ sinh kia rất có hảo cảm với Thương Ngạn, cảm khái nói tiếp.

“Trong trường đều truyền rằng bối cảnh của cậu ấy thần bí, cũng đúng..... Gia đình bình thường làm sao có thể dạy ra một người như vậy? Cảm giác chúng ta sống mười mấy năm, còn cậu ấy sống lâu hơn chúng ta không chỉ gấp đôi, nếu không làm sao có thể học được nhiều thứ như vậy chứ.....”

Nói xong, nữ sinh kia nhìn Tô Mặc Mặc, cười hỏi: “Nghe nói Ngạn ca và cậu là thầy trò, bạn học Tô chưa nghe Ngạn ca nói qua sao?”

Tô Mặc Mặc nhún mày trong lòng.

“Ừm..... Chúng tôi chỉ tiếp xúc nhiều ở tổ máy tính, tiếp xúc hàng ngày..... Chúng tôi không thân.”

“À, là vậy sao.”

Không biết nữ sinh kia có tin hay không, tạm biệt xong liền đi qua một bên.

Tề Văn Duyệt cười trêu ghẹo Tô Mặc Mặc.

“Bảo bối Mặc Mặc, làm người phải thành thật nha, nếu lời này của cậu truyền đến tai Ngạn ca, thật tổn thương mà!”

“.....”

Tô Mặc Mặc chột dạ nhìn qua hướng nam sinh.

Không biết có phải vì thần giao cách cảm hay là gì khác, Thương Ngạn vốn đang đứng đằng đó câu được câu không trò chuyện, lại đột nhiên trông qua đây.

Ánh mắt chạm nhau trong không trung, chột dạ đè dưới đáy lòng Tô Mặc Mặc trong nháy mắt phình lên gấp bội.

Cô cuống quýt dời mắt.

Sự trốn tránh này không thể lọt khỏi tầm mắt ai kia.

Người nọ vô cùng nhạy cảm với ánh mắt của Tô Mặc Mặc, càng nhìn thẳng qua đây.

Trong lòng Tô Mặc Mặc căng thẳng, cô duỗi tay kéo Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh.

“Hay là chúng ta đi..... Đến đội bóng rổ trường xem đi?”

Tề Văn Duyệt: “Cậu muốn chủ động làm phản sao??”

Liêu Lan Hinh hiểu rõ liếc qua hướng nào đó.

Vài giây sau, cô ấy cúi đầu cười ra tiếng.

“Trễ rồi.”

“?”

“Thương Ngạn đến đây, Mặc Mặc.”

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: Muốn chạy QAQ

Hết chương 30

Lần này vẫn là 378 nha.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lãnh địa

Liêu Lan Hình vừa nói xong, Tô Mạc Mạc vừa bước một bước lập tức khựng lại.

Không chờ cô ngước đầu lên nhìn, chủ nhân của giọng nói rời rạc đã dừng ngay bên cạnh, lười nhác cười hỏi: “Vừa nhìn thấy sư phụ đã muốn chạy, anh đang nuôi học trò bạch nhãn lang* sao?”

*(Bạch nhãn lang: Chỉ người vong ơn phụ nghĩa)

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn liếc phượng hướng cô gái định đi đến —— màu đồng phục của đội bóng rổ trường cực kì bắt mắt.

Thương Ngạn nhìn xuống, ngược lại ra vẻ không biết, “Các cậu muốn đi đâu?”

Tề Văn Duyệt kiểm chế cơ thể run lên của mình dưới tầm mắt Thương Ngạn, trầm mặc một giây liền chọn bán đứng đồng đội ——

“Mạc Mạc nói, muốn đi xem đội bóng rổ trường thi đấu.”

Tô Mạc Mạc: “.....??”

“—— ồ.”

Thương Ngạn trầm mắt.

Anh một tay cầm túi quần, một tay khác nâng lên, vòng qua nón áo hoodie rũ sau người cô gái, đặt lên bả vai cô.

Thương Ngạn cúi người qua bên cạnh Tô Mạc Mạc.

“Muốn xem đội bóng rổ trường thi đấu?”

“.....”

Thanh âm bên tai lúc này ẩn chứa một cảm xúc có thể nói là dịu dàng ít khi xuất hiện trên người anh.

Tô Mạc Mạc do dự, thận trọng thử: “Muốn.....?”

Âm cuối cùng không dám hạ xuống chỉ ý trần thuật, mà là hơi dương lên.

Đồng tử trong suốt vọng qua.

Lộ ra khát vọng sống sót cùng với sự lúng túng.

Thương Ngạn không khỏi mỉm cười.

“Có thể muốn.”

“.....”

Tô Mạc Mạc sáng mắt.

Thương Ngạn: “Chờ khi cô trên mộ sư phụ thành tinh hết thì em có thể ngấm lại.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô gái thật sự không nhịn được, ngắt đầu nhanh chóng nhìn Thương Ngạn, sau đó lùi bước nhỏ giọng nói thầm.

“Em đây cũng thành tinh.”

Nam sinh bên cạnh đột ngột cười.

Vô cùng sung sướng.

Tô Mạc Mạc bị anh cười đến ngơ ra, khó hiểu nghiêng mặt nhìn đối phương.

Thương Ngan đang nhìn cô.

Gương mặt đẹp đề lộ ra vẻ kinh ngạc hài hước ——

“Sau khi muốn nhìn sư phụ cởi áo somi, thậm chí bây giờ em đã nhớ thương. Muốn chôn cùng một mộ phần với sư phụ sao?”

Tô Mạc Mạc: “——?”

Tô Mạc Mạc vừa muốn cãi lại, cách đó không xa truyền đến tiếng đám Lê Triết gọi Thương Ngan.

Thương Ngan thẳng người, gờ tay sờ tóc trên đỉnh đầu cô.

Anh rũ mắt cười.

“..... Dã tâm không tệ, không ngừng cố gắng.”

Nói xong, người đó rời đi.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Mãi đến khi cô gái tràn đầy oán niệm trong lòng nhìn chằm chằm bóng dáng nam sinh rời đi xong, thì đối diện với hai cặp mắt cực kì khó miêu tả.

——

Dường như Liêu Lan Hinh đang suy tư gì đó, rất có hứng thú.

Còn Tề Văn Duyệt lại khiếp sợ không thôi —— như đàn kinh ngạc cảm thán “không thể trông mặt mà bắt hình dong” giấu dưới đáy mắt.

Tô Mạc Mạc toát ra cảm giác vô lực từ tận đáy lòng trong lòng: “Thầy ấy nói giỡn. Sự thật thật sự hoàn toàn không phải. Như thầy ấy nói.”

Tề Văn Duyệt gian nan tiêu hóa xong chuyện mình vừa nghe được, đã lựa chọn làm lơ lời giải thích của Tô Mạc Mạc.

Cô nàng u oán nhìn Liêu Lan Hinh ——

“Bạn cùng bàn, mình thật chưa*.”

*(Chưa: Ghen tị)

Liêu Lan Hinh cười nhạt, thấp giọng nói: “Sau này có khả năng cậu sẽ càng chưa.”

Tề Văn Duyệt không chú ý đến lời này, chuyển tâm tư sang Tô Mạc Mạc.

“Bảo bối Mạc Mạc này, mình đột nhiên phát hiện lý luận mẹ kể mình đã nói với cậu trước giờ cơm trưa, hoàn toàn không phù hợp với cậu, cậu đừng sợ —— Với tính tình yêu chiều học trò như vậy của Ngạn ca, mình thấy cậu ấy chỉ có khả năng đổi mẹ kể cho cậu, không có khả năng đổi cậu.”

Tô Mạc Mạc muốn khóc mất.

“Mình thật sự chưa từng nói.”

“Không sao, không sao.”

Tề Văn Duyệt sâu kín lướt qua bên cạnh ——

“Cậu chỉ nói ra lời của các nữ đồng bào ở Tam trung vẫn luôn đặt trong lòng nhưng trước nay không dám nói ra thôi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Không còn gì ngoài hết đường chối cãi.

Tiếng chuông báo hiệu tiết đầu tiên reng lên.

Các lớp sôi nổi tập hợp theo lệnh của ủy viên thể dục.

Giáo viên thể dục của lớp là nữ, cầm danh sách điểm danh từ đầu.

Khi nhìn thoáng qua Thương Ngạn xếp hàng sau, giáo viên thể dục kinh ngạc khác thường. Có điều cuối cùng cô vẫn không nói gì, tiếp tục điểm danh.

Chờ khi danh sách đã được đọc hết, giáo viên thể dục đột nhiên nhớ ra.

“À, học kì này lớp các em mới có học sinh chuyển đến phải không? Tôi nhớ tiết trước không có mặt, tiết này có đến không?”

“..... Cô giáo.”

Tô Mạc Mạc chưa từng được xếp hàng trong lớp nên cũng không có vị trí của mình trong đội ngũ, từ lúc bắt đầu đã im lặng đứng đằng sau cô giáo thể dục.

Có lẽ là vì vóc người nhỏ bé, trước sau không bị phát hiện ra.

Giáo viên thể dục nghe thấy tiếng nói, xoay đầu nhìn lại, cô kinh ngạc ngẩn ra.

“..... Tôi nghe chủ nhiệm lớp các em nói, em không thể tham gia hoạt động tập thể.”

Giáo viên thể dục kinh ngạc cảm thán trong lòng xong, mới quay người lại nhìn học sinh của lớp một, vui đùa nói: “Cô bé xinh đẹp như thế này phải nhìn các em chạy, nam sinh lớp một của các em cũng thật may mắn đấy?”

Vị trí giữa lớp, trong đám Lê Triết cũng có người vui đùa nói tiếp, “Lớp chúng ta có Ngạn ca chạy cùng, nữ sinh của lớp cũng thật may mắn.”

Cả lớp cười rộ lên.

Mấy lớp cách vách cũng lộ đầu qua với ánh mắt tò mò và cực kì hâm mộ.

“Nói tiếp đi.”

Giáo viên thể dục cầm còi trước ngực, dùng sức thổi.

“Được rồi, im lặng. Bắt đầu làm nóng người. Ủy viên thể dục dẫn đầu, nữ sinh hai vòng, nam sinh bốn vòng —— chạy xong rồi mới giải tán, không được lười biếng!”

Trong tiếng oán trách tâm bất cam tình bất nguyện của bọn học sinh, cả lớp chạy ra ngoài.

Giáo viên thể dục đi đến cạnh Tô Mạc Mạc, hiền lành nói: “Cô không rõ tình huống cụ thể của em, từ giờ tiết thể dục nếu em không muốn đến cũng không sao.”

Cô giáo tạm dừng, “Đương nhiên, cô cũng ủng hộ việc em ra ngoài tản bộ hít thở.”

“..... Cảm ơn cô giáo.”

Tô Mạc Mạc hơi cúi người với đối phương.

Giáo viên thể dục cười gật đầu, xoay người tránh đi.

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống một bậc thềm.

Trung tuần* tháng mười, đúng là thời điểm thời tiết bắt đầu lạnh đi.

*(Trung tuần: Khoảng từ ngày 11 đến 20 của tháng)

Chỉ là tiết thể dục của lớp 11-1 là tiết đầu tiên của buổi chiều, ánh nắng thích hợp, chiếu xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây, lá vàng rơi trên đất dường như được phủ một màn sáng, ấm áp dào dạt, dễ dàng làm tâm trạng con người thoải mái.

Tô Mạc Mạc ngồi ở bậc thang thích ý nheo mắt lại, chậm rãi giang hai tay, đầu ngón tay dưới ánh nắng tựa như hai chân trước duỗi ra của mèo con dưới ánh mặt trời.

Sau lưng là bậc thềm cao cao trên sân bóng rổ, từng tốp nam nữ vừa chạy vừa cao giọng đồng thanh hô lên; gió thổi qua từ sân bóng trống đối diện, tràn ngập hương vị cuối mùa thu.

Nhưng bức họa được cuộn tròn yên tĩnh này lại bị vài tiếng hô nhỏ đột ngột trên thềm đá cách đó không xa phá vỡ.

Tô Mạc Mạc mở mắt ra, bên phải cô, mấy nữ sinh ngồi trên thềm đá lòng còn sợ hãi mà vỗ ngực.

Dưới thềm đá, một quả bóng rổ đàn hồi trên mặt đất bay qua hướng cô.

Cũng thật trùng hợp.

Cuối cùng khi quả bóng dừng lại, nó gần như đã lăn đến trước mặt Tô Mạc Mạc.

Cô gái giật mình, đứng lên đi qua, cong lưng, ôm quả bóng cách mũi chân của mình rất gần lên.

Cô vừa định chống gối đứng dậy, đằng sau đã truyền đến một chuỗi tiếng bước chân ——

“Thật sự xin lỗi, có phải đã dọa đến cậu rồi không?”

“.....”

Cô gái đứng dậy xoay người, còn nam sinh vừa dừng bước cũng sững sờ tại chỗ.

Nam sinh mặc đồng phục đội bóng rổ của trường, tóc đen hơi ướt dán vào trán.

Gương mặt cậu hơi gầy, da mặt trắng nõn, mặt mày tuấn tú, hình dáng ngũ quan xinh đẹp, ánh mắt nửa có điểm sững sờ.

Tô Mạc Mạc kỳ quái nhìn cậu ta.

Trên đồ đánh bóng của người trước mặt được in chữ ghép vắn “Chuning” —— hiển nhiên cậu ta chính là người Liêu Lan Hình đã nói, là đội trưởng đội bóng rổ của trường, người khiến Tề Văn Duyệt mê muội số một.

“Bóng rổ của cậu.”

Tô Mạc Mạc chủ động trả quả bóng về cho em trai trước mặt này.

“..... Hả, được, cảm ơn!”

Chữ Minh bỗng dừng lấy lại tinh thần, đôi tay nhận lấy quả bóng cô gái đưa qua.

“Không đập trúng cậu chứ? Thật sự xin lỗi, đội chúng tôi để thành viên mới huấn luyện, không khống chế tốt tốc độ và đường bóng.”

“.....”

Lời của người này, có hơn một nửa Tô Mạc Mạc nghe không hiểu.

Cô thu tay, gật đầu với đối phương, “Không có gì.”

Nhất thời, tâm tình của Chữ Minh hơi phức tạp.

Chính cậu ta cũng phân biệt rõ giờ phút này cảm xúc rối như tơ vò trong lòng là gì, giống như lần đầu tiên có suy nghĩ Muốn chủ động thăm hỏi cô gái trước mặt.....

“Đội trưởng ——!”

Trên thềm đá cao cao, truyền đến tiếng gọi của mấy nam sinh trong đội bóng.

Chữ Minh bỗng dừng hoàn hồn.

Trong lòng có chút ảo não bản thân đã thất thố, trên mặt cậu không biểu lộ ra, chỉ cười với cô gái, xoay người đi lên bậc thang.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, rất nhanh đã bị Tô Mạc Mạc quên đi.

Gió thổi đến sau giữa trưa khiến cô rất thích thú.

Nhưng có vài người lại không.

Lúc này, cơ bản các học sinh lớp 11-1 đã chạy xong một vòng, khi xuất phát còn là hàng ngũ chỉnh tề, bây giờ đã lộn xộn mất đu đội hình ban đầu.

Đám học sinh có không ít người thở hổn hển, cũng có vài người hoàn toàn không có việc gì.

Còn có người cá biệt ở giữa.

Tô Mạc Mạc nhìn phía sau của đội ngũ miễn cưỡng thấy được hàng lối.

Tề Văn Duyệt vừa chạy, vừa tức học máu dổi anh chàng ủy viên thể dục của lớp ——

“Hồi nãy đã nói người thấp ở đằng trước..... Cậu không nghe! Vóc dáng thấp bé chân ngắn thì không có nhân quyền sao? Đây..... Đây ai mà so được!?”

Tô Mạc Mạc buồn cười, nhìn phương hướng đội ngũ và bật cười.

Trông xuống từ một phía, gương mặt đẹp như họa.

“..... Đội trưởng? Đội trưởng?”

Trên bậc thềm, cạnh sân bóng rổ, một nam sinh của đội bóng trường khó hiểu gọi Chữ Minh hai tiếng.

Chữ Minh hấp tấp hoàn hồn, “Sao vậy?”

Nam sinh đó hồ nghi nhìn cậu ta, ngay sau đó thò đầu qua nhìn xuống.

Thấy được thân ảnh dưới tàng cây của cô gái, nam sinh này hiểu rõ cười rộ lên.

“Ha hả, tôi nói chứ chuyện gì, thì ra đội trưởng Chữ của chúng ta tư xuân à?”

“Muốn chạy bộ sao.” Chữ Minh cười nói.

Nam sinh đó vui cười.

“Ha hả, còn ngượng ngùng gì với tôi chứ? Hơn nữa, ánh mắt của cậu quá bình thường! Trước khi cô gái này đến Tam trung, hơn một nửa tim của đám con trai Tam trung đều đặt trên người Thư hoa khôi trường, gần đây cô gái này vừa chuyển đến, một nửa còn lại đều chạy đến chỗ em ấy.....”

Chữ Minh hơi giật mình, cúi đầu nhìn.

Nam sinh vuốt cằm, làm mặt quỷ với Chữ Minh.

“Hơn nữa theo như tôi đoán, cũng có rất nhiều kẻ phản bội Thư hoa khôi trường —— dù sao cô gái này thật sự rất xinh đẹp đấy. Lớn như vậy mà tới giờ tôi mới thấy có mỹ nhân đẹp đến như vậy, không biết thêm hai năm nữa, sẽ thành dạng tai họa gì ta.....”

Nghe đồng đội đứng cạnh làm bầm một hồi, Chữ Minh nhíu mày, hỏi: “Cô gái này rất nổi tiếng sao?”

“.....”

Đồng đội ghen hờn, biểu cảm khó nói nhìn Chữ Minh.

“Đội trưởng ơi đội trưởng, sau này cậu cứ kết hôn với bóng rổ luôn đi.”

“.....”

Chữ Minh cười cậu ta.

Nam sinh bất đắc dĩ, đành phải giải thích.

“Em ấy là học sinh mới chuyển vào 11-1 học kì này, tên là Tô Mạc Mạc. Tôi học ở đây hơn hai năm rồi, đây chính là tiểu mỹ nhân đầu tiên có thể lay chuyển được vị trí hoa hậu giảng đường Thư Vi của khối chúng ta đấy! Thế nhưng em ấy là ai mà cậu cũng không biết.”

“.....”

Trong đầu xẹt qua con người màu hồ phách híp hờ dưới ánh mặt trời khi trà quả bóng ban nãy.

Chữ Minh gật đầu, “Đúng vậy.” Cậu ta nhòe banh rồi đi.

“Hả? Cái gì đúng vậy?”

“.....”

“Đội trưởng! Cậu đừng nói một nửa chứ, cái gì đúng vậy, nói đi mà??”

“.....”

*

Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh ngồi cùng một bàn, bất kể tính cách hay các phương diện khác đều có thể nói là khác một trời một vực.

Chỉ có duy nhất một thứ giống nhau.

—— về mặt vận động, hai người nhất trí cùng yếu thể dục.

Vì thế, chờ đến khi hai người đỡ nhau, nửa bò nửa lê lết hết vòng cuối cùng, trong lớp đã có vài nam sinh chạy xong bốn vòng.

Thương Ngạn chính là người thoát nhìn nhẹ nhàng nhất trong số đó.

Nhưng khi anh chậm rãi dừng lại, biểu cảm của anh có vẻ không tốt lắm, không để ý đến đám Lê Triết, bước thẳng đến chỗ thềm đá.

Khi Tô Mạc Mạc hoàn hồn, ánh mặt trời đã chiếu bóng dáng cao thẳng của nam sinh đến bên chân cô.

“..... Sur phụ?”

Cảm nhận được người trước mặt đang trầm mặc tạo nên áp lực nào đó khiến người khác bất an, Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu.

Thương Ngạn chau mày, trong mắt tràn đầy ừ dột.

“Lúc này nói gì với Chữ Minh?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

“Bóng rổ của cậu ấy lăn đến đây, em cầm lên trả cho cậu ấy.”

“Sau đó thì sao.”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không còn gì nữa.”

“.....”

Thương Ngạn tối mắt.

Anh bất thiện giương mắt, nhìn thân ảnh mơ hồ của thành viên đội bóng trường ở sân bóng trên thềm đá.

Nếu thật là không có gì.....

Chữ Minh sẽ đứng trên sân nhìn chăm chăm cô lâu vậy sao.

Một tình cảm khó miêu tả nảy lên trong lòng Thương Ngạn.

——

Tựa như có thứ khác đập lên lãnh địa của mình, còn tham lam mơ ước mối quan hệ cảm kị mà mình quý trọng nhất.

Cảm xúc thô bạo khó áp chế từ đáy lòng nhè nhẹ lan tràn.

Thương Ngạn hít sâu một hơi, cường chế sự phẫn nộ mắt không chế này.

Anh rũ mắt, nhếch môi.

“Từ giờ đừng để ý đến cậu ta.”

Tô Mạc Mạc: “..... Vì sao?”

Thương Ngạn không hề có thành ý nói cho có lệ: “Vi cậu ta không phải người tốt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô gái thấp giọng nói thầm, “Hôm nay cũng có người nói cho em, nói sur phụ không phải người lương thiện.....”

“.....”

Thương Ngạn nheo mắt, “Ài?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, lẩm bẩm, “Không nói cho thầy đâu.”

Thương Ngạn cười ra tiếng, anh xoay người ngồi xuống cạnh cô, “VẬY em tin à.”

Tô Mạc Mạc do dự quay qua, trông mắt đen nhánh xinh đẹp nhìn anh.

“Em nên tin sao?”

“.....”

Cảm xúc dưới đáy mắt Thương Ngạn biến đổi.

Một giây sao, anh hạ tầm mắt, che đi sóng ngầm chìm nổi trong đôi mắt, chỉ còn lại tiếng cười khàn khàn sau khi vận động ——

“Trề.”

Tô Mạc Mạc ngây người, “Trề cái gì?”

“Bây giờ em muốn tin cũng đã trề.”

Thương Ngạn cười híp mắt, cong nhẹ môi, gương mặt chói mắt và phóng túng.

“Làm học trò của anh, em nghĩ mình có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh sao?”

Tô Mạc Mạc không chớp mắt nhìn anh hai giây.

Gương mặt xinh đẹp diễm lệ không có biểu cảm.

Thêm một hồi yên lặng, cô cúi đầu, cọ cọ đôi giày màu trắng lên đất.

Giọng điệu rầu rĩ, lại mang theo sự mềm mại làm người khác chìm đắm.

“..... Không thể.”

Ánh mặt trời vẽ ra hình bóng nhỏ bé của cô, nổi bật trên mặt đất dưới chân.

Hệt như một cục bông tròn tròn bị chà đạp.

Thương Ngạn đột nhiên cảm thấy rất khát.

Không phải trong miệng, mà là từ đáy lòng bốc lên.....

Mắt anh tối đen, ho nhẹ một tiếng, dòi tầm mắt, thuận tiện dời đề tài.

“..... Vận động kiểu chạy chậm này, em cũng không thể làm sao.”

Tô Mạc Mạc chần chờ.

Cô có chút bất an ngược cổ nhìn nam sinh bên cạnh, thấy gương mặt nghiêng của anh không có cảm xúc gì rõ ràng, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

“Có thể làm mức độ vừa phải khi cần thiết.”

Đặc biệt là khi đối mặt với nguy hiểm.....

Ánh mắt cô gái buồn bã.

Ngược lại nói, “Sư phụ, em thấy lúc này thầy chạy rất nhanh.”

Mắt cô từ mái tóc hơi hỗn độn của nam sinh, xẹt qua cái trán trắng trẻo, cuối cùng mới kinh ngạc phát hiện ——

“Không có mồ hôi luôn?”

“Ừ.”

Tô Mạc Mạc hâm mộ, nhẹ giọng lẩm bẩm “Thế lực thật tốt.”

“.....”

Thương Ngạn cứng người.

Lát sau, anh thấp giọng cười, đầu lưỡi chống hàm trên, ánh mắt càng sâu ——

“Sau này sẽ cho em biết, thể lực của anh tốt bao nhiêu.”

Hết chương 31

——

Lần này vẫn là 378.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hung tợn

Trong mắt Tô Mặc Mặc toàn là mờ mịt.

Lệ Triết đến đây tìm Thương Ngạn đứng hình cách đó hai mét.

Không khí im lặng vài giây.

Lệ Triết sắp khóc ra nước mắt ——

"Ngạn ca, cậu cậu cậu..... Cậu không thể như vậy đâu Ngạn ca ——"

Thu hồi tầm mắt từ biểu cảm khó hiểu của cô gái, Thương Ngạn có phản tức nuôi "hừ" một tiếng.

"Sao em không hiểu gì hết vậy, nhóc con."

Tô Mặc Mặc: "——?"

Lệ Triết: "....."

Mẹ nó cầm thú!

Không đúng.....

Là không bằng cầm thú!

Nhưng Lệ Triết nhiều lắm cũng chỉ dám nói lời này ở đáy lòng, trên mặt cậu ta chỉ có thể thống khổ nhìn nữ thần mỹ nhân bé bỏng của mình ngơ ngẩn nghe hết câu chuyện.

Thương Ngạn nuôi tức xong, lúc này cũng đứng dậy, lưỡi biếng cầm tay vào túi quần, liếc Lệ Triết.

Anh cười như không cười hỏi: "Cậu nói đi, tôi không thể như thế nào?"

Lệ Triết ghen khuấy nhìn về phía Tô Mặc Mặc.

Sau đó mới quay lại nói, "Ngạn ca..... Tiểu Tô còn nhỏ đó, cậu không thể....."

"Mười bảy tuổi, không nhỏ."

Thương Ngạn cong khóe môi, cười nói một cách vô tâm.

"Cậu, cậu ấy mới 1 mét 5!"

Thương Ngạn cười khàn, nghiêng người, "Nhóc con, nói cho cậu ta là em rất cao."

Tuy rằng nghe không hiểu đoạn trước, nhưng chiều cao lại thuộc về vấn đề nguyên tắc của Tô Mạc Mạc, cô không chút do dự, bắt mắt trừng Lê Triết một cái.

"1 mét 58."

Lê Triết: "....."

Nữ thần nhỏ đơn thuần của cậu ta, sau này có khả năng bị Ngạn ca không bằng cảm thú ôm vào ổ chăn mà vẫn còn khờ dại ngây thơ!

Lê Triết ngẫm lại, cảm thấy mình đã tức giận muốn thắng thiên tại chỗ.

Thương Ngạn liếc Lê Triết, khóe miệng nhếch lên.

"Nghe chưa."

"....." Lê Triết tuyệt vọng lau mặt, ừ ừ cúi đầu, "Ngạn ca, chúng ta phải bắt đầu thi đấu hữu nghị với lớp ba rồi."

"Đi thôi."

Thương Ngạn nâng chân dài đi lên bậc thềm, vừa bước được bước đầu tiên, anh nhìn thoáng qua Tô Mạc Mạc.

"Lát nữa khi thi đấu, anh không muốn nhìn thấy em ở chỗ ngồi của bên đội bóng rổ của trường, ha?"

Tiếng cuối cùng phát ra rõ ràng chứa hàm ý uy hiếp.

Tô Mạc Mạc nhăn chớp mũi.

"Sẽ không."

"Làm trái thì sao?"

"....."

Cô gái vurun căng chân ngắn nhỏ và đá mũi giày nam sinh.

Cô rầu rĩ mềm giọng.

"Đánh gãy chân."

"....."

Giọng nói nhỏ nhẹ này khiến đôi mắt Thương Ngạn hoảng hốt và náo loạn như có động đất, cảm xúc không áp chế được dâng lên rồi hạ xuống, vuốt ve đáy lòng anh trở nên mềm mại vô cùng.

Đứng hình tại chỗ vài giây, anh mới chớp mắt, thấp giọng cười.

"..... Ngoan."

Nói xong, anh tiếp tục rời đi.

Lê Triết thống khổ nhìn Tô Mạc Mạc một cái rồi đi theo.

Đến khi hai người đã đi khỏi, Tề Văn Duyệt lôi kéo bạn cùng bàn Liêu Lan Hinh bị hai vòng chạy chậm tra tấn đến mức mặt không còn chút máu đi đến.

Về mặt cô nàng nghi ngờ đi đến trước mặt Tô Mạc Mạc.

Hai người đối diện nhau một lúc, Tề Văn Duyệt mới duỗi chân đá đôi giày trắng của Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc: ".....?"

Tề Văn Duyệt: "....."

Tô Mạc Mạc: "——??"

Tề Văn Duyệt không kìm được nữa, bước lên, thần bí hỏi: "Đây là ám hiệu gì đó với sự phụ của cậu sao, sao mình không hiểu vậy?"

Tô Mạc Mạc ghen lời.

Cô hiểu ra, không nhìn được rõ mặt cười, "Không phải..... Là thầy ấy uy hiếp mình, không nghe lời sẽ đánh gãy chân."

Tề Văn Duyệt nghe thế sợ hãi cả kinh.

"Không hổ là Thương Diêm..... Khụ, không hổ là Ngạn ca, dạy học trò thôi mà cũng chơi lớn vậy sao?"

Cô động não suy nghĩ, càng mơ hồ, "Vậy cậu đá mũi giày cậu ấy làm gì?"

Ánh mắt Tô Mạc Mạc vô tội sạch sẽ.

Cô nâng đôi giày trắng lên, cũng chạm vào giày Tề Văn Duyệt.

"Nghĩa là..... Cho cậu chân, không nghe lời thì cứ đánh gãy đi....."

Nhìn cô gái ngồi trên bậc đá, giờ căng chân nhỏ nhắn, ngẩng gương mặt xinh đẹp lên nhìn mình.

Tề Văn Duyệt: "....."

Lần này đụng vào cô, sao đột nhiên lại có cảm giác muốn cong?

Cứng người vài giây, Tề Văn Duyệt mặt không cảm xúc nghiêng đầu, nhìn Liêu Lan Hình.

"Bạn cùng bàn, rõ ràng mình đang nghe kể câu chuyện khủng bố, nhưng vì sao nghe rồi lại thấy chưa quá vậy?"

Tuy Liêu Lan Hình chạy bộ nên sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện cô ghét bỏ Tề Văn Duyệt.

"Có lẽ là do cậu phản ứng chậm."

Tề Văn Duyệt: "....."

Tề Văn Duyệt: "Mình không cần ăn chanh, chúng ta vẫn nên đến xem bóng rổ đi."

Nhớ tới "uy hiếp" vừa nãy của Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc gật đầu.

Hiển nhiên Liêu Lan Hình không có dị nghị gì.

Ba người theo cầu thang nhỏ bên cạnh, đi lên sân bóng rổ.

Bên lớp ba đã làm nóng người xong từ sớm, sân cũng là do bọn họ chọn.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, sân bóng bọn họ chọn để thi đấu hữu nghị giữa hai lớp nằm liền nhau với sân thi đấu nơi thành viên mới đội bóng rổ của trường tổ chức huấn luyện.

Chú ý đến hai nam sinh trong lớp vừa vào sân, tiếng reo hò cổ vũ cổ lên ở hai bên sân đều lên thẳng đến quãng tám.

Thường thì khi có sân trống, để phòng ngừa quá nhiều, hai bên thi đấu cũng sẽ không tiến hành ở nơi sát nhau.

Bên này, đội bóng trường đang huấn luyện, đội viên mới đối diện với Chử Minh vừa dẫn bóng đến vị trí số ba* nhận thấy cảnh này thì thoát khỏi tư thế phòng ngự, thẳng người chau mày mở miệng: "Chử đội, đây là có người muốn cướp "lôi đài*" của chúng ta sao?"

*(Vị trí số ba trong bóng rổ - Small forward: Tiền phong phụ. Tìm hiểu thêm nhờ bác Google)

*(Lôi đài: Lôi đài là nơi dành cho các anh hùng hiệp khách thi thố tài năng một cách công bằng và không bị bất cứ 1 tổn thất nào. Không hạn chế về ngũ hành, môn phái cũng như đẳng cấp. Nguồn: Internet)

"....."

Chử Minh quay đầu nhìn lướt qua.

Ngừng hai giây, cậu ta quay lại, nhồi bóng và nhảy lên, bàn tay nâng bóng nhấc lên.

"Soạt".

Bóng vào rổ, một cú ba điểm tuyệt vời.

Bên sân yên lặng trong nháy mắt, sau đó bỗng nhiên vang lên một đợt hoan hô và tiếng hét chói tai ——

"Đẹp!"

"Chữ đội đẹp trai nhất!!!"

"A a a Chữ Minh ——!!!"

"....."

Chữ Minh tiếp đất, cười nhìn đội viên mới trước mặt, "Tập trung thi đấu."

Sau khi úp rổ, Chữ Minh đổi cầu thủ, xoay người chạy đến chỗ nghỉ ngơi, có thành viên lão làng trong đội không nhịn được chạy đến cạnh cậu ta.

"Đội trưởng Chữ, rốt cuộc Thương Ngạn lớp mười một có ý gì, tới giành sân với cậu à?"

Chữ Minh bắt đầu đi.

"Chưa chắc là do cậu ta chọn."

"Thôi đi, có người nào không biết hai người có mâu thuẫn."

Chữ Minh: "....."

"Chính tôi cũng không biết. Năm ngoái đội bóng trường nhận người, là do đội phó phụ trách, thậm chí tôi còn chưa thấy mặt vị học đệ này, làm sao có cơ hội xảy ra mâu thuẫn?"

Nói xong, cậu ta chân thành thở dài, đuổi theo bóng.

Để lại thành viên lâu năm đó đứng ngây ra.

"Hả? Thiệt hay giả vậy....."

Cùng lúc đó, sân bóng cách vách.

Lệ Triết nhíu mày oán giận, "Có phải trong đầu tụi lớp ba rỗng hết rồi không, biết rõ cậu và Chữ Minh không hợp nhau, còn chọn sân ngay cạnh đội bóng trường?"

Lệ Triết nhận lấy đồ đánh bóng người trong lớp đưa qua, cúi đầu trông vào.

"Ngạn ca, cậu không thay?"

"Không cần."

Lệ Triết đã tập mãi thành quen, lúc hỏi cũng không thèm đưa tay qua, rõ ràng là chỉ hỏi cho có lệ.

—— bạn học trong lớp thường xem bọn họ chơi bóng đều biết, Thương Ngạn rất ít khi ra sân chơi bóng, mà cho dù có ra, trước giờ cũng chưa từng thấy anh lộ cánh tay.....

"..... Vậy mùa hè không nóng sao?"

Bên sân, Tô Mặc Mặc nghe Tề Văn Duyệt giới thiệu tình huống cho mình, tò mò quay đầu hỏi.

Tề Văn Duyệt nghe vậy không kiềm được ôm bụng cười, "Mùa hè? Cậu đã quên mình từng nói rồi sao, Ngạn ca có thói ở sạch đấy? Mùa hè đám nam sinh đó đổ mồ hôi như mưa, cậu ấy sẽ không ra sân chơi bóng với bọn họ đâu."

Tô Mặc Mặc: "....."

Ừm, đúng là một sự phụ "băng thanh ngọc khiết" mà.

*(Băng thanh ngọc khiết: Cao quý, tinh khiết)

Liêu Lan Hinh trầm mặc đứng cạnh này giờ, nghe đến đây cũng hiếm khi chen vào.

"Đúng là vậy. Mỗi lần Thương Ngạn thi đấu đều tham gia hiệp đầu, sau đó sẽ tiếp tục vào lúc cuối."

Tề Văn Duyệt cười vui vẻ: "Vậy nên khi vừa khai giảng lớp mười, lớp chúng ta đều đoán Ngạn ca là công tử thế gian xuyên từ thời dân quốc đến đây,..... Nếu không thì làm gì có gia đình nào có hoàn cảnh giáo dục như thế?"

Liêu Lan Hinh: "Là cậu chưa thấy qua thôi."

Tề Văn Duyệt bực bội dẫu môi.

Tô Mạc Mạc cong khoeo mắt, cười khề, "Các cậu suy diễn nhiều thật đấy, vậy tại sao bây giờ lại bỏ suy nghĩ đó vậy?"

"....."

Không khí giữa ba người đột nhiên trầm mặc.

Liêu Lan Hinh và Tề Văn Duyệt liếc nhau.

"..... Để mình nói đi."

Tề Văn Duyệt đè thấp âm lượng, khó có khi mang dáng vẻ thận trọng. "Thật ra có lẽ Mạc Mạc cũng đã nghe qua, là cái của Ngạn ca..... Ồm, cội nguồn của danh hiệu kia đó."

Tề Văn Duyệt dừng một chút, trong mắt xẹt qua một tia kinh sợ khi nghĩ đến.

"Lúc đó mình ở ngay cổng trường, tận mắt nhìn thấy người đó nằm trên cánh cửa vào xe cứu thương. Máu chảy theo cánh tay, mình còn cho rằng người đó đã..... Một màn đó bây giờ vẫn còn hiện rõ sinh động như thật trong đầu mình, quả thực đã thành bóng ma tâm lý."

Tô Mạc Mạc im lặng.

Liêu Lan Hinh đứng cạnh đột nhiên nói, "Không có ai thấy là Thương Ngạn làm, nhưng khi mọi người đồn đãi, cậu ấy cũng chưa từng phủ nhận."

"....."

Tô Mạc Mạc chần chờ giương mắt, nhìn vào giữa sân bóng.

Nam sinh mặc bộ quần áo thể thao vô cùng chói mắt, bây giờ đang đứng bên sân làm nóng cơ thể với những người khác, thoạt nhìn vô cùng lười biếng, không có tinh thần.

Nhìn từ gương mặt nghiêng anh tuấn trắng trẻo, có ai ngờ anh sẽ có một lời đồn đáng đầu chứ.....

Không khí xấu hổ khó nói.

Tô Mạc Mạc nhìn một lát, bỏ qua đề tài này, quay về nội dung trước.

"Thầy ấy không mặc quần áo đánh bóng....."

"Cậu ấy sẽ không thay đồ đánh bóng," Tề Văn Duyệt lên thờ phào, khôi phục gương mặt cười, "Cậu nhớ lại đi, từ khi quen biết đến bây giờ, cậu có thấy Ngạn ca mặc áo tay ngắn bao giờ chưa?"

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, vài giây sau, trên gương mặt diễm lệ lộ ra chút kinh ngạc.

——

Vậy mà lại thật sự không có.

Trong ấn tượng của cô, người đó nhiều lần cũng chỉ vén tay áo sơ mi trắng lên tới khuỷu tay là cùng.

Những lúc còn lại đều là áo dài tay và quần dài.....

Nhận ra được đáp án của Tô Mạc Mạc, Tề Văn Duyệt cười trêu chọc, giả vờ nghiêm túc lặp lại một lần ——

"Dân quốc, thế gia, quý công tử."

"....."

Lúc này, Tô Mạc Mạc không kiềm được mỉm cười.

Liêu Lan Hinh: "Cuộc thi sắp bắt đầu rồi."

Tô Mạc Mạc và Tề Văn Duyệt trông qua đó, quả nhiên nghe một tiếng huýt gió của trọng tài.

Bóng rổ đập xuống.

Bên sân, tiếng hò hét chói tai bắt nguồn ra.

"....."

Sắc mặt Tô Mạc Mạc khê biến.

Viện điều dưỡng chưa từng có hoạt động tập thể như này, cô chỉ mới xem vài trận đấu bóng rổ trên TV.

Nên cũng chưa từng nghĩ rằng, ngay tại hiện trường, đặc biệt là đứng trong khu vực người xem sẽ lại ồn ào chói tai như thế này.

Tô Mạc Mạc bị từng tiếng hét và hò hét cổ vũ kích thích khiến nhịp tim tăng lên, cô cúi đầu, mím môi nháu mảy.

Có nên.....

Trong lúc Tô Mạc Mạc chần chờ thì nghe thấy Tề Văn Duyệt kể bên tạm dừng cổ vũ, kỳ quái hỏi:

"Sao Ngạn ca lại bất động vậy..... Hình như còn đang nhìn bên phía chúng ta?"

Không chỉ Tề Văn Duyệt, những người khác rất nhanh cũng phát hiện ra điểm không đúng.

Tiếng nghi ngờ nho nhỏ ngày càng nhiều, tiếng hét chói tai bên sân trong chốc lát liền chuyển thành tiếng nghị luận.

Trong tài cũng huyết gió một lần nữa.

"Gi vậy —— sao vừa mở màn đã kêu tạm dừng??"

"....."

Tô Mạc Mạc chịu đựng sự khó chịu ngẩng đầu lên.

Trước mặt là hai nam sinh vóc dáng rất cao, che kín mít tầm mắt khiến cô không thể nhìn thấy tình cảnh trong sân.

Tô Mạc Mạc còn chưa kịp ứng biến, hai nam sinh đang bất mãn thảo luận phái trước đột nhiên trầm mặc.

Khu vực bên này cũng yên lặng hết.

"Tránh ra."

Cách những bức tường người xung quanh, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp, hung dữ và lạnh lẽo.

Hai nam sinh trước mặt Tô Mạc Mạc đứng hình vài giây, đều không hẹn mà cùng tránh ra hai bên.

Ánh mặt trời rơi xuống.

Bóng dáng cao lớn kia cũng áp xuống.

Tô Mạc Mạc cay mắt do ánh nắng chói lóa đột ngột xông đến, cô nheo mắt theo bản năng, cánh tay giơ lên trước che đi tầm mắt.

Nhưng vừa nâng lên giữa không trung, cổ tay cô bị nắm lấy.

Lực kéo truyền đến.

Tô Mạc Mạc bị lôi kéo thẳng đến hàng ghế dài bên sân nơi đội viên nghỉ ngơi dưới ánh mắt vững vàng của nam sinh.

Hơn một nửa hàng ghế dùng để đặt ba lô và quần áo, Thương Ngạn đẩy đồng đồ ra tạo thành một chỗ trống.

Anh dùng lực cánh tay, trực tiếp túm cô gái đang ngây người theo phía sau ra trước mặt, ấn cô lên ghế.

Mãi đến khi này, Tô Mạc Mạc mới hồi thần.

Cô kinh hoàng giương mắt, "Su phụ.....?"

"....."

Giương mặt anh tuấn của Thương Ngạn lạnh lùng không cảm xúc.

Anh rũ mắt quan sát cô.

"Không thể ở trong hoàn cảnh ồn ào, vì sao còn đứng giữa đám đông?"

Tô Mạc Mạc ngây ra vì sự hung dữ của anh.

Cô hiểu ra, cặp đôi mắt nai xinh đẹp xuống.

"Em không biết sẽ ồn như thế....."

Thương Ngạn đảo mắt qua nửa vòng.

Lệ Triết và ba đội viên lên sân khác chạy nhanh đến.

"Ngạn ca, làm sao vậy?..... Tiểu Tô không thoải mái sao?"

Thấy cô gái ngồi trên ghế dài sáng mặt tái nhợt hơn hai phần so với thường ngày, Lệ Triết không vui cười như mọi khi, lo lắng cau mày hỏi.

"Ừ."

Thương Ngạn đáp có lẽ.

Anh cúi người, nhíu mày nhìn cô gái trước mặt ——

"Anh kêu người khác đưa em về lớp?"

Tô Mạc Mạc lắc đầu, "Ngồi ở đây..... Chắc là không sao."

Thương Ngạn không nói.

Con người tối đen không chớp nhìn chăm chăm cô.

Ngừng vài giây, anh nhìn xuống đất.

Tô Mạc Mạc cảm thấy hình như nam sinh đã không tiếng động thở dài một hơi.

"Tự che tai mình lại."

"..... À."

Dưới những ánh mắt như kinh kích kia, Tô Mạc Mạc chận chạp giờ tay, không quá tình nguyện áp lên hai lỗ tai.

Thương Ngạn nhìn cô hai giây rồi ngồi dậy.

Nam sinh một tay giữ áo khoác, một tay khác kéo khóa kéo áo thể thao xuống.

Anh mặt không biểu cảm cởi áo khoác.

Áo khoác thể thao vẽ nên một đường cong giữa không trung, cuối cùng trùm lên đầu cô gái.

Bên sân ồ lên.

Còn Thương Ngạn thì ngồi xổm xuống, kéo kéo áo khoác về phía trước đến vị trí thích hợp, "Có thể thấy rõ được không?"

Tô Mạc Mạc đại ra.

"..... Có thể....."

Hơn nữa là rõ đến không thể rõ hơn.

——

Dưới áo khoác thể thao màu đen, chàng trai chỉ mặc một cái áo mỏng màu đen tương tự.

Vì vậy, từ cái cổ thon dài, đến xương quai xanh, rồi cánh tay, lại tới khuỷu tay, cổ tay.....

Đường cong cơ bắp đẹp đẽ lộ ra không sót tí nào, dưới ánh mặt trời ban trưa, làn da trắng trẻo càng thêm nổi bật, hiện lên một loại vẻ đẹp chói mắt nhưng sắc bén.

Tô Mạc Mạc hoảng hốt, bỗng nghe thấy từ bên ngoài áo khoác trên đỉnh đầu, có tiếng "tách" khi chụp ảnh quên tắt tiếng truyền đến.

Thương Ngạn nửa ngồi xổm trước mặt cô hiền nhiên cũng nghe thấy, mày kiếm hơi nhú, anh liếc mắt qua nơi truyền đến tiếng động này.

Tròng mắt tối đen chứa đầy phẫn uất tức giận.

..... Giống một con sư tử lớn bị nhốt trong lồng sắt đùa giỡn.

Tô Mạc Mạc không nhìn được, nhẹ giọng cười ra tiếng.

Ngon lửa kéo về trong nháy mắt.

Thương Ngạn không cảm xúc hé môi.

"Còn cười?"

Tô Mạc Mạc nghe lời nín lại.

Ánh mắt cô gái vô tội nhìn nam sinh.

Giữa sân truyền đến tiếng trọng tài thúc giục.

Thương Ngạn cup mắt, che khuất cảm xúc chân thật dưới đáy mắt.

"..... Trở về tỉnh sở với em."

Thương Ngạn đứng dậy, các đội viên khác đi theo, trận đấu chính thức bắt đầu, tiết tấu cũng khôi phục lại bình thường.

Tô Mạc Mạc khăn trương không chớp mắt nhìn bóng dáng màu đen giữa sân, bàn tay che ở hai bên tai cũng bầu chặt theo bản năng.

Sự thật đã chứng minh, "kiến nghị" lúc trước của Thương Ngạn vô cùng chính xác.

Học sinh vây quanh đây càng ngày càng nhiều, tiếng cổ vũ cũng ngày càng nghiêm trọng.

Đặc biệt là mỗi khi trái bóng được chuyển tới tay Thương Ngạn, các nữ sinh gần như bán mạng đến mức có thể xóc giá bóng rổ lên khỏi mặt đất.

Dưới thế tiến công nhanh nhẹn do Thương Ngạn mang đến, lớp ba không thể không kêu tạm dừng, mấy nam sinh lớp một quay về, Tô Mạc Mạc còn nghe thấy hai nam sinh cầm đầu thở dài

"Lúc trước ông đây coi hết áo trên, cũng không thấy các cậu ấy kích động như vậy."

"Đừng nghĩ chứ người anh em, cậu chưa nghe qua câu nói kia sao —— lấy người so người thì chết, lấy hàng so hàng thì hư. Cậu nói nhiều chỉ tổ thêm phiền phức chứ có so được với Ngạn ca đâu?"

"....."

Câu tiếp theo Tô Mạc Mạc chưa kịp nghe được.

Thương Ngạn đi đến trước mặt cô, nhìn xuống.

"Không sao chứ?"

"....."

Lúc này, sắc mặt cô gái đã khôi phục bình thường, nghe thấy tiếng động bên ngoài áo khoác rút cuộc đã ngừng, cô cũng yên tâm thả hai tay ra.

"Không sao."

Thương Ngạn nhếch khóe môi.

"Ngạn ca, chụp."

Bên này có người ném một chai nước qua.

Thương Ngạn một tay nhận lấy, vừa định vịn ra, đột nhiên dừng lại.

Anh cười như không cười mà cúi người, đưa chai nước đến trước mặt cô gái ——

"Mở ra giúp anh."

Tô Mạc Mạc: ".....?"

"Tay sư phụ moi, mở không được."

Tô Mạc Mạc: "....."

Lệ Triết kể bên không thể nhìn được nữa, cắn răng cười đi đến, "Ngạn ca, tôi giúp cậu ——"

"Cút đi."

Thương Ngạn không thèm quay đầu tàn nhẫn từ chối.

Anh giờ tay, đưa chai nước trong tay đến gần cô hơn.

"Ngoan."

Tô Mạc Mạc: "....." Dối khóc.

Roi vào đường cùng, cô chỉ có thể nén giận cầm lấy nó và ôm vào lòng, dùng sức bắt đầu chiến đấu với chai nước.

Nhưng không biết là do sức cô thật sự yếu, hay là do nắp chai này cứng ngắc không chịu phối hợp ——

Giằng co với chai nước khoảng chừng mười giây, cuối cùng cô mới nghe thấy một tiếng "cạch" nhỏ vang lên.

Đưa bình nước ra, cô gái yên lặng duỗi tay phải.

Ngón trở mảnh khảnh vừa ấn nắp chai hiện lên dấu hoa văn, đỏ bừng một mảng.

"....."

Tô Mạc Mạc ám ức yên lặng chịu đựng cơn rát.

Qua vài giây, cô không kiềm được nữa, ngẩng mặt nhìn Thương Ngạn, tức giận hỏi: "Tay moi, có thể lấy chai được không?"

Thương Ngạn khàn giọng cười.

"Không cầm được làm sao bây giờ?"

"....."

"Em dứt anh?"

Tô Mạc Mạc: ".....!"

"Phụt —— khụ khụ khụ khụ ——"

Đội viên đang nghỉ ngơi bên cạnh gặp phải tai ương, vừa ho sặc đến tê tâm liệt phế, vừa hoảng sợ quay đầu nhìn hai người.

Thương Ngạn hoàn toàn không coi mình là người, khẽ nhướn mày, nghiêng mắt liếc qua.

Đội viên thông khổ quay mặt đi: "....."

Thầy trò tốt.....

OJBK.

Thế giới này thật đáng sợ.

Một trận này, trên thực tế chỉ có mấy thành viên ngồi gần nhất nghe được, còn đám học sinh bên sân chỉ khó hiểu tò mò nhìn chăm chăm.

Còn có người lên cầm điện thoại chụp ảnh ở nhiều góc độ khác nhau.

Tạm dừng kết thúc.

Tất cả đội viên của hai đội trở về vị trí cũ.

Trận đấu tiếp tục.

Quyền chủ động vẫn nằm trong tay Thương Ngan như trước, mọi thứ đều không khác gì trước khi tạm dừng, dưới thế tấn công của lớp một, lớp ba gần như quân lính tan rã.

Với kiểu phòng thủ khác thường và cách tiến công không mấy đẹp dễ, khoảng cách điểm số của trận đấu nhanh chóng giãn ra.

Mắt thấy hiệp đầu tiên sắp sửa kết thúc không khác gì trước kia.

Đến khi.....

"A ——"

"—— cẩn thận!!"

Tô Mạc Mạc che lỗ tai ngồi trên ghế dài, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn đằng sau.

Không chờ cô hoàn hồn phản ứng, một quả bóng rổ bất ngờ xuất hiện trong tầm nhìn của cô ——

Bằng tốc độ và lực lượng mạnh mẽ bay đến, sau đó bịch một tiếng đập vào mắt cá chân của Tô Mạc Mạc.

Sau một lúc chết lặng, một con đau xuyên tim đánh úp lại.

Tô Mạc Mạc cắn môi kêu rên.

Sân bóng im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không ai kịp phản ứng.

"——!"

Quả bóng trong tay Thương Ngan hung hăng đập xuống.

Anh chạy nhanh đến trước mặt cô gái, không hề nghĩ ngợi trực tiếp quỳ một gối xuống đất.

Khác với khi xông đến, hành động nâng cẳng chân cô gái lên của Thương Ngan cực kì cẩn thận đến mức dịu dàng.

Đặt cẳng chân mang giày của cô gái lên đùi mình, anh cau mày, cặp mắt tối đến mức có thể chảy ra mực.

"Đế giày..... Dơ....."

Giọng nói mềm mại của cô gái mang xen lẫn tiếng nức nở không thể kiểm soát, âm cuối còn có điểm run run không dấu được.

"Đừng nhúc nhích."

Gân xanh bên thái dương Thương Ngan hằn lên.

Anh kiềm chế cảm xúc sôi trào trong nháy mắt dưới đáy lòng, thận trọng vén ống quần jean to rộng lên.

Cẳng chân trắng nõn như ngưng chi chậm rãi lộ ra, càng làm nổi bật lên vết ứ đỏ tím dử ẹn.

Các đội viên khác lấy lại tinh thần sôi nổi chạy đến, thấy vậy, tất cả đều kinh ngạc nghẹn tại chỗ.

"—— chết tiệt!"

Lệ Triết sắc mặt hung tợn, nổi điên với sân bóng cách vách ——

"Thằng cháu nào ném! Con mẹ nó có chơi bóng được không —— mắt mù sao!?"

Một đội viên khác vội vàng nói: "Ngan ca, có vẻ nghiêm trọng đó, mau mau đưa đến phòng y tế đi!"

Thương Ngan vẫn không nhúc nhích, giọng nói ép đến trầm khàn.

"Kêu nhân viên y tế của trường đến."

"Hà?"

"Đừng có hả, nghe Ngạn ca đi. Không biết vết thương có động đến xương cốt không, đúng là không nên đưa đến phòng y tế....."

"À à, được, tôi đi liền đây!"

"....."

Tô Mạc Mạc chịu đựng cơn đau, môi dưới bị cắn trắng bệch.

Cô nắm chặt đầu ngón tay, cúi đầu nhìn nam sinh quỳ dưới đất.

Từ khi xông đến đây, anh chưa từng giương mắt lên lần nào.

Từ góc độ của Tô Mạc Mạc nhìn xuống, mái tóc màu đen lộn xộn che đi gương mặt của nam sinh, chỉ lộ ra mũi cao thẳng và đôi môi mím chặt.

Đường cong dưới cằm banh chặt, xương gò má hơi hơi run rẩy.

Tô Mạc Mạc cảm thấy Thương Ngạn đang cắn răng hung dữ.

Nhưng trên gương mặt trắng trẻo anh tuần không nhìn ra bất kì cảm xúc gì.

Đáy lòng cô có chút bất an.

Cô há miệng định nói.

Vào ngay lúc này, giữa đám học sinh đến vây xem chừa ra một con đường trống.

Chữ Minh dẫn thành viên mới trong đội từ sân cách vách đi tới _____

"Thật sự xin lỗi, là sai lầm của đội chúng tôi."

Biết được người bị đập trúng giữa trận rối loạn, lúc này sắc mặt của Chữ Minh cũng hiếm có một lần khó coi _____

"Chúng tôi nhất định sẽ nhận toàn bộ trách nhiệm, người bị đập trúng thế nào rồi?"

"_____"

Thương Ngạn từ khi quỳ một gối đã bắt đầu trầm mặc, rốt cuộc cũng có phản ứng.

Gân xanh trên trán anh nổi rõ, do quá dùng sức mà hơi rùng mình, thông thả đặt chân của cô gái xuống đất.

Anh không tiếng động đứng dậy.

Trong nháy mắt đó, xuyên qua mái tóc hỗn loạn, Tô Mạc Mạc thấy rõ đôi mắt Thương Ngạn.

Từng sợi tơ máu hiện rõ trong mắt.

Hung tợn dày đặc đến mức khiến người khác sợ hãi.

Tô Mạc Mạc luống cuống:

"Sự phụ....."

Cô duỗi tay muốn kéo anh, người đó lại lướt qua.

Chữ Minh đứng cách đây vài chục bước.

Thương Ngạn không cảm xúc nhìn chăm chăm, không rên một tiếng, thân hình căng chặt.

Tay phải chậm rãi siết chặt thành quyền.

Anh đi đến đó, tốc độ không nhanh, nhưng giữa sân nhanh chóng lặng xuống.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Lê Triết đứng hình tại chỗ, lời muốn nói bị nỗi sợ dưới đáy lòng đè chặt trong cổ họng, không phát ra được một chữ.

Trong nháy mắt, trong đầu mọi người đều thoáng qua ba chữ:

"Thương Diêm La".

Không ai dám cản.

Chỉ Minh cũng cứng người, theo bản năng bảo vệ người mới ra sau lưng mình.

Ánh mắt vọng qua đây đáng sợ như không phải con người..... Càng giống loài thú.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, giữa sân bóng tĩnh mịch truyền đến tiếng khóc nức nở

"Thương Ngạn!"

Hết chương 32

Chương này dài lắm, lần này vote là 422 nhé!

Trường mình chúng nó chơi bóng chuyền mà như đang quăng lựu đạn vậy, riết rồi ngồi dưới sân học thể dục chắc phải đội thêm nón bảo hiểm luôn quá:))

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sân bóng

Nhìn Thương Ngạn đứng dậy rồi đi trong nháy mắt, Tô Mặc Mặc ngừng thở, lồng ngực bỗng dưng tê rần.

Sắc mặt cô lập tức trắng bệch.

Trong đầu nhanh chóng nhớ lại cảnh tượng Tề Văn Duyệt đã miêu tả --

Xe cứu thương, máu nhỏ trên đất, cánh cứu thương nhiễm đỏ.....

Trong một khắc nào đó, Tô Mặc Mặc cảm thấy não mình trống rỗng.

Cô gần như không hề nghĩ ngợi, tay chống ghế dài chuẩn bị đứng dậy cản lại --

"Thương Ngạn!"

"_"

Thanh âm xen lẫn tiếng nức nở của cô gái như một ổ khóa, kéo lại thân hình nam sinh trong nháy mắt.

Thương Ngạn xoay người.

Cạnh thành ghế đó không xa, đùi Tô Mặc Mặc đau không chịu được, vừa đứng dậy đã ngã sang bên cạnh.

Đồng tử Thương Ngạn co rút.

Anh sai bước dài đến đó theo bản năng, duỗi tay giữ chặt tay cô gái, đỡ cô lại.

Giữ vững cô một lần nữa, sắc mặt Thương Ngan âm trầm.

"Em không muốn chân này nữa!"

"....."

Tô Mạc Mạc bị dọa, nước mắt sinh lý vốn đã không kiềm được lập tức đảo quanh tròn mắt.

Con người đen nhánh ẩm ướt xen lẫn buồn bã và phần nộ trùng nam sinh.

Thương Ngan bị con người đầm nước của cô gái nhìn chằm chằm như thế, khí thế trong bán kính tám mét ngay lập tức rút hết.

--

Bàn tay đỡ sau eo cô không khỏi giảm bớt lực đạo.

Trầm mặc giằng co hai giây.

Thương Ngan nhếch môi, khi lên tiếng, độc ác dưới đáy mắt đã trút hết, ngữ khí tràn đầy bất đắc dĩ.

"Nhóc con, em cứ làm sư phụ tức chết luôn đi, ha?"

Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Vài giây sau, cô rũ mi, giọng rất nhỏ.

"Em muốn..... Ngồi xuống lại."

Thương Ngan nghe lời, thật cẩn thận đỡ lấy eo cô, đặt người xuống ghế dài.

Anh vừa đứng dậy liền cảm thấy góc áo bị túm nhẹ lấy.

Thương Ngan cúi đầu.

Một bàn tay trắng nõn bám chặt lấy phần áo đen dưới ngực anh, chủ nhân của bàn tay ấy đang cúi đầu, mái tóc nâu hơi xoắn rũ xuống hai bên sườn mặt cô.

Cánh môi mím chặt đến trắng bệch.

Không biết có phải do vô cùng đau đớn hay không.

Thương Ngan bất đắc dĩ, đành phải duỗi tay nắm nhẹ tay cô, nửa ngồi xỏm xuống trước mặt cô gái.

--

Nước mắt đã cố nén lại thấm ướt lông mi cong cong của cô.

"....."

Hô hấp Thương Ngan chững lại.

Dường như có một nhúm bông tắc giữa khí quản, khiến tim phổi anh đau như cắt.

Hung tợn vừa được áp xuống lại nổi lên.

Ngay lúc này, có vẻ cô gái nhạy cảm hơn bình thường, thậm chí không chờ biểu cảm của Thương Ngan có bất kì biến hóa nào, cô duỗi tay ấn lên khuỷu tay nam sinh.

"Thầy đừng....."

Giọng cô có chút kinh hoàng, đôi mắt nai xinh đẹp giương lên, con người đen nhánh ẩm ướt.

Thương Ngan thở sâu, áp xuống tất cả mọi cảm xúc táo bạo trong lòng.

Sau đó anh thấp giọng nói: "Anh không làm gì hết."

"....."

Tô Mạc Mạc bắt an nhìn anh.

Thương Ngạn giờ tay, ngồi xổm trước mặt, sờ vào tóc cô.

"Anh chỉ ở đây với em."

Bốn mắt nhìn nhau, sau vài giây, hình như cuối cùng cô gái cũng lấy được tín vật của đối phương.

Cô chậm rãi thở phào, một lần nữa cúi mắt.

Tầm mắt xẹt qua Thương Ngạn đang nửa quỳ trước mặt, trên quần dài màu đen có một dấu giày nho nhỏ in lên.

Tô Mạc Mạc nín thở, nhỏ giọng: "..... Làm bẩn quần của thầy..... Rất xin lỗi."

Nói đoạn, cô cong người xuống, nỗ lực muốn vươn đầu ngón tay giúp anh quét đất cát trên quần xuống.

Ngón tay mảnh khảnh bị nắm lấy rồi kéo về.

Thương Ngạn thờ dài.

"Bây giờ em chỉ cần đừng lộn xộn, đến khi chân em không sao hết, em muốn dẫm chơi cũng được."

Tô Mạc Mạc giật mình.

Con đau dai dẳng không ngừng truyền đến từ cẳng chân dường như giảm bớt trong lúc nói vài lời này.

Lúc này xung quanh hai người tất cả các học sinh vây xem đều đang trợn mắt há mồm.

- -

Tận mắt chứng kiến cảnh Thương Ngạn từ trầm mặc đến bùng nổ, rồi từ bùng nổ quay về trầm mặc trong phút chốc.....

Hết như ngồi trên tàu lượn siêu tốc xoay 360 độ, khủng bố khi đến đỉnh cao nhất.

Dù sao trong nháy mắt khi Thương Ngạn đến chỗ Chữ Minh ban nãy, tất cả mọi người đều cho rằng, cảnh tượng máu me đáng sợ trong lời đồn sẽ tái diễn trước mặt bọn họ một lần nữa.

Bọn họ làm sao cũng không thể tưởng được, với trạng thái như vậy của Thương Ngạn, thế nhưng chỉ cần một câu nói của cô gái là có thể tỉnh táo lại từ trong cơn điên cuồng.

Không ít ánh mắt phức tạp của mọi người dời lên đội viên mới đang trắng mặt đứng sau Chữ Minh.

"Đội..... Đội trưởng Chữ....." Đội viên đã thất thủ này run giọng nói, "Làm sao, làm sao bây giờ..... liệu Thương Ngạn có bỏ qua cho tôi....."

"....."

Chữ Minh nhú chặt mày, không vội lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn hai bóng dáng một ngồi một quỳ cạnh ghế dài ở sân bóng rổ.

Trước ngày hôm nay, cậu ta đã nghe qua uy danh của vị học đệ lớp 11-1 này.

Có điều đối với lời đồn mà chưa có ai từng biết chân tướng này, trước giờ cậu ta chưa từng tin tưởng.

- - mãi đến vừa nãy.

Đôi mắt như không còn nhân tính vọng qua đây làm cậu hoài nghi với sự không tin tưởng của mình trong quá khứ.

"Thương Diêm La của Tam Trung", thì ra không phải là một cụm từ vui đùa hài hước gì.

.....

Thật rõ ràng là một "kẻ điên" từ đầu tới cuối.

"Bây giờ đừng đi trêu chọc cậu ta."

Chữ Minh hơi nghiêng người, khẽ nói với đội viên mới đang kinh hoàng và hoang mang lo sợ. "Chờ đến khi học muội bị thương được xác định là không sao, tôi sẽ dẫn cậu đi nhận lỗi với người ta."

"Vâng..... Vâng Chử đội....."

Chử Minh: "Cậu về trước đi, tôi ở lại xem trạng thái của cô gái kia."

"Vâng..... Cảm ơn Chử đội."

Hai người nói xong, đội viên mới kia liền gấp không chò nôi mà chạy đi mất.

Chử Minh quay mình, ánh mắt có chút sầu lo nhìn cô gái ngồi trên ghế dài.

Thầy y tế lớn tuổi của Tam Trung rất nhanh đã xách theo hòm thuốc khám bệnh tại nhà chạy đến.

Kiểm tra xong một lượt, ông nhẹ nhàng thở phào, tháo mất kính ra.

"Không có vấn đề gì lớn, yên tâm đi..... Cũng không tổn thương đến xương cốt."

"....."

Hiển nhiên, Thương Ngạn không quá tin tưởng lời ông.

Ở nơi ánh mắt có thể nhìn thấy được, vị trí nơi mắt cá chân của cô đã sưng lên một mảng xanh tím, so với phần chân phía trắng nõn phía trên thì càng thêm nổi bật.

Thầy y tế lớn tuổi có vẻ hiểu được ánh mắt lạnh lẽo này của Thương Ngạn, bắt đầu đi đứng lên.

"Tình trạng sức khỏe của cô bé này khá kém, tôi thấy có vẻ là do thể chất miễn cảm, dùng sức hơi lớn một chút đều sẽ có thể để lại dấu đỏ. -- nên lúc này vết thương mới có vẻ kinh khủng như vậy."

Ông tạm dừng, vẫn có chút không đồng ý nói tiếp --

"Em học sinh này cũng thật là, trùng tôi làm gì như vậy, đau đớn khi kiểm tra là bình thường, vết thương này cũng đâu phải do tôi làm ra đúng chứ?"

Đội viên đã mời thầy y tế này đến cũng đúng lúc nghe thấy thầy trò hai người giao lưu "thân mật" khi này, bây giờ nghe thấy cũng xấu hổ cười ha ha --

"Xin lỗi ạ bác sĩ, cô gái này là học trò bảo bối của Ngạn ca, cậu ấy thật sự rất đau lòng."

"....."

Lông mày thầy y tế lớn tuổi run lên.

Ông nhìn chằm chằm Thương Ngạn vài giây rồi quay đầu hỏi: "Đây là Thương Ngạn?"

"Hả.....? Vâng, đúng vậy." Đội viên vội đồng ý.

Ông nghe vậy, không nói hai lời, lấy thuốc tiêu sưng giảm đau, thuốc bôi lên vết thương, bông gòn vô khuẩn các thứ từ trong hòm thuốc ra và đặt lên ghế.

"Các em tự bôi thuốc nha, nếu không có vấn đề thì đừng tìm tôi."

Nói xong, thầy y tế xách hòm thuốc, tốc độ rời đi còn nhanh hơn lúc đến.

Rời khỏi cách đó mấy mét, còn nghe thấy ông lẩm nhẩm trong miệng --

"May mà có hỏi, nếu không lát nữa lúc bôi thuốc làm đau, có khi còn phá hết bộ xương già này của lão mất....."

"Ha --"

Đội viên đi mời ông đến không nhận được cười ra tiếng, nhanh chóng đã lấy lại tinh thần, cố gắng kiềm chế lại.

"....."

Thương Ngạn lườm cậu ta một cái, cúi người xuống, chống vào ghế dài mà cô gái đang ngồi.

"Anh đưa em lớp, hay là Tổ Huấn Luyện?"

Cô nghĩ ngợi, ngẩng mặt nhìn anh, "..... Tiết tiết Anh tiếp theo có phần viết chính tả, chúng ta về lớp đi?"

"Ừ."

Thương Ngạn nghe lời, cánh tay chống trên ghế cong lên ôm chân cô, một tay khác vòng qua từ phía sau, ôm ngang cô gái lên.

Tô Mạc Mạc bắt ngờ hô nhỏ, duỗi tay ôm lấy cổ Thương Ngạn theo bản năng.

Làn da cực nóng chạm vào nhau, gò má trắng nõn của cô nhanh chóng đỏ bừng.

"Tự em..... có thể....."

"Có thể cái gì?"

Thương Ngạn buông mắt, trong đôi mắt đen trầm lạnh mang theo cảm xúc không cho phép cãi lại.

Tô Mạc Mạc: "....."

Nửa rồi.

Hung hăng.....

Thấy cô gái héo úa cúi đầu nhỏ, khóe môi Thương Ngạn vô thức cong lên.

"Đem thuốc về lớp."

Thương Ngạn nói với những đội viên khác rồi ôm cô gái đi ra khỏi sân thể dục.

Đám học sinh vây xem hai mặt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt không thể khống chế được.

Hai phút sau.

Chuông tan học vang lên, học sinh còn dư lại trong sân cũng sôi nổi tản đi.

Chữ Minh đứng tại chỗ, biểu cảm khó nói nhìn chăm chú phương hướng hai người rời đi.

Đội viên lâu năm trong đội chạy đến, thấy Chữ Minh không sao thì thở phào một hơi thật dài ——

"Vừa nãy tôi nghe cậu suýt chút đã đánh nhau với Thương Ngạn làm tôi sợ cực kì. Tôi còn cho rằng xảy ra chuyện lớn nữa chứ."

Cậu ta vừa nói vừa kì quái nhìn theo mắt Chữ Minh.

"..... Chữ đội, cậu nhìn gì vậy, mê mẩn như thế?"

"....."

Chữ Minh thu hồi tầm mắt.

Dừng một chút, anh nói thẳng: "Tô Mạc Mạc mà cậu đã kể với tôi lúc nãy, có quan hệ gì với Thương Ngạn?"

Đội viên lâu năm ngáy người trong nháy mắt, tiện đà khoa trương che miệng hô nhỏ: "Không phải chữ Chữ đội, Lão Hòa Thượng ngàn năm ngài đây với tám lòng cũng như đá cuối cùng cũng động tâm rồi ư?..... Thật sự thích cô bé lớp mười một vừa chuyển đến rồi sao!?"

Chữ Minh bắt đầu đi nhìn cậu ta.

"Lúc nãy người bị bóng đập trúng, chính là Tô Mạc Mạc."

"À, tôi nói mà! Hèn gì Thương Ngạn nổi giận lớn như vậy!" Đội viên ấy nói. "Chữ đội yên tâm đi, hai người bọn họ không phải là quan hệ này, lúc trước cả khối chúng ta đồn khắp nơi mà cậu cũng không biết sao?"

Chữ Minh: "Đừng có úp úp mở mở."

Đội viên lâu năm xấu hổ nói: "Cô bé này vừa vào trường đã đi đến Tổ Huấn Luyện máy tính, Thương Ngạn là tổ trưởng, về phương diện máy tính là tuyệt không thể tả, giáo viên của bọn họ kêu cậu ta hướng dẫn người mới, thường xuyên qua lại thì thành thầy trò với nhau."

"Thầy trò....."

Chữ Minh lập lại một lần.

Quay đầu nhìn phía cửa sân thể dục nơi hai người rời đi, Chữ Minh vô thức nhú mày.

Thật sự chỉ là thầy trò sao.....

*

Khi Thương Ngan ôm Tô Mạc Mạc về lớp, chuông báo tiết đầu tiên trong lớp của buổi chiều vừa vang lên.

Cả đường đi không bị ai vây xem, Tô Mạc Mạc an tâm không ít.

Trong lớp không có ai.

Thương Ngan đặt cô gái trong lòng xuống ghế ngồi sau bàn học của hai người, cẳng chân bị thương được anh cầm nhẹ trong lòng bàn tay, gác lên ghế dựa của mình.

Quần jean bị xắn lên lần nữa.

Mặc dù đã sớm hình dung ra, nhưng khi nhìn thấy vết ứ xanh tím dự tợn kia, Thương Ngan vẫn nhũn mỳ theo thói quen.

“Còn rất đau không?”

Anh chau mày giương mắt nhìn cô gái.

Tô Mạc Mạc do dự một chút rồi chậm rãi lắc đầu.

Thương Ngan mày càng nhũn chặt, “Không được nói dối.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngoan ngoãn gật đầu sửa lại.

“Có một chút,” cô duỗi tay, dùng ngón trỏ và ngón cái mảnh khảnh diễn tả một đoạn rất ngắn, “Đau.”

Thương Ngan bắt đắc dĩ rũ mắt nhìn tay cô.

“Lát nữa khi bôi thuốc có khả năng sẽ càng đau.”

“.....”

Sắc mặt cô gái càng thêm trắng bệch theo những lời này.

Có vẻ cô tự khai thông tâm lý cho bản thân xong, mới bạnh mặt quan sát Thương Ngan.

“Em có thể nhịn, em không khóc.”

Thương Ngan cau mày mỉm cười, vừa đau lòng vừa buồn cười.

Không lâu sau, đội viên bóng rổ của lớp đã đem thuốc của thầy y tế đưa cho mang về lớp học.

Thương Ngan nhận lấy, nhìn hạn sử dụng và nơi sản xuất, ánh mắt có phần không vui.

Nam sinh bên cạnh nhìn mặt đoán ý, thận trọng lên tiếng: “Tôi đã hỏi trước, phòng y tế chỉ có cái này là..... Không biết là xưởng thuốc nhỏ nào làm ra, lần đầu tiên nghe thấy tên.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngan hơi trầm xuống.

Qua vài giây, anh cúi đầu nhẹ giọng nói với cô gái:

“Anh ra tiệm thuốc ngoài trường mua cho em một phần khác. Trước khi anh quay về, đừng có lộn xộn, biết chưa?”

Tô Mạc Mạc định nói gì đó, nhưng vẫn nuốt lại.

Cô gật nhẹ đầu.

Thương Ngan thả lỏng, xoay người bước nhanh khỏi phòng học.

Vì vậy, khi đám Tề Văn Duyệt quay về lớp, cảnh đầu tiên nhìn thấy đó là cô gái một mình ngồi co một chân ngắn nhỏ lên ở đó, dáng vẻ ngoan ngoãn yên

tĩnh chờ đợi.

Tề Văn Duyệt nhìn xung quanh, thấy Thương Ngạn không có ở vị trí ngồi, cô nàng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, vội vàng bước nhanh đến trước mặt Tô Mạc Mạc ——

“Bảo bối Mạc Mạc của tôi ơi, bát tự của cậu không hợp với tiết thể dục của lớp chúng ta rồi đúng không!”

Cô nói xong, thận trọng đỡ cạnh bàn, không dám chạm vào chân cô gái, cúi đầu nhìn hai giây.

“..... Không được, nhìn thôi mà đau chết đi được.”

Tề Văn Duyệt thẳng eo, “Ngạn ca đầu, sao cậu ấy không ở đây, không lấy thuốc trị thương cho cậu sao?”

Tô Mạc Mạc thấy cả khuôn mặt Tề Văn Duyệt sắp sửa nhăn thành một cục thì trong lòng mềm mại.

Cô nhẹ cong khoe mắt, “Thương Ngạn nói muốn ra tiệm thuốc ngoài trường mua một phần thuốc trị thương khác lần nữa.”

“Cũng đúng..... Mấy thứ thuốc bỏ đi của phòng y tế trường chúng ta đó cũng không biết đã để bao lâu, chắc chắn hiệu quả không tốt.....”

Tề Văn Duyệt tự mình nói thầm xong, vẫn không nhận được quan sát chỗ bị thương của Tô Mạc Mạc, liếc qua một cái đã sợ tới mức nhanh chóng dời tầm mắt.

Tô Mạc Mạc không khỏi cong môi cười khê.

“Không đau đến thế.”

“Phải không?” Về mặt Tề Văn Duyệt đau khổ, “VẬY là tốt rồi.....”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc lóe lóe, kỳ quái hỏi: “Bạn cùng bàn của cậu sao chưa quay về?”

“Cậu ấy à, cậu ấy đi rửa tay rồi —— à, về rồi kìa.”

Tề Văn Duyệt xoay người, dùng sức vẫy tay với Liêu Lan Hình vừa đến trước cửa lớp ——

“Bạn cùng bàn, lại đây mau lên, cậu nhìn Mạc Mạc của chúng ta bị người mới của đội bóng rổ đập bóng trúng..... Minh phải đi làm cho ra lẽ với bọn họ mới được!”

Liêu Lan Hình không nói gì, đi đến cạnh bàn.

Cô ấy đem túi nhựa xách trong tay đặt xuống trước mặt Tô Mạc Mạc.

Tề Văn Duyệt: “Đây là gì vậy?”

“Đội bóng rổ của trường đưa đến.” Liêu Lan Hình bình tĩnh nói. Cô nhìn Tô Mạc Mạc, “Bọn họ nói chắc hôm nay cậu không tiện lắm nên sẽ chờ đến hôm nào đó chân cậu khỏe lên, bọn họ sẽ đến tận cửa nhận lỗi.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn.

Cô cúi tay cầm lấy túi nilon đó, nhìn vào bên trong ——

Mọi thứ đều đầy đủ, từ thuốc nước tiêu sưng giảm đau, đến băng gạc băng vải.

Tề Văn Duyệt cũng thấy được, bĩu môi.

“Tĩnh táo lại thì thái độ cũng không tệ lắm.”

Liêu Lan Hình lườm cô ấy một cái.

Về mặt cười như không cười.

“À..... Không phải cậu muốn tìm bọn họ lý luận sao? Bây giờ đuổi theo hẳn còn kịp.”

Tề Văn Duyệt ghen lời, có phần lúng túng, “Bọn họ —— thái độ hối lỗi tốt như thế, vậy cứ..... Khoan dung độ lượng một chút đi.”

Liêu Lan Hình gật đầu không thèm để ý, đi đến chỗ ngồi phía sau của mình ngồi xuống.

“Là tự cậu nói đấy, đừng hối hận là được.”

“..... Là sao?”

“Không có gì.” Liêu Lan Hinh bình tĩnh ngồi xuống, “Chỉ là chính đội trưởng đội bóng rổ của trường, đội trưởng Chữ vĩ đại đặc biệt đưa đến.”

Tề Văn Duyệt: “——???”

Không màng thêm bất kì điều gì, Tề Văn Duyệt quay đầu nhanh chân chạy ra khỏi lớp.

“.....”

Tô Mạc Mạc chưa kịp phản ứng lại, bóng dáng Tề Văn Duyệt đã biến mất ngoài cửa.

Cô hơi do dự, quay người lại, tò mò hỏi Liêu Lan Hinh.

“Mấy thứ này..... Là Chữ Minh đưa tới?”

“Ừ.”

Liêu Lan Hinh gật đầu.

“Anh ta nói là thuốc chuyên dụng của đội bóng rổ trường, nên tìm được một phần cho cậu rất nhanh..... Hinh như còn viết cho cậu một tờ giấy các việc cần chú ý thì phải?”

Tô Mạc Mạc xoay người tìm trong túi thuốc, quả nhiên thấy được một tờ giấy trắng bình thường, có vẻ là đã thẳng tay xé từ quyển vở nào đó.

Chữ viết bằng mực đen bên trên lại thanh tú xinh đẹp.

Nội dung là những việc cần chú ý trong giai đoạn phục hồi, được trình bày rất tỉ mỉ rõ ràng, liệt kê ra từ chuyện lớn đến nhỏ.

Tô Mạc Mạc đang đọc những việc cần chú ý, Liêu Lan Hinh ngồi đằng sau nhìn cô suy tư vài chuyện.

Vài giây sau, Liêu Lan Hinh cúi đầu.

Cô lật quyển sách trước mắt ra hai trang, rồi làm như vô tình hỏi:

“Mạc Mạc, cậu đã quen biết Chữ Minh từ trước sao?..... Minh thấy anh ấy có vẻ rất lo lắng cho vết thương của cậu.”

“..... Hà?”

Tô Mạc Mạc tỉnh táo lại từ những yêu cầu và chuyện kiêng kị, nghĩ ngợi một chút mới lắc đầu: “Không quen biết. Tiết thể dục hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.”

Đáy mắt Liêu Lan Hinh xẹt tia vẻ nghi hoặc.

Tô Mạc Mạc nhún mày, có phần bất đắc dĩ nói nhỏ: “Nhưng mà, sau này nhất định mình phải cách thật xa đội bóng rổ.”

“Hà?” Liêu Lan Hinh kỳ quái hỏi: “Vì sao vậy?”

Tô Mạc Mạc nghẹn lời, “..... Hôm nay khi các cậu chạy trên sân, còn mình ngồi trên bậc thềm đã xém bị bóng của bọn họ đập trúng. Quả bóng kia còn lăn đến chân mình.....”

Tô Mạc Mạc ủ rũ, “Cũng không biết có phải chính nó đã đập mình hay không.”

Liêu Lan Hinh xoay mặt.

“Chuyện này rất hay xảy ra, sau này cậu phải thật cẩn thận..... Cơ mà, ai là người nhặt bóng vậy?”

Tô Mạc Mạc không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Chắc là Chữ Minh. Minh thấy trên áo bóng rổ của người đó có in tên.”

“..... Khó trách.”

Tô Mạc Mạc ngơ ra, ngẩng đầu, “Khó trách cái gì?”

Liêu Lan Hinh cười cười, “Không có gì.”

Cô vừa định cúi đầu nhưng lại lấy đầu bút chống cằm ngẩng đầu.

“Đúng rồi, sao Thương Ngạn không ở đây?”

Tô Mạc Mạc chần chờ nhìn túi thuốc trên bàn.

“Thầy ấy đi mua thuốc mới.”

Đáy mắt Liêu Lan Hình xẹt qua ý cười xem kịch hay.

Cô tự hỏi vài giây, nhàn nhạt nói: “Minh cho cậu một kiến nghị hữu nghị.”

“?”

“Tờ giấy những điều cần lưu ý Chữ Minh viết cho cậu, sau khi cậu xem xong nhất định phải cất đi, đừng để Thương Ngạn nhìn thấy.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, lập tức tỉnh ngộ.

“Là như bọn họ đã nói, sư phụ và đội bóng rổ của trường không hòa thuận sao?”

Liêu Lan Hình hơi mỉm cười.

“Cho dù lúc trước không có, mình đoán sau này rất nhanh sẽ có.”

Chỉ là không phải cùng đội bóng rổ, mà là cùng đại đội trường Chữ của đội bóng rổ.

Nghĩ đến cảnh Thương Ngạn đối mặt với Chữ Minh ở tiết trước, còn có phản ứng đáng sợ kia nữa, Tô Mạc Mạc sợ hãi gật đầu.

Cô xoay người, cầm tờ giấy ghi đầy những việc cần lưu ý lên, tiện tay lấy một quyển sách giáo khoa rồi kẹp nó vào trong.

Cô do dự trong chốc lát về túi thuốc đó, cho dù có phần chột dạ, nhưng Tô Mạc Mạc vẫn đưa chúng cho Liêu Lan Hình.

“Cậu có thể giúp mình ném cái này đi không?”

Liêu Lan Hình có phần ngoài ý muốn.

“Làm sao vậy?”

“Thương Ngạn ra ngoài trường mua thuốc, chắc hẳn rất phiền toái.” Tô Mạc Mạc nhỏ giọng, “Mình không muốn thầy ấy phải chạy một chuyến không công.”

Liêu Lan Hình sững sốt vài giây mới lấy lại tinh thần.

Cô nhìn chăm chăm Tô Mạc Mạc.

“?”

Tô Mạc Mạc bị cô ấy nhìn có đôi chút không được tự nhiên.

“Không thành vấn đề, mình giúp cậu xử lý cái này.”

Liêu Lan Hình thở dài, lấy túi thuốc bỏ vào hộc bàn của mình.

Cô gái yên tâm quay lại.

Liêu Lan Hình dừng ngồi bút đang cầm trong tay, không nhận được lắm bầm lâu bầu.

“Không cần biết là gặp gỡ ai, đều có số đào hoa —— chắc, thật thảm mà.”

.....

Vì vết thương trên chân cần phải giảm việc dùng lực ở khớp xương, nên Tô Mạc Mạc không thể không dừng việc đi đến Tổ Huấn Luyện.

Hình như Tổ Huấn Luyện cũng sắp có hạng mục dự thi mới, cả tổ đều rất vội vàng, Thương Ngạn không có thời gian rảnh để tự học cùng Tô Mạc Mạc, trong lớp cũng thường xuyên không thấy bóng dáng của anh đâu hết.

Nhưng cho dù có vội đi nữa —— một ly sữa bò mỗi buổi sáng và phần cơm trưa được người đưa đến trường lại chưa một lần vắng họp.

Ngoại trừ những thứ đó, hai tuần Tô Mạc Mạc học ở đây không ngừng thu được một phần “quan tâm” khác.

“Đồng thời.....”

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Tề Văn Duyệt, Tô Mạc Mạc đã bắt đầu quen với xưng hô có hơi thân mật đối với cô nàng:

“..... Mình thật sự không thể nhận được nữa.”

Tề Văn Duyệt: “Chỉ là một cái túi chườm nóng thôi mà, chân của cậu là do bọn họ tổn thương, bọn họ phụ trách chuyện chăm sóc cho cậu khỏi hẳn cũng là chuyện dĩ nhiên. Nếu cậu không nhận thì đảm Chử Minh mới thật sự bắn khoăn đấy.”

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ.

“Nhưng mình đã khỏi.”

“À, sáng nay gặp được Chử Minh mình đã nói rồi, chắc là sau này anh ấy cũng sẽ không đưa cho cậu gì nữa đâu.”

Tề Văn Duyệt quơ quơ túi chườm nóng trong tay.

“Đây là cái cuối cùng.”

Tô Mạc Mạc đành phải nhận lấy, đặt lên bàn học.

Tề Văn Duyệt đứng lên.

“Hoàn thành nhiệm vụ, mình đi tham gia giờ chạy bộ thể dục nha.”

“Ừ.”

Toàn bộ học sinh đều đã xuống lầu chạy bộ, trong phòng học chỉ còn lại Tô Mạc Mạc, vô cùng tĩnh lặng.

Cô nhàm chán chống tay lên trán, nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ.

..... Hình như hôm nay là kỳ hạn cuối cùng để nộp hạng mục của Tổ Huấn Luyện, không biết bọn Thương Ngạn có làm xong chưa.....

Tô Mạc Mạc đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy ba tiếng “cốc cốc cốc” vang lên trước cửa.

Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn.

Trên hành lang im ắng, nam sinh tứ chi thon dài đứng ở đó, tươi cười nhìn cô.

“Xin chào, Tô Mạc Mạc.”

Tô Mạc Mạc ngây người.

“..... Chử Minh?”

“Em biết anh?”

“Hôm nhật bóng, tôi nhìn thấy tên của anh trên áo bóng rổ.....”

Tô Mạc Mạc còn đang ngơ ngẩn, trả lời vấn đề này trong vô thức.

Sau đó cô phản ứng lại, “Sao anh.....?”

“Anh đến phòng giáo vụ nộp mấy bảng biểu trong đội, thuận tiện qua đây một lần.”

Chử Minh cười cười, duỗi tay chỉ vào mình.

“Anh vào được chứ?”

Tô Mạc Mạc do dự, gật đầu.

Chử Minh đi đến trước mặt cô.

“Túi chườm lạnh và túi chườm nóng đã nhờ Tề học muội tặng cho em, hiệu quả thế nào?”

“Tôi đã dùng qua, đúng là thoải mái hơn rất nhiều.” Tô Mạc Mạc gật đầu, “Cảm ơn.”

“Lòng biết ơn này của em anh cũng không thể nhận được.”

Chữ Minh cười khỏ, giọng điệu mang ý xin lỗi ——

“Vốn là lỗi sai của thành viên mới trong đội tội anh nên mới tạo thành tổn thương như thế, tội anh rất xin lỗi.”

“Không cần để ý.”

Chữ Minh: “Lúc trước đã nói rõ, định dẫn cậu ấy đến đây tạ lỗi với em, nhưng hôm nay đúng lúc anh muốn đến lâu ba, nên cũng tiện qua đây một chuyến, gặp mặt xin lỗi em một lần.”

Tô Mạc Mạc vội vàng xua tay, “Không cần khách sáo như vậy, tôi đã không sao rồi.”

Chữ Minh gật đầu, “Sáng nay Tề học muội cũng có nói, nói vết thương của em cơ bản đã lành rồi, lúc này mới dám đến quấy rầy em”

Cậu nhìn xuống mắt cá chân của cô gái, hỏi:

“Đã khỏi hoàn toàn rồi sao?”

“À..... Nhìn sơ qua thì không sao rồi.”

Tô Mạc Mạc chần chờ.

Dưới ánh mắt quan sát cẩn thận của Chữ Minh, cô vẫn hơi bất an nói lời thật: “Nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ hơi đau.”

Nụ cười trên mặt Chữ Minh hơi cứng lại.

Cậu nhú mày.

“Anh nhìn giúp em một lần. Bọn anh đánh bóng rổ, bị thương là chuyện bình thường, anh ở phương diện này có thể coi là bệnh riết thành bác sĩ.”

“Hả.....?”

Tô Mạc Mạc còn đang thất thần, Chữ Minh đi đến cạnh chỗ ngồi đã ngồi xỏ xuống, duỗi tay vén ống quần jean của cô lên.

“Khoan ——”

Tô Mạc Mạc theo bản năng co chân lại.

Nhưng không đợi cô lên tiếng, từ hướng cửa trước của lớp đã truyền đến một giọng nam trầm thấp hơi hung dữ

——

“Hai người đang làm gì.”

Tác giả có lời muốn nói: Tu La trăng tối.

Ngân ca: Tôi chỉ mới bận rộn thi đấu hai tuần, trở về thì phát hiện xem chút bị cướp người đi rồi (mặt không cảm xúc)

Tác giả: Ngân ca, tỉnh tỉnh, nhóc Miêu nhà chúng ta còn chưa phải là của cậu

Ngân ca: (rút đao)

Hết chương 33

——

Hai chương dài nằm liền nhau. Tui muốn cắt mà không biết cắt ở đâu nên thôi để nguyên luôn vậy.

Lần này là 444 nha.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Em nói một lần, anh hôn một lần.

“Hai người đang làm gì.”

Ngữ điệu hung dữ không tiếng động khuấy đảo bầu không khí trong phòng học.

“——!”

Tô Mạc Mạc ngồi ở hàng đầu tiên kinh ngạc ngẩng đầu, cặp mắt kinh hoàng nhìn về hướng cửa trước của lớp.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy đôi mắt đen rét lạnh của Thương Ngan, đáy lòng cô đột nhiên trào lên cảm giác chột dạ không rõ xuất phát từ đâu.

“Sự phụ.”

Không để Tô Mạc Mạc nói ra một câu hoàn chỉnh, Thương Ngan đã bước vào phòng học, sắc mặt âm trầm.

Vài giây sau, anh đi thẳng đến trước bàn, vừa dùng chân liên cú người, nắm chặt cổ áo Chử Minh và xách lên.

Biểu cảm Thương Ngan lạnh như băng, xương gò má hơi rung, bàn tay nắm chặt thành quyền niết cổ áo Chử Minh nổi đầy gân xanh.

Anh gay gắt nhìn Chử Minh không chớp mắt, ánh mắt cực kì hung dữ.

“..... Cậu vừa định làm gì với em ấy?”

Chử Minh không lùi không tránh nhìn lại vài giây, bỗng dưng cười lên.

“Không có gì. Cậu đừng hiểu lầm, chỉ là em ấy nói mất tinh thần thoải mái sẽ có cảm giác đau nên tôi mới muốn giúp em ấy kiểm tra một chút —— không có gì hơn.”

Tô Mạc Mạc phục hồi ý thức từ cảm giác chột dạ không rõ lý do vừa nãy, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cảnh này.

Cô hoảng sợ, cuống quýt đứng dậy.

“Thương Ngan ——”

“.....”

Một lần nữa nghe thấy xưng hô thẳng thắn này, cảm xúc dưới đáy mắt Thương Ngan trầm xuống.

Gân xanh trên thái dương anh giựt giựt, qua vài giây mới nghiêng mắt nhìn cô gái bên cạnh.

Tô Mạc Mạc bất an trông về anh.

“Người của tôi.”

Hầu kết Thương Ngan nhúc nhích, ánh mắt thâm trầm chuyển khỏi người cô gái, một lần nữa đặt lên Chử Minh, trong nháy mắt, một tia dữ tợn xẹt qua ——

“Tốt nhất cậu nên tránh xa một chút.”

Nói xong, Thương Ngan dùng sức phui tay thả ra, đẩy Chử Minh lao đảo hai bước mới đứng vững.

Chử Minh thẳng người lại, không giận mà cười.

Cậu ta duỗi tay vuốt phẳng nếp gấp trên áo, sau đó ngẩng đầu, nhỏ tiếng hỏi ——

“Người của cậu?” Cậu ta quay đầu nhìn Tô Mạc Mạc đang không biết làm sao, rồi quay đầu lại cười, “Cho dù cậu là giáo viên dạy em ấy lập trình máy tính, chắc hẳn cũng không đến mức quản lý toàn bộ sinh hoạt và các mối quan hệ của em ấy chứ?”

Ánh mắt Thương Ngan lạnh lẽo.

Vài giây sau, anh cười nhạo ra tiếng, đôi mắt khinh miệt rét run.

“Cậu hỏi em ấy đi, rốt cuộc tôi có thể quản hay không?”

“_____”

Chỉ Minh xoay người nhìn Tô Mặc Mặc.

Thương Ngạn nghiêng mắt theo.

Anh khẽ cong khóe môi, trong cặp mắt tối đen lại không có nửa điểm ý cười.

Đối diện với Tô Mặc Mặc.

Tạm dừng.

Sau đó tầm mắt Thương Ngạn dời xuống, đặt lên cẳng chân bị thương của cô.

Cái nhìn chăm chăm xen lẫn ý vị sâu xa.

Trong không khí cảm nhận được uy hiếp không tiếng động.

Tô Mặc Mặc: “.....”

Tô Mặc Mặc kiên trì được hai giây, vẫn lúng túng, cô cúi đầu, ghen khuất nói nhỏ: “Có thể.....”

Chỉ Minh sừng sốt.

Còn Thương Ngạn thì híp trông mắt đen như mực, khóe miệng nhếch lên.

Trong lòng chậm rãi trào lên một loại khát vọng, chính là loại đen tối hết như lòng tham không đáy.

Đối với cô, anh mãi mãi càng muốn càng muốn.

Càng muốn càng thấy không đủ.

Chỉ Minh rơi vào đường cùng, đành phải rời đi, vì vậy, trong lớp học im ắng chỉ còn lại hai người Thương Ngạn và Tô Mặc Mặc.

Tô Mặc Mặc không ngẩng đầu lên nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ hơi bạnh ra, không có biểu cảm, con ngươi đen nhánh cũng bị lòng mỉa tình mịn che khuất, không để lộ ra bất kì cảm xúc nào.

Cô yên lặng chậm chậm rãi trở về vị trí ngồi của mình.

Thương Ngạn vừa được câu trả lời ban nãy lấy lòng.

Tâm trạng lúc này không tệ, anh rũ mắt, gương mặt trắng trẻo anh tuấn cười như không cười, không chớp mắt nhìn cô gái.

Nhìn chăm chăm thật lâu, anh khẽ liếm hàm răng, cười hỏi.

“Em vừa gọi anh là gì?”

“.....”

Tô Mặc Mặc không buồn lên tiếng, cũng không chịu ngẩng đầu nhìn anh.

Thương Ngạn cũng không giận.

Trên thực tế, dáng vẻ cấu kinh với mình của cô như thế này, rơi vào mắt anh chỉ làm anh cảm thấy đầu quả tim cũng ngưng theo —— hận không thể cắt hết tất cả cảm xúc nhỏ nhỏ riêng tư của cô, chỉ để một mình anh nhìn thấy.

Thương Ngạn hừ nhẹ, cười cười.

..... Quả thật là biến thái.

Nhưng hiện tại, hình như anh hoàn toàn không muốn khống chế, vậy nên làm gì bây giờ.

Trong lòng xoay chuyển liên tục, trên mặt lại không lộ ra bất kì thứ gì.

Thương Ngạn đi vào chỗ ngồi, khuỷu tay chống xuống mặt bàn trước mặt cô.

Anh mở miệng thì thầm.

“Có vẻ gần đây em không biết lớn nhỏ gì hết, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc giương mắt, không cảm xúc nhìn anh một cái rồi cúi đầu, đáng vẻ không để ý đến anh.

“Em không có.”

“Vậy em vừa gọi anh là gì?”

“.....”

“Bây giờ không chịu nhận?”

“..... Thương Ngạn.”

Có lẽ cô không thể chịu đựng anh được nữa, cặp mắt nai màu hổ phách trừng anh, mang theo sự rầu rĩ không tự biết xen lẫn với phần nộ và buồn bã.

Cô lặp lại một lần.

“Thương Ngạn.”

Cố ý muốn chọc tức anh.

Đáng tiếc hiệu quả đạt được lại hoàn toàn tương phản.

——

Cặp mắt Thương Ngạn tối sầm xuống.

Ngọn lửa im lặng bùng lên.

Dục vọng ngưng đọng thành hình ác ma nhe nanh cười nói nhỏ.

Anh nghe thấy giọng nói khàn đặc của mình lại vang lên ——

“Lặp lại lần nữa.”

“Thương.....”

Tô Mạc Mạc đột ngột im bật.

Trong mắt cô xẹt qua một tia mờ mịt rồi nhảy bén, ngẩng đầu phòng bị theo bản năng.

——

Cảm giác..... Rất nguy hiểm.

Nhưng lúc này dừng lại thì càng thêm nguy hiểm.

Dục vọng chiếm giữ bị cắt đứt, trong một khoảnh khắc, lý trí dưới đáy mắt chàng trai đã bị ngọn lửa màu đen cắn nuốt.

Mắt anh càng tối đen, lông mi hơi rũ.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua một tia tàn bại.

Không khí tĩnh mịch trong một khắc.

Anh duỗi tay nắm cầm cô gái, xúc cảm trơn trượt đánh tan phòng tuyến tâm lý cuối cùng.

Thương Ngạn duỗi tay đỡ lấy phần sau cổ dễ dàng bị bề gầy của cô gái, cúi đầu mút hôn đôi môi hồng phấn kia.

Tô Mạc Mạc kinh ngạc giật mình.

Hồ hấp cực nóng như có thể làm bỏng rất đang sát gần, mắt thấy chuẩn bị phủ lên cô

“Mạc Mạc!! Chắc chắn chắc chắn! —— cậu thật sự muốn cùng ——”

Giọng nói hấp tấp xuyên qua hành lang dài, vọt vào cửa trước lớp học, sau đó tiếng kêu dừng lại.

Ba người đều nhất trí yên lặng.

“..... Địch.”

Vài giây sau, đại não Tô Mạc Mạc nghe thấy giọng nói khàn khàn vang lên bên tai

——

Đây là lần đầu tiên Tô Mạc Mạc nghe thấy Thương Ngạn biểu lộ cảm xúc một cách thô lỗ như này.

Nhưng dường như sự thô lỗ này lại không hề khó chịu.

Cái bóng chặn đi ánh sáng trước người cô lùi lại rồi rời đi.

Thương Ngạn ánh mắt âm trầm bước ra khỏi lớp, căng chặt hết như một con sư tử sắp bùng nổ.

Tề Văn Duyệt bị Thương Ngạn lướt qua, đứng ngoài cửa ngậy ra như phỗng.

Cho dù từ đầu tới đuôi Thương Ngạn không hề liếc nhìn mình một cái, nhưng cô nàng vẫn cảm thấy giống như có một lưỡi dao sắc bén xẹt qua cổ mình.

Tiếng bước chân dần rời xa.

Tề Văn Duyệt nuốt ngụm nước bọt, dại ra sờ vào cổ mình.

..... À.

Còn may.

Còn may đầu còn ở đây.....

Cô nàng mờ mịt như xác không hồn, dịch từng bước về chỗ ngồi của mình.

Mãi đến khi ngồi được ba phút, trong đầu và trước mắt cô chỉ có duy nhất một màn nhìn thấy khi vọt vào lớp ——

Nam sinh giữ chặt cô gái trong lòng, cúi người muốn hôn.

Làm bạn cùng lớp đã hơn một năm.

Đây là lần đầu tiên Tề Văn Duyệt nhìn thấy thần sắc mê luyến điên cuồng muốn tiếp cận trên gương mặt nghiêng chói mắt kia.....

Bọn học sinh trở về từ giờ thể dục vui đùa ầm ĩ, cuối cùng cũng chậm rãi kéo thần trí từ trên chín tầng mây của Tề Văn Duyệt xuống.

Cách giờ học còn vài phút.

Tề Văn Duyệt chần chờ thử vươn tay, chọc nhẹ vào cô gái đang vờ làm đá điêu phía trước.

“.....”

Tô Mạc Mạc chậm chạp đứng dậy.

Trên thực tế, lúc này trong đầu cô trống rỗng như hồ nhão, còn không bằng Tề Văn Duyệt.

Cô quay đầu.

Biểu cảm Tề Văn Duyệt phức tạp đến mức ngũ quan vận vẹo ——

“Các cậu..... Vừa nãy..... Có phải là mình nhìn lầm rồi không —— ha ha.....”

“.....”

Tô Mạc Mạc không đáp.

Làn da cô xưa nay trắng nõn, trên mặt và môi rất ít nhọt nhọt, nhưng lúc này hai má lại đỏ bừng, đôi mắt đen nhánh ướt át vô tội.

Tề Văn Duyệt nhìn hai giây, trầm nghĩ “tội lỗi” mà cúi đầu.

Đột nhiên cô cảm thấy cho dù mình không nhìn lầm, vậy cũng không thể nói Ngạn ca. Ai cũng có lòng yêu cái đẹp. Đẹp đến mức này mà còn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, cho dù là ai cũng không thể thờ ơ được.

Hai người trầm mặc gặng co hồi lâu.

Tề Văn Duyệt nghe thấy cô nhỏ giọng hỏi: “..... Cậu vừa nói, nói chắc chắn cái gì?”

Tề Văn Duyệt rời rắm.

Nhận ra Tô Mạc Mạc không có ý định nhắc lại, cô đành ép buộc bản thân kìm nén tất cả khiếp sợ và tò mò đến ruột gan còn cào, cố gắng tìm kiếm chuyện này trong trí nhớ.

“À..... Đúng rồi, giờ thể dục hôm nay, mình nghe, chắc, không biết là chủ nhiệm lớp nào hình như nói là.”

Tề Văn Duyệt chậm rãi điều chỉnh cảm xúc, ngữ khí cũng dần dần khôi phục bình thường.

“Là hơn hai tuần trước, không phải đã nói với cậu rồi sao, trên Tieba trường có người nghe đồn, nói muốn bầu chọn người chủ trì cho hoạt động vào ngày kỉ niệm thành lập trường.....”

“Ừm, mình có ấn tượng.”

Tề Văn Duyệt: “Hắn là bây giờ đã chắc chắn, tin tức đó là thật. Quy tắc tuyển chọn là, đầu tiên mỗi lớp sẽ bỏ phiếu bầu ra một đại diện, sau đó trong nội bộ các giáo viên sẽ chọn ra từ những người đó.”

Nói xong, Tề Văn Duyệt do dự nhìn Tô Mạc Mạc, mới miễn cưỡng nói một cách trôi chảy.

“Ồm..... Bây giờ trong trường đều nhất trí cho rằng, Ngạn ca, khụ, chắc chắn là đại diện cuối cùng của nam sinh toàn trường, còn đại diện nữ sinh.....”

Tô Mạc Mạc nghe được thì thất thần, nhưng lúc này cũng ngộ ra.

“Mình và Thư Vi sao.”

“.....”

Tề Văn Duyệt nhún vai, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Mình biết rồi, cảm ơn cậu, còn nữa.”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

Lúc này, giáo viên tiếp theo đã tiến vào lớp, cuộc trò chuyện thuận thế kết thúc, Tô Mạc Mạc xoay người.

Dịch được một nửa, cô bỗng dừng lại.

Do dự hai giây, cô gái nhỏ giọng nói.

“Chuyện cậu nhìn thấy vào giờ thể dục..... Có thể đừng nói với người khác được không?”

Tề Văn Duyệt sững sốt, ngay sau đó vội vàng gật đầu như giả vờ.

“Không đâu không đâu, mình sẽ tuyệt đối không nói.”

“Cảm ơn.”

Cô gái giương mắt cười khê với cô rồi quay người.

.....

Hai tiết cuối cùng tiếp theo của buổi sáng, Thương Ngạn không hề lộ diện.

Tiết cuối cùng vẫn là giờ ngữ văn, tan học xong, Lâm Chính đi đến bàn cô, đau khổ nói với Tô Mạc Mạc một lúc, nhờ cô giúp Thương Ngạn vào lớp.

Tô Mạc Mạc đành chấp nhận.

Chờ giáo viên ngữ văn rời đi, học sinh trong lớp cũng sôi nổi giải phóng, tốp năm tốp ba đi đến nhà ăn chuẩn bị ăn trưa.

Trước khi đi, Tề Văn Duyệt do dự một lát, hỏi Tô Mạc Mạc: “Mạc Mạc, hôm nay cậu vẫn ở lại lớp ăn cơm sao?”

Tô Mạc Mạc đáp khẽ.

Nếu là bình thường, chắc chắn Tề Văn Duyệt sẽ đùa giỡn một câu, như “thật hâm mộ cậu đấy, mình cũng muốn có sư phụ mỗi ngày đưa cơm cho” các kiểu.

Nhưng hôm nay, vừa nhớ tới một màn nhìn thấy vào giờ thể dục, biểu cảm Tề Văn Duyệt thống khổ và nhăn nhó gật đầu.

“Được..... Vậy cậu cẩn thận.”

Liêu Lan Hình kể bên: “?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Chờ khi mọi người trong phòng học rời đi, Tô Mạc Mạc thở phào một hơi thật dài, chậm rãi nằm lên mặt bàn.

Hai tiết học cuối cùng, một tiếng rưỡi, cô gần như không nghe vào nội dung bài học nào.

Mặc dù nhìn lên bảng, trước mặt vẫn luôn thoáng qua gương mặt tuần tú cách mình rất gần đó.

Và vì sao Thương Ngạn lại có hành động như vậy, Tô Mạc Mạc cũng suy nghĩ suốt hai tiết học.

Nổi giận khi nhìn thấy Chữ Minh, còn có câu “người của tôi” không ngừng vang lên bên tai.....

Tô Mạc Mạc nhẹ nhúu chớp mắt.

——

Vậy nên, sở dĩ Thương Ngạn muốn hôn cô, căn bản là do dục vọng chiếm hữu chộc phá phải không.....

Thầy ấy và Chữ Minh, có mối thù sâu đậm như vậy sao?

Tô Mạc Mạc đang thất thần nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một loạt tiếng động.

Cô ngược mắt, thấy được hộp cơm trưa giống với mấy ngày hôm trước đặt trước mặt mình.

Khác nhau là ——

Trưa nay có hai phần cơm.

Hơn nữa người đưa cơm trưa là.....

Tô Mạc Mạc ngược đầu nhìn Thương Ngạn.

Cô đứng hình.

“Hôm nay thầy dạy văn nói thầy, sau này đừng trốn học được không.”

Nói xong, Tô Mạc Mạc cũng tự ngậy ra.

Rõ ràng lời nói đa nghĩa vốn không muốn nói với anh như này, sao lại có thể nói ra một câu như vậy chứ?

Hiển nhiên Thương Ngạn cũng khá ngạc nhiên.

Anh hơi nhúu mày, khôi phục thần thái tán mạn lười biếng ——

“Đã biết.”

“.....”

Thời cơ tốt nhất đã qua, Tô Mạc Mạc chán nản nhìn xuống, ngón tay ló ra từ cổ tay áo, chậm rãi kéo hộp cơm trưa qua.

Thương Ngạn vừa định ngồi xuống, đột nhiên dừng lại.

“Lúc này Chủ Minh nói, chân em vẫn còn đau?”

“.....”

Tô Mạc Mạc trầm mặc một lát, gật đầu.

Ý cười trên mặt Thương Ngạn phai bớt, anh đặt đôi đũa trong tay xuống, lùi bước nửa ngồi xỏm xuống.

“Để anh nhìn thử.”

Nhưng ngữ khí rất tự nhiên.

Đương nhiên như thế.

Trong lòng Tô Mạc Mạc có chút không phục.

Nhưng càng ngày, cô phát hiện bản thân vậy mà đã coi chuyện này là đương nhiên.

Ít nhất, khi Thương Ngạn duỗi tay cầm lấy mắt cá chân của cô, để cô đạp lên đầu gối mình, để lại đất cát trên ống quần anh, cô không có bất kì cảm xúc muốn phản kháng nào.

Thương Ngạn chậm rãi vén ống quần jean của cô lên, thật cẩn thận lộ ra mắt cá chân trắng như tuyết kia.

Ánh mắt quét hai vòng quanh mắt cá chân của cô gái.

Nhìn từ màu da, đúng là chỉ còn một ít dấu vết nhàn nhạt, thoạt nhìn vết ứ sẽ biến mất rất nhanh.

Thương Ngạn hơi chau mày.

Tay phải anh giữ phần phía sau mắt cá chân của cô, chậm rãi nâng lên, đồng thời căng mắt nhìn cô gái.

“Như vậy có đau không?”

“..... Không.”

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

Tay trái Thương Ngạn xoa nhẹ chỗ bị thương trên mắt cá chân.

“Như vậy thì sao.”

“Cũng..... Còn ổn.”

Cảm giác lòng bàn tay ấm áp đè lên mắt cá chân của mình, gương mặt Tô Mạc Mạc nóng lên khó hiểu.

Thương Ngạn nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy chắc là không có vấn đề gì. Nếu hết tuần này mà còn đau, anh sẽ dẫn em đến bệnh viện kiểm tra.”

“.....”

Tô Mạc Mạc buông mắt, không nói gì.

Qua vài giây, nam sinh trước mặt không nghe thấy cô gái trả lời, định ngước mắt lên nhìn, Tô Mạc Mạc giật nhẹ môi.

“Thương Ngạn, em không phải..... là người của anh.”

Bàn tay nâng mắt cá chân trước mặt cô dừng lại.

Chủ nhân của bàn tay cũng cứng người.

Từ góc độ của Tô Mạc Mạc nhìn xuống, không thấy rõ sắc mặt Thương Ngạn, điều này làm cô hơi bất an.

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang định lặp lại lần nữa, cô đột nhiên thấy nam sinh trước mặt cúi người.

Trên căng chân mảnh khảnh trắng trẻo của cô gái, một nụ hôn lặng lẽ rơi xuống.

“..... Em lặp lại lần nữa?”

Tô Mạc Mạc ngây người.

Thương Ngạn thẳng người dậy, cười như không cười.

Con người tối đen thâm trầm.

“Em nói một lần, anh hôn một lần.”

Hết chương 34

Tui sặc điện thoại từ trưa giờ nên không đăng chương được đúng hẹn. Xin lỗi mọi người. Để tạ lỗi thì số vote lần này giữ nguyên là 444 nhá.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bí mật

Tô Mạc Mạc hoàn toàn ngo ra tại chỗ.

Trong khi lý trí còn sót lại của cô không đủ để phân biệt sự thân mật này đã đạt đến mức độ nào, cơ thể đã làm ra phản ứng trước một bước.

Mảng đỏ trên hai gò má của cô gái đã lan ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cô khăn trương đến mức lông mi tinh mịn cong cong đều run lên, cánh môi hồng phấn khép mở, vừa nói lắp vừa nuốt chữ.

“Anh..... Anh làm sao..... Có thể.....”

Nhìn dáng vẻ bị mình dọa đến choáng váng của cô gái, tâm trạng Thương Ngạn vô cùng sung sướng, cười khê thành tiếng.

“Anh làm sao vậy?”

“Anh vừa mới.....”

Tô Mạc Mạc gần như bị cảm giác nóng này kích thích đứng dậy chỉ trích anh, nhưng người nọ còn đang nắm chặt cổ chân cô trong tay mình.

Cô chỉ có thể khiếp sợ và căm giận trừng anh.

Muốn chỉ trích, nhưng từ “hôn” và những lời phía sau, làm thế nào cũng không nói nên lời.

Anh còn hỏi cô làm sao vậy.

“.....”

Tô Mạc Mạc bức đến mức chỉ còn sức trừng anh.

Thương Ngạn rũ mắt cười.

Anh kéo ống quần cô gái xuống rồi đứng lên.

Dường như chưa từng có chuyện gì phát sinh ra, Thương Ngạn bình tĩnh kéo ghế ra, ngồi xuống cạnh cô gái.

Anh mở hộp cơm trưa trước mặt ra.

Tô Mạc Mạc bực mình xoay người lại.

Cô còn chưa ngồi thẳng, người bên cạnh bỗng dung hỏi: “Ghét sao.” Vẫn là ngữ khí không chút để ý.

“?”

Tô Mạc Mạc quay đầu.

“.....” Người bên cạnh đang thông thả ung dung gỡ hộp cơm trưa trước mặt, mang bao tay dùng một lần bên trong vào.

Sau đó anh mới nghiêng mắt, lười biếng cười như không cười nhìn cô ——

“Chuyện anh vừa làm, có làm em ghét hay phản cảm không?”

Tô Mạc Mạc ngây ra một lần.

Một lát sau, cô nhú cặp mày mỏng, bắt đầu nhớ lại cảm giác lúc trước.

Kinh hoàng gần như muốn nhảy dựng lên.

Xấu hổ đến mức muốn tìm khe đất chui xuống.

Hận không thể đá văng nam sinh đang quỳ trước mắt này ra ngoài.

Cảm xúc phức tạp đan chéo nhau, chỉ có một thứ không có, chính là phản cảm mà Thương Ngạn vừa nói.

Nghĩ thông suốt điểm này, gương mặt nhỏ nhắn điểm lệ của cô gái gần như nhấn thành một cục.

——

Sao lại có thể không có phản cảm chứ. Rõ ràng nên có mới đúng.

Tất cả những biến hóa trên mặt Tô Mạc Mạc đều được Thương Ngạn thu vào đáy mắt

Anh vừa cười vừa xé bao đũa gỗ dùng một lần ra, bắt đầu ăn cơm trưa.

Tô Mạc Mạc thấy anh không truy vấn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng mở hộp cơm trưa của mình ra.

Hộp cơm vẫn mang màu sắc tinh xảo, trong suốt hai tuần không hề trùng nhau, cũng tránh hết toàn bộ những món mà cô kiêng ăn.

Tô Mạc Mạc chớp chớp mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm

“..... Em nói gì?”

Đôi đũa trong tay Thương Ngạn dừng lại, nghiêng người hỏi

Tô Mạc Mạc cúi đầu, giọng nói mềm mại: “Cảm ơn sự phụ.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Cơm trưa, còn có..... Sữa.”

Thương Ngạn nhếch môi.

Anh duỗi tay chống xương gò má, ý vị thâm trường hỏi:

“Cảm ơn như thế nào?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghẹn lời.

Thương Ngạn mỉm cười, “Cho anh hôn một chút, thế nào?”

“.....!”

Cô gái vò một cái, đem căng chân lúi vào ghế dựa, cảnh giác nhìn anh.

Dường như tất cả sợi lông mềm mại đều dựng lên.

Thương Ngạn không nhịn được mà bật cười, tiếng phát ra không giấu được sự vui vẻ.

Anh nghiêng về.

Gắp một cục bột nếp.

“Tương lai còn dài.”

Anh cắn xuống cục bột trơn trượt, nhai nhai, sau đó cười một cách sâu xa nuốt xuống ——

“Anh không vội.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

*

Tam trung cho học sinh thời gian ăn trưa tương đối dài.

Sau khi ăn xong, Tề Văn Duyệt thất thần cả buổi phải khuyên can mãi, mới bác bỏ được ý định về lớp học bài của Liêu học bá, thành công kéo người ta đi thẳng đến sân thể dục.

Hai người đi vài vòng trong rừng cây, chạy đến ghế dài dưới tàng cây xa nhất và ngồi xuống.

Tề Văn Duyệt không rên một tiếng, buồn đầu ngồi đó.

Liêu Lan Hình cũng không nói lời nào, chống cánh tay phơi nắng.

Trầm mặc một lúc lâu, Tề Văn Duyệt không nhịn được nữa, xoay đầu ai oán hỏi: “Bạn cùng bàn, cậu không cảm thấy trưa hôm nay mình không thích hợp sao?”

“Ờ.”

Liêu Lan Hình không thêm đề ý đáp.

Tề Văn Duyệt bị chữ “ờ” lãnh đạm này làm thêm ảm ức.

“Vậy cậu không quan tâm mình, hỏi thăm mình một chút sao?”

Liêu Lan Hình nghiêng mắt, không cảm xúc lườm Tề Văn Duyệt một cái.

“Nếu mình hỏi, cậu có thể nói sao?”

Tề Văn Duyệt nghẹn họng, thống khổ lắc đầu.

Trước khi cô nàng lên tiếng, Liêu Lan Hình đã lười nhác thu hồi tầm mắt ——

“Nếu có thể nói, cậu đã sớm không nhịn được, nếu cậu chưa nói, đã nói lên rằng không thể nói —— mình còn hỏi cậu làm gì?”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, nếu cậu vẫn luôn thông minh như vậy, sẽ làm mình cảm thấy làm người thật không thú vị.”

“Cậu?”

Liêu Lan Hình nhắm mắt lại, duỗi eo lười.

“Cậu cùng lắm chỉ là con cá vàng hình người thôi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Rừng cây yên ắng một lúc lâu, Tề Văn Duyệt nán lòng xoa mặt.

“Bạn cùng bàn, hôm nay mình đã biết được một bí mật làm người khác vô cùng khiếp sợ, giữ bí mật này trong lòng thật khổ mà —— hơn nữa mình còn

sợ bị đương sự diệt khẩu, quả thật ngấm lại là thấy sợ.....”

Liêu Lan Hình đứng hình.

Qua hai giây, cô mở mắt ra, nhớ đến lời trước khi rời khỏi lớp mà Tề Văn Duyệt đã nói với Tô Mạc Mạc ——

Câu nói đó thật không có đầu óc nhưng lại không vô nghĩa “vậy cậu cẩn thận một chút”.

Liêu Lan Hình nheo mắt, quay đầu.

“Bí mật gì?”

Tề Văn Duyệt làm ra vẻ mặt “thấy chết không sờn” ——

“Minh sẽ không nói, mình sẽ giữ kín bí mật này đến một giây cuối cùng của cuộc đời.”

Liêu Lan Hình: “.....”

Diễn sâu thật.

Liêu Lan Hình ghét bỏ nhìn cô nàng một cái, “Thế nào, cậu gặp được Thương Ngạn cuối cùng cũng nhận không được, xuống tay với Tô Mạc Mạc?”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “????!!!!”

Tề Văn Duyệt gần như lấy sức mạnh của điện cao thế làm ra động tác nhảy lẩy dả, từ ghế dài nhảy thẳng ra cách xa một mét.

Cô duỗi tay chỉ Liêu Lan Hình, biểu cảm dữ tợn ——

“Cậu cậu cậu cậu..... Cậu biết được bằng cách nào!?”

Liêu Lan Hình hơi bất ngờ.

“Ồ, thật đúng là xuống tay..... Trong ấn tượng của mình, nhẫn nại của Thương Diêm La không nên kém như vậy chứ?”

Tề Văn Duyệt không thể không chế biểu cảm: “Cậu, Cậu..... Bạn cùng bàn, cậu đã sớm phát hiện?”

“Ngồi ngay đằng sau bàn của bọn họ, cách gần như thế, sao có thể không phát hiện?”

“..... Minh cũng ngồi gần nhất, vì sao mình vẫn luôn cho rằng quan hệ của họ là quan hệ thầy trò thuần khiết?”

Liêu Lan Hình bình tĩnh nhìn.

“Vấn đề này có khả năng phải nói đến chênh lệch tiến hoá của cùng một loài, mình thấy cậu nghe cũng không hiểu, không bằng cứ miễn đi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Vậy cậu không kinh ngạc chút nào sao? —— đó chính là Thương Ngạn, Thương Diêm La đấy, cậu vẫn nhớ rõ năm lớp mười đúng chứ! Cậu có thể tin tưởng cậu ấy, người như cậu ấy, sẽ.....”

Trong đầu lần nữa hiện lên cảnh nam sinh cúi đầu hôn cô gái, ánh mắt mê luyến tham lam kia.

Tề Văn Duyệt còn chưa dứt lời, tự mình đã run lên. Sau một lúc lâu, cô nàng duỗi tay che mặt lại:

“Híc híc híc mình cảm thấy tam quan đã vỡ thành bã vụn.....”

Liêu Lan Hình há miệng muốn nói gì đó, đột nhiên nghe thấy hai tiếng bước chân gần đó, cùng với một giọng nữ quen thuộc xen lẫn không kiên nhẫn vang lên ——

“Rốt cuộc chị muốn tìm tôi nói gì, tôi không thân với chị!”

“.....?”

Tề Văn Duyệt buông tay, tò mò nhìn qua.

Nghe ra được chủ nhân của giọng nói này, Liêu Lan Hình do dự một lát, duỗi tay kéo Tề Văn Duyệt, đồng thời rất có dự kiến mà bịt kín miệng cô nàng, kéo người ra đằng sau một góc đại thụ.

“??”

Tề Văn Duyệt bị che miệng mở mắt khó hiểu nhìn Liêu Lan Hình.

Liêu Lan Hình dựng thẳng ngón trỏ, không tiếng động làm ra động tác “suyt” bên miệng.

Tề Văn Duyệt chớp mắt tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này Liêu Lan Hình mới thả tay ra.

Trước gốc đại thụ, hai tiếng bước chân hình như dừng lại trước ghê dài ——

“Thư Vi, rốt cuộc chị muốn nói gì!” Vẫn là giọng nữ khi nãy, ngữ khí lạnh lùng xen lẫn sự không kiên nhẫn.

Sau gốc cây, Tề Văn Duyệt kinh ngạc mở to mắt.

Cô xoay đầu, không tiếng động làm khẩu hình với Liêu Lan Hình: “Thư Vi và Văn Tổ Tổ??”

Liêu Lan Hình gật đầu với biên độ thật nhẹ, ý bảo cô tiếp tục nghe.

“Không có gì, tôi chỉ muốn tìm cô hỏi vài vấn đề.”

“A..... Tìm tôi hỏi chuyện? Thư Vi, có phải chị hiểu lầm gì rồi không? Chúng ta là bạn bè sao, tại sao tôi phải trả lời vấn đề của chị?”

“Bởi vì nói cho tôi, hai chúng ta đều có lợi.”

“..... Chị có ý gì?”

“Tô Mạc Mạc quen biết cô đúng chứ? Hơn nữa, quan hệ hai nhà của hai người cũng không bình thường?”

“——! Sao chị biết được?”

“Tôi cho người tra tư liệu nhập học và bối cảnh của Tô Mạc Mạc, kết quả làm thế nào cũng không tra được —— trong trường có người nói cho tôi, lúc trước khi nhập học, chính là ba của cô dựa vào quan hệ đưa vào.”

Thư Vi cười lạnh một tiếng.

“Cho nên tôi đoán, chắc chắn cô biết thông tin của nó. Đặc biệt là, rốt cuộc nó bị bệnh gì!”

“.....”

Sau gốc cây, Liêu Lan Hình và Tề Văn Duyệt liếc nhau.

Trước cây đại thụ, qua một hồi trầm mặc, Văn Tổ Tổ cau mày hỏi: “Chị muốn biết chuyện này làm gì? Không phải chị và Thương Ngạn đã kết thúc rồi sao?..... Chẳng lẽ, chị còn nhớ thương cậu ấy?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thư Vi tức khắc lạnh đi.

Đến lúc này, cô ta phảng phất có thể cảm giác được bàn tay kia bắt lấy cổ mình, không chút lưu tình đập cô ta vào tường, truyền đến cảm xúc hít thở không thông sắp chết.

Thư Vi càng nghĩ, sắc mặt càng khó coi.

“..... Chuyện này không liên quan đến cô!”

Văn Tổ Tổ lạnh mặt, “Nếu như vậy, chị đừng đến hỏi tôi.”

“Khoan đã.”

Thư Vi gọi cô ta, vòng đến trước mặt Văn Tổ Tổ ngăn lại, “..... Được rồi, tôi nói thật cho cô biết, hiện tại tôi không có bất kì ý định gì với Thương Ngạn —— nhưng mà, Tô Mạc Mạc đã đắc tội với tôi! Tôi nhất định phải xử lý nó!”

Ánh mắt Văn Tổ Tổ hơi động.

Rối rắm vài giây, cô ta lắc đầu ——

“Tôi không thể nói cho chị. Nếu ba tôi biết chuyện này do tôi nói ra, ông ấy có thể đuổi tôi khỏi nhà.”

Thư Vi nhủ mày, “Gia đình Tô Mạc Mạc rất có bối cảnh?”

“.....”

Văn Tổ Tổ trầm mặc.

Nghĩ đến sự căm thù với Tô Mạc Mạc mà Thư Vi biểu lộ ra, cô ta hơi động lòng.

Nếu có thể lợi dụng Thư Vi cho Tô Mạc Mạc ăn chút đau khổ khi bị toàn trường chú ý, cô ta không cần tự mình ra trận, vậy có sao lại không làm chứ?

Nhưng nếu Thư Vi biết được Tô gia sau lưng Tô Mạc Mạc, vậy chỉ sợ.....

Nghĩ xong, vẻ mặt Văn Tổ Tổ nhàn nhạt ngẩng đầu, “Điều kiện nhà cậu ta đúng là không tệ, nhưng cũng không khác gì so với cô nhi.”

“—— ờ?”

Thư Vi cười rộ lên, biểu cảm xấu xa.

“Tôi biết ngay mà, hôm đó nó chỉ là giả ngu thôi.....”

Ánh mắt Văn Tổ Tổ lập lòe nhìn cô ta, lập tức chuyển dời tầm mắt.

“Chuyện gì có thể nói tôi đều đã nói cho chị, nếu chị không có chuyện gì khác, vậy tôi đi đây.”

Nói xong, Văn Tổ Tổ nhấc chân chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa bước được một bước, tay cô ta đã bị Thư Vi nắm lấy ——

“Quan trọng nhất, cô vẫn chưa nói cho tôi —— bệnh của Tô Mạc Mạc là gì?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tổ Tổ biến đổi.

“Tôi đã nói với chị, chuyện này tôi không thể nói.”

Thư Vi có chút nóng nảy, “Cho dù cô có nói cho tôi, tôi cũng đâu có nói ra ngoài!”

“.....”

Gương mặt Văn Tổ Tổ nhăn nhó.

“Toàn bộ Tam trung, những người biết chuyện này bao gồm giáo viên và học sinh đều không hơn 5 người —— ngoại trừ chủ nhiệm lớp của tôi, ngay cả giáo viên bộ môn cũng không biết tình hình cụ thể. Nếu chuyện này thật sự bị tiết lộ ra ngoài, đầu tiên ba tôi sẽ biết là tôi truyền ra!”

Thư Vi lạnh mặt.

“Sao nào, trong lòng ba của cô, Tô Mạc Mạc còn quan trọng hơn cô?”

“Cô đừng có kích tôi, tôi không thể nói chuyện bệnh tình của cậu ta ra.”

Thư Vi nheo mắt, lấy ra “đòn sát thủ” ——

“Cho dù nó ở bên Thương Ngạn, cô cũng không chịu nói?”

“.....!”

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Hai phút sau khi bọn họ rời khỏi băng ghế ở khu đất trống, Tề Văn Duyệt mới bị Liêu Lan Hình kéo ra từ sau thân cây.

Phải hết lá cây trên quần áo xuống, Tề Văn Duyệt vỗ hai tay rồi đứng lên.

“Văn Tổ Tổ còn rất chính trực đấy, cuối cùng cũng không nói rớt cuộc bảo bối Mạc Mạc mắc bệnh gì.”

“Không phải cậu ta chính trực. Cậu ta chỉ không tin lời Thư Vi nói.” Liêu Lan Hình bước ra ngoài.

Tề Văn Duyệt sững sốt, vội vàng đuổi theo, “Ý của cậu là, nếu cậu ta phát hiện ra Ngạn ca và Mạc Mạc không phải là quan hệ thầy trò đơn thuần, có thể cậu ta sẽ không nhận được.....?”

“Mình không có ý này.” Liêu Lan Hình dùng chân, “Mình đâu phải nhà tiên tri, sao mình biết được cậu ta sẽ làm gì?”

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, hình tượng của cậu trong lòng mình đã vĩ đại hơn nhà tiên tri từ lâu rồi, thật đó!”

“Cho dù cậu có khen đến nở hoa thì mình cũng không biết đâu.”

“.....” Tề Văn Duyệt nán lòng, “Vậy làm sao bây giờ? Rõ ràng Thư Vi không có ý tốt với bảo bối Mạc Mạc của chúng ta, chúng ta cũng đâu thể mặc kệ được chứ?”

“Văn gia ở thành phố C đủ lợi hại, có Văn gia che chở, Mạc Mạc sẽ không có vấn đề gì bên ngoài trường học đâu.”

Liêu Lan Hình nghĩ ngợi, rồi bình tĩnh nói: “Nếu cậu thật sự không yên tâm, vậy cứ tìm cơ hội nói chuyện hôm nay cho Thương Ngạn biết.”

“Ngạn ca?”

Tề Văn Duyệt sững sốt, sáng mắt lên.

“Đúng rồi, sao mình có thể quên Ngạn ca được!..... Đến lúc đó ngoài trường có Văn gia che chở, trong trường có Ngạn ca che chở, Thư Vi có thể làm được trò gì với bảo bối Mạc Mạc của chúng ta chứ?”

“.....”

Liêu Lan Hình không đáp, chỉ cười cười sâu xa.

“Che chở?”

Nếu chuyện này mà thật sự truyền tới tai Thương Ngạn, chỉ sợ cũng không đơn giản là che chở thôi đâu.

.....

Tề Văn Duyệt về lớp, muốn nói chuyện này cho Thương Ngạn nhưng phát hiện không có anh ở đây.

Ngay cả Tô Mạc Mạc cũng không có mặt.

Tề Văn Duyệt rất khó hiểu, tiện tay túm một bạn học ngồi bàn sau: “Sao Ngạn ca và Tô Mạc Mạc không ở đây?”

“À, lúc nãy có người đến, một người gọi Ngạn ca đến phòng giáo vụ, một người khác nói chủ nhiệm tìm Mạc Mạc có chuyện cần nói.”

“Vậy à.....” Tề Văn Duyệt do dự, “Có nói là chuyện gì không?”

“Không biết nữa.”

“.....”

Cùng lúc đó, phòng giáo vụ của trường.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần, đây là trường học! Không phải chỗ để các cậu giương oai! Nếu các cậu muốn——”

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa đột ngột ngắt đi tiếng mắng của Hách Hách, ông nhú mày trừng mắt lườm mấy nam sinh có dáng vẻ lưu mang trước mặt, rồi tức giận mở miệng:

“Vào đi.”

Cửa phòng giáo vụ bị đẩy ra, Thương Ngạn bước vào.

Hách Hách vốn đang đen mặt cảm ly uống nước, nhưng khi nhìn thấy người bước vào, biểu cảm ông lập tức thay đổi ——

“Thương Ngạn, tiết trước đã nhờ người gọi em, sao giờ này mới tới?”

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào, cả căn phòng tràn đầy ánh sáng ấm áp, Thương Ngạn lười biếng đi vào, dừng lại ngay trước bàn, buồn bã ỉu xiu ngáp một cái.

“Tổ Huân Luyện có chuyện gấp ạ.”

“VẬY Ờ, GẦN ĐÂY TỔ MÁY TÍNH CÁC EM SẮP CÓ CUỘC THI MỚI ĐÚNG CHỨ? THẾ NÀO, CÓ THUẬN LỢI KHÔNG?”

Thương Ngạn ngược mắt nhìn Hách Hách, dừng hai giây mới gục xuống, anh nhú mày.

“Vẫn ổn.”

Thấy được Thương Ngạn không muốn tiếp tục đề tài này, Hách Hách đành phải dòi đề tài.

Ông nhìn qua mấy nam sinh bên cạnh, tức giận, “Các cậu ra ngoài chờ trước đi. Lát nữa tôi sẽ giáo huấn tiếp.”

Đám nam sinh tức giận bất bình, nhưng vẫn không dám công khai tranh luận, chỉ có người lăm bằm vài chữ rồi cùng nhau đi ra.

Đến khi bọn họ đi rồi, cửa phòng giáo vụ đóng lại, lúc này Hách Hách mới nhìn về Thương Ngạn.

“Tháng sau trường chúng ta sẽ tổ chức lễ kỉ niệm thành lập trường, em cũng biết chuyện này, đúng chứ?”

Thương Ngạn không để ý đáp lại.

Hôm nay, trong tổ máy tính, anh nghe đám Ngô Hoàng Bác nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần, sao có thể không biết.

“VẬY EM CÓ SUY NGHĨ GÌ VỚI NGƯỜI CHỦ TRÌ KHÔNG?”

“.....”

Thương Ngạn lười nhác giương mắt, gương mặt anh tuấn không cảm xúc.

“Suy nghĩ gì ạ?”

Hách Hách nhe răng, qua hai giây, ông cười cười, “Đại diện cho nam sinh toàn trường, chắc chắn là muốn đề cử em, nên nếu em không có dị nghị gì, vậy thầy và các giáo viên khác sẽ ——”

“Không cần nếu, em có dị nghị.”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Ai làm cứ làm, em không đi.”

Hách Hách nóng nảy, ly nước trong tay cũng không giữ chặt được, đặt nó xuống bàn.

“Kỷ niệm thành lập trường lần này, bên trên rất coi trọng, nếu em tham gia thì nó sẽ là một nét bút đẹp trong lý lịch của em —— không phải em muốn ra nước ngoài sao, đối với các trường cao đẳng ở nước ngoài, ngoại trừ thành tích thì chú trọng nhất là các hoạt động ở phương diện này! Hơn nữa đến lúc đó ——”

Hách Hách còn chưa nói xong.

Trong lúc ông đang nói khích, nam sinh vốn đang trong trạng thái ỉu xiu đột nhiên giương mắt, cảm xúc trong con ngươi tối đen rất sắc bén ——

“Ai nói em muốn ra nước ngoài?”

Hách Hách ngưng nói, ngượng ngùng ha ha hai tiếng, “Thương Ngạn, chuyện em xuất ngoại cũng không phải là chuyện không thể nói, em không cần ngại cảm như vậy.”

“.....”

Hách Hách không thể chịu đựng ánh mắt kia, sắc mặt ông khê thay đổi, đành ăn ngay nói thật:

“Là như vậy, tuần trước thư ký của chị em đã gọi cho thầy, anh ta nói đúng là người nhà của em có ý định sắp xếp cho em ra nước ngoài học tập..... Thầy hoàn toàn tán đồng chuyện này, thành tích của em vô cùng ưu tú, chỉ xét về mấy huy chương vàng trong cuộc thi máy tính cũng đã có tư cách vào những ngôi trường danh giá trong nước, thầy thấy em vẫn không có ý định đó, đã sớm đoán rằng em muốn xuất ngoại..... Xin nhập học ở các ngôi trường đứng đầu ở nước ngoài cũng không khó khăn đối với em, chỉ cần thêm vài màu sắc trong lý lịch —— hoạt động vào ngày kỷ niệm thành lập trường này, chính là một cơ hội không tệ.”

Thương Ngan mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm ông vài giây, nghiêng mặt cười châm biếm.

Ngữ khí lạnh như băng.

“Nếu đó là bọn họ muốn, vậy thầy cứ để bọn họ lên chủ trì —— em sẽ không đi.”

Nói xong, Thương Ngan xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Hách Hách nóng nảy, vội vàng lên tiếng gọi anh.

“Thương Ngan ——”

“.....”

Dường như Thương Ngan không nghe thấy, bước chân không dừng.

Cửa phòng giáo vụ đóng lại sau lưng, Thương Ngan dừng bước.

Không biết anh đang nghĩ gì, cặp mắt đen như mực, cảm xúc tối tăm hơi dọa người.

Đứng đó vài giây, Thương Ngan nghiêng người, nhìn lướt qua mấy nam sinh bị phạt đứng bên tường.

Bộ dạng mấy nam sinh vốn cà lơ phất phơ bị ánh mắt anh quét qua, lần lượt từng người một thẳng eo dậy theo bản năng.

“Ngan, Ngan ca, chào cậu.”

Người cầm đầu gọi một tiếng, biểu cảm ngoan ngoãn hơn nhiều khi đối mặt với Hách Hách.

Thương Ngan: “Có điện thoại không?”

“Hả.....? À, có đem có đem”

Nam sinh đó cũng rất khéo léo, không nói hai lời đã lấy điện thoại của mình ra.

Thương Ngan nhận lấy, đi đến bên cửa sổ ở hành lang dài, bấm một chuỗi số và gọi đi.

Khoảng chừng hơn nửa phút sau, bên kia mới bắt máy.

Không đề đối phương hỏi han gì, Thương Ngan đã cau mày hỏi trước: “Kỷ niệm thành lập trường năm nay của Tam trung là ai tài trợ?”

“.....”

Bên kia nghẹn một lát, ngữ điệu bất đắc dĩ, “Thương Ngan, cậu có thể mua một cái điện thoại không, đừng cứ mỗi lần gọi cho tôi là lại dùng số mới chứ?”

Thương Ngan không đáp.

Cảm nhận được bầu không khí lạnh buốt bên kia, Bạc Ngật chỉ có thể ngoan ngoãn quay lại đề tài, “Ai nói gì cho cậu à, sao lại đột ngột hỏi chuyện này?”

“Đừng vòng vo với tôi, nói thẳng.”

“..... Còn có thể là ai chứ? Từ khi ông lớn là cậu vào trường, kinh phí tài trợ của tất cả mọi hoạt động lớn nhỏ ở trường các cậu đều là do chị cậu bao thầu hết.”

Nói xong, Bạc Ngật hiểu rõ ——

“À, tôi biết rồi, có phải vị chủ nhiệm kia của cậu tỏ vẻ quan tâm ưu ái gì với cậu không?”

Thương Ngan không để ý anh ta vui vẻ khi người gặp họa, chỉ nhíu mày hỏi: “Vậy chuyện tôi ra nước ngoài cũng là ý định của Thương Nhân?”

“Ra nước ngoài?” Bạc Ngật ngăn người, “Tôi không nghe chị cậu nói qua chuyện này, là ai nói cho cậu?”

“Hách Hách nói, là thư ký của Thương Nhân báo cho thầy ấy sẽ cho tôi xuất ngoại.”

Bạc Ngật há hốc mồm, “Sao cái nòi gì cũng muốn ném lên Nhân Nhân vậy? Muốn đưa cậu ra nước ngoài, chuyện lớn như vậy, chắc chắn ít nhất cũng là do ba cậu nói ra, Nhân Nhân cùng lắm chỉ là người khai đao.”

Thương Ngan lạnh mắt.

“Cậu ở cạnh Thương Nhân quạt gió thêm củi. Con đường của tôi tự tôi đi, không cần bọn họ chỉ điểm giang sơn.”

Bạc Ngật bên này bị đối ngậy ra, qua vài giây mới phản ứng lại.

“Không phải chứ, có vẻ từ khi cậu học lớp mười thì bọn họ đã có ý định này, lúc đó cũng đâu thấy cậu không tình nguyện như này —— sao vậy, thời kì phản nghịch tuổi dậy thì?”

“..... Cút.”

Bạc Ngật cân nhắc một chút, bùng tình đại ngộ ——

“Vậy chẳng lẽ là vị cô gái lần trước mà cậu đã tự tay ước lượng độ dài?”

“.....”

Bạc Ngật chần chờ, “Thương Ngan, cậu hơi biến thái cũng không sao, nhưng cũng đâu thể làm súc sinh chứ —— tôi đã xem qua số liệu về dáng người của cô gái đó được đem về lần trước, chiều cao khoảng 1 mét 56, chắc hẳn còn đang học cấp 2 đúng chứ? Con nít ở đâu chạy ra cũng bị cậu thu vào tay, còn muốn cắn chặt người ta không chịu thả?? Nếu ba cậu biết chuyện này, cậu có tin là ông ấy sẽ tự tay dẫn cậu đến trại lao động cải tạo hay không.....”

Nghe Bạc Ngật nhắc tới Tô Mặc Mặc, sắc mặt vốn trầm lãnh của Thương Ngan lại chậm rãi hòa hoãn đi.

Nghe được câu cuối cùng, anh không giận mà cười ——

“Cậu kêu ông ấy đi đưa.”

Bạc Ngật: “.....”

“Hơn nữa cậu nhắc nhớ trẻ rồi.”

Bạc Ngật: “?”

“Tay tôi đã hạ, súc sinh tôi cũng đã làm.”

Thương Ngan tựa nửa người vào tường, giọng nói xen lẫn tiếng cười khàn đặc.

Cặp con ngươi tối đen như vực sâu, ánh mặt trời trước người không thể chiếu vào dù chỉ nửa phần ——

“Tôi không chỉ cần chặt không bỏ, còn chuẩn bị ăn từng miếng từng miếng hết sạch..... Thế thì sao?”

Bạc Ngật: “.....”

Nhân Nhân, em có biết em trai em đã phóng túng thành như vậy rồi không??

Bên kia điện thoại trầm mặc như chết làm Thương Ngan vừa lòng cong môi, anh lười nhác cười khẽ, thay đổi tư thế ——

“Thành ý của tôi, nhờ cậu truyền đạt vậy.”

Nói xong, Thương Ngan cúp máy.

Trước khi cầm điện thoại quay lại, anh động động ngón tay, xóa đi nhật ký trò chuyện, sau đó mới trả điện thoại lại cho nam sinh kia ——

“Cảm ơn.”

Thương Ngan xoay người về lớp học.

Khi đến tầng lầu của lớp một, anh trùng hợp gặp được Tô Mặc Mặc vừa ra khỏi văn phòng chủ nhiệm lớp ở cuối tầng lầu.

Thương Ngan dừng chân, khóe miệng cong lên.

Anh đi qua, chân dài sai bước, chặn lại con đường trước mặt cô gái.

Tô Mạc Mạc dừng chân, ngơ ngác mà ngẩng đầu nhìn anh.

“Thầy giáo tìm em làm gì?”

Thương Ngan hỏi.

Tô Mạc Mạc không có ý định giấu giếm anh, trả lời đúng theo tình hình thực tế: “Tiệc tối vào lễ kỉ niệm thành lập trường, thầy Lý nói sẽ chọn em làm đại diện của nữ sinh trong lớp.”

“.....”

Thương Ngan đơ mặt.

Một giây sau, anh nhướn mày, “Sau đó thì sao, em đồng ý rồi?”

Tô Mạc Mạc nhăn mày.

“Em muốn từ chối, nhưng thầy Lý nói rất nhiều, em từ chối không thành công.”

Thương Ngan: “.....”

Hết chương 36

—

Lần này là 492 nha

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sao có thể có sư phụ như vậy

Dù gì đi nữa thì kỷ niệm thành lập trường là chuyện của tháng sau, tạo ra phong ba chưa bao lâu cũng đã hạ xuống.

Thay vào đó chính là kiểm tra giữa kì vào tuần sau, đầu tháng 11 sắp tới —— tựa như một ngọn núi chặn ngang đó không thể vượt qua, trĩu nặng đè trong lòng đám học sinh.

“..... Đây là kiểm nghiệm đối với năng lực của các em, cũng là thời điểm để các em nhìn rõ, từ khi khai giảng lớp 11 đã được hai tháng, các em đã học được cái gì!”

Giáo viên vật lý hận sắt không thành thép múa may tay chân trên bục giảng ——

“Đặc biệt là học sinh cá biệt, đúng không? Em nói em đi, nhìn con điểm trên đây của em đi, em không thấy thất vọng về chính mình khi ngồi trên cái ghế đó sao! Tôi thấy nó cùng em nghe giảng bài, nếu trong tay nó có bài thi, điểm của nó còn có thể cao hơn em nhiều!”

“.....”

Cả lớp bị nắng không ai dám phát ra tiếng, tất cả đều cúi đầu.

Vào những thời điểm này, người duy nhất có khả năng và có gan phản kháng lại chính sách tàn bạo này, chính là người nào đó ngồi ở bàn học duy nhất ở hàng đầu tiên trong lớp bọn họ.

Có vài học sinh mong đợi trong lòng ngó qua, kết quả lại ngoài dự đoán.

—

Nam sinh ngồi đó không chỉ không có dự định phản bác, khó có khi không ngủ trong lớp, ngược lại đang cầm một bài kiểm tra trong tay, hơi nhủu mày, gương mặt tuấn tú lạnh như băng, lật xem bài thi tháng đó.

..... Chẳng lẽ, Ngạn ca của bọn họ cũng có lúc thất thủ trước môn Lý?

Không ít học sinh trong lớp thấp giọng nghị luận, tò mò sáng mắt lên.

Trên bục giảng, giáo viên vật lý nói một hơi dài, miệng khô lưỡi khô rớt một chén trà, vừa ngẩng đầu liền phát hiện học sinh bên dưới đang xôn xao.

Chú ý tới ánh mắt bọn học sinh dờ ra chỗ khác, giáo viên vật lý nhú mày ——

“Đám các em nhìn Thương Ngạn làm gì, lần này người ta vẫn đạt điểm tuyệt đối! Nếu các em có thể đạt được thành tích của em ấy, tới tiết vật lý của tôi các em muốn xuống lầu làm chuyện gì thì tôi cũng không nổi giận!”

Giáo viên vật lý nói, lơ đãng liếc qua bài kiểm tra hàng tháng trong tay Thương Ngạn.

Con điểm đồ tươi trên đó làm ông chau mày.

“..... Thương Ngạn, em lấy bài của ai vậy?”

“.....”

Thương Ngạn không đáp, gương mặt nghiêng càng thêm hai phần bén nhọn.

Anh thả tay, không nặng không nhẹ đặt bài kiểm tra lên bàn.

“Bộp” một tiếng vang nhỏ, nhóc con bên cạnh đang co thành một cục run lên một cái.

Qua vài giây, Tô Mạc Mạc vẫn luôn nỗ lực trốn vào góc tường, không dám nhìn qua Thương Ngạn một tí, chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay trắng nõn mảnh khảnh lộ ra từ trong ống tay áo ——

“Thầy, bài kiểm tra là của..... em, em.”

“À, là em Tô Mạc Mạc sao.”

Giáo viên vật lý không mấy ngạc nhiên.

Cô bé Tô Mạc Mạc này vừa chuyển vào lớp một, tình trạng sức khỏe không tốt lắm, ông đã sớm biết điều này. Nên ông cũng không làm khó cô quá nhiều ở mảng thành tích.

Ông thanh giọng, giọng nói dịu lại.

“Đã có bạn cùng bàn ưu tú như thế này, vậy em phải học tập người ta cho tốt..... Bạn cùng bàn của em có thể đạt điểm tuyệt đối, tốt xấu gì em cũng phải được một nửa của em ấy, đúng chứ?”

“.....”

Cả lớp biết được kết quả của Tô Mạc Mạc, có người không nhịn được thấp giọng cười rộ lên.

Tô Mạc Mạc cố gắng cúi đầu, lỗ tai lộ ra ngoài vì xấu hổ mà đỏ bừng lên.

Chuông tan học vang lên, giáo viên vật lý rời khỏi phòng học.

Tô Mạc Mạc biết rất rõ, “khỏ hình” còn chưa kết thúc ——

“Bảo bối Mạc Mạc, bọn mình đi lấy nước, cậu đi cùng.....”

Chữ “không” nặng nề run lên ba lần trong cổ họng Tề Văn Duyệt, sau đó dưới ánh mắt đảo qua của Thương Ngạn, cô nàng tự giác im miệng.

Tề Văn Duyệt yên lặng như gà kéo theo Liêu Lan Hình, không tiếng động đi ra từ cửa sau lớp học.

Lúc này Thương Ngạn mới thu hồi tầm mắt.

Anh nghiêng người, tay trái đặt xuống cạnh bàn sau, hoàn toàn chặn hết con đường cuối cùng của Tô Mạc Mạc.

“.....”

Tô Mạc Mạc thông thả và cẩn thận cúi đầu cọ cọ trên tường.

Sau đó cô ngược mắt liếc qua Thương Ngạn một cái thật nhanh.

A.....

Hung dữ khác thường.

Vì vậy Tô Mạc Mạc rất nhanh lại cúi đầu lần nữa.

Thương Ngạn bị cô chọc giận cười lên.

Anh vươn tay, gõ gõ bài kiểm tra đặt trên bàn đang im lặng như chủ nhân của nó.

“48 điểm, ha?”

“.....”

“Anh ở Tổ Huấn Luyện hai tuần, đợt kiểm tra đầu tiên sau khi quay về, đã cho anh niềm vui bất ngờ lớn như vậy?”

“.....”

“Lúc trước kêu em đến phòng tự học, có đi không?”

Lần này Tô Mạc Mạc cũng phản ứng, cô cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Chân đau, không đi.”

Thương Ngạn nghe vậy, rũ mắt nhìn thoáng qua cẳng chân cô gái.

Tô Mạc Mạc rút về.

Quan sát thấy sắc mặt Thương Ngạn có chút hòa hoãn, cô cẩn thận bổ sung một câu ——

“Hai tuần trước khai giảng không đi học, phần sau nghe không hiểu.”

Dường như cô gái có chút ảm ức, âm cuối mềm mại nói ra, nói xong còn cúi đầu rút vào trong lớp quần áo.

Cái rỗ trắng nõn mảnh mai lộ ra dưới mắt Thương Ngạn.

Tức giận vừa rồi đã tan đi, hiện tại đối diện với dáng vẻ này của cô gái, có làm sao cũng không thể giận nổi.

Anh duỗi tay xoa xoa đỉnh đầu cô gái.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi buổi tối và cuối tuần đều đến Tổ Huấn Luyện, anh bắt đầu học bù cho em, nghe chưa?”

Tô Mạc Mạc đắn đo một hồi.

Cô ngồi xe của Văn gia, cùng đến trường với Văn Tố Tố, nếu buổi tối và cuối tuần học bù, vậy chỉ có thể nói với Văn gia.

Nhưng cô không muốn chủ động yêu cầu chuyện gì với Văn gia.

Một lúc lâu không nghe được câu trả lời, Thương Ngạn nghiêng người nhìn qua.

“—— có khó khăn?”

Tô Mạc Mạc khó xử do dự, nhưng đối mặt với Thương Ngạn, cô vẫn nói thật.

“Bây giờ em đang sống nhờ trong nhà Văn Tố Tố, đi về đều cùng với cậu ta, không thuận tiện.”

Ánh mắt Thương Ngạn động động, ngay sau đó tùy ý gật đầu, “Anh phụ trách đưa đón.”

Tô Mạc Mạc: “——?”

“Trước kì thi giữa kì, nếu thành tích của em không tiến bộ.”

Lời nói của Thương Ngạn mang theo uy hiếp, ánh mắt chậm rãi rơi xuống đùi cô gái.

Tô Mạc Mạc đứng hình.

“.....”

Qua hai giây, cô chậm rãi thu chân lại, vẫn cố gắng lùi ra phía sau chỗ ghế dựa.

Không biết nghĩ đến chuyện gì đó, vành tai cô gái dần dần ửng hồng.

Nam sinh bên cạnh còn không giống người mà cười nói thêm một câu:

“Xem ra em biết anh muốn nói đến chuyện gì.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Sao, sao có thể có sự phụ như vậy chứ!

Tô Mạc Mạc ghen hòng, cầm lấy bình giữ ấm của mình, đứng lên, “Sự phụ, em muốn đi lấy nước.”

“Không được. Ngồi xuống sửa lại câu sai.”

Thương Ngạn bất động.

“Kiểm tra vật lý còn không đạt nửa số điểm, còn uống nước làm gì?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi khóc.

Cho dù trong lòng rất ảm ức, nhưng Tô Mạc Mạc tự giác đuổi lý cũng chậm chạp ngồi xuống.

Không chờ cô đặt bình nước trong tay xuống, trong lòng bàn tay đã trống rỗng.

Chàng trai kế bên đã cầm lấy bình nước của cô, đứng dậy bước ra khỏi bàn.

Vài phút sau, chuông vào học đã vang lên, Thương Ngạn còn chưa trở về.

Tiết cuối cùng là sinh hoạt chủ nhiệm, chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt đi lên bục giảng, theo thói quen nhìn khắp phòng một lượt, lập tức dừng mắt trên bàn học ở hàng đầu tiên.

“..... Thương Ngạn đâu rồi?”

Tô Mạc Mạc đang lo lắng thì nghe vậy, bất an ngẩng đầu lên.

Sau lưng truyền đến giọng của Tề Văn Duyệt ——

“Thầy ơi, nghĩ giữa tiết em thấy cậu ấy, đường dẫn nước ấm ở tòa nhà chúng ta hỏng rồi, hình như cậu ấy đi lên tầng 4 ở tòa nhà cách vách lấy nước rồi.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngồi đằng trước ngây ra.

“VẬY Ạ.....”

Lý Sư Kiệt nhú mày, mở sổ hóp trong tay ra, “Thế thì chúng ta ——”

Vừa nói được vài chữ, một bóng dáng đã tiến vào từ cửa trước.

“Thầy.”

Thương Ngạn gật đầu xem như chào hỏi với Lý Sư Kiệt, rồi lập tức đi vào trở lại chỗ ngồi.

Vỏ bình giữ ấm mang theo nhiệt độ mát mẻ của khí trời cuối tháng mười, được đặt vào tay Tô Mạc Mạc.

Nam sinh làm hết những chuyện này thì vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra, cứ như mình chưa hề vượt qua hai tòa lầu cách nhau gần nửa sân trường để lấy một bình nước.

Cảm xúc trong lòng Tô Mạc Mạc quay cuồng thật lâu.

Sau đó cô chậm rãi ôm chặt bình giữ ấm trong lòng.

Cô gái nghiêng mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chạng vạng tối, ánh hoàng hôn bên ngoài, ánh mây nơi chân trời bị chiếu thành một màu sắc loang lổ mà sáng lạn.

Một chiếc lá cây nho nhỏ theo làn gió nhẹ nghịch ngợm lượn qua lượn lại trong không trung.

Trời thu mát mẻ nhưng ẩm áp.

.....

Lớp học vẫn hoạt động theo kịch bản cũ, đơn giản là tổng kết lại những chuyện lớn nhỏ trong hai tuần qua.

Việc quan trọng nhất đương nhiên là bài kiểm tra tháng vừa kết thúc không lâu, thành tích các môn so với lần trước là tiến bộ hay thụt lùi, sự thay đổi của bảng xếp hạng bình quân điểm ở lớp, trong lớp chiếm vị trí nào trong top 10 và top 50 của khối.....

Chờ đến khi tổng kết xong kết quả tháng, Tô Mạc Mạc lo lắng đề phòng cả buổi cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Nghe có vẻ như Lý Sur Kiệt sắp kết thúc, Tô Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn ông.

Lúc này Lý Sur Kiệt cũng khép lại quyển ghi chép hợp hội của mình.

“Còn một chuyện cuối cùng.”

Vừa nghe đến chữ “cuối cùng”, đám học sinh đang muốn ngáp lập tức sáng mắt lên, nhao nhao ngẩng đầu nhìn Lý Sur Kiệt, chờ ông kết thúc cuộc nói chuyện đơn phương dài dòng này.

Lý Sur Kiệt trầm ngâm một lát rồi nói.

“Dựa theo yêu cầu của ban lãnh đạo, để đảm bảo các học sinh có thể phát triển toàn diện về đạo đức, trí tuệ, thể lực, thẩm mỹ và lao động, trường quyết định sẽ cử hành một hoạt động du thu* vào đầu tháng 11.”

*(Du thu: Tương tự như du xuân)

Lời này vừa dứt, cả lớp đều ngẩn người, ngay sau đó từng tiếng hoan hô liên vang lên.

Lý Sur Kiệt nhướng hàng mày, lạnh mặt gõ bàn ——

“Yên lặng.”

Cả lớp im bật.

Lúc này Lý Sur Kiệt mới tiếp tục nói: “Hoạt động du thu lần này là học sinh tự nguyện, nếu có ai không muốn đi thì có thể chủ động nói ra.”

Học sinh cả lớp cười rộ lên.

——

Cơ hội khó có được như vậy, đùa ngu nào sẽ không.....

“Thầy.”

Trước lớp, Thương Ngạn lười biếng nhấc cánh tay.

“Em không đi.”

“.....”

Mọi người trầm mặc hai giây.

Ngay cả Tô Mạc Mạc bên cạnh cũng nhìn về Thương Ngạn.

Có lẽ bị biểu cảm nhỏ này của cô gái nhắc nhở, Thương Ngạn chậm nửa nhịp mà “à” một tiếng.

Cả lớp nhìn anh.

“Đừng rồi.”

Thương Ngạn cong môi, chỉ vào cô gái.

——

“Cậu ấy cũng không đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Du thu cái gì, thầy trò chúng ta chỉ có thể giới hai người không tốt ư?

Tô miêu: Không tốt (đổi thành cá nóc)

Hết chương 37

Chương sau vẫn là 492 nha

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ghen

Hiển nhiên Lý Sur Kiệt cũng giống với học sinh cả lớp, hơi bất ngờ khi có học sinh chủ động tỏ vẻ không muốn đi du thu.

Ông theo hướng tay của Thương Ngạn nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Biểu cảm của cô gái rất mơ mang.

“À, Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc, hai em có việc gì sao?”

Cây bút trong tay Thương Ngạn xoay nửa vòng, vừa sửa xong một câu trong bài vật lý của Tô Mạc Mạc.

Anh đặt quyển vở đã được sửa lên trước mặt Tô Mạc Mạc, sau đó ngồi thẳng dựa vào ghế. Nửa ngẩng đầu, lười nhác cười.

“Điểm vật lý không đạt được một nửa nên không thích hợp du thu.”

Lý Sur Kiệt ngẩn ngời, “Ai không đạt một nửa, em? Không phải chứ?”

Thương Ngạn cười nhẹ.

Học sinh trong lớp vừa trải qua chuyện tiết trước, hiểu rõ sự thật, lúc này cũng không nhịn được cười phá lên.

Tô Mạc Mạc bực bội lườm Thương Ngạn.

Con người màu hồ phách của cô gái vô cùng trong suốt, phản chiếu lại ánh sáng, dường như có thể nói bằng lời.

Thương Ngạn bị cô nhìn như thế, ý cười cứng đờ.

Chính là vào những lúc này.

Mỗi lần cô nhìn anh như vậy, anh không nhịn được muốn bắt nạt cô nhiều thêm một chút, tốt nhất là khiến cho cô ầm ục nắm chặt góc áo anh, con người đen nhánh chỉ cất chứa hình bóng anh, sau đó rung rung nước mắt.....

Khựng lại giây lát, Thương Ngạn lười biếng dời mắt, cười như không cười.

“Dạ.”

“Em đạt 48 điểm, bạn học Tô Mạc Mạc ở lại phụ đạo cho em.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi thành cá nóc.

Lúc này làm sao Lý Sur Kiệt có thể không hiểu, ông cười cười.

“Biết em là sư phụ của Tô Mạc Mạc, dù vậy cũng không thể hạn chế tự do thân thể người ta, trước khi tan học, Tô Mạc Mạc chính miệng xác định với thầy là có đi hay không, lúc đó mới có thể xác nhận.”

Nói xong, Lý Sư Kiệt kết thúc câu chuyện, nhấn mạnh vài vấn đề khi cuộc du thu diễn ra.

Bàn học ở hàng đầu tiên.

Tô Mạc Mạc cầm chặt cây bút đặt trên quyển vở đã được phê chữa kĩ càng thật lâu, mới chậm rãi lật qua trang khác.

Sau đó cô viết ba chữ lên tờ giấy trắng.

“Em muốn đi.”

Quyển vở bị đẩy đến trước mặt Thương Ngan.

Nhìn câu nói nghiêm trang và dấu chấm câu tròn tròn kia, khóe môi Thương Ngan khẽ cong.

Anh nghiêng mặt, biết rõ còn cố hỏi:

“Đi đâu?”

“.....”

Tô Mạc Mạc buồn rầu lấy lại quyển vở, viết xuống dưới hai chữ.

“Du thu.”

“Không được.”

Tô Mạc Mạc tiếp tục viết: “Thầy giáo nói, thầy không thể hạn chế tự do thân thể của em.”

Thương Ngan mỉm cười, cắn chặt môi ngăn lại tiếng cười phát ra.

“Không phải em là người của anh sao, vì sao anh lại không được?”

Tô Mạc Mạc ngờ ra, sau khi hoàn hồn mới dùng sức kéo quyển vở viết lên:

“Em không phải!”

Cô dùng sức viết dấu chấm than.

Thương Ngan không nhịn được bật cười, ánh mắt rơi xuống dưới bàn.

“Lần trước anh nói thế nào?”

【 “Em nói một lần, anh hôn một lần.” 】

Nhớ đến hoàn cảnh người nọ nói ra câu này cùng ánh mắt và biểu cảm khi ngẩng mặt nhìn mình, Tô Mạc Mạc lập tức lúng túng.

Cô bất chấp không dùng bút viết, nhỏ giọng lắp bắp mở miệng: “Không. Không được. Đây là lớp học, thầy, thầy sẽ không.”

Thương Ngan: “Anh sẽ không ư.”

Nhóc con tín nhiệm với chút nhân tính còn sót lại không nhiều lắm trên người anh, xem ra còn tin anh hơn cả anh tin bản thân mình nữa.

Tô Mạc Mạc vừa chuẩn bị đồng ý tự an ủi chính mình, thì thấy Thương Ngan đứng dậy.

Thương Ngan kéo ghế ra, ngồi xồm xuống.

Học sinh cả lớp nghe thấy động tĩnh, ngay cả Lý Sư Kiệt đang nói chuyện trên bục cũng dừng lại, tất cả ánh mắt đều nhất trí dõi qua đây ——

Tô Mạc Mạc ngậy người.

Trước khi tay Thương Ngan đụng vào ống quần, cô cuống quýt duỗi tay ngăn cản.

Giữa môi anh phát ra một tiếng nhỏ đến gần như không nghe thấy “Anh sẽ”.

Thương Ngan dừng lại, lúc này mới đứng dậy ngồi xuống ghế.

Toàn thể thầy trò đều ngó ra, Lý Sur Kiệt khó hiểu hỏi: “Thương Ngan, em làm gì thế?”

Thương Ngan nhin cười, anh cong ngón tay, quơ quơ đồ trong tay ——

“Nhặt bút.”

Mặc dù trực giác của Lý Sur Kiệt thấy không đúng lắm, nhưng ông cũng không nghĩ ra lí do để Thương Ngan nói dối nên không để ý đến chuyện này nữa.

Ông không chú ý, ngồi ở phía trong Thương Ngan, gương mặt điểm lệ đang cúi xuống và vành tai như bạch ngọc của Tô Mạc Mạc, lúc này đã đỏ đến gần như trich ra máu.

Vất vả chịu đựng mấy phút dài đằng đẳng này, cuối cùng Tô Mạc Mạc cũng chờ được tiếng chuông tan học.

Lý Sur Kiệt chỉ mới nhắc về kỷ luật lớp học được một nửa, ông còn chưa đã thêm, nhưng vẫn xấu hổ khi làm trễ giờ tan học của bọn học sinh, nên cũng dừng lại.

Tô Mạc Mạc thở ra một hơi, nhanh chóng dọn dẹp ba lô, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiếc rằng, trước khi ra ngoài, vẫn bị Thương Ngan chặn lại ngay bàn học.

Vì chuyện vừa nãy trong tiết, lúc này Tô Mạc Mạc không muốn để ý đến anh, đành phải cúi đầu, rầu rĩ không vui đứng đó.

Ánh chiều tà của buổi hoàng hôn lọt vào từ ngoài cửa sổ, phủ thêm một tầng vàng nhạt quanh hình dáng cô gái, phần cổ mảnh khảnh lộ ra ngoài, làn da tuyết trắng, gần như có thể thấy rõ mạch máu xanh nhạt dưới da.

..... Làm người ta muốn cắn một cái.

Ý tưởng này vừa nảy ra, Thương Ngan liền bị chính mình dọa sợ.

Anh kiềm chế suy nghĩ, mong muốn vớt vát lại chút nhân tính còn sót lại không nhiều lắm của mình.

Nhìn đến khi thấy đã ổn rồi, Thương Ngan mới gục đầu xuống, duỗi tay nhắc cầm cô gái lên, để cô đối diện với mình, sau đó mới rũ tay.

“Thật sự muốn đi du thu?”

“.....”

Tô Mạc Mạc vốn đã từ bỏ hi vọng chớp chớp mắt nhìn anh, hơi gật đầu.

“Vì sao?”

Tô Mạc Mạc ngần ra, ngay sau đó đáp nhỏ: “Vì chưa từng đi qua.”

“Có rất nhiều chuyện chưa từng làm, sẽ mãi có những chuyện đó.”

Sắc mặt Thương Ngan hơi trầm xuống.

“Em muốn đem thời gian của mình lãng phí cho những chuyện không cần thiết đó sao?”

“Không phải..... Không cần thiết!”

Cô gái đột nhiên nâng âm lượng, làm giờ tan học ồn ào trong lớp bỗng ngưng tĩnh lặng.

Nhận ra người phát ra âm thanh và người mà cô nói chuyện cùng, bọn học sinh trong lớp ai nấy đều kinh ngạc.

——

Trong ấn tượng của bọn họ, người duy nhất dám nói như vậy với Thương Ngan, ngày hôm sau đã cả người đầy máu nằm trong xe cứu thương.

Lần này.....

Mọi người không tự giác yên lặng đi.

Sau khi nói ra, Tô Mạc Mạc cũng kinh ngạc với sự thất thố của mình.

Ở chung lâu như vậy, cô chưa từng đối mặt với ai như đối với Thương Ngan, không cố kị chút nào, tất cả những cảm xúc ở mặt trái mà cô không bao

giờ lộ ra trước mặt người khác, trước mặt anh lại chậm rãi lộ ra.

Bởi vì ngoại trừ mẹ viện trưởng, anh chính là người thứ nhất đối xử với cô tốt như vậy.

Sao mày có thể như thế chứ, Tô Mạc Mạc..... Mày sẽ bị ghét.....

Cô gái khò sò cúi đầu.

Thậm chí cô còn không dám ngược lên nhìn phản ứng của anh ——

Thương Ngạn có thể cảm thấy cô thật tùy hứng hay không, có thể không bao giờ muốn nói chuyện với cô nữa không.

Không biết qua bao lâu, trong lúc Tô Mạc Mạc còn đang khó chịu trong lòng, hoài nghi rằng liệu Thương Ngạn có phải đã xoay người rồi đi trước rồi hay không, đột nhiên cô cảm nhận được một bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu mình ——

“Nhóc con, anh còn đang chờ em tiếp tục dạy bảo đấy, sao lại tự làm mình tức giận vậy?”

Trong giọng nói kia mang theo chút ý cười, trong sáng tốt cùng, không có ý tứ trách cứ cô tí nào.

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

Cô chân chòe ngẩng đầu, “Thầy không nổi giận sao?”

Thương Ngạn nhìn cô, thấp giọng cười, “Sức chịu đựng của anh luôn không cao..... Nhưng mà có thể ở đây, hình như là một ngoại lệ.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ: “Vì sao?”

“Anh cũng thấy lạ,” Thương Ngạn hơi nheo mắt, “Hình như đối với em, nó có thể sâu như không có điểm cuối vậy?”

“.....”

“Vậy nên em không cần cố kỵ, sau này cũng không cần. Không cần biết muốn nói gì, cứ nói thẳng với anh.....”

Chính anh cũng muốn biết, sự nhẫn nại của anh đối với cô rốt cuộc là có giới hạn hay không.

Thương Ngạn khoanh tay.

“Bây giờ nói đi, vì sao không phải không cần thiết?”

Tô Mạc Mạc trầm mặc thật lâu, mới cúi đầu.

“Bởi vì em không giống mọi người..... Với em mà nói, với mọi người mà nói..... Những thứ quan trọng của chúng ta không giống nhau.”

Cô gái giương mắt nhìn Thương Ngạn, trông mắt vẫn trong suốt như trước, cảm xúc bên trong lại rất âm ỉ.

“Thật ra, em không quan tâm điểm vật lý là bao nhiêu, sự phụ. Những môn khác em cũng không quan tâm..... Em mang bài thi này về, không có ai hỏi em vì sao, cho dù là 0 điểm cũng thế..... Không có ai để ý em đạt bao nhiêu điểm, có thể thi đậu đại học hay không, cho nên những thứ đó đối với em là không cần thiết.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

Anh có thể phân biệt được, cô gái này rốt cuộc là đang tùy hứng hay là đang thổ lộ tiếng lòng.

——

Cô thật sự không quan tâm.

Thương Ngạn không thể tưởng tượng được.

Một cô học trò nhỏ thoát nhìn ngoan ngoãn, yên tĩnh, nhỏ nhắn như vậy, làm sao trong lòng có thể cất giấu một ngọn lửa phản nghịch, đậm đặc, không để ý đến điều gì như vậy.

Cô có vẻ cẩn thận chặt chẽ hơn ai hết, trên thực tế lại tiêu sái hơn so với nhiều người..... Hoặc nói là, là không để tâm.

Bởi vì trong suốt mười bảy năm cuộc đời chưa từng có ai để ý đến cô sao.

Thương Ngạn rũ mắt.

Nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt, anh khẽ thở dài một tiếng.

Sau đó mới cúi người, đến khi đối diện với cô mới dừng lại.

“Vậy từ nay về sau, anh sẽ để ý.”

“..... Cái gì?”

Tô Mạc Mạc giật mình ngược mắt nhìn anh.

Thương Ngạn cong khóe môi, lộ ra nụ cười lười nhác với cô.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi bài kiểm tra của em anh đều để ý, thành tích mỗi môn anh đều muốn biết. Kiểm tra không đạt nửa số điểm, là phải ngoan ngoãn đi theo anh tự học; đảm thi được 0 điểm..... Chân anh sẽ cho em đánh gãy.”

Nhìn dáng vẻ ngậy người của cô gái, Thương Ngạn không nhịn được muốn chọc cô.

Vì vậy, anh mặc cho thú tính bị đè dưới nhân tính xông ra quấy phá ——

“Sự phụ nỗ lực như thế, nếu em không thể vào cùng trường đại học với sự phụ.....”

Anh cúi đầu về phía trước, gần như sắp sửa hôn lên vành tai cô.

“Vào ngày công khai kết quả thi đại học, ngay trước bảng thành tích, anh muốn hôn chân em trước mặt toàn trường.”

“.....!”

Thương Ngạn lui nửa bước, thường thức cảnh cô gái kinh hoàng tròn tròn đôi mắt nai, bên trong còn có thể thấy được ảnh phản chiếu của anh.

Anh cười cười và ngồi dậy, tay cắm vào túi quần.

——

Thình thoảng lộ ra một ít cảm giác thú tính.....

Thật là thoải mái.

Anh cười khẽ thành tiếng, xoay người đi ra ngoài.

“Nếu muốn đi như thế, vậy cứ đi du thu đi..... Chỉ lần này, không có lần sau.”

Lời vừa dứt, Thương Ngạn đã rời khỏi phòng học.

Mảng đỏ trên gò má tuyết trắng của Tô Mạc Mạc dần dần lan ra xung quanh.

Ngoài cửa lớp, Thương Ngạn chậm rãi thu lại ý cười trên mặt, đáy mắt trầm xuống.

Cách đó vài bước, Tề Văn Duyệt tự cổ vũ chính mình đi đến trước mặt anh.

Ánh mắt đảo qua khắp nơi, Tề Văn Duyệt hạ giọng:

“Ngạn ca, về Mạc Mạc ——”

“Có điện thoại không?”

“..... Hà?” Tề Văn Duyệt sững sốt, nhưng vẫn vô thức gật đầu, “Có đem”

“Cho tôi mượn.”

“À à.” Tề Văn Duyệt kinh sợ dâng lên.

Thương Ngạn nhận lấy điện thoại, bấm số, không có ký Tề Văn Duyệt bên cạnh.

Đầu bên kia nhấc máy, không để Bạc Ngật lên tiếng, anh đã mở lời trước.

“Tra giúp tôi một người.”

“.....”

Bạc Ngật bên kia ngắt ra.

Anh rất hiếm khi nghe thấy ngữ khí nghiêm túc như vậy của Thương Ngạn, không tự giác căng thẳng hẳn lên, “Ai?”

“Tô Mặc Mặc, Mặc trong xa xôi.” Thương Ngạn rũ mắt, “Tình trạng gia đình, những chuyện đã trải qua, bệnh tình. Tôi muốn biết hết tất cả về em ấy.”

Vài giây sau, cuộc gọi chấm dứt, Thương Ngạn xoay người trả lại điện thoại.

Anh đồng thời rũ mắt, sùnn mặt anh tuần không rõ đang mang cảm xúc gì ——

“Về Mặc Mặc, cậu vừa muốn nói gì?”

“.....”

Tề Văn Duyệt nuốt ngum nước bọt, thật cẩn thận hỏi:

“Chúng ta tìm một chỗ ít người nói?”

“.....”

Hai mươi phút sau.

Cặp mắt Thương Ngạn hung ác bước vào khu dạy học của khối 12 của trường.

Học sinh ở Tam trung cơ bản sẽ bắt đầu tiết tự học buổi tối vào học kì sau của lớp 11.

Do đó, vào thời gian tan học của lớp 10 và 11, tập thể học sinh lớp 12 đã tiến vào trạng thái tự học. Toàn bộ khu dạy học của khối 12 đều vô cùng yên tĩnh.

Thương Ngạn đi lên lầu ba, xuyên qua cầu thang, cuối cùng dừng ngay trước cửa lớp 6.

Hết chương 38.1

——

Chương này dài hơn 5000 chữ nên mình cắt ra.

Lượt bình chọn tiếp theo là 499 nhe

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-2: Ghen 2

Trước cửa lớp học, có học sinh ngồi ở hàng đầu nghe thấy tiếng động, không tự giác ngẩng đầu nhìn qua.

Học sinh đó vừa nhìn thấy liền ngây ra. Nhớ ra khuôn mặt này chính là đại diện của danh hiệu nổi tiếng toàn trường kia, người nọ theo bản năng hô nhỏ lên.

"Thương Ngạn!?"

Tiếng này vừa cất lên, cả lớp 12-6 đều đồng loạt ngẩng đầu.

Trừ tiệc sinh nhật được Thư Vi mời đến lần trước, đây là lần đầu tiên của đại đa số bọn họ nhìn thấy mặt mũi vị "nam hoa khôi" của Tam trung ở khoảng cách gần như thế.

Hơn nữa người này còn là.....

Không ít người nhìn Thư Vi.

Nhưng làm bọn họ khó hiểu đó là, biểu cảm lúc này của Thư Vi cũng không giống như trong trí nhớ của bọn họ, sắc mặt ái mộ và quyến luyến khi nhắc đến Thương Ngạn, hình như cũng không có sung sướng khi nhìn thấy vị bạn trai cũ này.....

Nhiều hơn là cảm xúc kinh hoàng.

Thương Ngạn không có hứng thú bị xem như xiếc khi.

Anh lạnh lẽo đảo mắt, nhìn thấy Thư Vi, nhiệt độ đột ngột hạ thêm mấy độ.

"..... Ra đây."

Sự dữ tợn bị áp trong giọng nói của nam sinh khiến học sinh lớp 12-6 đều giật mình.

Dưới ánh mắt của bọn họ, gương mặt Thư Vi căng cứng, nhưng cuối cùng vẫn chậm chạp đỡ bàn đứng dậy và đi ra ngoài.

Hai người đi đến cầu thang của tầng này.

Thương Ngạn đi đằng trước dừng lại, cười một tiếng không rõ lý do.

"Thư Vi."

Lúc lên tiếng, anh đưa lưng về nữ sinh, ánh mắt phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh thoát nhìn có chút ác độc.

Thương Ngạn hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng đè nén được những cảm xúc thô bạo dưới đáy lòng đó xuống.

Anh xoay người lại.

"Cô đi tìm Văn Tổ Tổ?"

".....!"

Đồng tử Thư Vi co rút mạnh mẽ.

Vài giây sau, cô mới chậm rãi thả lỏng bả vai, quay đầu cảm hận hỏi: "Văn Tổ Tổ nói cho cậu?"

Mặc dù đã liều mạng che dấu nhưng run rẩy trong giọng điệu vẫn không thể che đi hết.

Thương Ngạn trầm mắt, hít vào.

Một chốc sau, anh đột nhiên giơ chân, hung hăng đá đến bên cạnh Thư Vi -- cửa cầu thang.

"-- rầm!!"

Cánh cửa đập vào tường rồi bắn ngược lại, âm vang điếc tai làm Thư Vi sợ đến mức "á" một tiếng nhảy qua bên kia.

Sắc mặt cô trắng bệch nhìn Thương Ngạn --

"Thương Ngạn..... Cậu....."

"Tôi nhẫn nại rất kém, nên khi tôi hỏi cô vấn đề nào, cô vẫn nên đừng hỏi lại."

Giọng nam sinh trầm lạnh.

Tuy Thư Vi đã chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này cũng đã sắp bị dọa khóc.

Bả vai cô run run, môi bị cắn không còn chút máu, dùng sức gât đầu, nói không thành tiếng.

"Là..... Là tôi..... Là tôi tìm Văn Tổ Tổ muốn hỏi..... bệnh của Tô Mặc Mặc..... Nhưng tôi không có suy nghĩ khác, thật đó!"

Hốc mắt Thư Vi đỏ lên, hai hàng nước mắt rơi xuống, hiển nhiên, cô đang rất sợ hãi --

"Tôi chỉ muốn..... Muốn để mọi người biết bệnh của cậu ta..... Tôi không có ý định khác..... Tôi thật sự không có....."

Thương Ngạn không đáp.

Anh đứng yên tại chỗ, chỉ hơi nheo mắt nhìn Thư Vi từ trên cao xuống, có lẽ đang phán đoán mức độ đáng tin trong lời vừa rồi.

Trong lúc không khí ở đây đã căng chặt đến mức Thư Vi sắp thở không thông, rốt cuộc cô cũng nghe thấy nam sinh lần nữa lên tiếng.

"Từ nay về sau, cô nên cầu nguyện em ấy không bị sao, nếu không, cô sẽ là người đầu tiên mà tôi tìm."

"....."

Thư Vi run rẩy gật đầu.

"Nếu có lúc đó....."

Thương Ngạn cúi người xuống, đến cạnh tai của Thư Vi mới dừng lại.

Động tác này rất thân mật ái muội, nhưng giọng nói bên tai chỉ làm Thư Vi cảm thấy rét cóng từ tận xương tủy --

"Em ấy bị thương một phần, cô bị mười phần."

Dứt lời, Thương Ngạn mặt không cảm xúc liếc nhìn cô ta một cái rồi xoay người rời đi.

Cầu thang.

Chân Thư Vi mềm nhũn, bỗng dưng ngồi liệt xuống mặt đất.

Hơn mười giây sau, cô mới chậm rãi thu hồi ý thức, hốc mắt đỏ bừng ôm đầu gối khóc lên.

*

Sau khi thương nghị xong xuôi, lãnh đạo trường sắp xếp từng lớp thành từng đơn vị cho chuyến du thu, trong đó chia ra từng tổ, từng nhóm một xuất phát.

Khối 12 không tham gia hoạt động du thu lần này.

Vậy nên, từ khối 11 bắt đầu, lớp một vô cùng may mắn nằm trong danh sách đi sớm nhất.

Thời gian tập hợp là 8 giờ sáng.

Vừa đến 7 giờ 50, xe du lịch của lớp 1 gần như đã đầy người.

Lý Sư Kiệt đứng ở đầu xe, vô cùng bất đắc dĩ mà đếm số lượng.

"Các em đây, nếu có thể nhiệt tình tích cực như thế này trong học tập, thì còn cần buồn rầu hàng ngày vì ba cái điểm kia sao?"

Lúc này, tâm trạng học sinh trong lớp đang rất phấn khởi, nghe vậy lập tức có người lanh mồm lanh miệng đáp lời --

"Nếu học tập có thể nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, chúng em đây đã sớm thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại*!"

*(Đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh: Hai trường đại học hàng đầu Trung Quốc)

Nam sinh vừa nói ngồi ngay cạnh Lý Sư Kiệt, Lý Sư Kiệt nghe xong, ông tức giận đá cậu ta một cú.

"Chuyện gì khác không biết chứ trả treo là hay nhất!"

Học sinh cả lớp cười to.

Chỗ ngồi trong xe được sắp xếp theo vị trí trong lớp, hai người một ghế, nên lúc này, Tô Mặc Mặc đang ngồi một mình ở hàng ghế đầu tiên, nghe vậy cũng không nhịn được cười rộ theo.

Đúng lúc này, hai người ngồi sau cô, Tề Văn Duyệt sóng vai cùng Liêu Lan Hinh làm bầm một lúc sau, cô nàng cạnh lúc Lý Sư Kiệt không chú ý, lên lên vị trí không người ngồi bên cạnh Tô Mặc Mặc.

Tô Mặc Mặc ngẩn ra, "..... Duyệt Duyệt, chuyện gì vậy?"

Tề Văn Duyệt ra vẻ thần bí chớp chớp mắt với cô.

"Mặc Mặc, cậu có nghe nói chưa, hai chuyện được truyền trong trường hai ngày này có liên quan đến cậu, Ngạn ca và Thư Vi không?"

"Chuyện gì?"

"Khụ khụ....." Tề Văn Duyệt thanh giọng, kết quả là vẫn thấp giọng, còn sáp đầu qua, nhỏ giọng nói với Tô Mạc Mạc: "Chuyện đầu tiên vẫn là hoạt động vào ngày kỉ niệm thành lập trường, đại diện các lớp bầu chọn đã được báo lên rồi, nam nữ được chọn trong lớp là cậu và Thương Ngạn..... Nói về hình tượng, trong trường có người có thể cạnh tranh cùng cậu cũng chỉ có Thư Vi."

"Minh biết chuyện này," Tô Mạc Mạc, "Lần trước cậu đã nói rồi."

Tề Văn Duyệt: "Nhưng trước kia trường đã nói, các giáo viên sẽ chọn ra đại diện cuối cùng."

Ánh mắt Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng có chút biến hóa.

"Bây giờ không phải sao?"

"Bây giờ sửa lại quy tắc, cũng không biết giáo viên trong trường nghe nói từ đâu ra cách thức chọn diễn viên của đạo diễn, lúc đó sẽ gọi các đại diện nam nữ đến cùng nhau mở hộp, làm quen với nhau một chút, sau đó để bọn họ bầu chọn cho nhau -- nam sinh chọn nữ sinh, nữ sinh chọn nam sinh, chọn ra đại diện khác phái mình muốn lên sân khấu cùng."

Gương mặt Tô Mạc Mạc tràn đầy khó hiểu.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên cô nghe thấy phương thức tuyển cử này.

Tề Văn Duyệt: "Hai người đạt số phiếu cao nhất, chính là đại diện cuối cùng được chọn."

Tô Mạc Mạc nghĩ đến sau đó, bình tĩnh gật đầu.

"Ừm, mình biết rồi, cảm ơn cậu, Duyệt Duyệt."

"....."

Tề Văn Duyệt ngơ ra vài giây, đỡ trán, "Cậu có hiểu quy tắc không vậy bảo bởi Mạc Mạc? Sao còn bình tĩnh như vậy?"

Tô Mạc Mạc yên lặng một lát.

Cô quay đầu, cặp mắt trong suốt, "Thật ra, kết quả lần này đã được định sẵn rồi đúng chứ?"

Tề Văn Duyệt sững sờ.

Cô gái vẫn mềm giọng nói, "Chắc chắn các nữ sinh đều sẽ chọn Thương Ngạn; còn các nam sinh nhất định sẽ chọn người mà Thương Ngạn bầu."

Bởi vì không ai dám đắc tội Thương Ngạn.

Bất kể là nam sinh hay nữ sinh.

Tề Văn Duyệt lấy lại tinh thần, duỗi tay vỗ bả vai cô gái một phát, vui vẻ ra mặt.

"Cậu được lắm, chỉ mới vài giây mà đã hiểu ra? Mình còn tưởng rằng cậu nghe không hiểu, còn chuẩn bị giải thích thật rõ cho cậu đấy."

Tề Văn Duyệt thay đổi câu chuyện, bốn cợt cười rộ lên.

"Thế nào, có vui hay không?"

Tô Mạc Mạc nhìn cô, "Vui về cái gì?"

Tề Văn Duyệt lấy vai mình chọc chọc cô gái.

"Mặc dù đề tài nóng nhất mà toàn trường đang bàn tán đó là đối diện với bạn gái cũ và học trò nhỏ, rốt cuộc Thương Ngạn sẽ chọn ai..... Nhưng bọn họ không biết gì hết, đối với bọn mình, đáp án vừa nhìn là hiểu ngay."

Tề Văn Duyệt lại cười, "Vì thế, bây giờ trong danh sách, cậu đã được chọn, cậu không có cảm giác vui vẻ kích động tí nào sao? -- đây là lễ kỉ niệm thành lập trường đấy, liên quan đến lịch sử trường đến."

Tô Mạc Mạc trầm mặc.

--

Trên thực tế, cô không có cảm xúc ham thích gì với loại hoạt động này.

Nhưng lúc này, Tề Văn Duyệt đang vui vẻ thay cô như thế, đương nhiên Tô Mạc Mạc sẽ không đi đến dội gáo nước lạnh lên người cô nàng.

Cô chớp mắt.

"Không phải còn có chuyện thứ hai sao, là chuyện gì vậy?"

"À à, thiếu chút nữa quên mất cái này!"

Tề Văn Duyệt lấy lại tinh thần, ra vẻ thần bí.

"Hôm qua mình nghe khối 12 nói, Thương Ngạn đến lớp 12-6 tìm Vi."

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

"Nghe học sinh lớp 6 nói, một mình Thư Vi bị Thương Ngạn kêu ra ngoài, đi đến cầu thang --"

Tề Văn Duyệt chợt ngừng lại, vừa định kể về âm vang thật lớn sau đó cùng với suy đoán và công lao về sự kiện này của mình, thì bất ngờ nghe thấy một giọng nam khàn khàn truyền đến từ phía sau --

"Hình như đây là chỗ của tôi?"

"....."

Tề Văn Duyệt xoay đầu nhìn, thấy được Thương Ngạn lười biếng uể oải đứng đó, biểu cảm như không được ngon giấc.

Con người đen nhánh gần như không thấy được tiêu điểm, lông mi tinh mịn nửa gục xuống, trên gương mặt tuần tú cũng không biểu lộ cảm xúc.

"Ngạn, Ngạn ca? Tôi cho rằng cậu, cậu không đến....."

Nam sinh nhấc mắt, ỉu xiu ngáp một cái.

"..... Tôi không tới, cậu cứ ngồi chỗ tôi, hấp dẫn người của tôi?"

"....."

Cảm giác được tăng áp suất thấp trên người nam sinh, Tề Văn Duyệt run rẩy, lập tức quên mất chuyện mình vừa muốn nói ra, vội vàng chạy về chỗ ngồi phía sau.

Thương Ngạn xoay người ngồi xuống.

Chỗ ngồi trên xe buýt vẫn không đủ cho thân cao chân dài của anh, sau khi ngồi xuống có điều chỉnh như thế nào cũng không thoải mái, Thương Ngạn bất mãn hừ nhẹ một tiếng.

Anh để mặc chân dài tùy tiện cuộn ở đó.

Thương Ngạn xách ba lô màu đen đặt lên phía trước, kéo khóa kéo, lấy bình giữ ấm màu xám nhạt trong đó đem ra.

Anh nghiêng người, đưa đến trước mặt cô gái.

Một ngày một ly sữa bò ấm đã là thói quen của hai người.

--

Nhưng hôm nay, cô gái vẫn rũ mắt ngồi đó, không nhận lấy.

Thương Ngạn hiếm khi giật mình.

Một lát sau, anh nheo mắt lại.

"..... Nhóc con?"

"_..."

Tô Mạc Mạc bỗng nhiên hoàn hồn.

Ý thức đang đắm chìm trong lời vừa nãy của Tề Văn Duyệt rốt cuộc đã quay về.

Thương Ngạn cúi đầu nhìn cô, "Nghĩ gì vậy, mê mẩn như thế."

"....."

Tô Mạc Mạc chậm chạp nhận lấy bình giữ ấm, nhìn anh.

Con người sạch sẽ sáng bóng không chớp mắt, ướt đầm dề như chứa nước, cảm xúc bên trong vừa mềm mại vừa quyến rũ.

Thương Ngan cô nhìn chăm chăm vài giây thì có chút cảm lòng không đậu mà dòi tằm mắt.

Trên cần cổ thon dài của nam sinh, hầu kết không tự giác lẩn lẩn.

Cảm xúc trong con người cũng lắng đọng trở nên tối hơn.

Ồm..... Vào thu.

Thời tiết khô hanh.

Hướng chỉ là buổi sáng ngủ chưa đủ như này.

Vậy nên chắc chắn không phải vấn đề của anh, anh kiểm chế được.

Thầm mặc niệm câu cuối cùng dưới đáy lòng mấy lần, nghĩ đã sắp đạt được kết quả sau khi tự thôi miên chính mình, Thương Ngan mới dòi mắt về.

Anh nghiêng người qua, tay trái cầm lấy ngón tay cô gái, kéo ra, tay phải cầm bình giữ ấm đặt vào.

"Nhân lúc chưa lái xe thì uống hết đi."

Nói xong, Thương Ngan sắp sửa sửa nghiêng về.

Nhưng không chờ anh điều chỉnh một tư thế miễn cưỡng thoải mái, một âm thanh mềm mại đột nhiên vang lên bên cạnh --

"Thương Ngan."

"?"

Thương Ngan mở đôi mắt vừa khép hờ ra, anh nhướng mày, cười như không cười xoay qua.

"Em gọi anh là gì?"

"..... Thương Ngan."

Cô gái chậm rãi cúi đầu.

Cô nhìn bình giữ ấm trong tay, nghe thấy bản thân mình cuối cùng vẫn không nhận được hỏi ra --

"Anh đi tìm Thư Vi..... Làm gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Thân ái, tôi kiến nghị ngài nên thận trọng trả lời, nếu không sau này có thể sẽ không đếm được số ván giặt đồ đang chờ ngài đấy
~

Ngan ca:.....

Hết chương 38

~~~~~
Ghen rồi ~

Chương sau là 520 nhé

Yêu mọi người 3

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đây gọi là tình thú.

“Anh đi tìm Thư Vi. .... Làm gì thế?”

Khi cô gái thấp giọng lên tiếng, Thương Ngạn có làm thế nào cũng không nghĩ rằng vấn đề cô sẽ hỏi là chuyện này.

Thế nên anh hiếm khi ngần ra vài giây, hoàn hồn cười, “Em nghe ai nói? Về chuyện anh đi tìm Thư Vi đấy.”

Tô Mạc Mạc xoay xoay bình giữ ấm trong tay, thấp giọng nói: “Thì là. .... Nghe người đi ngang qua nói.”

Không biết Thương Ngạn có tin hay không, nhưng trong giọng nói lại lộ ra ý cười sung sướng.

“Ừ, đúng là anh có đi tìm người.”

“.....”

Tô Mạc Mạc không đáp, im lặng chờ đáp án.

“Còn vì sao anh lại đi tìm thì. ....”

“?”

Chờ cả buổi cũng không nghe thấy nửa câu sau, Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn.

Thương Ngạn đang nghiêng người qua, vai trái dựa vào ghế dựa mềm mại của xe buýt, sợi tóc màu đen rũ xuống vàng trán trắng trẻo, ngọn tóc nhỏ vụn phác họa ra con ngươi tối đen.

Bên trong đang hàm chứa tinh thần tươi sáng.

Cặp mắt anh cứ mỉm cười như thế nhìn cô.

“Sao em lại muốn biết đáp án?”

Tô Mạc Mạc bị anh nhìn chằm chằm thì có chút chột dạ, cô cúi đầu, đầu chân mày khẽ nhú, do dự vài giây mới miễn cưỡng tìm ra một có.

“Em chi. .... Tô mò.”

“Tô mò cái gì?”

“Hôm đó ở thư viện, em thấy anh với chị ta. .... Rất dữ, em cho rằng hai người sẽ không gặp lại.”

“Không thích cô ta?”

“Là chị ta không thích em trước.”

Cô gái nhỏ giọng biện giải.

“Không muốn anh gặp cô ta?”

“.....”

Thương Ngạn buồn cười, thấp giọng xoay mặt cười lộ lên.

Gương mặt nghiêng anh tuấn rút đi đường cong sắc bén, được nắng sớm lọt vào từ ngoài cửa sổ rơi vào càng thêm vài phần mềm mại.

Tô Mạc Mạc trông theo tiếng vọng, vừa nhìn một cái đã ngây ra.

Vài giây sau, cô cuối cùng mới hiểu được —— hình như nụ cười này là nhắm vào cô.

Gò má cô gái ửng hồng lên, bực bội hỏi.

“Anh. .... Anh cười cái gì?”

“Anh đâu có cười.” Người nọ dùng một tay che khóe môi, ho nhẹ một tiếng.

“.....”

Thương Ngạn rút đi trên đũa không đứng đắn nơi đáy mắt, anh nâng mắt một lần nữa, nhìn về cô gái.

“Hôm đó anh đi gặp cô ta, là vì em.”

“.....”

Ban này Tô Mạc Mạc đã suy nghĩ tới rất nhiều khả năng, chỉ không hề nghĩ đến đáp án này, nên khi vừa nghe được lời đáp này, cô liền sững sờ tại chỗ.

Một lát sau, cô mới có chút không tin tưởng được mà trừng to hai mắt.

“Tại sao lại vì em?”

Thương Ngạn trầm ngâm.

Trong suy nghĩ của anh, anh không muốn kể ra ngọn nguồn chuyện này cho Tô Mạc Mạc biết. Bởi vì lòng riêng của anh, nhóc con vẫn nên là một tờ giấy trắng thuần khiết không tì vết, tốt nhất là những dơ bẩn trong lòng người không nên quấy nhiễu đến cô.

Nhưng về phương diện khác, anh e sợ nhóc con quá sạch sẽ, sạch sẽ trong suốt hết như một khối thủy tinh, anh chỉ cần không tập trung tinh thần trong nháy mắt là cô sẽ bị thứ gì đó va chạm rồi vỡ vụn, tạo ra dấu vết.

..... Đó là việc anh không thể chấp nhận được.

Nghĩ đến cuối cùng, trong lòng Thương Ngạn đã có quyết định.

Anh cúi người về phía trước, dừng lại bên tai cô gái, ý cười dưới đáy mắt phai nhạt đi rất nhiều.

“Thư Vi tìm Văn Tố Tố hỏi về bệnh tình của em.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Nhưng cô hiểu ra rất nhanh.

Thoạt nhìn cô gái không có phản ứng như trong tưởng tượng của mình, Thương Ngạn ngạc nhiên nhướng mày.

“Em không kinh ngạc?”

“Thật ra..... Buổi tiệc sinh nhật của Thư Vi đó, lúc anh đi ra ngoài, chị ta có đến tìm em.”

“.”

Cặp mắt Thương Ngạn lạnh lùng.

Hung ác và bất an nơi đáy mắt xao động một trận, bị anh kiềm chế áp xuống.

“..... Cô ta uy hiếp em?”

“Không có,” Tô Mạc Mạc nghiêm túc lắc đầu, “Là em uy hiếp chị ta.”

Thương Ngạn sùng sốt hai giây rồi bật cười.

“Phải không.”

“.....”

“Vậy em cũng thật lợi hại đấy, nhóc con.”

“.....”

Vừa thấy đã biết là người này không tin mình.

Tô Mạc Mạc trộm bấu môi trong lòng.

Thương Ngạn cũng thấy được biến hóa rất nhỏ trên biểu cảm của cô gái, anh không vạch trần, cười nhẹ nói.

“Em uy hiếp cô ta như thế nào.”

Tô Mạc Mạc: “Chị ta nói muốn tra tư liệu về em, em nói chị ta không tra được.”

Thương Ngạn: “.....”

Hình như trước đây không lâu anh đã gọi cho Bạc Ngật một cuộc điện thoại, mục đích là để.....

“Vì sao lại tra không được,” Thương Ngạn chợt ngừng, dường như suy tư chuyện gì đó, “Là vì Văn gia?”

Tô Mạc Mạc gật đầu, lại lắc đầu.

Vài giây sau, cô chần chờ hạ tầm mắt, nhỏ giọng hỏi: “Em không nói có được không?”

Nói đoạn, cô gái không lên tiếng, cũng không có ngẩng đầu nữa.

—— dường như chắc chắn rằng Thương Ngạn sẽ không ép mình nói là những điều không muốn nói.

Thương Ngạn nheo mắt.

Anh đột nhiên có một..... cảm giác, bản thân mình đã bất tri bất giác bị nhóc con nhìn thấu, đồng thời cũng bị cô ăn hết.

Với cảm giác xưa nay chưa từng có này, Thương Ngạn im lặng cảm thụ nó vài giây.

Vài giây sau.

Thương Ngạn sớm đã từ bỏ ý định làm người, vui vẻ tiếp thu.

“Vậy không nói.”

Nghe vậy, Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng có hành động.

Cô ngẩng mặt, nghiêng mắt đi.

“Vậy..... Anh là vì chuyện này, nên mới đến khối 12 tìm Thư Vi sao?”

“Ừ,” Thương Ngạn lười nhác đáp, dựa vào ghế cười khàn, “Nếu không thì em nghĩ sao.”

Tô Mạc Mạc chợt dạ nhìn xuống đất.

“Em không cho rằng gì hết.....”

“Nhóc con,” tiếng cười dè dặt dạo qua một vòng trong lồng ngực rồi vọng ra từ yết hầu, “Biết nói dối với anh rồi, muốn khinh thường sư phụ sao.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô không nghe.

Cô không biết gì hết.

Thấy cô gái buồn bã, nụ cười trên môi ngay khoe miệng của Thương Ngạn càng chói lọi thêm vài phần.

Anh sáp qua càng gần ——

“Vậy em có biết vì sao em không muốn anh đi gặp Thư Vi không?”

“.....”

Ốc sên nhỏ bị “mồi” dụ dỗ, ló cái tua mềm mại của mình ra, tò mò hướng về phía anh.

“Cái này gọi là ‘dục vọng chiếm hữu’.”

Thương Ngạn rũ mắt nhìn đồng tử đen nhánh của cô gái ngồi trên ghế trong xe buýt, vô tâm vô phẩy cười ——

“Em muốn độc chiếm sư phụ, chỉ là của một mình em, đúng không?”

“.....!”

“Đã tâm của em càng lúc càng lớn đấy, nhóc con.”

Thấy gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ bừng vì bị mình nói khiến cho xấu hổ, Thương Ngạn cười nhẹ, ngồi thẳng về chỗ mình ——

“CƠ mà sư phụ rất hài lòng, cũng rất mong chờ. ....”

Dư âm chưa tan.

Lúc này, sự im lặng chiến thắng tiếng ồn.

Tô Mạc Mạc bất chấp tất cả, lúc này cô chỉ muốn tìm khe đất để chui vào thôi.

*

Việc đi ra ngoài tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm, nên để an toàn hơn, lần này Tam trung tổ chức hoạt động du thu thật sự rất đơn giản, đến một ngọn núi nằm ở vùng ngoài thành của thành phố C*, tiến hành hoạt động dạo chơi cắm trại kéo dài một ngày một đêm.

*(Ở đây mình không hiểu tên ngọn núi để trong bản convert nên mình sẽ không để tên)

Ngọn núi này ở thành phố C là một cảnh không mấy nổi tiếng ở đây, tuy là núi, nhưng địa thế ở chỗ hướng đến mặt trời rất bằng phẳng.

Nó nằm trên giữa sườn núi, cũng có mặt cỏ để du khách cắm trại dã ngoại tại chỗ.

Hai ngày trước, nhà trường đã bàn với người ở đây, dự định kế hoạch du thu là: ngày đầu tiên, từ lớp một đến lớp sáu của khối 11 sẽ ngồi xe đến chân núi.

Dù sao cũng đã là học sinh cấp 3, hiếm khi trải qua hoạt động hợp tác làm việc này, nên ai cũng vô cùng hưng phấn, nhưng tình hình vẫn hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của các giáo viên.

Nhà trường đã cho người đem những vật dụng cần thiết để cắm trại đến chân núi từ trước.

Vì thế, các giáo viên chỉ cần điểm danh số lượng và nhấn mạnh phải giữ vững kỉ luật với mỗi học sinh trong lớp, sau đó mới để toàn bộ học sinh cùng nhau xuất phát đến giữa sườn núi.

Lớp một ngồi ở xe buýt đầu tiên đương nhiên sẽ là lớp tiên phong.

Đường núi bằng phẳng, hai tay Tô Mạc Mạc trống trơn, đi hai bước là phải bắt an quay đầu nhìn qua bên cạnh một lần.

Sau khi bị nhìn chăm chăm không biết bao nhiêu lần, Thương Ngạn cuối cùng cũng nhịn không được. Anh tạm dừng việc nói chuyện với đám Lê Triết, cười như không cười xoay qua Tô Mạc Mạc.

“Sư phụ đẹp à?”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị miệng lưỡi không đứng đắn của người này làm hai má nóng lên, định nghiêng đầu không để ý đến anh, nhưng xoay được một nửa mới không đành lòng quay đầu lại.

“Đề em tự cầm ba lô của em đi, nó hơi nặng. ....”

Ước lượng trọng lượng của cái ba lô màu lam trong tay xong, Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

“Nhiều đây là nặng?”

Tô Mạc Mạc nhú mày, không tán đồng nhìn anh.

“Không nặng sao?”

Thương Ngạn bị biểu cảm nghiêm túc của cô gái chọc cho mỉm cười.

“Ừ,” anh phối hợp đáp theo, “Nặng.”

Nếp gấp giữa hai đầu mày của Tô Mạc Mạc giãn ra, chìa ra bàn tay trắng nõn.

Giọng nói cô gái dịu dàng, mang theo giọng mũi đặc ý không tự biết.

“Nên để em cầm đi.”

Thương Ngạn đưa tay trái ra, ra vẻ muốn đưa túi cho cô, thấy cô gái thật sự duỗi tay ra nhận, anh không kiềm được mỉm cười.

Tay phải vươn ra, nhẹ nhàng thay đổi vị trí, ba lô màu lam được Thương Ngan đeo lên một vai.

Thấy cô gái vẫn đưa tay sờ mặt nhìn mình, Thương Ngan thấp giọng cười thành tiếng.

“Đúng là nặng. Không bằng em đeo nó, anh ôm em?”

“.....”

Lúc này làm sao Tô Mạc Mạc có thể không biết được mình đang bị chọc.

Cô bực bội hung hăng trừng Thương Ngan một cái, xoay đầu đi về phía trước.

Thương Ngan đứng tại chỗ bật cười.

Lệ Triết quan sát toàn bộ quá trình chưa lết đi đến, “Ngan ca, sao lúc nào cậu cũng chọc giận Tiểu Tô vậy?”

“.....”

Thương Ngan nhìn lướt qua cậu ta, cười một tiếng khinh miệt.

Anh xách theo hai cái ba lô đi theo hướng của cô gái, chỉ để lại giọng điệu lười biếng phóng đáng ——

“Đây gọi là tình thú, cậu không hiểu.”

Lệ Triết: “.....”

Cầm thú!

.....

Trường học chuẩn bị lều trại loại nhỏ, hai người một cái.

Hơn nữa chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt đã phân phó trước, để Văn Tố Tố, người duy nhất biết chuyện chăm sóc Tô Mạc Mạc, nên khi đọc lên danh sách phân tổ, Tô Mạc Mạc mới phát hiện mình và Văn Tố Tố được phân vào cùng tổ.

Tô Mạc Mạc vốn tưởng mình có thể được ở cùng lều với Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh, khi nghe được kết quả thì thất vọng rũ mắt.

Thương Ngan đứng cách cô không xa nhìn thoáng qua, anh cười cười bước đến một bước, cúi người đứng cạnh cô gái.

“Sao thế, không ở cùng tổ với sư phụ nên thất vọng như vậy?”

Tô Mạc Mạc giật mình, xoay đầu lại nhìn nam sinh cao hơn mình rất nhiều.

“Nam sinh có thể chung tổ với nữ sinh sao?”

Điềm chú ý lệch khỏi quỹ đạo làm Thương Ngan không tiếng động thờ dài.

“Không thể.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô hậu tri hậu giác hiểu ra: Người này lại đang chọc mình.

Tức giận vài giây, cô gái trừng nhẹ Thương Ngan một cái.

“Thương Diêm La.”

Nói xong, cô không dám ở lại thêm một giây nào nữa, xoay người bước đi.

Thương Ngan vẫn duy trì tư thế cúi người đó giật mình một cái, một lát sau, anh bỗng bật cười.

Lệ Triết được phân cùng tổ với Thương Ngan đứng bên cạnh đại ra nghe hết mọi chuyện, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Thương Ngan.

“Tiểu Tô như thế, Ngan ca cũng không tức giận sao?..... Không phải cậu ghét nhất là người khác gọi cậu như thế sao.”

“Em ấy không giống.”

Lệ Triết: “.....”

Lần này coi như cậu ta tự tới cửa xem diễn đúng không?

Thương Ngạn nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhắn đó thêm chốc lát, trong cổ họng phát ra tiếng cười nhẹ, rũ mắt xuống.

“Thật ra khi em ấy gọi ‘Thương Diêm La’, ý nghĩa muốn biểu đạt cũng không khác gì ‘vương bát đản*’ lắm.”

*(Vương bát đản: Lưu manh)

Lệ Triết: “.....”

Lệ Triết: “????”

Vậy mà Ngạn ca còn cười được?

Lệ Triết không thể hiểu nổi, thờ dài nói, “Ngạn ca, tôi đi tìm tổ khác xin ở chung lều, lều này tôi để lại cho mình cậu.”

“Ừ.”

Thương Ngạn không chút để ý đáp, anh đứng đó vài giây, vẫn chọn đi theo chỉ dẫn trong lòng, đi theo hướng cô gái rời đi.

Lệ Triết thờ dài trở về lều trại mới mình sẽ ở nhờ.

Hai nam sinh đang ngồi đó làm việc, thấy Lệ Triết bước đến, một trong số đó ngồi xổm xuống đầu lên.

“Lệ ca, cậu sao thế, ù rũ cụp đuôi như vậy?”

Lệ Triết: “Tâm trạng phức tạp, một lời khó nói hết.”

“Vậy cậu cứ nói nhiều lời đi.”

“.....” Nghen lời một lát, Lệ Triết vẫn cảm thấy không phun ra là không xong, cậu ta cũng ngồi xổm xuống cạnh lều trại, giúp đỡ hai người làm việc, đồng thời bắt đầu dĩ mà cảm thán.

“Tôi quen biết với Ngạn ca lâu như vậy, chỉ thấy người khác la liếm Ngạn ca, có bao giờ thấy Ngạn ca la liếm người khác chứ.”

Người bên cạnh cứng họng, kinh ngạc phát hiện ra đây không phải đáp án mình nên biết.

Nhưng cậu ta vẫn không thể chịu được sự hiếu kỳ, thấp giọng sấp qua ——

“Bây giờ thì sao, cậu thấy rồi à?”

Lệ Triết đỡ trán, “Tôi mẹ nó gần như mỗi ngày đều thấy.”

“.....”

Tô Mạc Mạc dựa theo thông báo tìm thấy số của mình, đến khi tìm được khu vực nơi nhóm nhỏ của mình dựng lều, vị trí được đánh số 18 chỉ có một cái túi lều trại và giá đỡ chưa hề được dựng qua.

Tô Mạc Mạc đứng ngây ra bên ngoài vị trí này, một bóng người từ phía sau đi đến trước mặt cô.

Văn Tổ Tổ dừng chân, cặp mắt phức tạp nhìn Tô Mạc Mạc.

“Lát nữa tôi còn phải đi kiểm tra việc phát com trong lớp, lều trại bên đây cậu cứ dựng lên trước đi.”

Không để Tô Mạc Mạc đáp, cô cau mày bổ sung một câu: “Đừng nói tôi bắt nạt cậu —— cậu dựng một nửa lều, phần còn lại để lát nữa tôi quay về tự làm.”

Từ khi chuyện thầy trò với Thương Ngạn truyền đi, Tô Mạc Mạc đã quen với việc Văn Tổ Tổ không thêm che dấu thái độ lãnh đạm.

Nghe vậy, cô chỉ nhỏ giọng đáp liền rũ mắt ngồi xổm xuống, duỗi tay đi lấy giá đỡ lều trại.

Bên này, Tô Mạc Mạc vừa cầm lên cây côn bằng kim loại, thì nghe thấy Văn Tổ Tổ hô nhỏ về một hướng.

“..... Thương Ngạn!”

Tô Mạc Mạc dừng tay, theo bản năng định ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng trước khi cô kịp hành động, nam sinh đã ngồi xổm xuống trước mặt cô, che đi ánh mặt trời chiếu đến.

Thương Ngạn gỡ ngón tay trắng nõn của cô gái ra, cầm lấy thanh côn kim loại lạnh lẽo.

Anh khẽ nhú mồm.

“Coi sư phụ là người chết sao?”

“?”

“Nếu không tại sao lại không gọi sư phụ đến đây làm giúp em?”

“.....”

Tô Mạc Mạc được chăm sóc từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, cô ngượng ngùng cúi đầu.

“Em tự nghiên cứu một chút cũng tự làm được.”

Thương Ngạn cười nhẹ, giọng nói xen lẫn ý trêu đùa.

“Bằng 48 điểm môn lý kia sao?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Hôm nay tình thầy trò chấm dứt từ đây, ân đoạn nghĩa tuyệt!

Thấy đáng về tức giận của cô gái, Thương Ngạn giật giật mắt, ma xui quỷ khiến, anh đưa tay qua,捏 nhẹ khuôn mặt của cô.

Xúc cảm mềm mại lan ra từ lòng bàn tay, cảm giác tê dại ngứa ngáy tràn vào tận đáy lòng.

Người捏 ngẩn ra, người bị捏 cũng ngẩn ra.

Đằng sau hai người, Văn Tổ Tổ sắc mặt cũng rất khó coi.

Cô ta oán hận nhìn chằm chằm Tô Mạc Mạc, tức giận phui tay đi qua, dùng sức nhắc bao bố dưới đất lên ——

“Tôi giúp các cậu.”

Cô ta mặt không cảm xúc nói.

“.....”

Thương Ngạn xoay người, đáy mắt có một nỗi chật vật xẹt qua, nhưng rất nhanh đã bị áp xuống.

Anh ngược mắt liếc qua Văn Tổ Tổ, khoe miệng hơi cong, nét cười nhạt nhẽo trào phúng.

“Lớp trưởng Văn trăm công ngàn việc, không dám làm phiền.”

“.....”

Sắc mặt Văn Tổ Tổ thay đổi.

Bàn tay cầm bao bố cứng đờ thật lâu, cô nhìn Thương Ngạn không chớp mắt. Nhưng sau khi nam sinh nói xong liền coi cô như không tồn tại, từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt qua cô một lần.

Ngay cả khoe mắt cũng không có.

Văn Tổ Tổ cắn chặt môi, huyết sắc trên mặt cũng rút dần đi. Sau một lúc lâu, cô ta khó khăn chạy đi.

Chỗ này chỉ còn lại hai người.

Không khí im ắng trong chốc lát, gió thổi qua từ cánh đồng bát ngát.

Tô Mạc Mạc đang cúi đầu đột nhiên nghe thấy người kia lên tiếng hỏi một câu, ngữ khí không chút để ý:

“Thấy anh quá đáng sao?”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Lúc này đối xử với Văn Tố Tố, lúc trước còn có Thư Vi.” Thương Ngạn dừng bàn tay đang làm việc, anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái.

“Thấy anh quá đáng, nên muốn tránh né sao?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu, nhỏ giọng: “Em biết.”

“Biết gì?”

“..... Anh vì em mới có thể như vậy, tiết chế lần trước cũng thế.” Tô Mạc Mạc nhỏ giọng lặp lại một lần, “Em đều biết.”

Thương Ngạn ngẩn ngời.

Đôi mắt anh chậm rãi trở nên phức tạp, cảm xúc dề ở nơi sâu nhất cũng bắt đầu chìm nổi.

Một chốc sau, anh hạ tầm mắt, che đi ánh sáng lóe lên trong mắt.

Trên gương mặt nghiêng anh tuần chới mắt kia, nụ cười không để ý lần nữa hiện lên, kèm theo chút ý không đứng đắn.

“Vậy em muốn báo đáp anh như thế nào?”

“.....?”

Lần này đến phiên Tô Mạc Mạc ngây ra.

Thương Ngạn không thấy phiền, “cẩn thận” giải thích cho cô ——

“Nếu biết đều là làm vì em, vậy em muốn báo đáp như thế nào?”

Tô Mạc Mạc: “..... Làm việc chỉ cần báo đáp là không đúng.”

“Nghe không hiểu.”

Thương Ngạn đúng lý hợp tình, không thẹn với lương tâm.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đã trải nghiệm qua sự không đứng đắn và không biết xấu hổ của người này, Tô Mạc Mạc đành cúi đầu, dịu giọng hỏi: “Vậy em nên báo đáp như thế nào?”

“.....”

Thương Ngạn cười.

Đầu lưỡi anh đảo qua hàm trên, tiếng cười trầm thấp vang lên từ yết hầu.

“Đêm nay lạnh, anh thiếu một tấm chăn ấm áp.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây thơ mờ mịt nhìn hắn.

Qua vài giây sau.

Có vẻ cô gái hiểu ra lời này có ý gì, mắng mỏ theo phần cổ trắng nõn lan tràn đến hai gò má.

“Thương Ngạn anh —— anh.....”

Lời còn lại có thể nào cũng không nói ra được, Tô Mạc Mạc cực kỳ tức giận.

Cô không hề nghĩ ngợi bắt lấy bàn tay rữ trên đầu gối của nam sinh, muốn cắn mạnh xuống bàn tay thon dài trắng trẻo ấy.

Nhưng vừa há miệng ra đã dừng lại.

Lỡ như, lỡ như cắn thật.....

Trong một chốc này, Thương Ngạn đã hiểu ra cô muốn làm gì.

Anh không né, thậm chí tay cũng không thu lại.

Khóe môi cong lên, nhìn Tô Mặc Mặc ——

“Cẩn đi.”

“.....”

“Cẩn mạnh lên.”

“.....”

Thấy cô gái vẫn không hé răng, cũng không có hành động, gương mặt điểm lệ hồng hào buồn bã.

Thương Ngạn đè thấp giọng, tiến gần hơn, khàn giọng cười.

“Nếu tạo ra một vết sẹo, vậy coi như đóng dấu.”

“Đóng dấu, sau này sự phụ là của một mình em. .... Như vậy không tốt sao?”

Hết chương 39

——

Chương sau là 530 nhé

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: ... Nỗ lực muốn theo đuổi...

Tô Mặc Mặc bỏ chạy.

Sạch sẽ lưu loát, không chút do dự.

Hơn nữa mãi đến khi bức bội bùng cánh tay Thương Ngạn ra, đến cuối cùng thì cô vẫn không cần xuống được.

Thương Ngạn không chớp mắt nhìn bóng dáng cô gái trong chốc lát mới thu hồi tầm mắt, mang theo sự bình tĩnh thắng không kiêu bại không nản sau khi giành thắng lợi, anh không nhanh không chậm dừng hết lều trại của vị trí số 18.

Đến khi gần kết thúc công việc, Văn Tổ Tổ đúng lúc về đến lều trại.

Lúc đó Thương Ngạn đang cong lưng để xác định mức độ vững chắc của phần trung tâm.

Ánh mặt trời giữa trưa không gặp chút trở ngại nào chiếu xuống, vẽ lên một tầng sáng nhàn nhạt nhưng có chút lóa mắt trên thân hình của nam sinh, ngũ ban vốn dĩ lập thể xuất chúng càng được phác họa ra thêm vài phần hương vị thâm thúy, kết hợp với cảm giác thiếu niên trên người anh, khiến người khác không khỏi tưởng tượng ra dáng vẻ khi anh trưởng thành, trở thành một thanh niên, sẽ là hình ảnh khó quên nhưng sáng chói làm người khác không rời mắt được.....

Đôi mắt Văn Tổ Tổ bắt tri bất giác dịu lại.

Cô tiến lên, đưa chai nước còn chưa khai trong tay qua.

“..... Cảm ơn cậu, Thương Ngạn.”

Thương Ngạn không nhìn cô, cũng không nhìn chai nước khoáng đó.

“Không phải vì cậu, không cần cảm ơn.”

Nam sinh dùng ngữ điệu nhạt nhẽo kết thúc đoạn hội thoại, xoay người định rời đi.

Sắc mặt Văn Tổ Tổ thay đổi.

Lúc Tô Mạc Mạc không có mặt, người này đến cả lời trào phúng cô cũng không nói ra sao?

Cô siết chặt bình nước khoáng trong tay, dịch chuyển thân mình, nói vọng đến Thương Ngạn đang không hề lưu luyến đi về phía trước.

“Cậu không muốn biết vì sao Tô Mạc Mạc lại có biểu hiện quái thai như thế sao!”

Văn Tổ Tổ vừa mở miệng hô lên cũng đã hối hận vì cảm xúc kích động của mình. Nhưng lời đã đến nước này, cô ta chỉ có thể cố gắng chống đỡ, làm ra bộ dạng không sao hết, cặp mắt nhìn thẳng về bóng dáng của Thương Ngạn.

Nhưng làm cô ta chưa xót ghen ghét đó là, khi nghe thấy lời này, Thương Ngạn không ngoài dự đoán dừng lại.

Nhưng khi anh xoay người, khuôn mặt vốn đậm mạc giờ lại phủ thêm một tầng lạnh lẽo.

“Cậu nói ai quái thai?”

“Cậu ta..... Cậu ta vốn là..... Không phải các cậu chưa thấy lúc cậu ta đội nón cả ngày không nói một lời, chẳng lẽ không phải.....”

“Câm miệng.”

Giọng nói nam sinh đột nhiên lạnh xuống.

Cũng rét lạnh theo chính là cặp con ngươi mà Văn Tổ Tổ hi vọng nhìn qua.

Văn Tổ Tổ bị ánh mắt kiểu này nhìn chằm chằm thì giật mình theo bản năng.

Đây là lần đầu tiên cô ta bị Thương Ngạn nhìn như thế.

Làm người khác thấy rét run từ tận xương tủy.

“Đừng để tôi nghe thấy cậu nói về em ấy.”

Thương Ngạn lạnh mắt nhìn Văn Tổ Tổ, một giây sau liền xoay người rời đi.

.....

Ánh nắng tươi sáng, thậm chí mềm mại, hiếm khi thời tiết không có tí gió nào.

Thoát khỏi việc học áp lực nặng nề cùng với lớp học lúc nào cũng phải có kỉ luật, đám học sinh cứ như bầy chim sẻ, ríu ra ríu rít, hận không thể vỗ đôi cánh chưa mọc đủ lông bay thẳng lên bầu trời.

Tiếc rằng, tuy ra khỏi lồng sắt, nhưng dây thừng cột trên chân chim sẻ còn đang bị dắt trong tay giáo viên.

Một tiếng huýt gió, tất cả chú ý.

Đã đến giờ chuẩn bị cơm trưa.

Nếu đã tiến hành cắm trại, trường học đơn giản đem bữa trưa và bữa tối làm thành hình thức BBQ.

Khu cắm trại này có một phần đất nhô cao chuyên dụng, dùng để đặt giá nước BBQ một cách an toàn.

Mỗi lớp dựa theo danh sách lều trại chia làm mấy tổ nhỏ, mỗi tổ dùng chung một giá nướng. Trong tổ phân người phụ trách nướng, một phần khác phụ trách lợi dụng dòng suối chảy ra từ trong núi ở phía đất này để rửa sạch nguyên vật liệu.

Tô Mạc Mạc đương nhiên về cùng một tổ với đám Văn Tổ Tổ.

Trong tổ hầu hết là mấy nữ sinh quen biết Văn Tổ Tổ, thái độ bài ngoại bộc lộ ra hết.

Đặc biệt là trong vấn đề ai là người nướng BBQ này, bọn họ đều không hèn mà cùng chọn khâu chuẩn bị.

Nướng BBQ một chết, khói dầu còn ám vào người, đương nhiên ai tránh được thì nên tránh.

Tô Mạc Mạc bị đẩy đến trước giá nướng BBQ, vẫn là trạng thái và vẻ mặt ngơ ngác.

Cô đứng đó ngây ra vài giây thì nghe thấy đằng sau, ở nơi để đi lên phần đất cao này có giọng nói quen thuộc truyền lên ——

“Các cậu sợ gì đó chứ, Ngạn ca sẽ không đâu. Năm năm tiểu học Ngạn ca đều học ở nước ngoài, việc dã ngoại này đối với cậu ấy chỉ như một bữa sáng —— đúng không, Ngạn ca?”

“Cậu nhớ lắm rồi, tôi sẽ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc quay người nhìn qua.

Đoàn người Thương Ngạn đứng lúc bước lên phần đất này.

Sau khi đi lên, Thương Ngạn lười nhác đảo mắt qua giá nướng BBQ, ngay trước khi thu mắt lại đã nhìn về một phương hướng nào đó.

Ngừng hai giây, anh di chuyển chân, rời khỏi hướng mà đám Lê Triết chuẩn bị đi đến, bước về phía trước.

“Này Ngạn ca ——”

Lê Triết trở mắt nhìn trụ cột của bọn họ giữa “sắc” và nghĩa”, ngay cả 0.1 giây do dự cũng không có đã chọn cái đầu tiên.

Khi dừng lại trước mặt Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn đã đoán được tình huống ở tổ bọn cô.

Anh liếc mắt qua bên cạnh một cái, đám người còn lại trong tổ vì sự xuất hiện của anh mà đã im lặng liền cúi đầu xuống.

Thương Ngạn cười nhạt một tiếng.

“Nhóc con nhà tôi đã sắp lùn hơn giá nướng, các cậu bắt nạt em ấy như vậy là không đúng rồi.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Tô Mạc Mạc tức giận đến mức muốn đá vào chân anh.

Cô đè nặng con tức trong giọng nói, nhỏ tiếng lắm bầm: “Thầy mới không cao bằng giá nướng.....”

Điểm chú ý của những người còn lại khác với Tô Mạc Mạc, bọn họ chỉ cảm nhận được lạnh lẽo nhạt nhòa trong lời của Thương Ngạn, theo lỗ tai chui thẳng vào lòng ngực.

Lạnh đến mức toàn thân đều cương cứng.

Bọn họ chần chờ ngẩng đầu và liếc nhau.

Có một nữ sinh ngưng ngưng nói, “Không phải..... Chúng tôi có phân lượt.”

“Đúng vậy, đúng —— chúng tôi phân lượt ra.”

Số còn lại cũng sôi nổi phụ họa.

“.....”

Thương Ngạn không nói, không biết anh có tin hay không, chỉ đứng đó cười như không cười đánh giá bọn họ.

Đến khi khiến bọn họ cười không khác gì khóc lắm, anh mới lười nhác thu mắt, nhấc tay lên, bắt lấy bả vai hơi mỏng của cô gái.

“Đến tổ bọn anh.”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Tổ này không tốt, ngược đãi lao động trẻ em”

“!”..... “Thầy mới lao động trẻ em”

“Nhóc con, anh đã 18.”

Tô Mạc Mạc: “Em cũng ——..... Sắp 18.”

“Phải không.”

“Ừm!”

“Vậy sao vài ngày trước còn có người nghi ngờ hỏi anh, hỏi em có phải là học sinh trung học mười hai mười ba tuổi hay không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tổ của Thương Ngan vốn toàn là nam sinh, đột nhiên có một nữ sinh gia nhập, còn là tiểu mỹ nhân nổi tiếng toàn trường, mấy nam sinh bình thường hay la hét lớn giọng lập tức lúng túng, dường như tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

Nhưng bọn họ cũng không rảnh rồi được bao lâu đã bị Lê Triết đá đi rửa rau.

Tô Mạc Mạc bị Thương Ngan xách bên người.

Lý do là “đứng gần mấy nam sinh này là không an toàn”.

Lê Triết kể bên chửi thầm “rõ ràng là gần cậu mới không an toàn”, nhưng rốt cuộc vẫn không có can đảm nói ra câu này.

Vì vậy cậu ta chỉ có thể ôm hận nhìn nữ thần xinh đẹp nhỏ bé của mình ngoan ngoãn đứng trước giá nướng, Thương Ngan bên cạnh, còn chính cậu ta lại ghen khuất ngồi bên cạnh xiên que nướng.

Rất nhanh, than củi trong lò đã nướng thành màu đỏ trong suốt, không khí xung quanh cũng theo đó rung động lên.

Tô Mạc Mạc tò mò nhìn trong chốc lát, thì cảm thấy hai mắt có chút khô khốc.

Cô xoa xoa mắt, còn đang định xem tiếp, đã bị Thương Ngan đuổi tay che lại.

“Ngaoan một chút, hại mắt lắm.”

“.....” Ngữ khí dịu dàng khó có khi không kèm trêu chọc này làm gương mặt Tô Mạc Mạc không tự giác càng nóng thêm.

Cô có hơi không tự nhiên nhìn Thương Ngan, “Anh không sao à?”

Thương Ngan: “Em và anh không giống nhau.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngan: “Độ cao so với mặt biển của anh cao hơn, độ ẩm thấp.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc bị đùa giỡn về vấn đề chiều cao này hoàn toàn không nén được tức giận và oán hận đã ghen từ lâu, cuối cùng không biết từ đâu mượn được lá gan lớn như trời, thực hành ý tưởng lúc trước còn chưa làm được.

Lê Triết bên này mới vừa ngẩng đầu liền thấy đằng trước giá BBQ, cô gái nhỏ nhắn phần nộ buồn bực giờ cái chân ngắn nhỏ của mình lên, nửa nhẹ không nặng đá một cái lên chân Thương Ngan.

Lê Triết: “Mẹ kiếp??”

Một màn này không chỉ có Lê Triết thấy được, tổ đội đối diện cách đó mấy mét, có người đứng bên cạnh bàn làm rớt vì kim loại trong tay xuống.

Càng khiến bọn họ kinh ngạc chính là.

Thương Ngan đứng trước lò nướng hiển nhiên cũng hơi ngạc nhiên.

Nhưng anh chỉ rử mắt, nhìn cô gái vừa đá mình đã hồi thần, đang bối rối cúi đầu thì không nhận được cười nhẹ.

“Thật sự tức giận?”

“.....”

Tô Mạc Mạc cúi đầu buồn bực trong chốc lát.

Trong lúc Thương Ngan có chút lo lắng có phải mình đã trêu đùa nhóc con quá mức rồi không, anh đột ngột nghe thấy cô gái ngồi xỏm xuống, mềm

giọng nói ——

“Thật xin lỗi..... Thầy có đau không?”

Bàn tay trắng nõn của cô gái vươn ra từ ống tay áo, nhẹ nhàng phui đất cát dính trên ống quần của Thương Ngạn xuống.

Thương Ngạn ngẩn ra, bất đắc dĩ nói.

“Cái sức như mèo cào đó của em, đau cái gì?..... Lên.”

Tay anh bôi vì nướng đồ ăn mà dính dầu trên xiên tre, không tiện khom người kéo lên, chỉ có thể cúi đầu nhìn.

Cô gái mắt diếc tai ngo, đến khi bảo đảm đã phui xuống hạt bụi cuối cùng trên quần nam sinh, mới chậm chạp ngẩng mặt nhìn anh.

Tròng mắt đen nhánh thoát nhìn như hai viên hổ phách xinh đẹp nhất, chỗ sâu trong đó dường như còn cất giấu ánh nước long lanh.

Nhưng lúc này chủ nhân của nó đang ầm ức, lông mi cong vút nhẹ nhàng chớp chớp hai lần, con ngươi đã càng thêm ánh nước.

“Kết quả kiểm tra, chiều cao, còn có máy tính, mặc dù chúng ta cách nhau rất xa, nhưng em có nỗ lực muốn đuổi theo anh..... Anh đừng cười nhạo em.....”

“.....”

Trong chớp mắt, Thương Ngạn cảm thấy như có người đang nện một cú vào trái tim mình —— có lẽ đã dùng sức lực có thể đập vỡ tường.

Vì vậy trong thời gian ngắn, tất cả bức tường trong trái tim đều sụp đổ, bụi bay đầy trời, cấu trúc được kéo dài suốt mười tám năm, nhóc con chỉ vừa dùng một lời nói một ánh mắt đã đâm lên nơi mềm mại nhất trong lòng anh.

Sau này cô đứng ở nơi đó, chỉ cần một giọt nước mắt nhỏ xuống, cũng có thể đập anh đau đớn.

Biết rõ đã đem từ huyết của mình đưa ra ngoài, nhưng không hề hối hận.

Thậm chí biết được ý cô không phải là điều mình muốn nhất, nhưng vẫn không nhận được tự mình đa tình, lừa mình dối người, lấy một câu đơn giản bốn chữ lên năm, hận không thể khắc từng câu chữ vào sâu trong lòng.

Khóe miệng không kiềm được cong lên.

Anh nghe thấy trong giọng nói mình lộ ra sung sướng không chút tiền đồ, “Đây là em nói, em đừng hối hận.”

Tô Mạc Mạc do dự, không hiểu vì sao lúc này Thương Ngạn lại trầm mặc.

Do đó, cô mờ mịt vô tội gật đầu.

“Em không dối ý.”

Thương Ngạn đáp một tiếng, tâm trạng sung sướng đến sắp bay lên trời.

Để che dấu phản ứng không có triển vọng này, anh nghiêng người qua phía Lê Triết, lấy que nướng mới đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lê Triết quan sát toàn bộ quá trình biểu cảm chết lặng, ánh mắt lên án: “Ngạn ca, Tiểu Tô còn chưa tròn 18 đấy.”

“Ồ.”

Thương Ngạn không tìm không phải đáp.

“Tôi cũng rất tiếc.”

Lê Triết: “.....”

Cậu ta cũng đâu thể cảm ơn.

Lê Triết còn đang định nói gì đó, một tiếng thét kinh hãi đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy đằng sau Tô Mạc Mạc, một nam sinh bị vướng vào lò nướng, không báo trước ngã về hướng cô gái ——

Hết chương 40

Chương sau vẫn là 530 nhà

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Em hôn một chút sẽ không đau nữa.

Trước khi nhóm kia làm đồ tương trong lúc nướng thức ăn, Tô Mạc Mạc đang ngồi xỏm đũa sau lò nướng của tổ Thương Ngạn để dọn dẹp xiên tre bị mấy nam sinh cục cằn làm rơi lên trên đất và trong thùng.

Dù sao cũng đi ăn chực người ta, mình cũng đâu thể nào không làm gì hết.

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, xuyên qua khe hở dưới giá đỡ lò nướng, trùng hợp thấy được trò diễn của nhóm kia.

Hai nam sinh đứng sừng vai ở đó phết tương lên đồ ăn, một người trong đó giờ ngón tay quệt tương rồi quệt lên má người còn lại.

Đầu sỏ gây tội làm xong liền chạy, nam sinh bị quệt đứng hình tại chỗ mười giây, “à” một tiếng mới phản ứng lại, đặt chén tương vừa được pha xong xuống rồi bắt đầu đuổi theo trả thù.

Hai người như hai con khỉ vừa thoát khỏi lồng giam vui vẻ, hoạt bát.

Mặc dù nhìn có hơi nhúc nhủ, hơn nữa còn lộ ra một bầu không khí mà Tô Mạc Mạc không biểu đạt được, nhưng cô vẫn có đôi chút hâm mộ bọn họ.

Nhưng trong lúc nam sinh bị đuổi không thể chạy thoát kia đang lui về sau ngăn việc bị trét tương BBQ lên mặt, sau đó vấp ngã bởi một cái thùng dưới chân, sự hâm mộ này đột ngột kết thúc.

“Cẩn thận. ....”

Tô Mạc Mạc có ý muốn nhắc nhở nam sinh đó, tiếc rằng vẫn chậm một chút.

Vào ngay vài giây ngắn ngủi này, khi phát hiện ra hướng nam sinh đó ngã xuống sẽ đẩy lò nướng BBQ về phía mình không sai không lệch, trong lòng Tô Mạc Mạc run lên.

Cô đứng dậy định tránh đi, nhưng vẫn không kịp.

Thứ này còn mãnh liệt hơn cả nhiệt độ nóng bỏng chiếu thẳng vào mắt cô lần trước, cảm giác nóng rực đó tiến thẳng vào người.

Tô Mạc Mạc kinh sợ nhắm chặt mắt lại theo bản năng.

Bên tai vang lên tiếng hô kinh ngạc thừa thốt.

Trước người cô bỗng nhiên bị giữ chặt, nguồn lực này tác động từ vị trí xương quai xanh đẩy cô ra phía sau.

Nguồn nhiệt đột ngột rời xa.

Tiếng kêu sợ hãi bên tai, tiếng kêu rên lẫn trong sự hỗn loạn vang lên gần trong gang tấc.

Trong lòng Tô Mạc Mạc bỗng dưng run lên.

Giọng nói này là.....

Cô hoảng loạn mở mắt ra: “Thương Ngạn!”

Giọng cô gái khủng hoảng tột độ, sắc mặt cô lập tức trắng bệch, trái tim đau đớn khôn cùng.

Giây tiếp theo.

Trọng tâm không vững, cô bị người đang trước áp thẳng xuống mặt đất.

“Rầm——”

Gần như cùng với lúc hai người ngã xuống đất, lò nung cách đó không xa lung lay ngã xuống, vài khối than nung đỏ bùng lửa ra từ trong khe hở.

Khoảng đất cao to như thế đột nhiên im phăng phắc.

Tất cả học sinh đã bị vài giây này dọa choáng váng, hoảng sợ tròn to mắt nhìn mọi chuyện xảy ra, tay chân như rớt chi, cứng ngắc tại chỗ.

Tô Mạc Mạc bị đè ở dưới hô lên lần hai:

“Thương Ngạn ——!”

Đây là lần đầu tiên toàn thể học sinh bao gồm cả đám Tề Văn Duyệt, những người hiểu rõ về Tô Mạc Mạc nhất nghe thấy ngữ điệu kinh hoàng đến lạc giọng của cô gái.

Tương phản với dáng vẻ trầm tĩnh đến tận cùng từ xưa đến nay.

Cô đã không kiểm soát được tiếng khóc nức nở gần như nghẹn ngào.

“..... Không sao hết.”

Tay phải Thương Ngạn chống xuống một bên ở chỗ cô gái ngã xuống, ngồi dậy.

Anh uốn gối, kéo cô đứng dậy theo.

Cặp mắt quan sát trên dưới một lượt, cảm xúc căng thẳng dưới đáy mắt buông lỏng xuống.

“Em không bị thương chứ?”

Tô Mạc Mạc nấc một tiếng, lắc đầu thật mạnh.

Thương Ngạn thở phào, đồng thời nhủ chân mày.

Anh nghiêng cổ liếc xuống tay trái, thái dương giựt nhẹ.

Hiện tại, Thương Ngạn đang mặc một chiếc áo lông màu đen cao cổ, cho dù là màu sắc này cũng không thể che dấu được vết cháy xém kia.

Anh nhúc nhích ngón tay với biên độ thật nhẹ.

Một cơn đau xuyên tim truyền đến.

Tô Mạc Mạc đã sớm chú ý đến tiếng rên anh buột miệng thốt ra, bất chấp nỗi đau trong lòng, cô lao đảo bò dậy ——

“Nước! Nước lạnh!”

Cô xoay đầu, hướng về đám Lê Triết bị dọa cho choáng váng rống lên.

Đó là lần đầu tiên của đa số những người ở đây thấy Tô Mạc Mạc nổi giận.

Mái tóc dài màu nâu của cô gái rơi tán loạn trên vai, gương mặt điểm lệ vì nôn nóng mà đỏ lên, dường như cánh môi càng thêm đỏ thắm, cảm xúc trong đồng tử đen nhánh hung dữ kinh người.

Một cô gái thân hình nhỏ nhắn vô hại như vậy đã khiến tất cả mọi người đứng hình trong chốc lát.

Lê Triết phản ứng đầu tiên, tiện tay lấy cái thau rỗng rồi chạy đến suối để lấy nước.

Tô Mạc Mạc nhìn xung quanh, thấy được một cây kéo lớn nằm trên bàn của một tổ nào đó.

Cô bước nhanh đến và cầm lấy nó rồi chạy về.

Độ rộng của cây kéo gần như còn lớn hơn tay cô, nên không dễ gì nắm được.

Đầu ngón tay cô run run.

Khi cô dừng lại, Thương Ngạn cau mày định đứng dậy.

“Anh đừng nhúc nhích!”

Âm lượng của cô không nhỏ.

Nhưng làm Thương Ngan cứng đờ chính là tiếng nước nở không giấu được trong giọng nói.

Thương Ngan nhíu mày.

“Em không khóc anh mới không đi chuyên.”

“.....!”

Tô Mạc Mạc gấp gấp đến mức có thể tức học máu —— đã lúc nào rồi mà anh còn chọc cô!

Đối diện với biểu cảm gần như hung ác của cô gái, Thương Ngan thật sự ngẩn ra.

Quả nhiên thô con mềm mại một khi bị chọc giận cũng sẽ dựng lông cún người.

Đoán chừng cắn một phát cũng đã rất đau.

Huống chi..... Còn là thô con mất đồ.

Thương Ngan bắt đầu đi, đánh phải xoay người quỵ xuống một lần nữa, phối hợp với độ cao của cô gái.

“Thật sự không sao, không được khóc.”

Tay phải Tô Mạc Mạc đang nắm run rẩy nắm chặt cây kéo.

Cô cắn chặt răng, tay trái dùng sức bắt lấy tay phải, niết mạnh đến mức tạo ra một vòng đỏ, lúc này mới miễn cưỡng ngừng rung mình.

Tô Mạc Mạc cắn chặt môi dưới, cắt một đường thẳng tắp từ cổ tay áo bên trái của Thương Ngan đi lên.

Cánh tay trắng trẻo với đường cong cơ bắp dần dần hiện ra, đồng thời tiến vào mắt còn có vết bông đỏ bưng trên đó, bọt nước cũng dần nổi lên.

Độ bông không quá nặng nhưng mảng đỏ với mức độ khác nhau gần như bao trùm một nửa diện tích trên cánh tay.

Cây kéo bị ném qua một bên.

Tô Mạc Mạc mím môi, khóe mắt gục xuống, hốc mắt bông đỏ hoe.

Giọt nước trong hốc mắt cô đảo quanh hai vòng, đã sắp sửa chảy ra ngoài.

Thương Ngan thấy tình thế không ổn, vội vàng duỗi tay bóp nhẹ chóp mũi cô gái.

“Không cho khóc, nghe chưa?”

Tô Mạc Mạc nghẹn lại, khịt khịt vài tiếng.

Dáng vẻ tiên phong cấp cứu lúc này đã không còn.

“Có..... Có đau không.....”

Không chỉ dịu dàng mà còn mang theo giọng mũi.

Thương Ngan trấn an: “Chỉ cần em không khóc, vậy sẽ không đau.”

Tô Mạc Mạc nắc nheo: “..... Nói dối!”

Thương Ngan: “.....”

Anh dùng hai giây, không nhịn được bật cười, “Đừng nói, em như vậy thật sự hơi dữ đấy.”

Là kiểu giận dữ làm nũng như thế này.

Khiến anh cảm thấy nóng không phải ở cánh tay, mà là ở trái tim.

Nóng đến mức sắp tan chảy.

Cuối cùng tất cả chỉ phác họa ra một bóng dáng nhỏ bé.

Giữa đám hoảng loạn, Lê Triết cùng vài nam sinh khác bung mảy thau nước lạnh xông đến ——

“Nước tới nước tới!!”

“.....”

Thêm một trận rối loạn, Tô Mạc Mạc bạnh mặt nhỏ, chặn lại nước mắt chảy xuống, chớp mũi hồng hồng xử lý cho Thương Ngạn.

Ở viện điều dưỡng nhiều năm như thế, so với bạn bè đồng trang lứa, cô thiếu thốn rất nhiều kiến thức thông thường, nhưng về kỹ thuật sơ cứu vết thương, so với người bình thường thì cô giỏi hơn rất nhiều. ....

.....

Mấy giáo viên phụ trách bên kia khi nghe thấy có học sinh bị thương, hơn nữa người đó còn là Thương Ngạn, đều cảm thấy đầu đã sắp phình to ra.

——

Có thể nói là sợ cái gì là sẽ ra cái đó.

Đã đến nước này, mấy giáo viên cũng không còn nói nhảm nữa.

Một người đi lấy hộp cấp cứu, một người gọi điện thoại kêu xe, một người run lá gan gọi cho lãnh đạo trường báo tin, phần còn lại thì chạy chậm đến hiện trường xảy ra chuyện.

Chạy đầu tiên là một vị phó chủ nhiệm ở phòng giáo vụ, cũng là giáo viên tổng phụ trách chuyển du thu của nhóm đầu tiên này.

“Chủ nhiệm, ngài chậm chút—— tôi, tôi không theo kịp!”

“Nếu biết trước đã mời một nhân viên y tế của trường đi theo!”

“Nghe nói. .... Vết thương không quá nghiêm trọng đâu chủ nhiệm. .... Cần phải gấp gấp, dùng cả mạng sống để chạy như vậy sao. ....”

“Ông không nghe thấy là ai bị thương sao!”

“.....”

Chủ nhiệm vừa nổi giận, mấy giáo viên có ai còn dám hé răng nữa, đành buồn rầu chạy theo, lại không nhận được trao đổi bằng mắt với nhau.

——

Bối cảnh thần bí của Thương Ngạn không chỉ được truyền miệng trong đám học sinh, phần lớn giáo viên trong trường cũng không biết gia đình của anh.

Có điều đã có chuyện lần trước cùng với các tin đồn kia, đám lãnh đạo lại không ai hé răng, các giáo viên cũng chỉ là người làm việc, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hơn nữa Thương Ngạn rất ưu tú nổi bật ở mọi mặt, bọn họ vẫn luôn mở một mắt nhắm một mắt, không hỏi gì nhiều.

Nhưng lúc này nghe thấy chủ nhiệm nhắc đến, suy nghĩ của mấy giáo viên liền linh hoạt hẳn lên.

Trong đó có một giáo viên không nhận được, liều mạng chạy nhanh thêm vài bước, chạy đến ngang hàng với vị chủ nhiệm Nguru kia.

Người đó đề thấp giọng, nửa vui đùa nửa thăm dò hỏi: “Chủ nhiệm, địa vị của Thương Ngạn này rốt cuộc là bao lớn vậy, cậu ta chỉ bị phỏng, ngài còn phải tốn sức liều mạng chạy đi xem như vậy?”

“.....”

Chủ nhiệm Nguru thở hồng hộc trừng mắt lườm giáo viên đó.

“Địa vị bao lớn ông cũng đừng động, chỉ cần biết rằng cho dù tất cả chúng ta cột chung lại, cũng không đắc tội nổi nhà cậu ta là đủ rồi!”

Mấy giáo viên nghe thế thì âm thầm lú lười.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không tiếp tục nói nữa.

.....

Đến khi một đám giáo viên thờ hồn hèn chạy đến, Tô Mạc Mạc đã xử lý bước đầu tiên cho vết bỏng của Thương Ngan.

Hai nam sinh gây ra “thảm án” này đứng bên cạnh không dám thở mạnh.

Sắc mặt cả hai đều rất khó coi, một trong hai người vẫn còn vết thương dính trên má.

Lấy chủ nhiệm Ngưu làm đại diện, các giáo viên cùng nhau tiến lên an ủi ——

“Bạn học Thương Ngan, em ráng nhịn một chút, xe cứu thương đã đến chân núi!”

“Đứng đứng, không lâu nữa sẽ tới!”

“Đau chỉ là tạm thời, chờ lát nữa xe cứu thương đến đây, lên xe làm xử lý là ổn rồi!”

“Không sai. ....”

Các giáo viên mồm năm miệng mười, Thương Ngan vừa nhú mày định lên tiếng đã nghe thấy một giọng nói bên cạnh mình vang lên trước.

Âm lượng không lớn, nhưng nhiệt độ trong lời nói lại vô cùng lạnh lẽo.

“Không ổn được.”

“.....”

“Sẽ vẫn đau.”

“.....”

Hết chương 41.1

Sắp đi học lại nên mình sẽ đổi lịch đăng truyện, 2 chương/tuần, không có ngày cố định.

Cám ơn mọi người.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41-2: Em hôn một chút sẽ không đau nữa 2

Mấy giáo viên ghen hờn không nhẹ.

Bọn họ buồn bực ngẩng đầu, muốn nhìn xem coi học sinh nào dám phá hỏng thời điểm bọn họ thể hiện thì một cô gái đi ra từ đằng sau Thương Ngan.

Tô Mạc Mạc đi đến trước mặt giáo viên đang cầm hộp cấp cứu, cô không ngẩng đầu, chỉ nhìn cái hộp không chớp mắt.

“Xin hãy cho em cái hộp này.”

Giọng cô mềm nhẹ mà bình tĩnh, giữa lúc mọi người hoảng loạn có không biết làm sao lại có một sức mạnh trấn an lòng người một cách khác thường.

Giáo viên này còn chưa kịp phản ứng, tay ông đã tự giác đưa hộp qua.

Tô Mạc Mạc nhận lấy rồi xoay người về.

Toàn bộ quá trình, trên gương mặt xinh đẹp kia không có bất kì cảm xúc gì.

..... Chỉ có quanh hốc mắt là đỏ bừng.

Đến khi cô trở về bên cạnh Thương Ngan, một giáo viên mới đột nhiên hoàn hồn.

Chủ nhiệm Nguru vội vàng bước lên, “Bạn học nhỏ này, em biết cách sơ cấp cứu sao? Không hiểu cũng không nên ——”

“Thầy.”

Lời của Thương Ngạn chặn đi chủ nhiệm Nguru, cũng thuận thế ngắt lời còn lại của ông.

Đón lấy ánh mắt nhìn qua của bọn họ, Thương Ngạn cong khóe môi.

“Sẽ không sao.”

“À..... À, được.”

Chủ nhiệm Nguru xấu hổ thu lại bước chân.

Tô Mạc Mạc ngồi xổm bên cạnh Thương Ngạn, mở hộp cấp cứu ra, tìm lấy miếng băng gạc trông có vẻ sạch sẽ nhất để có thể đắp lên bề mặt vết thương để ngăn ngừa viêm nhiễm.

Tô Mạc Mạc vừa lấy đồ vừa nhìn bên dưới. “Ai nói sẽ không sao.....”

Giọng cô gái rất nhỏ, Thương Ngạn xoay nửa người, cũng phối hợp với cô nhỏ giọng xuống.

“Anh nói.”

Nhỏ đến mức như chỉ có hai người nghe thấy.

Tô Mạc Mạc: “.....” Cô hơi ngẩng đầu, không nhẹ không nặng lờm Thương Ngạn một cái rồi mới lần nữa dòi lực chú ý xuống băng gạc trong tay.

Thương Ngạn lại không dùng đề tài này.

Anh cười khẽ một tiếng.

“Hơn nữa, như vậy sẽ càng tốt.”

“——?” Tô Mạc Mạc dừng tay, không thể tin được ngược đầu nhìn Thương Ngạn, đồng tử đen nhánh tràn đầy nét buồn bực, “Sao anh có thể không quan tâm đến cơ thể của mình như vậy chứ.....”

“.....”

Lần này, Thương Ngạn thấy được cô gái thật sự tức giận, anh ngược lại cảm thấy tâm trạng sung sướng hơn rất nhiều.

Anh trầm giọng cười rộ lên.

“Nếu có sao, vậy có phải em nên phụ trách hay không?”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Nếu thật sự có chuyện thì em đã xong rồi đấy nhóc con.”

Lời nói không giấu được tươi cười.

Tô Mạc Mạc ngây ra vì anh.

Cuối cùng Thương Ngạn cũng nói toạc ra tâm tư thâm lung này của mình ——

“Nếu thật sự có chuyện, thì em nên chuẩn bị bị anh ăn vạ cả đời đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ngừng hai giây, cô làm như chưa nghe thấy chuyện gì, cúi đầu cắt băng gạc.

Từ góc độ Thương Ngạn nhìn xuống, thấy được rõ ràng —— phần cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài kia, dường như yếu ớt đến mức có thể bẻ gãy bằng một bàn tay, dưới phạm vi tầm nhìn của anh, làn da mỏng manh trắng ngần dần dần đỏ lên.

Đám người chủ nhiệm Nguru không giúp được gì, nhưng sợ có chuyện xấu xảy ra, đành đứng nhìn từ xa.

Phát hiện ra người bệnh và cấp cứu viên bắt đầu nhỏ tiếng giao lưu, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của bọn họ, chủ nhiệm Nguru và nhóm giáo viên xấu hổ nhìn nhau.

Ông quan sát khắp nơi, cuối cùng cũng tìm ra phương hướng giữa đám sương mù, dòm trọng điểm——

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, tại sao bạn học Thương Ngạn lại bị trọng thương như thế, hả!?”

Thầy chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi xụ mặt lại, đem nỗi uất ức lấy từ chỗ Thương Ngạn phát tác ra, vừa dứt lời, toàn thể học sinh vốn đã sợ hãi khiếp vía bị rống như vậy, cả đám đều im lặng.

Hai nam sinh đứng bên cạnh đứng mũi chịu sào, sắc mặt càng thêm nặng nề.

“Chủ..... Chủ nhiệm.....”

Nam sinh đứng trổng lò nường biết trốn là chuyện không thể, vẻ mặt đưa đám, run rẩy giơ tay lên——

“Là, là chúng em..... Chúng em không cẩn thận làm ra.”

Nói xong, hai người cậu một câu tôi một câu, gian nan kể sơ lại chuyện ban nãy.

Chủ nhiệm Ngu nghe thấy liền bốc hỏa, hít một hơi thật sâu, vừa gân cổ lên chuẩn bị vận khí toàn bộ đan điền rống lên, sau lưng ông đột nhiên truyền đến một giọng nói lười biếng.

“Không phải chuyện lớn, thầy đừng làm rộn.”

“——!”

Một hơi của chủ nhiệm Ngu nghen ở khí quản, thiếu chút nữa nghẹn trắng mắt.

Ông vất vả lắm mới nhịn xuống, xoay đầu lại, dịu giọng đi: “Bạn học Thương Ngạn, em đã thành như thế rồi, sao có thể không truy cứu trách nhiệm chứ?”

Thương Ngạn nghe vậy, dòm đi tầm mắt từ trên người cô gái đang băng bó vết thương cho mình.

“Truy cứu chuyện gì.”

Lúc này nam sinh đang ngồi dưới đất, tư thế tùy ý, tay phải chống ra đằng sau, cặp chân dài thoải mái đặt đó, một chân duỗi ra một chân cong lại.

Nhìn không giống người bệnh mà như du khách du thu chuẩn bị nằm xuống mặt cỏ phơi nắng vậy.

Cặp mắt lười nhác híp lại kết hợp với gương mặt anh tuấn tươi sáng đó, thoát nhìn thần thái và cảm xúc đều rất tùy ý.

Anh nghiêng mắt, nhìn qua cô gái đang nghiêm túc xử lý giúp mình, khóe miệng cong lên cười cười.

Thương Ngạn quay người lại.

“Hơn nữa cũng không cần xe cứu thương gì đó, có người có thể xử lý, ngày mai em——”

“Không được.”

Trên khu đất trống im ắng, một âm thanh bất ngờ vang lên, không chút do dự ngắt lời Thương Ngạn.

Trong lúc nói, Tô Mặc Mặc đã dừng tay lại

Cô nhìn Thương Ngạn, ngũ quan tinh xảo không có cảm xúc——

“Cần phải đưa đến bệnh viện.”

“Ngày mai.....”

“Thương Ngạn!” Âm lượng cô tăng thêm vài nấc. “Anh cần phải đi.”

“.....”

Không khí yên lặng vài giây, nam sinh bất đắc dĩ cúi đầu, cười nhẹ phát tóc mái trên trán.

Anh thỏa hiệp.

“Được, đi.”

“.....”

Lần đầu tiên chủ nhiệm Ngưu thấy có người dám nói chuyện như thế với Thương Ngan, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đáng về mặc em “bất nạt” của Thương Ngan, nhất thời không thể kiểm soát được biểu cảm của mình.

Còn đám Lê Triết đứng gần đó tuy không hẳn là bình tĩnh, tâm trạng vẫn phức tạp như trước, nhưng hiện tại đối mặt với phương thức ở chung của Thương Ngan và Tô Mặc Mặc.....

Bất ngờ và khiếp sợ đã tới quá nhiều, bọn họ đã có cảm xúc chết lặng quen thuộc.

Đến khi tận mắt nhìn thấy Tô Mặc Mặc đứng dậy, cẩn thận đỡ Thương Ngan xuống núi, biểu tình của đám người Lê Triết phía sau đã là một lời khó nói hết.

Không biết ai lên tiếng trước, mở miệng nói một câu.

“Cầm thú.....”

“Rõ ràng là anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Đó chính là anh hùng cứu mỹ nhân phiên bản cầm thú.”

“.....”

“Nhưng các cậu có thấy không, khoảng cách lúc đó xa như thế, đồ còn ngã xuống nhanh như vậy, tôi còn không kịp chớp mắt, Ngan ca đã tới trước một bước.”

“Kiểu tình huống này chỉ có thể dựa vào phản ứng của bản năng.”

“Chắc chắn, yêu đương vừa chua vừa thú.....”

“Tôi không ngửi được mùi chua hay thú của yêu đương, nhưng mùi chanh trên người của cậu độc thân* cậu lại bốc lên nhiều đến mức đau đầu.”

*(Cậu độc thân: Ngôn ngữ mạng ở Trung Quốc, chỉ những người độc thân)

“—— này!”

“.....”

*

Nửa giờ sau, Tô Mặc Mặc cùng ngồi xe với Thương Ngan quay về.

Đến khi lên xe đến nơi cấp cứu. Thương Ngan buồn cười, Tô Mặc Mặc ngồi cạnh anh lại hồng mắt, bộ dáng lúc nào cũng có thể khóc được.

Thương Ngan đau đầu, cười bất đắc dĩ nói.

“Vết thương nhỏ thôi, sao em cứ như chuẩn bị mặc áo tang vì sự phụ vậy?”

“Không nhỏ chút nào!”

Cô gái bực bội trừng anh, âm cuối còn xen lẫn tiếng nước nở.

Đôi mắt hồng như thỏ con.

Nhưng hẳn là thỏ con xinh đẹp nhất.....

Thương Ngan không kiềm được khóe miệng đang cong lên, rũ mắt cười nhìn cô.

“Anh còn cười!”

Tô Mặc Mặc tức giận đến xoay đầu, vừa thấy thùng xe trống rỗng đằng sau, càng thêm buồn bực, ngay cả giọng cũng càng ủy khuất cứng ngắt.

“Xe cứu thương gì mà bác sĩ cũng không có.....”

Thương Ngan nghe thấy tê tê trong lòng, vừa xót vừa ngứa.

Nhưng anh thật sự không nỡ để cô khóc, chỉ có thể lên tiếng trấn an.

“Không phải trước khi lên tài xế đã nói sao, xe này được điều động khẩn cấp từ trấn nhỏ gần đây nên mới không có bác sĩ.”

Tô Mạc Mạc nghèn nghẹn.

Cô cũng biết, nhưng lại sốt ruột.

Không chích, không bôi thuốc, để vậy trong chốc lát thì đau đến mức nào chứ.....

Nghĩ đến đây, mũi cô càng thêm xót, hốc mắt càng đỏ thêm.

Thương Ngạn nhủ mảy, duỗi tay niết chớp mũi cô gái.

“Đừng khóc được không?”

“Em không..... Không khóc.”

Cô gái quật cường, nín thở, nước mắt đảo quanh hốc mắt, chớp mũi đỏ bùng.

Thương Ngạn vừa đau lòng vừa buồn cười.

Quả thật là không có cách nào với cô.

Trong xe yên lặng một lát, cuối cùng cô cũng đã nén được tiếng nức nở, cẩn thận sấp qua nhìn anh.

“Anh có đau không?”

“Không đau.” Thương Ngạn trấn an cô.

Hai phút sau.

“Bây giờ có đau không?”

“..... Không đau.”

Hai phút sau nữa.

“Anh có đau ——”

“.....”

Thương Ngạn không thể nhìn được nữa, tay phải duỗi ra, nắm lấy cằm cô gái.

Vẫn là xúc cảm mềm mại quen thuộc trong trí nhớ, tinh thần anh lung lay một chút, lập tức ho nhẹ, cố định mắt nhìn cô gái.

“Em nhất định phải nghe thấy anh nói ‘đau’, mới có thể không hỏi nữa, hửm?”

Biểu cảm Thương Ngạn có chút nguy hiểm nheo mắt lại.

Tô Mạc Mạc lo lắng nhìn anh

Chờ anh thả tay ra, vẻ mặt cô đau khổ, mang biểu cảm “quả nhiên là vậy” ——

“Quả nhiên thật sự rất đau sao?”

“.....”

Thương Ngạn giận cười.

Anh gật đầu, “Ừ, cực kì đau.”

Điều khiển từ xa của nước mắt trong cô dường như nằm trên người anh.

Anh vừa thốt ra lời đó, đôi mắt đen nhánh nhìn anh càng thêm ướt át.

Trong lòng Thương Ngạn cứ như chịu tội, thậm chí chính mình một câu, nhưng vẫn không nhìn được đào sẵn hố đem cô gái nhảy xuống cùng mình ——

“Anh có một biện pháp, hiệu quả giảm đau cực kì tốt.”

“.....”

Quả thật lời của anh có hiệu quả như điều khiển từ xa, gần như vừa dứt lời, nước mắt Tô Mạc Mạc liền dừng.

“Biện pháp ——” cô dừng một chút, gấp gáp nói, “Biện pháp gì?”

Thương Ngan giờ tay.

Chỉ vào cánh tay đang quấn băng gạc của mình, anh cười, chính là kiểu cười không vô tâm vô phối.

“Em hôn một chút sẽ không đau nữa.”

Tô Mạc Mạc ngây người trông anh.

Bị ánh mắt vô hại như này của cô gái nhìn chăm chăm vài giây, nhân tính chôn cất đã lâu của Thương Ngan trỗi dậy.

Anh ho nhẹ, dòi tầm mắt.

“Đùa em đấy, em đừng khóc nữa ——”

Lời nói im bất.

Thương Ngan cứng người suốt vài giây mới chậm rãi nghiêng cổ và rũ mắt.

——

Cô gái thật cẩn thận hôn nhẹ lên vết thương của anh.

Thật nhẹ thật nhẹ.

Vài giây sau, cô chậm rãi ngẩng đầu, bất an quan sát anh.

Khóe mắt dính một ít nước mắt.

“Như vậy..... Sẽ đỡ hơn một chút ư?”

“.....”

Thương Ngan hoảng hốt.

Anh nghe thấy khối pha lê cuối cùng chống đỡ ở lòng bàn chân không tiếng động vỡ vụn bên tai.

Anh nhắm chặt mắt, dường như bản thân đang rơi xuống từ trên mây, rơi mãi rơi mãi, không khí lay động, tiếng gió như ca.....

Anh cũng như các nam sinh ở lứa tuổi này, đã từng ảo tưởng về thế giới rộng lớn, chân trời, núi cao, cửa biển, đồng hoang vô tận, chim thú muôn loài, thác nước nghìn thước, chỉ chờ người mở đường khai thác —— bọn họ kiêu ngạo khó thuần, cậy tài khinh người, không có trời buộc.

.....

Không có trời buộc, thẳng đến giờ phút này.

Đánh vỡ khối pha lê cuối cùng dưới chân, là một đường vô hình.

Đường thẳng đó dây dưa làm anh gấp gáp.....

Anh lại vui vẻ chịu đựng.

Thương Ngan cười khổ dưới đáy lòng.

——

Mày “xong”.

Hết chương 41

#xanh

Chương 42: Thành niên, có thể làm rất nhiều chuyện.*

*(Tên chương do editor đặt)

Mặc dù không có bác sĩ ở đây, nhưng xe cứu thương vẫn làm hết phận sự của mình. Vừa lên đường cao tốc đã bắt đầu bóp còi, đưa Thương Ngạn đến bệnh viện tư nhân tốt nhất giáp với thành phố C.

Khoa cấp cứu tiếp nhận ca bệnh đã nhận được thông báo của trường học từ trước, trưởng khoa cấp cứu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tại văn phòng của mình.

Hai bác sĩ trẻ đã được dạy dỗ và dặn dò cẩn thận làm kiểm tra kỹ càng một lượt cho Thương Ngạn.

Nhưng ngoại trừ vết bóng dễ bị nhiễm trùng, gây khó khăn cho việc khôi phục đó thì mức độ bị thương không được tính là trường hợp nguy hiểm ở phòng cấp cứu.

Trong đó có một người đi viết bệnh án, một người khác đến phòng của trưởng khoa thông báo.

“Tình trạng không nghiêm trọng chứ?”

“Thật sự không phải vấn đề lớn.” Vị bác sĩ trẻ tuổi bất đắc dĩ nói: “Hon nữa tôi đã giám sát chặt chẽ, quần băng cực kì đẹp, phần còn lại đừng nói đến bệnh viện chúng ta, đưa đến phòng khám nhỏ cũng có thể xử lý được.”

Trưởng khoa ngồi sau bàn làm việc trừng mắt, không nặng không nhẹ vỗ bàn, “Thế này thì là gì, bệnh nhân không phải việc nhỏ!”

“.....”

Vị bác sĩ trẻ tuổi bị giáo huấn như thế thì cúi đầu, không dám nói một lời.

Bác sĩ trẻ này cũng được xem như học trò của trưởng khoa, ông chỉ lạnh giọng trong chốc lát đã hòa hoãn sắc mặt.

“Cậu đây, chỗ nào cũng tốt, chỉ có tính tình quá nóng nảy —— cậu cho rằng tôi rảnh quá không có chuyện gì làm nên mới bỏ dở kì nghỉ để chạy về bệnh viện, còn đặc biệt gọi cậu đi kiểm tra một vết bóng mức độ không nặng?”

“.....”

Bác sĩ trẻ tuổi sừng sốt một lúc, chớp chớp mắt, thử hỏi: “Chẳng lẽ, bệnh nhân này có địa vị gì sao?..... Không phải chứ, có vẻ chỉ là hai học sinh. À, nhưng khuôn mặt cứ như minh tinh vậy, hiện tại một nửa hồ sơ của tôi còn đang ‘đi ngang qua’ giường bệnh đây.”

Trưởng khoa nghe được một nửa, sắc mặt đã đen thui, cuối cùng ông không thể nhịn được nữa, “Đề lát nữa gọi bọn họ đi làm chuyện chính đáng gì đó đi, đừng có mà tìm việc xấu lại cho tôi!”

“..... Dạ.” Bác sĩ trẻ bị mắng, ủ rũ cụp đuôi, “Trưởng khoa, vậy rốt cuộc thân phận của bệnh nhân đó là gì thế?”

Trưởng khoa tạm ngừng, “Cậu đừng xen vào việc này, chăm chỉ khám bệnh của cậu đi là được!”

Bác sĩ trẻ ấy nghe thế, suy tư một chút liền đồng ý rồi xoay người ra ngoài.

Bác sĩ trẻ bên này vừa rời đi, sắc mặt trưởng khoa thay đổi, chần chờ hồi lâu, ông vẫn lấy điện thoại cá nhân ra, gọi cho số điện thoại vừa gọi đến ban nãy.

Đầu kia vừa bắt máy, trong tấm gương trên bàn làm việc, vị trưởng khoa trung niên trung ra nụ cười nịnh nọt.

“Viện trưởng Cát, bệnh nhân đã đến, mức độ bóng rất nhẹ, không có vấn đề gì lớn, người bên dưới đã xử lý xong.”

“..... À, tôi cũng không có chuyện gì, tôi chỉ nghe nói học sinh này làm sao có thể làm phiền viện trưởng tự gọi cho tôi vậy?”

“À, tôi không có ý tìm hiểu chuyện của cậu ta, viện trưởng đừng hiểu lầm.”

“Vâng vâng, tôi nhất định sẽ dặn dò bọn họ làm tròn bổn phận, ngài yên tâm.”

“.....”

Sau một lúc lâu, cuộc gọi kết thúc.

Trưởng khoa mê mang nhìn điện thoại, lẩm bầm một mình: “Rốt cuộc là ông nhỏ nhà nào đây, còn che giấu kĩ càng như thế.....”

*

Phòng cấp cứu.

Từ khi tấm màn bao quang giường bệnh được kéo lên, Tô Mạc Mạc đứng cạnh giường bệnh mới thở phào nhẹ nhõm.

——

Lượng người ở phòng cấp cứu vốn đã rất nhiều, ánh mắt qua lại tới lui dừng trên người hai người càng làm cô không chịu nổi.

Nhất là nhóm chị gái làm hộ sĩ nhiệt tình ở bệnh viện này, hận không thể một phút mà ba người giành nhau đến đây hỏi thăm tình trạng bệnh.

Tô Mạc Mạc thật sự có hơi khó chịu.

Thấy được cô gái đang bất an, trên giường bệnh, Thương Ngạn ngồi dựa vào đầu giường, không kiềm được cười rộ lên.

“Không thích hoàn cảnh ở đây?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, chậm chạp lắc đầu.

“Không thích.”

Thương Ngạn: “Lúc trước anh đâu cần tới đây, chính em đòi tới đây.”

“..... Chuyện này không giống vậy.”

“Không giống như thế nào?”

“Anh bị thương, không nên trì hoãn, nhất định phải tới bệnh viện.”

“Nhưng không phải em không thích sao?”

“..... Vết thương của anh quan trọng hơn không thích của em!”

Cuối cùng, hình như vì sự ‘gây rối vô cớ’ của anh, cô gái đã bực bội.

Sau khi tăng âm lượng nói lên câu vừa rồi, Tô Mạc Mạc mới hậu tri hậu giác hoàn hồn lại, gương mặt nóng lên, không được tự nhiên dời mắt đi.

Thương Ngạn nhìn cô không chớp mắt, bật cười thành tiếng.

“Sao em có thể cho anh niềm vui bất ngờ vậy, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc rầu rĩ hừ một tiếng.

Rõ ràng là tại anh cứ không chịu phối hợp, lúc nào cũng chọc ghẹo, còn làm ngược lại với cô.....

Tô Mạc Mạc đang nhỏ giọng lên án khiển trách trong lòng, điện thoại cá nhân của cô bất ngờ vang lên.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, có hơi khó hiểu, ai lại liên lạc với cô bây giờ chứ —— hơn nữa vừa lấy ra, còn là một dãy số xa lạ không có trong danh bạ.

Tô Mạc Mạc do dự, rốt cuộc vẫn bắt máy.

“..... Xin chào?”

Bên kia là một giọng nam xa lạ, sau khi nghe thấy giọng của cô, hình như không biết vì sao mà ghen một chút.

“Ừm..... Em là Tô Mạc Mạc à?”

Tô Mạc Mạc chần chờ đáp, “Đúng vậy, ngài là ai vậy?”

“Tôi là anh* ——. . . . . Khụ, bạn của Thương Ngạn, có phải Thương Ngạn đang ở cạnh em không, em có thể kêu cậu ấy nhận điện thoại giúp anh được không?”

*(Có bạn nào đoán ra Bạc Ngật là gì của Ngạn ca rồi không. . .)

Tô Mạc Mạc trầm mặc hai giây, con người đen nhánh xinh đẹp lộ ra chút cảnh giác rất nhỏ.

“..... Anh là ai? Sao anh biết Thương Ngạn đang ở cạnh tôi?”

Lần này thời gian cứng họng của bên kia càng dài hơn.

Qua một lúc lâu, anh ta gần như bất đắc dĩ cười, “Em nói với Thương Ngạn, anh là Bạc Ngật.”

Tô Mạc Mạc nghe bên kia thần nhiên như thế, cũng tin lời của anh ta hơn phân nửa, cô thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Tô Mạc Mạc chuyển hướng sang nam sinh trên giường bệnh, “Sư phụ, có người gọi điện thoại cho em tìm anh, anh ta giới thiệu mình là Bạc Ngật.”

Thương Ngạn rũ mắt.

“Không quen biết, cúp đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Bạc Ngật đầu bên kia: “?????”

Bạc Ngật: “Cái tình tình chó này của con trai nhà họ Thương các người là di truyền sao!!??”

Loa điện thoại gần như đã phát hết công suất, đủ để cho thấy người đó phẫn nộ bao nhiêu.

Thương Ngạn ra hiệu bảo Tô Mạc Mạc mở loa ngoài, bản thân mình thì lười nhác cười.

“Ghi âm”

“Ngày mai tôi sẽ gọi cho Thương Kiều, cậu xem xem sau này anh ta có cho phép cậu bước qua cửa nhà họ Thương hay không.”

Bạc Ngật: “..... Nhà cậu*.”

*(Ở đây trong convert để là "Người đại gia", mình không biết edit sao để hợp với câu sau nên để vậy, bạn nào biết thì hãy giúp mình, cảm ơn ạ)

Thương Ngạn đầu muối gì cũng không ăn: “Ba tôi là con một, chuyện này mà cậu cũng không biết? Thế thì gửi đoạn này cho Thương Nhân vậy.”

“.....”

“À đúng rồi, cậu vừa mới nói gì đó, di truyền của nhà tôi đúng không? Vậy tôi sẽ sao chép thêm một bản gửi ba vợ tương lai của cậu.”

Bạc Ngật: “..... Tôi sai rồi, cha Ngạn.”

Thương Ngạn cười nhẹ.

“Ngoan lắm, con trai.”

“.....”

Bạc Ngật suyt chút nữa tức giận đến độ thăng thiên tại chỗ.

Làm ầm lên xong, Bạc Ngật tự giác tỉnh lại: “Tôi đành quấy rầy tên cảm thú cậu và bé học trò nhỏ trong thế ——”

Nói được một nửa, Thương Ngạn nhanh tay lẹ mắt tắt loa đi.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của Tô Mạc Mạc, anh duỗi tay cầm lấy điện thoại.

“..... Giới.”

Chữ cuối cùng vừa phát ra, Bạc Ngật nghe thấy tạp âm đã bên kia đã nhỏ bốt một nửa, không khỏi vì lần hòa nhau này mà đắc ý.

“Làm gì mà tắt loa thế cha Ngạn, có tật giật mình?”

Thương Ngạn hừ cười.

“Cậu bớt dạy hư học trò của tôi đi.”

Bạc Ngật: “..... Đã bị cậu nhớ thương rồi, còn có thể bị tôi dạy hư được sao??”

Thương Ngạn nheo mắt lại: “Tôi có thể, cậu không được.”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Rồi rồi rồi, cậu đừng làm người nữa. Vừa nãy tôi đã nghe thấy rồi, giọng của học trò cậu vừa nghe là biết trẻ vị thành niên.”

“Em ấy vốn dĩ chưa thành niên.”

Thương Ngạn nói đoạn, sát lại gần hỏi Tô Mạc Mạc, “Tháng mấy là sinh nhật của em?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra một chút, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tháng 7.”

Thương Ngạn tính tính, tiếc nuối ngồi lại.

“Ừm, còn tận một năm lẻ tám tháng.”

Bạc Ngật: “..... Sao tôi lại nghe được cảm xúc gấp không chờ nổi trong lời của cậu thế?”

Thương Ngạn cong khóe miệng, không hề có thành ý đáp.

“Cậu nghe lầm.”

“Vậy mà cậu còn hỏi người ta bao lâu nữa mới thành niên, —— cậu muốn làm sao?”

“.....”

Thương Ngạn cắn phần môi mỏng trong miệng, vô tâm phát ra một tiếng cười nhẹ.

Anh nhấc mi mắt, tiêu điểm trong đồng tử tối đen dừng trên người cô gái còn đang mờ mịt.

Ngừng hai giây, anh thu mắt lại.

Thanh quản ép ra lời nói phóng túng.

“Hừm..... Lột, da, nuốt, sống?”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Mẹ nó làm sao cậu có thể biểu đạt mấy từ khủng bố thành sắc tình như vậy??”

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

Anh duỗi tay đỡ trán, che khuất cặp mắt, không nhịn được vui vẻ lên.

Tô Mạc Mạc đứng cạnh giường chỉ có thể nghe thấy lời của một mình Thương Ngạn.

Nên cô hoàn toàn không hiểu đầu đuôi sự việc ra, đành cứ thế nhìn Thương Ngạn, càng thêm mơ hồ.

Bạc Ngật: “..... Ngắm lại một cô gái nhỏ đang ở độ tuổi thanh xuân, mỗi ngày đi theo cầm thú khoác da người như cậu, còn một lòng vô hại gọi cậu là sư phụ.....”

Bạc Ngật vô cùng đau đớn —— “Sao cậu có thể nhẫn tâm xuống tay với người ta thế hả?”

Thương Ngạn cười than.

“Cậu cho rằng vấn đề hiện tại tôi đang đối mặt là nhẫn tâm hay không?”

“Nếu không thì là gì?”

“Là không đành lòng nhẫn.”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Cậu còn như vậy thì ông đây sẽ báo công an!”

Tạm thời Thương Ngạn đã ném thử thú vui không giống người, cười cười che đi cảm xúc trong mắt.

Thần sắc anh ổn định lại, tựa vào đầu giường.

Âm điệu cũng trở nên lười biếng hơn.

“Nói đi, cậu gọi điện thoại qua đây chắc sẽ không vì để nghe thấy giọng của học trò tôi đâu nhỉ.”

Bạc Ngật cũng hơi khôi phục sắc mặt.

“Tôi nghe nói cậu bị thương.”

Ý cười của Thương Ngạn đứt đoạn.

Một lát sau, anh hít thở mắt, nhìn xuống bàn tay đã cầm điện thoại của cô gái.

Nghe thấy tiếng hô hấp rời xa, Bạc Ngật thở dài, “Yên tâm đi, không đến mức nghe lén cuộc gọi học trò nhỏ của cậu đâu —— tôi còn thay cậu gạt thân phận của em ấy với chị cậu và Thương gia bên kia đó, đủ tình anh em rồi chứ?..... Nếu Nhân Nhân biết được, chắc chắn sẽ lột một lớp da của tôi luôn đấy.”

Thương Ngạn: “Vậy làm sao cậu biết chuyện tôi bị thương?”

Vừa nghĩ đến đây, Thương Ngạn ngay lập tức đoán được đáp án.

Ý cười nhạt hiện lên trên gương mặt anh tuấn, anh hơi nhíu mày ——

“Bên trường học thông báo cho Thương Nhân?”

“Chứ còn gì nữa? Cậu bị thương là chuyện lớn như vậy, trường các cậu còn dám gạt người họ Thương sao?”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

“CƠ mà cậu cứ yên tâm đi, gần đây Nhân Nhân đang bận rộn với một hạng mục, vài ngày này hẳn là sẽ không có thời gian hỏi tội cậu đâu.”

Thương Ngạn: ““Vài ngày này?””

Bạc Ngật: “Chứ sao, cậu còn mong cô ấy sẽ xem chuyện này như chưa từng có sao? Nhân Nhân cũng không phải là tính tình như anh cả cậu, cô ấy có thể nhịn được mấy ngày đã không dễ..... Cậu chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“?”

Bạc Ngật thở dài, nói rõ.

“Giấu học trò nhỏ nhà cậu kín một chút.”

Thương Ngạn không đáp, khóe môi hé ra, cười nhạt ra tiếng.

Trào phúng và khinh miệt, trong mắt còn mang theo sự lạnh lẽo.

Bạc Ngật vỗ vỗ đầu ——

“À đúng rồi, xem quên mất chuyện này, cậu nói nhỏ một chút, đừng để học trò nhỏ của cậu nghe thấy.”

“Ừ.”

“Không phải mấy hôm trước cậu nhờ tôi tra bối cảnh gia đình gì đó của em ấy sao?”

“.....”

Bạc Ngật: “Tôi phát hiện lai lịch học trò nhỏ của cậu rất đặc biệt đấy.”

“?”

Thương Ngan nhú mày, “Có ý gì?”

Bạc Ngật nói thẳng: “Không tra được —— ít nhất trong khoảng thời gian ngắn là rất khó, có người đang che dấu thân phận của em ấy. Đúng là có quan hệ với Văn gia mà cậu đã nói, nhưng Văn gia chỉ là đĩa ăn sáng thôi.”

Thương Ngan nhú mày.

“Tức là,” Bạc Ngật cười, ý vị sâu xa, “Học trò nhỏ này của cậu, hình như cũng không phải người bình thường gì đó.”

“..... Đừng nói nhảm.”

Thương Ngan rũ mắt. “Tôi nhất định phải biết. Tôi chờ đấy.”

“Được rồi, tôi chỉ muốn thông báo cho cậu một tiếng, đừng gấp quá.”

“.....”

Cuộc gọi kết thúc, anh trả điện thoại lại.

Thương Ngan rũ mắt, nghe thấy cô gái đang cất điện thoại tò mò hỏi:

“Anh vừa hỏi sinh nhật của em rồi nói còn một năm lẻ tám tháng là có ý gì?”

Thương Ngan đang tự hỏi chuyện Bạc Ngật vừa để lộ ra trong điện thoại, nghe vậy thì không chút suy nghĩ mà trả lời.

“Khoảng cách đến lúc em thành niên.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Chính Thương Ngan cũng ngừng suy nghĩ, ngẫm trách bản thân vài giây, ngẩng đầu thấy dáng vẻ vô hại của cô gái, không kìm được bật cười.

Tô Mạc Mạc càng khó hiểu, “Tính thời gian thành niên, làm gì?”

“Ồm.....”

Thương Ngan cười vô lo.

“Thành niên, có thể làm rất nhiều chuyện.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngan ca, mau mau dừng ý định nguy hiểm của cậu lại!

Ngan ca (lười biếng cười): Tôi nói để đi tiệm net, đừng nghĩ nhiều.

Tô miêu (vô hại và khó hiểu):.....?

*

Sau khi xác nhận mình đã “xong”, Ngan ca liền hoàn toàn không muốn làm người.

Hết chương 42

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Về nhà

Đến tận lúc chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, Tô Mạc Mạc vẫn không thể hiểu được ý nghĩa lời vừa rồi của Thương Ngan.

Trước khi cô muốn hỏi thì một người khác đã ngắt lời trước —— bác sĩ trẻ tuổi lúc trước sau khi rời khỏi bệnh viện, hiện tại đã về lại phòng cấp cứu, thái độ với hai người cũng càng thêm ân cần.

Sau khi xác định được vết bỏng của Thương Ngan không cần ở lại bệnh viện, anh ta còn vô cùng nhiệt tình đưa hai người rời khỏi phòng cấp cứu, cũng chủ động giới thiệu đường tắt để rời đi.

Tô Mạc Mạc như lọt vào sương mù đi theo đằng sau Thương Ngan và rời khỏi bệnh viện.

Hiện tại đã gần hai giờ chiều.

Hai người một đường về từ ngọn núi kia, đừng nói cơm trưa, ngay cả một giọt nước cũng chưa uống.

Thương Ngan suy nghĩ, nghiêng người nhìn cô gái phía sau, “Không đói bụng à?”

Tô Mạc Mạc bị gọi, hoàn hồn lại, thành thật trả lời: “Đói.”

“Vậy dẫn em đi ăn cơm.”

“..... Đi đâu?”

Thương Ngan không đáp, anh chỉ đuổi tay gọi một chiếc taxi.

Anh mở cửa sau xe ra.

“Vào.”

“.....”

Gương mặt cô gái lộ rõ vẻ chần chờ.

Thương Ngan nhếch môi.

“Em đang sợ anh bắt cóc bán em đi?”

“Không phải.....”

“Yên tâm” Thương Ngan chống một tay vào cửa, cười ghé vào cạnh cửa, đề thấp giọng nói vào tai cô gái:

“Nếu thật sự giữ được em trong lòng bàn tay, chắc chắn anh sẽ không nỡ bán đi..... Tự mình giữ gìn rồi ăn luôn càng tốt.”

Câu cuối cùng rất nhỏ nên Tô Mạc Mạc không thể nghe rõ, nhưng không thể ngăn cản việc cô nhận thấy được người thầy đáng kính này lại đang lấy việc chọc cô làm niềm vui.

Cô gái tức giận đến mức gương mặt vô thức rụt lại, khom người chui vào xe, không thêm để ý đến Thương Ngan nữa.

Thương Ngan cười cười, anh cũng cúi người ngồi vào theo.

Cửa xe được đóng lại.

Thương Ngan thuận thực báo một dãy địa chỉ.

Từ khi đến thành phố C, Tô Mạc Mạc cực kì hiếm khi đặt chân ra khỏi viện điều dưỡng, nên cô cũng không quá quen thuộc với thành phố C lắm.

Ngược lại chính là tài xế taxi, sau khi nghe thấy địa chỉ ấy, thì bất ngờ nhìn hai người Thương Ngan từ kính chiếu hậu.

Nơi đó là đoạn đường sang quý nhất thành phố C, nói là tấc đất tấc vàng cũng không quá.

Đặc biệt là người sống ở đó, tại sao còn phải ngồi xe taxi chứ?

Tài xế mang theo một bụng nghi hoặc, dẫm chân ga, điều khiển chiếc xe chạy đi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe chạy đến ngoài rìa một khu biệt thự rồi bị chặn lại.

Có người chạy ra từ phòng bảo vệ, rõ ràng cũng có nghi vấn giống với tài xế. Nhưng ông vẫn rất cung kính, cúi người xuống bên cửa sổ.

Sau khi hạ cửa xe xuống, Thương Ngan gật đầu nhẹ với đối phương.

Bảo vệ đó sừng sốt một chút, “Thương thiếu gia? Sao ngài lại.....”

Ý cười trên mặt Thương Ngạn rất nhạt, không có ý định lên tiếng.

Người bảo vệ đó càng thức thòi hơn, nói được một nửa liền nuốt xuống phần còn lại, quay đầu ra hiệu với bảo vệ còn lại trong phòng.

Cánh cổng an toàn đằng trước taxi được người trong phòng bảo vệ dùng chìa khóa bí mật trong máy tính mở khóa, cánh cổng kim loại chậm rãi mở ra hai bên.

Taxi chạy vào.

Khu biệt thự này hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, hiển nhiên địa hình cũng rất đặc thù, đường nhựa bên trong cánh cổng được trát bằng phẳng và sạch sẽ đến gần như không nhiễm một hạt bụi, ven đường là hoa cỏ cây cối được cắt tỉa rõ ràng, ngoài cửa sổ, khung cảnh vô cùng thân nhiên và im ắng.

Bên trong cánh cửa tiên có vết chân*.

*(Đây là gì mình cũng không biết luôn, xin giúp đỡ)

Trên thực tế, cả đoạn đường từ khi tiến vào, Tô Mạc Mạc từ cửa sổ phát hiện ra rằng, bên trong khu biệt thự này khác với nơi ở của Văn gia —— không giống với nơi cư trú, mà giống một công viên tự nhiên rộng lớn, chỉ có vài căn biệt thự nằm lẻ tẻ trong từng góc.

Cách nhau rất xa, không làm phiền nhau.

Cảm giác sinh sống ở đây nhất định giống với sống tại thế ngoại đào viên*.....

*(Thế ngoại đào viên: Theo mình hiểu là vườn đào không nằm trong phạm vi trần thế)

“Đúng là khá giống.”

Người ngồi cạnh đột nhiên lên tiếng.

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, sau đó mới phát hiện, hình như cô đã vô thức nói ra lời trong lòng.

Cô quay đầu nhìn qua.

Đối diện với ánh mắt nhìn cô không biết đã bao lâu của Thương Ngạn.

“Em thích nơi này?” Thương Ngạn hỏi.

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, “Rất thích hoàn cảnh, nhưng hình như lại quá an tĩnh.....”

An tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy lạnh lẽo khó nói ngay trong lúc nắng ấm đang chiếu xuống.

Thương Ngạn tiếc nuối thu hồi lời muốn nói.

Anh nâng mắt, nói với tài xế taxi:

“Đằng trước quẹo phải.”

“..... À.”

Tài xế sợ hãi trong lòng đáp.

Ông hiểu hơn so với Tô Mạc Mạc, những người sống trong “công viên” này, đều là những nhân vật lớn dặm chân một cái là cả thành phố C đều chấn động.

Người ngồi đằng sau tuy mang dáng vẻ của một học sinh, nhưng vừa nghe xưng hô của bảo vệ, hiển nhiên rất có địa vị, không biết là công tử nhà ai đây.....

Tưởng tượng như vậy, bàn tay nắm tay lái của tài xế chặt hơn rất nhiều.

Mấy lối rẽ này, đương nhiên đều dẫn đến một căn biệt thự chuyên dụng.

Đi dọc theo con đường Thương Ngạn chỉ, rất nhanh taxi đã chạy đến điểm cuối.

Căn biệt thự được thiết kế rất có phong cách hiện đại xuất hiện trong tầm nhìn của họ.

Cuối đường, đứng trước căn biệt thự, một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc nhưng hào phóng đang đứng ven đường.

Thương Ngạn trả tiền xe, kéo cửa xe ra rồi dẫn Tô Mạc Mạc đằng sau cùng nhau xuống xe.

Taxi rời đi, hai người đi qua con đường nhựa sạch sẽ đến đối diện căn biệt thự.

Người phụ nữ đứng ven đường đó có phần kinh ngạc, đang dùng ánh mắt bất ngờ nhìn Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn đi đến giới thiệu cho Tô Mạc Mạc, “Đây là di trong nhà mời đến thăm sóc anh, gần 50 tuổi. Bà họ Trần, anh gọi bà ấy là di Trần, em cứ gọi giống anh là được.”

“.....”

Tô Mạc Mạc gật nhẹ đầu.

Lúc này, hai người cũng bước đến trước mặt Trần Uyển Phương.

“Di Trần,” Thương Ngạn hướng đến Tô Mạc Mạc, “Đây là bạn cùng lớp của con, Tô Mạc Mạc.”

Trần Uyển Phương hoàn hồn, cảm khái gật đầu, “Đúng là một cô bé xinh đẹp.”

Giọng nói của bà dường như mang theo chút khẩu âm địa phương, nghe rất đặc biệt, Tô Mạc Mạc ngoan ngoãn hơi khom người với đối phương, “Chào di Trần.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Trần Uyển Phương cười nhẹ, ngay sau đó nhìn sang Thương Ngạn, khó hiểu hỏi: “Vừa rồi bảo vệ gọi qua đây, di còn tưởng rằng ông ấy nhìn lầm rồi —— không phải chuyến du thu kéo dài một ngày một đêm sao, làm sao hôm nay có thể về được?”

Đề cập đến chuyện này, cảm xúc trên gương mặt cô gái ảm đạm đi.

Thương Ngạn nhìn lướt qua, vươn tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô gái.

“Đi vào rồi nói sau.”

Khi Trần Uyển Phương nhìn thấy động tác của Thương Ngạn, trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên.

Nhưng bà nén cảm xúc rất nhanh, đáp “ừm” với Thương Ngạn xong liền xoay người mở cửa chính của biệt thự.

Đằng sau còn có tiếng nói vọng đến ——

“Anh đừng sờ đầu em.”

“Tại sao?”

“.....”

“Không nói nguyên nhân, anh coi như không nghe thấy.”

“..... Người ta nói như vậy sẽ không cao.” Nhẹ nửa ngày, giọng nói của ủy khuất của cô gái vang lên.

Nam sinh bật cười, “Bọn họ lừa em.”

“—— anh lại sờ!”

“Sư phụ đem khả năng cao lên chia cho em một chút.”

“.....”

Trần Uyển Phương đang đưa lưng về bọn họ nghe thấy giọng trêu ghẹo cô gái của người kia, biểu cảm không không chế được sự kinh ngạc, đồng thời cũng xen lẫn chút do dự và chần chừ.

Bà bấm mặt khẩu cửa, đẩy cửa chính ra và xoay người đón hai người đi vào.

Nhiệt độ trong biệt thự được giữ ở mức thích hợp nhất, 26 độ C.

Thương Ngạn lấy áo khoác đang đặt trên vai xuống, áo lông đen bị cắt phần cánh tay cùng với băng vải trắng liền lộ ra.

Trần Uyển Phương vừa xoay người định nói gì đó sợ tới mức sững sờ ——

“Sao lại thế này!”

Tô Mạc Mạc muốn lên tiếng nhưng Thương Ngạn đã tùy tiện dẫn dắt câu chuyện.

“Không sao,” anh cười, “Bị lò nướng làm phỏng nhẹ thôi.”

Sắc mặt Trần Uyển Phương không đẹp lắm——

“Đã băng thành như vậy rồi, còn nói là phỏng nhẹ thôi? Con còn dùng từ "thôi" với dì.”

Bà không yên tâm, muốn đi lên xem xét, “Vết thương xử lý thế nào rồi? Có cần đi gọi bác sĩ đến xem cho con không?”

“Hôm nay không cần, chờ ngày mai đổi thuốc đi.”

Thương Ngạn nói, đề tài được chuyển đi.

“Dì Trần, cơm trưa hôm nay của tụi con bị ngâm nước nóng với lò nướng rồi, dì xem.....?”

Nghe nói hai người còn chưa ăn trưa, Trần Uyển Phương bắt đầu dĩ đáp: “Sao lại không gọi sớm về cho dì, dì sẽ chuẩn bị kĩ hơn cho hai đứa?”

Nói xong, bà mới nhớ tới nguyên nhân.

Trần Uyển Phương oán hận lườm Thương Ngạn một cái, “Con xem con đi, bản thân thì không chịu chuẩn bị điện thoại, còn liên lụy con gái người ta chịu đói cùng con—— hai đứa đợi chút, dì đi chuẩn bị liền đây.”

Nói đoạn, Trần Uyển Phương lo lắng nhìn sơ qua cánh tay Thương Ngạn, rồi vội vàng đi vào gian bếp trong phòng ăn.

Phòng khách chỉ còn lại hai người Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc nhìn một vòng quanh căn biệt thự, không thấy được bất kì ai hay tiếng động nào khác, cô tò mò nhìn Thương Ngạn.

“Chú dì không về sao?”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lên. Một giây sau, khóe miệng anh cong lên.

“Anh không sống cùng bọn họ.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Tuy trên mặt nam sinh là nụ cười, nhưng trong đôi mắt đen như mực kia thì không hề nhìn thấy một cảm xúc nào liên quan đến việc tươi cười.

Trong lòng Tô Mạc Mạc xẹt qua chút suy đoán, cô cũng không hỏi tiếp.

Ngừng hai giây, không biết Thương Ngạn nghĩ tới gì đó, cười nhẹ nói, “Vì thế, sau này em có thể tới bất kì lúc nào.”

Lúc này, đôi mắt đen kia thật sự hiện lên ý cười.

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Quan hệ nhân quả “vì thế” này, được cấu thành như thế nào vậy?

Hai người ăn một bữa “cơm trưa” đơn giản, Thương Ngạn mang Tô Mạc Mạc lên lầu tham quan và giới thiệu phòng.

Khi vừa đi vào thư phòng, điện thoại bàn với nhiều sợi dây gắn kết vang lên.

“Chờ anh một lát.”

Thương Ngạn đi qua, lập tức có chút bất ngờ khi thấy số gọi đến.

Anh lơ đãng ý bảo Tô Mạc Mạc im lặng, sau đó mới khoanh tay ấn loa.

Giọng nói nôn nóng của Ngô Hoằng Bác truyền ra từ microphone ——

“Alô alô alô? Là cha Ngạn à??”

Thương Ngạn thấy cái đầu nho nhỏ tò mò xuất hiện dưới mí mắt mình, không khỏi phân tâm.

Anh rũ mắt, “ừ” một tiếng, hơi không chút để ý nói:

“Chuyện gì vậy?”

“—— cha Ngạn, tôi nghe nói cậu bị lò nung đập trúng! Có thật không!?”

Bên cạnh truyền đến một tiếng nhắc nhở, nghe tiếng thì có vẻ là Loan Văn Trạch, “Nếu là giả, hẳn là bây giờ Ngạn ca đang du thu trên núi, sẽ không nhận được điện thoại của cậu.”

“À à.....”

Ngô Hoàng Bác bên kia điện thoại rõ ràng sùng sốt vài giây rồi lập tức bắt đầu gân cổ gào lên ——

“Vậy tức là bị phỏng thật? Mẹ nó, cha Ngạn không sao chứ?? Cậu chính là hi vọng của cả tổ chúng ta —— tay của cậu càng là bảo bối! Cũng không thể bị một sự cố trong chuyến du thu hủy hoại chứ!”

Thương Ngạn bị Ngô Hoàng Bác làm ồn đến mức nhức đầu.

Anh ghét bỏ “chậc” một tiếng.

Tiếng lăm nhăm của Ngô Hoàng Bác bị chặn.

Tô Mạc Mạc đứng kế bên nghe thấy, rất ngạc nhiên.

Thương Ngạn duỗi tay gõ gõ mặt bàn, có phần không kiên nhẫn.

“Ai nói cho cậu biết?”

——

Nếu Ngô Hoàng Bác đã biết, vậy hơn nửa trường đều đã biết.

“Cha Ngạn, hiện tại trong trường đã truyền đi khắp nơi rồi, nói câu anh hùng cứu mỹ nhân, xả thân cứu học trò nhỏ, còn nói than lửa còn đang cháy trong lò nung rơi thẳng xuống người cậu, còn nói ——”

Thương Ngạn không nghe nổi nữa.

Anh cười nhạo, “Còn nói gì, tôi trọng thương không qua khỏi, buông xuôi nhân gian?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Câu này hơi ghê, cậu ta không dám đáp.

Tô Mạc Mạc nghe được không nhìn được nữa, nhỏ giọng nở nụ cười.

Vừa nghe thấy tiếng này, âm lượng hưng phấn của Ngô Hoàng Bác vang lên ——

“Ai? Ai ai? Có phải tôi nghe thấy tiếng mỹ nhân Tiểu Tô của chúng ta hay không —— các cậu có nghe không, không phải ảo giác của tôi đúng không?”

“Không phải.”

“Ừ, tôi cũng nghe thấy.”

“Thì ra Tiểu Tô và Ngạn ca đang ở cạnh nhau, chúng ta cứ yên tâm ——”

Tiếng cười ngây ngô của Ngô Hoàng Bác bỗng dừng dừng lại, hệt như con vịt bị người ta siết cổ.

Vài giây sau, hơi thở đối diện bất ngờ trở nên hoảng sợ ——

“Khoan đã, cha Ngạn, không phải cậu đang nhận điện thoại ở nhà sao, cậu muốn làm gì với Tiểu Tô của chúng ta vậy!!?”

Cụm từ “Tiểu Tô của chúng ta” có trong mỗi câu đã thành công đục vào đường dây cao thế của Thương Ngạn.

Cặp mắt anh tối đen.

Sau vài giây yên lặng.

Thương Ngạn đột nhiên nhấc tay phải của mình lên, hôn lên mu bàn tay của chính mình.

Tiếng nước rất nhỏ dễ dàng làm người ta liên tưởng vang lên.

Toàn bộ tập thể bên kia đều đứng hình.

Thương Ngạn khẽ liếm quai hàm trên, cười nhẹ.

“Các cậu đoán gì, thì là cái đó.”

Tác giả có lời muốn nói: Cha Ngạn: Các cậu vừa nói Tiểu Tô của ai?)

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Làm ấm giường cho sư phụ

Cả nửa tổ máy tính đều điên lên hết rồi.

Ngô Hoàng Bác ầm ục cúp máy trước, trốn tiết tự học và khóa huấn luyện để chạy ra hướng cổng trường.

Phòng trực của trường vô cùng khoan dung với học sinh của tổ máy tính, cũng hiểu rõ hướng học tập của bọn họ khác xa với học sinh bình thường, nên bây giờ thấy vậy cũng mở một mắt nhắm một mắt thả bọn họ ra.

Hồi học kì I, vì tòa lầu khoa học kĩ thuật bị mượn dùng tạm, có một đoạn thời gian cứ đến cuối tuần là phải dời đến nhà Thương Ngạn để huấn luyện.

Do đó bọn họ rất quen thuộc với nhà của Thương Ngạn.

Ngay cả bảo vệ ngoài cửa cũng có ấn tượng với bọn họ, phát tay cho phép chiếc taxi thứ hai của ngày hôm nay chạy vào.

Trở về phòng bảo vệ, người đó cầm ly uống ngụm nước, vui đùa cùng đồng nghiệp ——

“Tới chỗ này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy “các quý nhân” bình dân như vậy đứng không?”

“Đúng là vậy thật.” Vị đồng nghiệp kia cũng đồng cảm, “Thương thiếu gia này là nhà ai thế, trong ấn tượng của tôi, thành phố C đâu có nhà giàu nào họ này đâu?”

“Haiz,” người bảo vệ vừa đi vào đặt ly nước xuống, cười, “Cái ao nhỏ như thành phố C này, cũng chỉ là nước cạn thôi, chứa được cá chép vàng thì thôi, còn chưa được cá rồng sao? —— người ta cũng không phải xuất thân từ cái nơi nhỏ bé này của chúng ta.”

“..... Bối cảnh lớn đến vậy?”

“Được rồi, đừng hỏi thăm, tôi không biết cụ thể, nhưng sau này khi thấy vị thiếu gia nhỏ đó, cậu chỉ cần hiểu rõ là được.”

“.....”

Bên kia.

Trần Uyển Phương nhận được thông báo từ phòng bảo vệ xong thì báo cho Thương Ngạn tin này.

Thương Ngạn nghe vậy, cười nhạt một tiếng, ngữ khí khinh miệt nói:

“Thật thiếu kiên nhẫn.”

“.....”

Bên cạnh Tô Mạc Mạc lên tường anh một cái.

—— nếu không phải do người này thiếu kiên nhẫn trước, thì đám Ngô Hoàng Bác làm sao có thể chạy đến.

Thương Ngạn dòi mắt, nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Anh nhìn chăm chăm hai giây và nheo mắt lại.

“Nhóc con, có phải em đang chửi thầm anh hay không?”

“.....!”

Đôi mắt Tô Mạc Mạc tròn to.

Thương Ngạn bật cười, duỗi tay vò rối mái tóc mềm mượt của cô gái cho hả giận.

“Không thể nói dối.”

Tô Mạc Mạc muốn tránh ra nhưng không thể, bị xoa đầu như thế thì không khỏi bực mình.

“Sur phụ mới là người nói dối nhiều nhất.....”

Ánh mắt Thương Ngạn chột lóe, hiểu ngay rằng cô đang ám chỉ trò đùa ban nãy của mình ở thư phòng.

Anh sung sướng cười khê.

Canh lúc Trần Uyển Phương đi ra nghênh đón bọn Ngô Hoàng Bác, đưa lưng về bọn họ, Thương Ngạn cúi người về phía trước, từ đằng sau áp sát bên tai cô gái ——

“Muốn học à? Sur phụ có thể chậm rãi dạy em.”

Nửa câu cuối, từng chữ đều bị anh ép đến trầm thấp xen lẫn với một chút phóng túng.

Vành tai Tô Mạc Mạc nóng lên, trong lòng dâng lên cơn tức vô lực.

Xúc động muốn cắn hoặc đá anh một cái lại nổi dậy, nhưng vì Tô Mạc Mạc suy xét đến cánh tay người này còn đang bị thương nên cô mới nỗ lực đè xuống.

Không thể trêu vào nhưng có thể chạy trốn —— Tô Mạc Mạc tránh thoát Thương Ngạn, vọt qua bên cạnh.

Không lâu sau, đám Ngô Hoàng Bác theo sau Trần Uyển Phương đi vào.

—— cả bọn đều im lặng, hoàn toàn không có sự ồn ào ầm ĩ trong điện thoại.

Thoạt nhìn giống như một đàn gà con an tĩnh.

Thấy khoảng cách một mét giữa Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc, Ngô Hoàng Bác thở ra một hơi thật dài.

“Xem ra cuối cùng cha Ngạn cũng có một chút lương tri, không làm gì với Tiểu Tô của chúng ta.”

Loan Văn Trạch bên cạnh do dự.

“Shhh, làm gì vậy, Tiểu Tô đang trốn Ngạn ca đấy.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Dưới ánh mắt lên án của Ngô Hoàng Bác, cả đám đi vào thư phòng —— lúc trước khi tổ máy tính đến đây, bọn họ cũng lấy nơi này làm căn cứ.

“Đi đi chuẩn bị nước trái cây cho các con đây.”

Trần Uyển Phương nói xong thì đóng cửa thư phòng lại và xuống lầu.

Ngô Hoàng Bác lập tức đi đầu, đem sự lên án chuyển dời từ ánh mắt vào trong lời nói thực tế ——

“Cha Ngạn, rốt cuộc là lúc nãy trong điện thoại, cậu đã làm gì với Tiểu Tô của chúng ta vậy?”

“.....”

Thương Ngạn lười biếng cười, “Cậu đoán đi.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Tôi không đoán!”

Tô Mạc Mạc đứng bên cạnh nghe không lọt tai, lén lờm Thương Ngan một cái, mới quay mặt thấp giọng nói: “Anh ấy hôn mu bàn tay của mình.”

Mọi người trong tổ máy tính ngây ra.

Im ắng vài giây.

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngan vẫn là người phóng đảng nhất.”

Những người còn lại vô cùng đồng ý gật đầu, dời ánh mắt lên án và chỉ trích lên người Thương Ngan.

Thương Ngan làm như không thấy, chân sau bắt chéo, tựa người vào cái bàn làm từ gỗ đặc trong thư phòng, thưởng thức khối rubik bằng kim loại nặng trĩu trong tay.

Khóe miệng nhếch lên như có như không, trên gương mặt anh tuần là ý cười chây lười.

Ngô Hoàng Bác thờ phào nhẹ nhõm, tận tâm tiến lên “khuyên nhủ”.

“Cha Ngan, tục ngữ nói rất đúng, thò khôn không ăn cỏ gần hang, hướng chỉ Tiểu Tô còn là học trò của cậu —— hơn nữa cha Ngan là tai họa của nữ sinh toàn trường nhưng vẫn giữ gìn tấm thân trong trắng tại tổ máy tính của chúng ta, rất tốt!”

“.”

Thương Ngan lãnh đạm liếc cậu ta, cười như không cười.

“Cậu tới đây để dạy dỗ tôi?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác cảm giác được sự uy hiếp từ cái liếc mắt này, tạm dừng ba giây rồi lạnh lẽo gật đầu.

Cậu ta giờ laptop trong lòng ngực lên, biểu cảm trong nháy mắt trở nên thành khẩn ——

“Chúng tôi tới đây để xin được dạy dỗ.”

Vào đầu tháng 12, sẽ có một cuộc thi về máy tính cấp tỉnh với giá trị giải thưởng rất cao, toàn bộ tổ máy tính —— ngoại trừ Thương Ngan —— đều đã bắt tay chuẩn bị từ cuối tháng 10.

Đương nhiên Thương Ngan biết rõ mục đích đến đây của bọn họ.

Anh làm ra vẻ suy tư gì đó, đứng xuống từ cái bàn gỗ, đi đến cạnh Tô Mạc Mạc, “Chiều nay anh đi huấn luyện cho bọn họ, em đến thư phòng tự học được không?”

Từ lúc đầu, Tô Mạc Mạc đã để ý đến mỗi người đang mang theo laptop, nghe vậy trông mong nhìn Thương Ngan.

“Em có thể ở lại nghe chung không?”

Đối diện với cặp mắt trêu mến ngây thơ vô tội này, bất cứ ai cũng không thể từ chối được.

Thương Ngan: “Không được.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngan rũ mắt cười.

“Bọn họ định chuẩn bị thi đấu, trọng điểm huấn luyện chính là các loại ngôn ngữ lập trình và các phép tính tối ưu hóa, mà em còn chưa đến trình độ này —— ngoại trừ C và C++, Java, Kotlin và Python* em đều dốt đặc cán mai —— ở lại cũng chỉ vô dụng.”

*(C, C++, Java, Kotlin, Python: Các loại ngôn ngữ lập trình)

Tô Mạc Mạc thất vọng cúi đầu.

Thương Ngan: “Quan trọng nhất đó là —— một tuần nữa là đến kỳ kiểm tra giữa kỳ, không phải em nói muốn đuổi kịp được anh sao?”

“.....” Tô Mạc Mạc trầm mặc vài giây, gật đầu, “Em nên học sách gì?”

Thương Ngạn dẫn cô vào phòng trong của thư phòng.

“Sách giáo khoa và tài liệu tham khảo lớp 11 và 12 đều nằm trong tủ đứng bên tay trái, đã được đánh dấu và phân loại hết, em cứ lấy dùng đi.”

“.....”

Phòng trong của thư phòng có khung cửa sổ sát đất rất lớn, có lẽ ngoài cửa sổ là nhà ẩm trồng hoa, cảnh hoa nhỏ vụn xinh đẹp vurun lên ngoài cửa sổ, hồng nhạt, đỏ, tím nhạt, từ sáng đến đậm, loang lổ khiến người khác lóa mắt.

Tô Mạc Mạc không khỏi dừng bước, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, vô thức cảm thán.

“Thật đẹp.....”

Thương Ngạn bắt đầu đi, “Siêng năng học hành?”

“.....”

Tô Mạc Mạc thu mắt, ngoan ngoãn gật đầu, đi đến giữa căn phòng và ngồi vào sau bàn sách màu trắng đơn giản theo phong cách châu Âu.

Thương Ngạn dựa vào cạnh cửa nhìn cô.

“Em có biết rằng có thể anh sẽ vào đây kiểm tra không?”

Tô Mạc Mạc ngây người.

“..... Sẽ ư?”

Thương Ngạn nheo mắt, con ngươi tối đen.

“Sẽ.”

“Ồ.”

Tô Mạc Mạc tiếc nuối cúi đầu.

Cô gái chỉ kém viết dòng chữ “em vốn muốn trộm ngắm hoa” lên mặt.

Thương Ngạn giận đến bật cười.

Anh thẳng người dậy, đi vào phòng, đến tận sau bàn sách mới dừng lại.

Cô gái đang đứng bên bàn bị anh áp xuống, hai tay anh chống xuống hai bên người cô, bao vây cô ở giữa mình và bàn sách.

Thương Ngạn cúi đầu.

Tô Mạc Mạc sợ tới mức ngẩn ra, bất an nhìn nghiêng về cánh cửa thông với gian bên ngoài còn đang khép hờ.

Tiếng đám Ngô Hoàng Bác nghiêm túc thảo luận về các thuật toán loáng thoáng truyền vào trong.

Thương Ngạn hí tròng mắt.

Dùng vài giây.

Anh cúi đầu, thổi nhẹ vào thái dương của cô gái.

“.....!”

Tô Mạc Mạc còn đang nhìn cánh cửa bỗng nhiên cứng người.

Qua vài giây, cô mới trợn to hai mắt, không thể tin được nói:

“Anh.....”

Thương Ngạn thu được hiệu quả vừa lòng, im lặng cười.

Anh rũ mắt, ý cười biếng nhác, con ngươi đen nhánh lại đang cất giấu ánh sáng nguy hiểm.

“Có biết nếu bị anh phát hiện em không nghiêm túc tự học thì sẽ xảy ra chuyện gì không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc cẩn thận nuốt ngụm nước bọt.

Đại não trống rỗng, vành tai bị thổi hơi hậu tri hậu giác nóng lên, trở nên tê dại.

Cuối cùng cô chỉ có thể chậm chạp lắc đầu.

Thương Ngạn thông thả giờ tay phải lên, gõ nhẹ vào trán cô gái.

“Tin anh đi..... Em sẽ không muốn biết đâu.”

Anh thu tay, đứng thẳng dậy lần nữa, liếc mắt qua tủ đứng gần đó.

“Siêng năng học hành?”

“Biết, biết rồi.”

Tô Mạc Mạc vừa hồi thần tờ đột “kính hách” vừa rồi, vội vàng chống người —— mới này cô đã xém bị người này đè lên bàn sách rồi.

Lúc này Thương Ngạn mới rời đi.

Ra khỏi phòng, anh giữ sắc mặt bình tĩnh khép cửa phòng lại.

Sau khi khe hở cuối cùng được đóng chặt, tay của nam sinh cũng không rời khỏi tay nắm cửa màu vàng kim nhạt.

Anh dùng ỡ đó, chậm rãi thả lỏng vai lưng căng chặt, chống trán lên cửa.

Thương Ngạn rầu rĩ cười khề.

Có chút không thể kiềm chế.

Xém chút nữa.....

Xém chút đã không thể nhịn được.

Quả nhiên, có vài khoảng cách nguy hiểm tốt nhất không nên ném thử —— đặc biệt là, khi làm người ta quên hết tất cả điểm giới hạn của mình.

.....

Khi Trần Uyển Phương đem trái cây vào phòng trong cho Tô Mạc Mạc, gian ngoài của thư phòng chính là thời điểm “náo nhiệt” nhất.

Hiệu quả cách âm của phòng rất tốt.

Nên khi Trần Uyển Phương đẩy cửa tiến vào, tiếng động đột ngột vọng vào làm cô gái đang nghiêm túc ngồi trước bàn tự học kinh ngạc giật mình.

Cô mông lung ngẩng đầu qua nhìn, thấy Trần Uyển Phương đang đi tới, bà đem cái khay trong tay đặt xuống một góc của bàn sách.

Trái cây được gọt sẵn và một ly sữa ấm được đặt vào tầm tay của Tô Mạc Mạc.

“..... Cảm ơn đi Trần.”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc nhìn thoáng qua cửa phòng, vì động tĩnh truyền vào từ bên ngoài mà bất an.

Trần Uyển Phương cười một cái, “Đừng khách sáo. Tiểu thiếu gia không nói, sao đi còn không biết được chứ, thì ra mỗi ngày thẳng bé chuẩn bị một bình sữa bò nóng là vì con à?”

Nhắc tới chuyện này, Tô Mạc Mạc có hơi ngượng ngùng.

Cô gạt đầu rồi mới vờn đầu ngón tay từ trong tay áo ra, chậm chạp kéo ly sữa bò qua.

Cô khép hai tay lại, ôm nó vào lòng bàn tay, xúc cảm ấm áp lan đến tận đáy lòng.

Khóe mắt Tô Mạc Mạc mỉm cười.

Trần Uyên Phương bên cạnh nhìn vậy thì cảm khái —— cô bé ngoan ngoãn xinh đẹp như này, đúng là rất dễ khiến người khác yêu thích.

“Đây là tiểu thiếu gia dặn riêng để di chuẩn bị cho con.”

Tô Mạc Mạc thật sự rất ngượng, cô đành chỉ ra gian ngoài hỏi.

“Bọn họ thường xuyên tới đây sao?”

“Cũng không hẳn là thường xuyên, học kỳ 1 nhiều hơn một chút.” Trần Uyên Phương nghĩ ngợi, “Nhưng chắc cũng chỉ khoảng gần 10 lần.”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

“Nhưng con là cô gái đầu tiên tiểu thiếu gia dẫn về đây.”

Trần Uyên Phương tươi cười cúi đầu nhìn Tô Mạc Mạc.

Gương mặt Tô Mạc Mạc hơi nóng.

Không biết sao cô cảm thấy trong mắt Trần Uyên Phương lại có ý trêu chọc.

Phòng trong im ắng làm nổi bật âm lượng ngoài cửa.

Tô Mạc Mạc bất an nhìn qua.

“Vậy lần nào bọn họ cũng như vậy sao?”

Nhắc đến đây, Trần Uyên Phương hơi bất đắc dĩ.

“Không đến mức lần nào cũng thế, nhưng cũng rất thường. Đúng là lần đầu tiên đi còn bị bọn họ làm sợ hãi, còn sợ bọn họ đánh nhau luôn đó chứ —— sau đó thì quen dần.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy thì ngại ra.

..... Việc mắng nhau như này cũng có thể quen được sao?

Trần Uyên Phương để ý thấy biểu cảm thay đổi của cô, không khỏi bật cười.

“Bọn họ đều thích cãi nhau như thế nhưng vẫn không ảnh hưởng lẫn nhau —— cãi nhau xong lại kể vai sát cánh.”

Trần Uyên Phương nói xong, ôn hòa đưa ra lời mời với Tô Mạc Mạc: “Đi, đi dẫn con đi xem thử.”

Tô Mạc Mạc do dự.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không kìm nén được tò mò dưới đáy lòng, tay chân nhẹ nhàng đi theo sau Trần Uyên Phương ra ngoài.

Hai người đi qua cánh cửa ngăn cách, tiến vào gian ngoài.

Hiện tại cũng không còn sớm nữa.

Bên ngoài gian cửa sổ sát đất, bức màn dày nặng được kéo vào, không có tia sáng nào lọt vào, trong phòng càng thêm ảm đạm u ám.

Chỉ ánh đèn từ máy chiếu tỏa ra vài tia ánh sáng nhàn nhạt.

Gần đó.

Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch đang tranh chấp vì một phép tính tối ưu hóa.

Tô Mạc Mạc đã quen với một Loan Văn Trạch xưa nay kiệm lời, cậu ta rất ít khi nói chuyện lớn tiếng với người khác, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu cãi lại người ta đến mặt sấp đỏ tai sấp hồng lên rồi.

Còn bên kia.

Nền đen chữ trắng được máy chiếu chiếu lên bức tường.

Thương Ngạn ngồi nghiêng trên bàn sách bằng gỗ đặc, chân sau chống đất, tay phải đặt trên quyển vở trên bàn, bình tĩnh viết. Đồng thời tay trái anh cầm một cây bút laser, điểm laser màu đỏ hiện lên trên vách tường. Theo sự chuyển động của bút laser, anh đang dùng ngữ điệu nghiêm túc phân tích gì đó

với hai nam sinh bên cạnh.

Dưới ánh sáng âm đạm, gương mặt nghiêng của nam sinh ngồi trên bàn sách càng trở nên sắc bén, mũi cao thẳng, rỗ mũi, môi mỏng khép mở.

Đường cong sắc sảo nhưng đẹp đẽ.

Âm điệu thông dong, giọng nói trầm ổn hữu lực, từ ngữ biểu đạt rõ ràng, súc tích và logic.....

Lộ ra một loại lực hấp dẫn chói mắt người khác.

Tô Mạc Mạc nhìn đến xuất thần.

“Thế nào, có phải trạng thái nghiêm túc càng thêm mị lực chứ?”

Trần Uyển Phương đứng bên cạnh mỉm cười hỏi.

“Ừm..... Hả?”

Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần chậm mắt nửa nhịp, khi hiểu được ám chỉ như có như không trong lời của Trần Uyển Phương, cô có chút không được tự nhiên.

“Đi Trần đừng..... Đừng hiểu lầm..... Thương Ngạn là sư phụ con, con cũng là thành viên của tổ.....”

Gần đến âm cuối, Tô Mạc Mạc càng thấy chột dạ, âm lượng cũng bất giác nhỏ đi.

Dường như có một tiếng nói phản bác dưới đáy lòng: Không phải, mày nói dối, không phải như vậy.

Tô Mạc Mạc sợ hãi vì âm thanh này.

Trần Uyển Phương nghe thấy giọng nói càng ngày càng nhỏ của cô, cười chọc, “Đi đang nói bọn họ, đâu có chỉ riêng vào ai nói đâu, có phải không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Người nhà này đều am hiểu việc đào hồ người khác sao.....

Tô Mạc Mạc kiềm chế thay đổi cảm xúc, nhỏ giọng nói: “Đi Trần, con quay về học tiếp.....”

Nói xong, cô khom người với Trần Uyển Phương, lập tức vội vàng chạy vào phòng trong, dáng vẻ như đang chạy trốn chết.

Trần Uyển Phương lắc đầu cười.

.....

Huấn luyện kịch liệt của buổi trưa kết thúc.

Khi đám Ngô Hoàng Bác ra ngoài biệt thự, bầu trời bên ngoài đã tối sầm.

Trần Uyển Phương đã dặn tài xế chờ trước ngoài cửa.

Ngồi vào xe, Ngô Hoàng Bác còn đang lưu luyến nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò ——

“Cha Ngạn, Tiểu Tô của chúng tôi đâu rồi, sao cậu ấy lại không ra vậy? Nhà cậu ấy xa như vậy, trên đường trở về chắc hẳn rất nhàm chán, hay là cứ đi cùng bọn này, bọn này đưa cậu ấy về nhà nha?”

Thương Ngạn kết thúc mấy tiếng đồng hồ giảng bài, lúc này càng lười biếng hơn so với người khác.

Nghe vậy, anh cũng chỉ tùy tiện nhìn xuống.

Cười như không cười liếc qua cửa sổ xe một cái.

“Liên quan gì đến cậu.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn!! Trời đã tối rồi!! Cậu mau thả Tiểu Tô của chúng tôi về nhà đi —— nếu không về trời sẽ khuya mất um um um.....”

Ngô Hoàng Bác còn chưa dứt lời, một bàn tay đã vươn ra từ trong xe bịt kín miệng cậu ta lại.

Sau đó Loan Văn Trạch về mặt bình tĩnh ấn cửa sổ xe, đồng thời vẫy tay tạm biệt với Thương Ngạn ——

“Ngạn ca, tạm biệt. Dì Trần, hôm nay làm phiền ngài, gặp lại sau.”

“.....”

Thương Ngạn vừa lòng gật đầu.

Cửa sổ xe đóng lại.

Tài xế khởi động xe lên đường.

Mãi đến khi xe chạy được vài chục mét, Loan Văn Trạch mới thả tay ra.

Ngô Hoàng Bác uất ức: “Lão Loan, cậu đang lấy việc công báo thù riêng đây!”

Thoát khỏi trạng thái huấn luyện, Loan Văn Trạch tựa như đã phong ấn tính tình dữ dằn kia, nghe vậy tốt tính than một tiếng.

“Tôi đã cứu cậu.”

Ngô Hoàng Bác: “.....? Người cần được cứu nhất là Tiểu Tô, cậu ấy đã sắp bị móng vuốt ma quỷ chop lấy rồi!”

Bên cạnh có nam sinh không nhìn được bật cười, “Nếu cậu nói thêm hai câu nữa, tôi thấy ánh mắt kia của Ngạn ca có thể băm vằm cậu tại chỗ đấy, cũng không phải không thể lấy cậu làm phân bón cho mấy khóm hoa ngoài biệt thự đâu.”

“.....”

Ngô Hoàng Bác hậu tri hậu giác run rẩy.

“Khùng bố như vậy sao?”

“Ừ, cực kì khủng bố.

”

Nam sinh trong tổ ngồi ở ghế phụ cũng hát đệm thêm.

Ngô Hoàng Bác: “..... Nói vậy tức là tôi vừa hụt lại cái mạng sao? Nhưng Tiểu Tô của chúng ta thì làm sao bây giờ, nằm trong tay cha Ngạn cảm thú —— à không, bác tài xế chưa nghe thấy gì đúng không.....”

Cậu ta đề nhỏ giọng, “Nằm trong tay cha Ngạn, Tiểu Tô phải làm sao bây giờ?”

Tài xế bị cậu ta chọc cười nhưng vẫn giữ im lặng.

Loan Văn Trạch cũng cười, “Tính cách của Ngạn ca ra sao, không phải cậu không biết —— lúc trước ngay tại tiệc sinh nhật của Thư Vi, đã bị buộc đến như vậy, cậu ấy cũng có làm gì đâu, cậu còn không tin nhân phẩm của cậu ấy sao?”

Ngô Hoàng Bác suy nghĩ, nửa tin nửa ngờ. “Nói vậy cũng đúng, nhưng tôi vẫn cảm thấy.....”

“Cảm thấy gì?”

Ngô Hoàng Bác ngồi ngay ngắn lại, nói thầm, “Là cảm thấy gần đây cha Ngạn thay đổi rất nhiều, rất không an tâm —— cậu ấy sẽ để Tiểu Tô của chúng ta về nhà chứ!?”

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi!”

Nam sinh bên cạnh cười đấm cậu ta.

“Chỉ mong là vậy.....”

Cùng lúc đó, trong biệt thự.

Thương Ngạn nhìn cô gái đang dọn dẹp sách vở, khẽ nhướn mày:

“Thật sự muốn về?”

Tô Mạc Mạc trịnh trọng gật đầu.

“Đương nhiên phải về.”

“Không phải lúc trước đã thông báo cho bọn họ, du thu lần này kéo dài một ngày một đêm sao.”

“Nhưng bây giờ em đâu có du thu. ....” Tô Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn Thương Ngan, biểu cảm trịnh trọng, “Nói dối là không tốt, vì sau này rất mệt mỏi khi phải theo tới cùng.”

Thầy dáng vẻ cô gái nghiêm mặt truyền thụ triết học cuộc đời cho mình, Thương Ngan mỉm cười, dời tầm mắt.

“Chắc, tiếc thật.”

“Tiếc cái gì?”

Thương Ngan liếm hàm răng, thấp giọng cười, “Còn tưởng cuối cùng cũng mang học trò nhỏ về nhà, có người làm ấm giường cho anh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô tức giận trừng anh một cái, dọn dẹp xong thì cầm điện thoại.

Tô Mạc Mạc bấm vào số của Văn Trình Châu trong danh bạ.

Vài giây sau.

Tô Mạc Mạc khó hiểu nhìn cuộc gọi tự động kết thúc.

“Hả. .... Tắt máy?”

Vì kinh ngạc quá mức, biểu cảm cô gái có phần ngây ngời.

Thương Ngan nghe vậy, nghiêng đầu nhìn.

Cô gái ngồi sau bàn sách chưa bỏ cuộc, gọi lại lần nữa.

Vẫn tắt máy.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngan sung sướng cười nói.

“Nhóc con, tối nay nhớ đi làm ấm giường cho sư phụ.”

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: Dỗi khóc.jpg

Mọi người có ai có thể giúp mình sửa lỗi chính tả không, do mình không có thời gian sửa, yêu cầu thì chỉ cần cẩn thận, mình sẽ gửi chương mới cho bạn theo lịch cố định, bạn nào có ý định thì nhắn tin với mình nhé. Cảm ơn.

Hết chương 44

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Cuối cùng Tô Mạc Mạc vẫn ngủ lại ở nhà Thương Ngan.

Trước khi ăn tối, Trần Uyển Phương đã dọn dẹp một căn phòng cho khách giúp cô, chặt đứt con đường chọc cô của Thương Ngan.

Thương Ngạn cũng thật sự không đùa Tô Mạc Mạc nữa.

Kết thúc bữa tối, chờ khoảng nửa tiếng để tiêu hóa thức ăn xong, Tô Mạc Mạc liền bị Thương Ngạn xách vào thư phòng.

Sách giáo khoa và tài liệu tham khảo về ba môn hóa học, vật lý, sinh học được xếp thành hai chồng cao ngất đặt vào giữa bàn sách màu trắng.

Tô Mạc Mạc vừa bước vào đã kinh sợ vì hai chồng sách này.

Phát hiện được bước chân chần chờ của cô gái, Thương Ngạn đuổi tay, cửa phòng đằng sau bị anh đóng lại.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn vòng qua cô, đi đến trước bàn, vỗ vỗ hai chồng sách giáo khoa và tài liệu tham khảo.

“Giữa trưa mai bọn họ mới về từ ngọn núi kia, buổi chiều mới chính thức đi học —— trước lúc đó, anh sẽ cùng em xem lại tất cả kiến thức nửa học kỳ trước của ba môn lý hóa sinh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Chân có chút nhũn ra.

Tiếc rằng Thương Ngạn không cho phép cô từ chối, một tay kéo ghế dựa phía sau bàn sách ra.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ trì trệ vài giây, sau đó mới sống không còn gì luyến tiếc đi qua đó.

Một ngày nhẹ nhàng như vậy nhưng đối với Tô Mạc Mạc thì chả khác gì địa ngục, vào lúc gần tối như thế này, cứ như vậy không báo trước mà bắt đầu.

May là Thương Ngạn hiểu biết căn kẽ chương trình học, cách giải thích về kiến thức cũng rất đơn giản nhưng đầy đủ và dễ hiểu. Tuy Tô Mạc Mạc nghe suốt đêm nên hơi nhức đầu nhưng hiệu suất thật sự cao hơn không ít so với khi cô tự học hoặc khi nghe giáo viên giảng bài.

Không biết đã bao lâu, cửa thư phòng bị gõ.

Trần Uyển Phương đi vào, đặt đĩa trái cây đã được gọt hết lên bàn.

Thấy Trần Uyển Phương xuất hiện, Tô Mạc Mạc giống như thấy được nữ thần hi vọng của mình ——

“Cảm ơn dì Trần.”

Cô gái định đứng dậy.

“Nhóc con, quay về làm hết ví dụ nữa.”

Bên cạnh ghế dựa, Thương Ngạn nhìn chằm chằm quyển sách được mở ra trong tay, không thèm nâng mắt lên tiếng.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô không phản bác, vô cùng đáng thương nhìn thoáng qua Trần Uyển Phương rồi cúi đầu ngồi xuống lại.

Trần Uyển Phương bên này ôn hòa cười.

“Học hành cũng phải kết hợp với giải trí.”

“.....”

Thương Ngạn đặt quyển sách mở ra trong tay lên bàn sách, rũ mắt nhìn cô gái đang ngồi cạnh mình.

“Còn một tuần nữa là đến kỳ kiểm tra giữa kỳ, thi xong rồi “giải trí” được chứ?”

Lần này, không đợi Tô Mạc Mạc mở miệng, Trần Uyển Phương bắt ngờ hỏi: “Đêm nay các con định học tới khuya sao?”

Thương Ngạn nhìn đồng hồ, hơi nhíu mày.

“Sẽ không quá sớm” Anh nhìn qua, “Dì Trần, đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Trần Uyển Phương suy tư gì đó rồi vẫy tay với Thương Ngạn.

“Tiểu thiếu gia, cậu qua đây đi, tôi có cái này cho cậu.”

Thương Ngạn đứng dậy, cùng bà đi ra gian ngoài của thư phòng.

Một lát sau, Thương Ngạn đã trở lại, trong tay cầm theo một quyển sách vô cùng dày.

Tô Mạc Mạc tưởng đó là một quyển tài liệu khác, cô sống không còn gì luyến tiếc nhìn tên sách.

Sau đó cô ngăn người.

Tên sách rất dài, nhưng cô biết tóm tắt của nó, trọng điểm nằm ở hai chữ cuối cùng ——

《 Hình pháp 》.

Chờ khi Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, Thương Ngạn đã đặt tác phẩm vĩ đại rất rất chói mắt này lên phía trên góc trái của bàn sách.

Tô Mạc Mạc: “Cái này..... Từ đâu ra?”

Thương Ngạn: “Vốn đã có sẵn ở gian ngoài, di Trần vừa đưa cho anh.”

Tô Mạc Mạc ngơ hai giây, thật cẩn thận hỏi: “Kiểm tra giữa kì của Tam trung chắc sẽ không có cái này đúng không?”

Thương Ngạn ngồi xuống ghé dựa, rũ mắt, cười như không cười.

“Đây không phải dùng để học hành thi cử.”

Tô Mạc Mạc: “Vậy để làm gì?”

Thương Ngạn: “Tự giám sát và tự nhắc nhở.”

Tô Mạc Mạc: “Giám sát và nhắc nhở..... Việc gì?”

Thương Ngạn: “.....”

Trầm mặc hai giây, nam sinh lấy tay phải chống trán, rũ mắt bật cười nhẹ nhàng ——

“Nhắc nhở bản thân không nên vượt qua ranh giới pháp luật.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Dưới vầng hào quang của《 Hình pháp 》, lần đầu tiên Tô Mạc Mạc ngủ qua đêm ở nhà Thương Ngạn, một buổi tối không có cơn gió lạnh lẽo trôi qua.

Sáng hôm sau, chuyến du thu của lớp một chính thức kết thúc.

Đám học sinh sôi nổi về trường, tiến vào đội ngũ ôn tập cho kì thi giữa kì sắp tới.

Văn phòng của Tổ Huấn Luyện ở tòa lầu khoa học kỹ thuật cũng hiếm khi hoàn toàn đóng cửa.

Một tuần sau, kì thi giữa kì kết thúc.

Vượt qua kỳ nghỉ cuối tuần dài và nhất học kỳ, tất cả học sinh thấp thỏm bất an nghênh đón thứ hai.

——

Thứ hai, thường thì cũng là ngày thành tích của khối được công bố ra sau hai ngày thức đêm phấn đấu của các giáo viên.

Nghỉ thức chào cờ kết thúc, toàn bộ học sinh quay về lớp của mình.

Bầu không khí trong lớp quả nhiên rất căng thẳng —— rõ ràng từ giờ đến tiết đầu tiên còn đến mười mấy phút, trong lớp đã vô thức bày ra một trạng thái im lặng xưa nay chưa từng có.

Ngay cả các học sinh không quá để ý thành tích, lúc này cũng rất xấu hổ khi lên tiếng, phá vỡ sự căng thẳng của những người khác.

Lớp 11-1, tiết đầu tiên của mỗi tuần trùng hợp là tiết hóa học của chủ nhiệm lớp Lý Sur Kiệt.

Hay nói cách khác, mấy giáo viên đã thống kê xong hết kết quả vào cuối tuần, vậy bọn họ rất vinh hạnh được biết mình thi tốt hay không ngay vào tiết đầu tiên của thứ hai.

Tô Mạc Mạc bị bầu không khí như này bao phủ, không khỏi khẩn trương theo.

Cô vểnh tai nghe thấy hai người Tề Văn Duyệt đằng sau nhỏ giọng nói chuyện ——

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, cậu thấy căng thẳng không?”

Liêu Lan Hinh: “Còn ổn.”

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, bình thường cậu học hành giỏi vậy, vẫn luôn đạt hạng nhất của lớp, lần này cảm thấy mình thi thế nào, đặc biệt là vật lý và sinh học, đề thi lần này cũng quá kinh khủng rồi?”

Liêu Lan Hinh trầm mặc hai giây, “Ồ, mình thi khá tốt.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt vô cùng đau đớn: “Bạn cùng bàn! Vào thời điểm này, không phải mấy học sinh tốt các cậu nên ra vẻ khiêm tốn nói, mấy câu như “mình thấy mình thi tốt rồi làm sao bây giờ.....” sao!”

Ngữ khí của Liêu Lan Hinh càng thêm bình tĩnh: “Việc này phải chia loại người.”

Tề Văn Duyệt: “?”

Liêu Lan Hinh: “Ví dụ như, nếu người hỏi mình vấn đề này là Thương Ngạn, vậy mình nên nói như vậy; nhưng nếu người đó là cậu ——”

Tề Văn Duyệt: “Đủ rồi, cậu im miệng đi, mình tuyên bố với Ngạn ca và Mạc Mạc rằng hai người ngồi bàn sau đã ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Tô Mạc Mạc nghe đến đó, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nhẹ giọng cười thành tiếng.

Sự khẩn trương ban đầu vì chuyện này cũng tan thành mây khói.

Nhớ đến lời của hai người, Tô Mạc Mạc nghiêng đầu nhìn Thương Ngạn ——

Người nọ khó có khi không đeo tai nghe quả táo của mình lên và nằm lên bàn ngủ.

Tô Mạc Mạc tò mò hỏi: “Em nghe Ngô Hoàng Bác nói, ngày hôm qua mọi người gấp gấp huấn luyện đặc biệt về Python, đến khuya mới kết thúc, hôm nay không ngủ bù sao?”

Thương Ngạn chớp mắt.

“Lo lắng, không ngủ được.”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên nhìn anh, “Anh cũng lo lắng vì thành tích ư? Em cho rằng anh vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, nên chưa bao giờ đề ý.....”

Thương Ngạn xoay người, muốn nói lại thôi nhìn cô gái.

Hai người trầm mặc vài giây.

Thương Ngạn: “Anh lo lắng vì em”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

Không đề cô nói tiếp, trước cửa phòng học vọng đến tiếng động rất nhỏ ——

Lý Sư Kiệt đẩy cửa đi vào.

Tiếng nói chuyện của học sinh cả lớp đều im bật, tất cả cùng nhìn về một hướng

——

Xấp bài thi được ôm trong lòng và mấy tờ giấy trắng bị gấp lại.

Trong lớp cứ như bị ấn nút tắt tiếng, phòng học yên tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng kim rơi.

Lý Sư Kiệt đứng trên bục giảng nhìn thấy khung cảnh trước mắt, không khỏi tươi cười.

“Sao thế, sao cả đám hết như sắp lên đoạn đầu đài vậy?”

Bọn học sinh không lên tiếng, ánh mắt hướng về trong tay ông.

“Ồ, sắp biết hết kết quả đúng không?”

Lý Sur Kiệt ít có khi nổi hứng trêu chọc, hiển nhiên tâm trạng không tệ.

“Lúc này ừ rừ cụp đuôi, có phải quá muộn rồi không? Bài thi này nộp cũng đã nộp, chấm cũng đã chấm, giờ các cô cậu hồi hận thì có ý nghĩa gì chứ?”

Trong lớp không biết có ai không chịu nổi đợt dao nhô này, cứng cổ nói một câu ——

“Thầy ơi bọn em biết lỗi rồi, ngài mau phát kết quả ra đi, cho bọn em một đao thống khoái đi!”

Mấy học sinh khác cũng sôi nổi phụ họa theo:

“Đúng vậy thầy ơi.”

“Hai ngày nay em không ngủ ngon được, ngài xem em gầy đi bao nhiêu cân* rồi.”

*(Cân: Đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc, bằng ½ ký)

“Thầy phát nhanh nhanh đi thầy.....”

“Rồi rồi.”

Lý Sur Kiệt hưởng thụ đủ bộ dáng mặt ừ mảy ê của đám học sinh bình thường không ai quản nổi, lúc này cười buông tha cho họ.

“Đại biểu môn lên đây, phát bài môn hóa xuống trước.”

Nói xong, Lý Sur Kiệt đặt bài thi hóa học trong tay xuống góc bàn, ngay sau đó khom mở máy chiếu trên bục giảng lên.

Lý Sur Kiệt duỗi tay khỏi động máy tính, trong lúc chờ đợi, ông đứng dậy.

“Đề giữa kỳ lần này nghe nói các môn khoa học tương đối khó, đặc biệt là toán lý và sinh, nếu các em cảm thấy kết quả phát ra có chênh lệch so với dự tính của mình thì đừng hoảng hốt, nếu điểm không đủ thì chúng ta chậm rãi tiến bộ.”

Máy tính khởi động xong, bảng tương tác điện tử trên bàn hiện ra màn hình chính của máy tính.

Lý Sur Kiệt khom người chống trên mặt bàn, tải bảng thành tích thi giữa kỳ của lớp 11-1 từ hòm thư xuống, phóng tới trên mặt bàn.

Dưới sự tập trung nín thở của cả lớp, ông nhấn đúp mở bảng biểu ra.

Danh sách học sinh xuất hiện trên bảng.

Học sinh của lớp một bắt đầu xem từ trên xuống theo bản năng.

Nhưng khi thấy rõ cái tên kia, cả lớp ồ lên.

Ngay sau đó, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía bàn học đầu tiên.

Lý Sur Kiệt đứng trên bục giảng không chớp mắt nhìn cái tên ở hàng thứ nhất hai giây, không tiếng động thờ dài, nói ——

“Đã quên nói với các em. Lần này lớp chúng ta giữ hai vị trí của top 5 khối —— Thương Ngạn hạng 4 khối, Liêu Lan Hình hạng 5 khối, chỉ thấp hơn một điểm, hai người các em đều rất giỏi, tiếp tục nỗ lực.”

Nghe Lý Sur Kiệt lặp lại như vậy, đám học sinh mới chắc rằng mình không nhìn lầm rồi.

_____

Trước kia, tuy thành tích các môn của Thương Ngạn rất giỏi, nhưng điểm tổng lại bị môn văn kéo chân sao, phần lớn đều từ hạng ba tới hạng năm trong lớp, toàn khối cũng chỉ nằm trong top 10.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tên của Thương Ngạn đứng ở hàng đầu tiên.

Ánh mắt của mọi người không khỏi hướng về điểm một loạt các môn đằng sau.

Vừa thấy, có người xém chút cắn đầu lưỡi ——

“Má ơi! Lý hóa sinh đạt điểm tuyệt đối?!”

“.....”

Lý Sư Kiệt bất mãn trừng nam sinh đó.

Sau đó ông quay người.

“Bạn học Thương Ngạn là đối tượng khen ngợi trọng điểm của lớp chúng ta, nhưng cũng là đối tượng phê bình trọng điểm —— ba môn lý hóa sinh đạt điểm tuyệt đối, ở các kỳ thi chính thức của trường chúng ta chưa từng có chuyện này trong suốt mười năm, hơn nữa cũng hẳn là lần đầu tiên của bạn học Thương Ngạn. Còn phê bình. ....”

Lý Sư Kiệt thờ dài, nhìn Thương Ngạn.

“Thương Ngạn, em và giáo viên môn văn có mối thù truyền kiếp gì vậy?”

“.....”

Điểm môn văn ở hạng chót.

Con điểm đầu tiên của Thương Ngạn chính là con số “89” đỏ tươi chói mắt, không đạt chuẩn

——

Học sinh cả lớp không nhịn được bật cười.

“Được rồi được rồi, im lặng hết ——”

Lý Sư Kiệt bất đắc dĩ ngắt đi tiếng cười của học sinh trong lớp.

“Còn không biết xấu hổ cười? Các em nhìn lại mình đi, Thương Ngạn có một môn không đạt tiêu chuẩn, tổng điểm 671, điểm tổng của các em là bao nhiêu? —— nếu tôi là các em thì đã tìm khe đất chui xuống, các em còn cười được?”

“.....”

Lý Sư Kiệt vừa dứt lời, cả lớp lập tức yên tĩnh.

Lúc này Lý Sư Kiệt mới vừa lòng nhìn sang Thương Ngạn.

“Ba môn đạt điểm tuyệt đối, đúng là rất giỏi. Thương Ngạn, có thời gian thì chia sẻ cách học tâm đắc với mọi người đi.”

Thương Ngạn nghe vậy, nâng mắt lên.

Sắc mặt của anh vốn dĩ không có gợn sóng gì, lúc này lại cười khẽ.

“Cách học tâm đắc của em?”

Bọn học sinh trong lớp sáng mắt, vênh tai lên nghe.

Thương Ngạn: “—— không phải đang ngồi cạnh em sao.”

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

Cả lớp cũng ngơ ngác nhìn hai người.

Thương Ngạn không có ý định giải thích, chỉ hơi nhún mày cười: “Thầy, kéo xuống dưới đi ạ.”

Lý Sư Kiệt hoàn hồn, kéo xuống tờ tiếp theo.

Tên Tô Mạc Mạc xuất hiện tại trang này.

Ý cười của Thương Ngạn nhạt đi, cặp mắt đảo qua một hàng số rồi cúi đầu ghi chú xuống quyển vở trước mặt.

Viết đến cuối cùng, bút bi màu đen thuận tiện khoanh tròn hai con số cuối cùng ——

Xếp hạng trong lớp là 17, trong khối là 165.

Thương Ngan suy tư hai giây, khoe miệng khẽ cong lên.

“Tiến bộ không tệ, nhóc con.”

Tương phản với Thương Ngan, điểm các môn khác của Tô Mạc Mạc cũng bình thường, chỉ duy nhất có môn văn là cô vô cùng xuất sắc.

Thống kê hết, cô cũng là người đạt điểm văn cao nhất trong cả lớp.

Chờ khi Lý Sur Kiệt bắt đầu dạy học, Tô Mạc Mạc mới tò mò nhỏ giọng hỏi Thương Ngan: “Lúc này..... Tại sao anh nói em là cách học tâm đắc của anh?”

Thương Ngan rũ mắt nhìn cô, cười như không cười.

“Em cho rằng anh trời sinh là giỏi sao? Vì để phụ đạo cho em với hiệu suất cao, sách giáo khoa ba môn lý hóa sinh đã bị anh lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần, đặc biệt là sinh học —— kiến thức từ vụn vặt đến phức tạp, anh có thể đạt điểm tuyệt đối, hơn phân nửa là công lao của em”

“.....”

Cô gái cảm thấy gương mặt nóng lên không có lý do, nín thở, một lúc lâu sau, cô lùi ra sau.

“..... Ô.”

Việc công bố thành tích kết thúc đơn giản như vậy. Lý Sur Kiệt lấy luôn tiết này để nói về bài thi hóa lần này.

Tiếng chuông tiết đầu tiên vang lên, trong lúc ông dọn dẹp bàn thì đột nhiên nhớ đến một chuyện ——

“Sáng nay giáo viên sinh học của các em có việc bận nên xin nghỉ, tiết hai sẽ là tiết ngữ văn, tiết sinh sẽ được bổ sung sau.”

Cả lớp ồn lên.

Vài giây sau, đám học sinh không hẹn mà cùng nhìn Thương Ngan.

Thương Ngan đang phân tích bài hóa cuối cùng cho Tô Mạc Mạc, nghe vậy, ngồi bết dính lại, anh nhú mày.

Sự thật chứng minh, giáo viên ngữ văn cũng không cô phụ “chờ mong” của bọn họ.

Từ khi tiết hai bắt đầu, ánh mắt của Lâm Chính khi có khi không hướng về Thương Ngan, trong mắt không thiếu tức giận khi hận sắt không thành thép.

Nhấn nhẹn được tới giờ tan học, Lâm Chính khép quyển giáo án, đi xuống bục giảng, bước đến trước mặt Thương Ngan.

Một tờ bài thi môn văn bị thả đến trước mặt Thương Ngan ——

Số điểm “89” đỏ tươi nằm trên đó, vô cùng chói mắt.

Lâm Chính tức giận bật cười ——

“Thương Ngan, cậu thật sự có thể ư! Toán học 144, tiếng Anh 136, ba môn lý hóa sinh đạt điểm tuyệt đối —— chỉ có môn văn! Cậu có thể làm bài không đạt chuẩn với tôi, chỉ thiếu một điểm! Cậu nói đi —— có phải cậu có ý kiến với tôi không!?”

Lâm Chính thở ra một hơi, chỉ tay vào tờ bài thi:

“Xem câu đọc hiểu văn học hiện đại của em đi, đề bài hỏi em tác dụng của đoạn miêu tả cảnh vật này, em trả lời cái gì, hả?? —— vậy mà em có thể viết cho tôi “không thấy tác dụng” —— có phải em muốn tạo phản không hả Thương Ngan!”

Lâm Chính nổi trận lôi đình, Thương Ngan buột miệng, gương mặt anh tuần không thể hiện cảm xúc nào, chỉ không rên một tiếng ngồi đó.

Lâm Chính tức giận đến mức muốn xông qua đánh nhau.

Ông run tay chỉ Thương Ngan, “Được, được, được lắm Thương Ngan —— dứt khoát như vậy đi, sau này tiết ngữ văn của tôi, em đừng đến được không!?”

“.....”

Đêm hôm qua, Thương Ngan vì một thuật toán Python ở Tổ Huấn Luyện thức đến nửa đêm, chỉ ngủ hai ba tiếng đồng hồ, khi bừng dậy, huyết thái dương

cũng thỉnh thoảng nhảy lên.

Bị giọng của Lâm Chính làm ồn trong suốt hai phút, sự khó chịu dưới đáy mắt anh không thể nén được nữa xông lên.

Nghe Lâm Chính nói xong câu này, Thương Ngạn dờ mắt, lạnh lùng cười nhạo.

Anh quay mặt lại, dùng tay phải đẩy cái bàn rồi đứng dậy ——

“Dĩ nhiên. ....”

Hai chữ “không được” chưa kịp nói ra, tay trái anh bỗng nhiên bị một xúc cảm xa lạ cản lại.

——

Đầu ngón tay mảnh khảnh của cô gái có chút lạnh, xen lẫn sự bất an nắm lấy bàn tay bên này của anh.

Thương Ngạn ngẩn ra, xoay người rũ mắt nhìn lại theo bản năng.

Tô Mạc Mạc khẩn cầu nhìn anh, con ngươi đen nhánh ướt át, bằng biên độ thật nhẹ lắc đầu với anh.

Thương Ngạn buộc chặt năm ngón tay trong vô thức, giữ chặt lại cô gái.

Tô Mạc Mạc bị anh niết đến phát đau, nhưng chỉ có thể ra vẻ không sao, cô bất an nhìn giáo viên môn văn còn đang trong trạng thái tức giận.

“Thầy Lâm, trước đây em không giúp Thương Ngạn phụ đạo môn văn, là em sai. .... Em bảo đảm với ngài, trước khi đến kì thi cuối kì, nhất định sẽ làm điểm thi môn văn của Thương Ngạn cao hơn điểm bình quân của lớp.”

“.....”

Lâm Chính nhú chặt mày, ngực vì tức giận mà phập phồng không ngừng.

——

Nếu đổi lại là người khác nói lời này, ông đã sớm không thêm phản ứng, nhưng hiện tại Tô Mạc Mạc đang là “học sinh đặc ý” của ông ở lớp một, từ lần đầu tiên gặp mặt đã để lại cho ông ấn tượng rất sâu.

Lần kiểm tra giữa kì này, kết quả thi môn văn của Tô Mạc Mạc xếp hạng thứ ba toàn khối.

Đối diện với một cô gái xinh đẹp, nghe lời và thành tích tốt như này, Lâm Chính dù có lửa cũng không thể phun ra.

Ông chỉ có thể nuốt lại lời định nói, vững giọng hỏi:

“Em đang lập quân lệnh trạng cho thầy?”

Tô Mạc Mạc gật đầu, “Dạ.”

“..... Được rồi.”

Lâm Chính cúi gắt lườm Thương Ngạn.

“Vậy nhìn mặt mũi bạn cùng bàn của cậu, tôi sẽ cho cậu một cơ hội cuối cùng —— kỳ thi cuối kì này, nếu cậu lại trả cho tôi kết quả như vậy thì đừng đến tiết ngữ văn của tôi nữa!”

Nói xong, Lâm Chính mang theo cơn giận còn chưa tiêu tan, phui tay rời lớp.

Lâm Chính vừa rời đi, Tô Mạc Mạc lập tức thở phào, đồng thời dùng tay nhẹ nhàng ấn ngực.

——

Bị dằn vặt tức giận của Lâm Chính dọa đến cùng với sự khẩn trương khi lập quân lệnh trạng, dường như trái tim của cô đã nhảy ra ngoài từ trong cổ họng.

Cô gái hết như vừa sống sót, ngồi xuống lại ghé dựa.

Vừa định buông tay, cô mới phát hiện tay phải của mình còn đang bị nam sinh bên người nắm chặt trong tay.

Khuôn mặt tuấn tú của người nọ hơi bạnh, đẹp đẽ lạnh lẽo nhưng không có cảm xúc.

Trong lòng Tô Mạc Mạc hơi bực bội, ngược mặt lên.

“Sư phụ, thầy nắm chặt đầu tay em.”

“.....”

Thương Ngan hoàn hồn.

Anh có chút tiếc nuối thong thả buông tay ra, cảm thụ được đầu ngón tay của cô gái phất qua lòng bàn tay, để lại một cảm xúc tê dại.

“Lập quân lệnh trạng như vậy, nếu không làm được, vậy em sẽ là sao bây giờ?”

Tô Mạc Mạc dừng động tác trong tay, nghiêm túc tự hỏi hai giây, sau đó cô cầm lấy quyển vở trên bàn, chỉ vào thành tích của mình trên đó, nói với Thương Ngan ——

“Em có thể làm vì sư phụ, sư phụ không thể làm vì em sao?”

Thương Ngan ngơ ngẩn.

Không biết qua bao lâu, anh hạ tầm mắt, bỗng dưng thấp giọng cười rộ lên.

Tô Mạc Mạc vẫn nhìn anh.

Cô chấp chờ đợi một đáp án.

Thương Ngan bị ánh mắt như vậy của cô gái nhìn, không thể chịu nổi, quay mặt đi ho nhẹ.

“..... Có thể.”

Anh có thể làm vì cô, đã chuẩn bị phải làm vì cô, nói đến nói đi cũng đều là vì điểm này.

Trên mặt Tô Mạc Mạc lộ ra chút ý cười dịu dàng.

Cô cầm sách giáo khoa môn văn và tập ghi chép đã sắp xếp xong, đứng lên ——

“Chúng ta đi thôi.”

Thương Ngan: “?”

Tô Mạc Mạc đứng đó, mềm giọng cười:

“Thư viện, tiết sau là tiết tự học, em phụ đạo môn văn cho anh.”

Thương Ngan, người đã nói không khác lắm so với bây giờ trước tiết tự học các đây một tuần chẳng qua môn học đổi thành lý hóa sinh: “.....”

Thiên Đạo luân hồi.

Sẽ không bỏ sót một ai.

*

Sau kì thi giữa kì, trong khu tự học của thư viện rất hiếm khi thấy dấu chân ai đó.

Thương Ngan cùng Tô Mạc Mạc đi lên lầu hai, tùy tiện tìm một vị trí trong khu tự học trống rỗng ở đây.

Hai người vừa định ngồi xuống, điện thoại trong túi Tô Mạc Mạc đột nhiên reo lên.

Tô Mạc Mạc đưa sách giáo khoa và tập ghi chép trong lòng cho Thương Ngan, thấp giọng nói: “Anh đọc trước bài học và chú thích bên cạnh của em, em nghe điện thoại xong sẽ về liền.”

Nói đoạn, cô gái cầm điện thoại bước nhanh đến hành lang dài.

Thương Ngan dùng mắt.

Có chút không kiên nhẫn liếc qua hai chữ《 Ngữ văn 》 trên bìa sách giáo khoa, một tay nam sinh chống trán, buồn chán cầm sách lên, tiện tay lật hết cuốn sách.

Dựa vào sức gió, một tờ giấy trắng đột ngột lộ ra một góc từ trang sách.

Thương Ngạn dùng tay.

Anh không đổi sắc mặt giờ tay rút tờ giấy kia ra.

Nét chữ trên đó cứng cáp mạnh mẽ, viết đầy một tờ giấy trắng, tất cả đều là về “những việc cần lưu ý” khi bị thương.

Cuối cùng còn ký một cái tên xinh đẹp.

“Chữ Minh.”

Thương Ngạn hơi híp mắt, trầm giọng chậm rãi đọc lên.

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đừng khóc, được không.

Lúc Tô Mạc Mạc trở lại khu tự học, gương mặt nhỏ hơi nhăn lại, chân mày cũng khẽ nhíu, dáng vẻ ưu tư sâu nào không thể giải quyết, trong lúc đi cũng không tập trung.

Do vậy, cô đã bỏ lỡ ánh mắt vô cùng phức tạp của Thương Ngạn nhìn cô khi cô quay về bàn.

“Có chuyện gì vậy?”

Thấy biểu cảm này của cô gái, Thương Ngạn cố nén cảm xúc táo bạo dưới đáy lòng, lên tiếng hỏi.

Tô Mạc Mạc nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay.

“Chủ nhiệm lớp gọi em và anh đến phòng đa chức năng của trường để dự họp —— là vì chuyện bình chọn người chủ trì cho ngày kỉ niệm thành lập trường cuối tháng này.”

Thương Ngạn rũ mắt.

“Ngay bây giờ?”

Tô Mạc Mạc chưa phát hiện sóng gió mãnh liệt che dấu trong lời của anh, chỉ chán nản gật đầu.

“Cũng không biết phải mất bao lâu.”

Nghĩ vậy, cô nhìn Thương Ngạn.

“Kết quả môn văn của anh không thể bị kéo xuống nữa, vậy nên nếu kết thúc sớm, chúng ta quay lại đây tự học đi?” Tô Mạc Mạc cúi đầu chòng quẹo vở ghi chép lên cuốn sách giáo khoa, đặt qua góc bàn, “Mấy thứ này để lại đây vậy, chắc hẳn không mất nhiều thời gian lắm. ....”

“.....”

Thương Ngạn trầm mặc vài giây, đứng dậy, khóe miệng hé ra.

“Được.”

Cặp mắt anh đảo qua người Tô Mạc Mạc rồi nhìn về phía trước.

Biểu cảm Tô Mạc Mạc không khỏi cứng đờ.

Qua hai giây, cô hồi thần lại, khó hiểu nhìn bóng dáng thon dài đang chậm rãi đi về phía ngoài.

..... Thật kì lạ.

Lúc này bị anh nhìn thoáng qua, tại sao lại đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo nhỉ?

Tô Mạc Mạc không nghĩ quá nhiều về vấn đề này, mơ hồ đi theo.

.....

Phòng đa chức năng của Tam trung cũng là lối đường nhỏ của trường, một sân khấu cộng với 500 cái ghế dựa, phân bố theo kiểu bậc thang từ ngoài cửa vào xuống bên dưới.

Khi Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đến nơi, những người khác cũng đã có mặt gần đầy đủ.

Danh sách đề cử lần này được tuyển từ lớp 11 và 12. Mặc dù trên danh nghĩa nói rằng “một nam một nữ của một lớp”, nhưng thực tế chỉ là học sinh của các lớp chọn ở hai khối mà thôi.

Nên lúc này, số lượng người được đề cử trùng hợp vừa đúng 20 người.

Đã ít người như thế, vậy mà còn gặp khuôn mặt quen thuộc ——

“Tô Mạc Mạc.”

Một giọng nam trong trẻo vang lên, ngay lập tức dẫn gần một nửa ánh mắt trong phòng đa chức năng về hướng cửa ra vào.

Tô Mạc Mạc đang cúi đầu, thận trọng bước xuống cầu thang với độ dốc rất thấp, nghe vậy thì ngược mắt lên theo bản năng.

Giữa hàng của khối 12, nam sinh vừa lên tiếng đứng lên, nụ cười chói mắt như ánh mặt trời tiến đến.

Nụ cười của người đó xán lạn đến mức gần như lóa mắt, hàm răng trắng như tuyết.

..... Một người vô cùng có sức hút.

Tô Mạc Mạc ngây người hai giây, nghĩ thầm

Chờ khi cô lấy lại tinh thần, người đó đã dừng ở bậc thang bên dưới cách cô vài bậc.

Độ dốc của bậc thang vốn khá bằng phẳng, chiều cao của hai người lại chênh lệch, nên tuy đứng thấp hơn cô vài bậc thang, thoạt nhìn người đó vẫn cao hơn Tô Mạc Mạc một chút.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, nụ cười của nam sinh càng thêm đẹp mắt.

“Anh đã đoán là em sẽ đến đây.”

Tô Mạc Mạc chần chờ vài giây, mới nhẹ giọng chào hỏi:

“Chào học trưởng Chử.”

Chử Minh cười xua tay. “Đừng khách sáo với anh như thế, anh không lớn hơn em nhiều lắm, cùng lắm là mấy tháng thôi, đúng chứ?”

Không để Tô Mạc Mạc nghĩ ra lời đáp, Chử Minh sẵn sốc dời câu chuyện, ánh mắt dời xuống mắt cá chân của cô, “Chân thế nào rồi, đã khỏi hẳn chưa?”

“Vâng” Tô Mạc Mạc đáp theo, “Không sao hết.”

Chử Minh: “Vậy là tốt rồi. Nếu còn có vấn đề gì, em đừng xấu hổ, nhất định phải tới tìm anh —— dù sao cũng là đội viên của anh làm em bị thương, phải nên phụ trách tới cùng.”

“Cảm ơn học.....”

Tô Mạc Mạc còn chưa dứt lời, nam sinh đằng sau đã nhìn một đường cuối cùng đã không chịu nổi nữa.

Anh rút bàn tay phải cắm trong túi quần ra, dáng vẻ tán mạn bước xuống hai bậc, dừng bên người cô gái.

Đặt cánh tay lên vai cô.

Thương Ngạn cong nửa người, giọng nói trầm thấp, “Nhóc con, coi sư phụ là người chết sao?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngó người xoay qua nhìn Thương Ngạn.

Về mặt chân lười của Thương Ngạn lộ ra mũi nhọn sắc nhọn, nhưng bị anh đè xuống rất nhanh.

Anh dời cặp mắt đặt trên người Chữ Minh đi, híp mắt, cúi đầu nhìn cô gái ngây thơ trước mặt ——

“Sư phụ không thích cậu ta, em phải làm gì đây, hả?”

Ngữ điệu của Thương Ngan bằng phẳng, cũng không cố tình nói nhỏ.

Vào giờ phút này, trong lễ đường nhỏ an tĩnh vậy, không cần nói Chữ Minh đang đứng gần Tô Mạc Mạc —— hai đám người tai thính cách đó không xa đều nghe thấy lời nói thẳng thắn này.

Trong nháy mắt, rất nhiều cặp mắt nhiều chuyện hưng phấn nhìn qua đây.

——

Đã nghe nói Thương Ngan và Chữ Minh bất hòa từ lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên bọn họ ngồi ngay tại hiện trường hóng chuyện đấy.

Tô Mạc Mạc, người đứng mũi chịu sào, sau khi ngẩn ra vài giây mới bắt đầu dĩ nhiên mảy.

Giữa hai đầu lông mày dường như nở rộ một bông hoa.

“Sư phụ, sao anh trẻ con như vậy……” Cô gái nhỏ giọng lầm bầm.

Thương Ngan nhướn mày.

“Anh trẻ con?”

Cô gái thành thật gật đầu, ánh mắt lên án nhìn anh.

Thương Ngan chưa kịp nói gì, cánh cửa gỗ to nặng của phòng đa chức năng đã bị đẩy ra.

Một bóng người đi đến.

“Này, Thư hoa hậu giảng đường tới.”

“Có trò hay để nhìn……”

Hàng phía trước có hai tiếng cười nhẹ xem náo nhiệt mơ hồ.

Tô Mạc Mạc càng nhíu chặt mày.

Cô ngẩng đầu, nhìn theo bậc thang cao dần lên phía sau, cuối cùng mới nhìn thấy Thư Vi.

Không biết Thư Vi bị làm sao, từ lúc thấy Thương Ngan, cô ta vẫn không nhúc nhích đứng hình tại chỗ.

Tô Mạc Mạc cảm thấy kì lạ trong lòng, nhưng hành động lại không hề suy nghĩ ——

Cô duỗi tay túm lấy nam sinh bên cạnh.

“Sư phụ, chúng ta đi xuống đi.”

Nói xong, không cho Thương Ngan có cơ hội tự hỏi hay từ chối, cô nắm lấy góc áo sơ mi của anh, vòng qua Chữ Minh trước mặt, vội vàng đi xuống dưới.

Đôi mắt vốn dĩ lạnh lùng của Thương Ngan, sau khi hơi giật mình thì không khỏi nổi lên chút ý cười nghiền ngẫm.

Anh mặc kệ cô gái khản trương nắm lấy góc áo của mình, dung túng mặc cô dắt mình đi xuống.

Lúc đi ngang qua Chữ Minh, Thương Ngan nhếch khóe miệng ——

Anh hừ một tiếng cực nhẹ.

“Tôi.”

Sau đó nhìn thẳng, tiến về phía trước.

“……”

Tươi cười trên mặt Chữ Minh trầm xuống.

Chờ khi 20 học sinh đại diện của khối 11 và 12 đến đông đủ, giáo viên phụ trách đi lên bục, giới thiệu sơ qua quy tắc ——

“Chúng ta đơn giản hóa tất cả nhé.”

“Quy tắc bỏ phiếu rất đơn giản. Đầu tiên, tôi sẽ cho mỗi người các em một phút —— đứng tại chỗ tôi đang đứng bây giờ, hướng mặt xuống mọi người, bất kể là tự giới thiệu hay làm gì khác, các em muốn kể chuyện cười cũng được. Sau đó, tất cả nam sinh và nữ sinh chia nhau ra thành hai tổ, bầu chọn cho nhau, mỗi người chỉ có một quyền bầu chọn, tức là mỗi người chỉ có thể chọn một người. Cuối cùng, người có lượt bầu chọn cao nhất của mỗi tổ sẽ là học sinh đại diện được chọn cuối cùng*.”

*(Đoạn này tui chém)

Giáo viên nói xong và vỗ tay một tiếng.

“Để cho công bằng, không ảnh hưởng đến nhau —— nào, nam sinh qua chỗ ngồi bên tay trái của tôi, nữ sinh qua ngồi bên tay phải của tôi —— không ai được phép bước qua khu vực ở giữa này.”

Có nam sinh lẩm bẩm vài tiếng.

“Không phải chỉ là đi ngang qua sân khấu thôi sao*, cần gì phải phiền phức như thế.”

*(Ở đây có thể hiểu là đến cho có mặt, làm cho có)

Giáo viên phụ trách đứng trên đài nhú mày trông qua.

“Ai đang nói chuyện, đứng ra ngoài cho tôi. —— em có ý gì, nghi ngờ cách chọn của trường không công bằng? Vậy em qua đây, lại đây, em đứng vào chỗ tôi, đưa ra một quy tắc công bằng cho tôi xem xem!”

Thấy giáo viên phụ trách đó nổi giận, nam sinh vừa nói có kỳ liếc nhìn bóng dáng cao lớn đằng trước, ngay sau đó mới ngưng cười.

“Không phải mà thầy, em không nghi ngờ quy tắc không công bằng, quy tắc này thật sự rất công bằng. .... Ý em là, thật ra trong lòng mọi người đều đã có người được chọn, thừa nhận sự chênh lệch này chắc cũng không phải chuyện xấu đâu ạ?”

“.....”

Nghe thấy học sinh này chịu thua trước, lúc này thái độ của giáo viên phụ trách trên bục mới hòa hoãn bớt.

Ông vẫn hơi không vui lườm nam sinh kia ——

“Nói đã sớm có người được chọn là sao, ngay cả đừng khí cạnh tranh mà em cũng không có sao?”

Nam sinh ấy rụt đầu, tươi cười xấu hổ, con gió nhỏ này cuối cùng mới bay đi.

Một phút diễn thuyết bắt đầu từ nhóm nữ sinh.

Nhưng thật ra suy nghĩ của mọi người cũng không khác gì lắm so với nam sinh vừa nói —— có Thương Ngạn ở đây, nam sinh cuối cùng được chọn dĩ nhiên là anh, cũng vì vậy, nữ sinh có số phiếu nhiều nhất đương nhiên cũng là người anh chọn.

Có vài người vì sự xuất hiện của Thương Ngạn mà xử sự rất bất ngờ, nhưng cũng bị sự tồn tại của Tô Mặc Mặc và Thư Vi áp xuống hoàn toàn.

Mở màn của nhóm nữ sinh kết thúc bình đạm, bên phía nam sinh cũng tương tự.

Giáo viên phụ trách ở bên này nhú mày, nhưng cũng không có cách nói gì.

Mỗi người được phát một tờ giấy, bắt đầu bỏ phiếu.

Thương Ngạn nghiêng người, nhìn về phía nhóm nữ sinh.

Trùng hợp là lúc này, cô gái nhỏ nhắn ngồi ở hàng đầu cũng suy tư gì đó nhìn anh.

——

Khi ánh mắt va chạm nhau, cô gái hoảng sợ, lập tức xoay đầu đi.

Thương Ngạn mỉm cười thu mắt.

..... Cùng với cô ghi danh vào lịch sử của trường ở lễ kỉ niệm lần này, có vẻ cũng không có gì không tốt.

Nghĩ vậy, anh nhanh chóng đánh dấu chéo bên cạnh tên của Tô Mạc Mạc.

Anh xem xét tờ phiếu bầu tường tận ba giây.

Thương Ngạn khẽ nheo mắt.

Nhấn nhin.

Anh mới có thể không mang theo tư tâm của mình, đổi dấu chéo kia thành một thứ khác.

Nam sinh kế bên và đằng sau đã chờ anh đặt bút xuống một lúc thật lâu, lúc này mới nhìn thấy, cả đám trao đổi ánh mắt một đợt rồi sôi nổi đặt bút theo.

Giáo viên phụ trách thu giấy của nam sinh ở đây trước, cau mày vẩy tay.

“Chờ lát nữa kiểm phiếu, các em nghỉ trước đi. Nhưng đừng rời khỏi đại sảnh, một lát sau sẽ công bố kết quả.”

Đám nam sinh oán giận hô, đứng dậy đi đến toilet của phòng đa chức năng.

Thương Ngạn ngồi tại chỗ một lát, bên phía nữ sinh còn chưa thu xong.

Anh cũng đứng dậy đi đến toilet.

Vừa đi đến cửa, anh liền nghe thấy bên trong phòng toilet cách âm không tốt kia truyền ra tiếng cười của hai nam sinh khối 12 ——

“Cậu điên à?”

“Tô Mạc Mạc đó, còn cậu?”

“Tôi cũng vậy.”

“Ha ha, biết ngay mà, không phải lúc trước còn nói Thư Vi là bạn gái lí tưởng của cậu sao?”

“Đó là chuyện của lớp 11 rồi, bạn gái lí tưởng gì đó, giấu suốt ba năm cũng phải chán —— học muội nhỏ bé vừa chuyển vào khối 11 thật tốt, nhìn sạch sẽ, còn xinh đẹp thanh thuần —— lần đầu tiên gặp em ấy trong trường, tôi còn nghĩ cô bé xinh đẹp như vậy, tiếc là cả ngày ăn mặc kiểu quần áo kỳ cục đó, ngực eo chân gì đều bị che kín không nhìn thấy gì, tiếc thật!”

“Đúng vậy ha?”

“Chứ còn gì nữa, không phải lần này là trời trao cơ hội tốt sao? Trước khi tới đây tôi còn nói với đám trong lớp —— làm thế nào cũng phải nhìn thấy được dáng người của học muội nhỏ trước khi tốt nghiệp cấp ba. Ta nói chứ, khuôn mặt đẹp như vậy, cái eo cặp chân kia chắc chắn có thể chơi một năm, đến lúc đó chụp ảnh lưu lại ——”

Người đó không thể nói hết.

——

Đằng sau đột ngột bị đánh úp một cú đau điếng, đá cậu ta thẳng vào bồn tiểu trong toilet.

Sợ hãi đập vào bức tường cứng rắn.

Một tiếng “cốp” thật lớn.

Nam sinh bên cạnh lấy lại tinh thần, đối diện với cặp mắt âm trầm hung ác của Thương Ngạn trong gương, sợ tới mức xém chút nữa đã quỳ chung vào bồn tiểu.

Lúc này, xa xa bên ngoài truyền đến giọng của giáo viên phụ trách được khuếch đại thông qua microphone ——

“Sau đây là kết quả bỏ phiếu.”

“.....”

Thương Ngạn âm ngoan nhìn hai người đó rồi xoay người bước ra ngoài.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản kịp.

Thương Ngạn đang chạy về phòng đa chức năng thì nghe thấy âm cuối của giáo viên vọng xuống ——

“Đại diện nam sinh, Thương Ngạn, 19 phiếu thông qua.”

“Đại diện nữ sinh, Tô Mạc Mạc, 17 phiếu thông qua.”

“Được, lần này kết quả đã định, tôi sẽ trình kết quả lên ban giám hiệu, nếu mọi người không còn gì nữa, vậy ——”

“Khoan đã.”

Thương Ngan đứng ven sân khấu, tay nắm chặt thành quyền, trầm giọng ngắt lời của giáo viên phụ trách.

Giáo viên phụ trách nhướng mày, cực kì không vui liếc mắt qua.

Thấy rõ đó là Thương Ngan, ông không khỏi sững sốt.

Cảm xúc trên mặt cũng lập tức hòa hoãn, “Bạn học Thương Ngan, có chuyện gì sao?”

Thương Ngan trầm mắt.

Vài giây sau, anh cong khóe môi, lộ ra nụ cười lười biếng lưu manh.

Nhưng ý cười kia lại chưa đạt đến đáy mắt.

“Em xin..... Bầu lại một lần nữa.”

Giáo viên phụ trách sững sốt.

“Tại sao lại muốn bầu lại?”

Cặp mắt Thương Ngan lạnh lùng, cười đáp.

“Lúc này em có hơi hành động theo cảm tính, giờ thanh tỉnh lại thì thấy hối hận.”

Lời nói ra bằng giọng điệu không đứng đắn, làm hai nhóm học sinh đều sững sờ.

Đặc biệt là tướng tượng đến kết quả bầu chọn vừa nêu, ánh mắt mọi người nhìn về ba người Tô Mạc Mạc, Thư Vi và Thương Ngan càng thêm kì lạ.

Giáo viên phụ trách ngây ra.

“Em vừa bầu cho.....?”

“.....”

Ý cười trên mặt Thương Ngan nhạt đi hai phần.

Một giây sau, anh rũ mắt.

“Tô Mạc Mạc.”

“_____”

Giữa nhóm nữ sinh, bóng dáng cô gái hơi cứng lại.

Giáo viên phụ trách càng khó hiểu, “Vậy em, vậy em đang chuẩn bị sửa phiếu lại sao?”

“..... Dạ.”

“Bầu ai?”

“.....”

Thương Ngan nhìn qua.

Cô gái ngồi ở hàng đầu tiên đang cúi đầu, hai tay xếp lại đặt trên đầu gối, không thấy rõ biểu cảm.

Ngồi sau cô, cặp mắt Thư Vi lạnh run vọng qua đây.

Đằng sau hai nhóm, có người thấp giọng cười vang.

“Đây là chuẩn bị mượn cơ hội ‘hợp lại’ sao?”

“Chứ sao nữa, chắc chắn là tỉ lệ chiến thắng của bạn gái cũ cao hơn một chút.....”

Dưới những tiếng nghị luận nhỏ vun đó, sắc mặt Thương Ngạn càng trầm xuống.

Đến khi có một giọng nói khê vang lên:

“Tại sao lại muốn sửa phiếu bầu chứ.”

Một người chợt im bất, sôi nổi nhìn qua.

Đồng tử Thương Ngạn co nhẹ.

Tại tiêu điểm trong mắt của anh, cuối cùng cô gái cũng ngẩng đầu.

Ngũ quan điểm lệ xinh đẹp và tinh xảo, ánh mắt cũng trong suốt thuần tịnh. Giọng cô rất bình tĩnh, nhưng lại có chút cố chấp.

Cô lặp lại.

“Tại sao..... Muốn sửa phiếu bầu?”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

Nhớ đến những lời khó nghe vừa rồi, gân xanh trên mu bàn tay anh nổi lên.

Qua một hồi trầm mặc, anh mới dời mắt, giọng nói hơi khàn.

“Dáng em quá thấp, không phù hợp.”

Cả người Tô Mặc Mặc cứng lại.

.....

【 Kết quả kiểm tra, chiều cao, còn có mấy tính, tuy rằng chúng ta kém xa nhau, nhưng em có nỗ lực muốn đuổi theo anh..... Anh đừng cười nhạo em.....】

【 Đây là em nói, em đừng hối hận. 】

.....

Kẻ lừa đảo.

Cuối cùng cô gái cũng không thể nhịn xuống ầm ục nảy lên nơi đầu quả tim, hốc mắt cô đỏ ửng, chậm rãi đứng dậy.

“..... Em bỏ quyền.”

Nói xong, cô xoay người, không thèm quay đầu đi đến cửa ra vào.

Mới đi được hai bước, cô đã không nhịn được, chặt vật chạy đi.

“.....!”

Thương Ngạn hít sâu một hơi.

Chờ khi bóng dáng cô gái biến mất ở phòng đa chức năng, tất cả những cảm xúc bạo nộ dưới đáy lòng mới trào ra ——

“Rầm” một tiếng, bàn trống bên dưới sân khấu bị anh đá vỡ.

Hai nhóm học sinh hoảng sợ nhìn anh.

Cặp mắt Thương Ngạn âm trầm ngoan lệ, nhìn chòng chọc hướng của hai nam sinh kia ——

“Hai tên rác rưởi trong toilet, tôi nhớ kỹ. Ai còn dám nói như vậy sau lưng Tô Mặc Mặc.....”

Đáy mắt Thương Ngạn hằn lên tơ máu, gương mặt anh tuần giờ phút này cực kì dữ tợn.

“Kêu nó lấy mạng thể chấp.”

Trong lúc mọi người còn kinh ngạc hốt hoảng, Thương Ngạn để lại một câu “bỏ quyền”, xoay người đi đến cửa sau.

Giáo viên phụ trách phản ứng lại trước, nhớ tới tiếng “cốp” mơ hồ vừa nghe thấy ban nãy, không khỏi nhúu mày, nói với mấy nam sinh ——

“Đi vào xem, toilet bị gì vậy?”

“.....”

Thương Ngạn đuổi kịp Tô Mạc Mạc trong thư viện.

Khu tự học ở lầu hai, anh chạy nhanh lên đó, thấy được cô gái đỏ hốc mắt, ôm mấy quyển sách giấy văn trên bàn, chuẩn bị quay về.

Thương Ngạn đi nhanh qua.

Tới trước mặt, cô không thèm nhìn anh, cúi đầu định đi vòng qua.

Mặt mày Thương Ngạn trầm xuống, duỗi tay cầm cánh tay cô

Gãy đến mức như có thể bẻ gãy.

Anh quyết tâm, không để Tô Mạc Mạc lên tiếng hay giẫy giụa, kéo cô đi đến một khu khác.

“Thương Ngạn ——”

Tô Mạc Mạc muốn tránh ra, nhưng tay của người nọ hết như vòng sắt, không hề nhúc nhích giam cầm cổ tay cô.

Kẻ không thể lay động lại cậy mạnh đó kéo cô vào một góc nằm ngoài phạm vi theo dõi của người khác.

Giữa hai kệ sách cao ngất.

“Bịch”.

Một tiếng trầm vang.

Tô Mạc Mạc bị nam sinh trước người kéo tay ấn vào tường.

Trong góc có cái bàn thấp, hình như bị bỏ đi từ khu tự học nên mới vút qua đây.

Tô Mạc Mạc còn muốn giẫy giụa, nhưng bị người đó ôm eo, đặt cô lên mặt bàn.

Thương Ngạn trầm mắt cúi người.

Bốn mắt đối diện.

Cô gái đỏ mắt ngồi trên mặt bàn.

Cô đá chân theo bản năng.

——

Chân cách mặt đất..... Rất xa.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Nhớ đến câu “dáng em quá thấp” vừa rồi ở phòng đa chức năng, dòng nước trong hốc mắt cô lăn một vòng rồi nhỏ xuống.

Ánh mắt vừa ảm ức vừa vô hại trừng anh.

Thương Ngạn hít hà một hơi.

Ngực đau đến mức như bị người cầm dao đâm vào ngực.

Anh hung dữ trầm mặt, duỗi tay ôm cô gái vào lòng ——

“Không cho khóc.”

Tô Mạc Mạc ảm ức đến mức ngực nghẹn như muốn lên men, khó chịu dùng miệng để hô hấp, nhẫn nhịn đến sắp bùng nổ

Người này còn dữ với cô như vậy.

Cô không hề nghĩ ngợi, cách một lớp áo trên người nam sinh, cắn mạnh xuống.

Thương Ngạn nhú mảy.

Xương quai xanh đau đớn.

..... Hàm răng còn rất bén.

Thương Ngạn không trốn, để mặc cô cắn mình.

Một lát sau, anh chỉ vươn tay nhẹ nhàng sờ ót cô gái, thỏa hiệp, thấp giọng than.

“Đừng khóc, được không.”

Hết chương 46

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: ... Ngọt.

Tô Mạc Mạc không nín khóc, nấc một tiếng.

Cảm nhận được cô gái trong lòng run lên một cái rồi bất động, Thương Ngạn buông mi mắt.

Yên lặng vài giây.

Cô thối lui một chút rồi chậm chạp cúi đầu.

Thần trí của Tô Mạc Mạc bị tiếng nấc kéo về, hiện tại cô cảm thấy hơi mất mặt.

Một chuyện bình thường không lớn lao gì như vậy, sao cô có thể khóc lên chứ..... Rõ ràng thời gian ở viện điều dưỡng, có nhiều lúc còn khó chịu hơn vậy, nhưng cô không có khóc.

Tô Mạc Mạc cúi đầu nghĩ.

Hình như là vì từ khi quen biết với người này, cô càng ngày càng quen việc coi bỏ trôi buốc trước mặt anh, giải phóng cảm xúc —— bất kể là tích cực hay tiêu cực.

Anh cũng luôn dung túng cô như thế, còn chủ động muốn cô thí nghiệm mức độ nhẫn nại của mình.

Mà cô cũng làm vậy thật, dần dần xem việc anh đối xử tốt với cô ở mọi mặt thành chuyện đương nhiên, chỉ mới làm trái một chút đã bực tức .....

Hơn nữa, hình như hồi nãy còn.....

Cô đã đem suy nghĩ từ lâu thực hành trong thực tế.

Cô gái vừa khóc xong đang héo úa cúi đầu.

“Anh có đau không..... Thương Ngạn?”

“Đau.”

Thương Ngạn nhú mảy, rũ mắt nhìn cô.

“Đau muốn chết.”

Tô Mạc Mạc nhếch miệng, "Rất xin. ...."

"Vậy nên lần sau em muốn cắn anh thế nào cũng không sao —— nhưng đừng bao giờ khóc, được không?"

"....."

Tô Mạc Mạc ngây người ngẩng đầu nhìn anh.

Trên lông mi cong cong của cô gái còn mang theo vài giọt nước li ti.

Thương Ngạn thở dài.

Anh cúi người lần nữa, duỗi tay ôm lấy cô, trong giọng nói lộ ra sự dứt khoát.

"Hoặc là, khi nào em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, vậy em cứ tới trước mặt anh khóc —— khóc xong ba lần, em đào cái hố ngay tại chỗ rồi chôn anh xuống là được."

Tô Mạc Mạc ngây ngẩn được anh ôm lấy, chớp mũi đặt ngay tại vết ẩm ướt trên xương quai xanh của anh.

Ngừng hai giây, Tô Mạc Mạc tròn to mắt, cánh mũi cô mấp máy, ngửi thêm nữa để xác nhận.

——

Mùi máu tươi thật nhạt.

Tô Mạc Mạc rất miễn cảm với mùi hương này.

Cô bỗng dung luống cuống.

Cô nhích ra đằng sau, "Có phải em cắn anh chảy máu không, anh ——"

Lời còn chưa dứt, sau cổ được một bàn tay ấm áp nâng lên, kéo về phía trước.

"Tô Mạc Mạc."

Giọng nói bên tai rất không đứng đắn.

Tô Mạc Mạc dừng một chút, bất an im lặng, không dám cử động, để mặc người trước mặt áp người xuống, hoàn toàn ôm mình vào ngực.

Cô nghe thấy người nọ cười một tiếng thật nhẹ.

"Trước khi gặp được em, anh thuận buồm xuôi gió mười tám năm, không có vấn đề nào anh không giải quyết được, không có chuyện gì anh không hoàn thành tốt. .... Em biết không?"

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Cô gật đầu theo bản năng, "Biết."

Thương Ngạn thở dài, nhưng lại nghe như tiếng cười.

"Chỉ là từ khi gặp được em. .... Giống như một chuyện đơn giản như hôm nay vậy, sao anh lại làm như thế chứ?"

Tô Mạc Mạc dừng lại, cô muốn ngồi dậy, nhưng bị ôm lại.

"Đừng ngẩng đầu."

"Tại sao?"

"..... Bởi vì anh không biết nhận lỗi."

Thương Ngạn chậm rãi ôm chặt cô.

Anh lên tiếng bên tai cô, giọng rất trầm:

"Lần đầu tiên nhận lỗi, chắc hẳn nhìn rất ngớ ngẩn. .... Không muốn em nhìn thấy."

Hô hấp của Tô Mạc Mạc đình trệ.

Cô kinh ngạc nhìn qua.

Người nọ đang buông mắt, lông mi tinh mịn rũ xuống, để lại cái bóng âm u trên làn da trắng trẻo.

Anh nhỏ giọng, nhưng từng chữ nói ra đều rất rõ ràng.

“Thật xin lỗi, anh sai rồi.”

Anh dừng lại.

“Lúc đó anh chỉ muốn thay đổi kết quả. Em hỏi anh vì sao lại sửa phiếu bầu, anh muốn bịa ra một lý do, cũng chỉ tìm được cái đó..... Anh không tìm ra được cái cớ nào khác.”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên.

Vài giây sau, cô hoàn hồn, mông lung hỏi: “Không phải anh nói vậy là vì chê em thấp sao?”

“Không phải.”

“Vậy..... Tại sao?”

“.....”

Đáy mắt Thương Ngạn xẹt qua tia tàn khốc.

Một lúc sau, anh trông xuống.

“Bởi vì anh ghét có người xoi mói em, coi em như vật phẩm mua bán để đánh giá vui đùa.”

Thậm chí hết sức vũ nhục.

Vai lưng Thương Ngạn bạnh ra, cơ bắp gồng lên, nhớ đến vẻ mặt ghê tởm của hai người kia khiến anh tiến vào trạng thái chuẩn bị công kích theo bản năng.

Trầm mặc thật lâu sau, anh mới thả lỏng thân thể.

Tô Mạc Mạc tự hỏi xong, rốt cuộc mới nghĩ thông suốt.

Cô do dự hỏi: “Có người nói bậy về em sao?”

Thương Ngạn không tiếng động than thở.

Anh không thể kể cho nhóc con, sau lưng cô, những nam sinh đó vì vẻ đẹp của cô nên xúc động làm càn, vì tuổi nhỏ mà không kiềm chế ác ý của mình. ....

Anh muốn bảo vệ cô, cũng nhất định sẽ làm được.

Hai người trầm mặc, Tô Mạc Mạc cũng hiểu ra.

Cô cúi đầu, nói khẽ, “Cũng có thể không nói..... Bây giờ em biết rồi, không phải lỗi của sư phụ, em cũng không nên..... Cẩn anh.”

Cô nâng mắt, cẩn thận hỏi: “Em có thể nhìn thử không?”

“.....”

Thương Ngạn thoáng ngồi dậy, cánh tay vòng qua cô gái chống xuống, đặt lên hai bên sườn của cô.

Tô Mạc Mạc duỗi tay gỡ nút cổ áo của nam sinh ra.

Cái áo màu đen rất dễ dàng lộ ra tới chỗ xương quai xanh.

Theo đường cong xương quai xanh xinh đẹp, trên làn da trắng ấy, một vết máu hình dấu răng hiện lên.

Chỗ cắn sâu nhất còn đang chảy máu.

Cô gái sợ tới mức hít một hơi khí lạnh.

Cô hồi thần, tay chân luống cuống.

“Chúng ta..... Chúng ta đến phòng y tế đi, phải khử trùng, còn phải thoa thuốc.....”

Thương Ngan nhắc tay, đề lại cô gái đang muốn nhảy xuống bàn.

Anh rũ mắt cười.

“Anh đâu có đau, em hoảng làm gì.”

“Chảy máu luôn rồi, sao, sao có thể không đau chứ!”

Tô Mạc Mạc gấp đến độ nói lắp.

Thương Ngan chống bàn nhìn cô.

Cần cổ cô gái trắng nõn, tròng mắt đen nhánh nhìn anh, khoe mắt còn hồng hồng, trên môi còn dính một ít máu mà cô cũng không biết.

Dáng vẻ quá thật.....

Hầu kết Thương Ngan lẩn nhẹ.

Một lát sau, anh chống bàn, cúi đầu, hơi cúi người, khàn giọng cười vang bên tai cô.

“Cẩn anh một cái nữa đi.”

“.....??”

Tô Mạc Mạc lần đầu nghe thấy yêu cầu như vậy thì ngây người.

“Mau.”

Vậy mà người nọ còn đang thúc giục cô.

Tô Mạc Mạc cảm thấy đầu óc mình hơi không đủ dùng.

..... Hoặc là đầu óc người này hỏng rồi.

Cô tỉnh táo lại, nâng tay, để lên ngực anh, ý đồ muốn đẩy người ra sau ——

“Thương Ngan..... Anh đừng quậy, đến phòng y tế cùng em.....”

Cô còn chưa nói hết, hai tay đã bị người trước mặt bắt lấy.

Anh ấn cô vào người mình, Thương Ngan quét mắt nhìn cô.

“Nếu em không cần, đến lượt anh cần em.”

Nói đoạn, dường như để ám chỉ, anh thổi nhẹ một hơi lên vành tai cô.

Nhiệt độ ái muội phớt qua vành tai mãi cảm gần hệ thần kinh, Tô Mạc Mạc chỉ cảm thấy nổi da gà đến tận sau lưng.

Cô không kiềm được run lên.

Cô cắn răng, kiên trì lắc đầu, ngược mắt nhìn anh.

“..... Thật sự không cần?”

“Chảy máu rồi, không cần được nữa.”

Cô gái vô lực nhỏ giọng giải thích, ngữ điệu có phần ảm ức.

“Vậy đến lượt anh cần em, chảy máu thì làm sao bây giờ?”

“.....”

Cô gái dùng cặp con ngươi xinh đẹp đó nhìn anh.

Vô cùng đáng thương.

.....

Nhóc con chưa từng tiếp xúc sự đọi, bằng vào bản năng của mình đã dễ dàng tìm ra biện pháp đối phó với anh.

Thương Ngan mỉm cười quan sát cô.

Giọng nói cổ ý đè thấp ——

“Em tự chọn đi, có đau thì đừng trách anh.”

“.....”

Tò Mạc Mạc phát hiện bản thân thật sự không thể trốn tránh được, cô đau khổ lùi ra sau, cố gắng co người lại tìm ra điểm dừng.

“Anh cần..... Cần đi.”

Ai kêu mày vừa cần người ta xong.....

Cô gái thâm tự khuyên nhủ mình như thế.

Hồ hấp nóng rực bên tai càng ngày càng áp sát.

Tại thời điểm Tò Mạc Mạc khăn trương nhắm chặt mắt, cô đột nhiên cảm thấy vành tai mình bị ngậm lấy rồi rút nhẹ.

Trong nháy mắt liền buông ra.

Bên tai vang lên giọng cười hài hước khàn khàn:

“..... Ngọt.”

“——!”

Nhiệt độ tức khắc xông thẳng lên mặt.

Tò Mạc Mạc cảm thấy cả người mình như bị ném vào bếp lò đang nóng, nướng chín toàn thân cô.

Cô bất chấp tất cả, nảo nuốt đẩy Thương Ngan ra, nhảy xuống bàn, ôm hết sách vở và bỏ chạy.

Thương Ngan xoay người, ý cười biếng nhác, tay cắm vào túi quần, chân dài không nhanh không chậm đi theo ——

“Chờ một chút.”

Vào lúc đi đến cầu thang, Thương Ngan dừng chân.

Anh đột ngột nghiêng người nhìn ra phía sau.

——

Lầu hai vẫn trống vắng như khi bọn họ tới.

Là ảo giác sao.

Thương Ngan hơi nhíu mày, đứng tại chỗ hai giây rồi xoay người xuống lầu.

Mấy chục giây sau, ở một kệ sách cách đó rất xa, một bóng người chậm rãi đi ra.

Người đó dừng bước, biểu cảm cứng ngắc.

Cô ta đứng đó giật mình hồi lâu, một nữ sinh từ phòng để nước cách đó không xa đi ra sau khi đã lấy nước đủ, tò mò nhìn và hỏi: “Tổ Tổ, cậu sao vậy? Không phải nói muốn tới đây tự học sao?”

“.....”

Văn Tổ Tổ hoàn hồn.

Cô ta ấp ứng đáp, trong đầu là cảnh tượng hai bóng người giao nhau cách đây hai phút.

Cho dù là quan hệ thật trò thân thiết.....

Cũng không thể thân mật như vậy chứ.

Nghĩ đến cảnh đó, Văn Tố Tố đột nhiên liên tưởng tới gì đó, bàn tay cầm ly nước từ bạn cùng bàn vô thức run lên, có vài giọt bắn lên mu bàn tay, nhưng cô ta lại không hề có cảm giác.

Văn Tố Tố khăn trương co rút đồng tử, nhìn bạn cùng bàn của mình.

“Có phải tháng trước cậu nói là thấy được một bài viết trên Tieba không?”

“Bài viết? Bài viết nào?”

Bạn cùng bàn bị hỏi vậy thì sững sốt.

Văn Tố Tố nhú mày: “Có liên quan đến Thương Ngạn.....”

“À à, mình nhớ rồi, có phải bài viết nói có người nhìn thấy Thương Ngạn hôn môi với một cô gái đúng không? Bài viết đó thì sao?”

Văn Tố Tố: “Mình nhớ lúc đó cậu nói với mình, nữ sinh đăng bài là người quen của cậu đúng không?”

“Đúng vậy, mình còn đi hỏi cậu ấy mà.”

“.....!” Văn Tố Tố trợn mắt, không tự giác nắm lấy cổ áo bạn cùng bàn, “Vậy cậu ấy nói như thế nào?”

Bạn cùng bàn của Văn Tố Tố vầy vầy tay.

“Đừng nói nữa, ngày đầu còn thề son sắt với mình là tận mắt chứng kiến, nhưng không thấy mặt của cô gái đó, bởi vì Thương Ngạn che hết hoàn toàn, hơn nữa lúc đó Thương Ngạn và cô gái đó còn đang đứng trong góc tối.....”

Văn Tố Tố không khỏi nắm chặt tay, khăn trương hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Nữ sinh bất đắc dĩ, “Kết quả hôm sau mình đi hỏi cậu ấy, cậu ấy nói là đã đùa với mình, hoàn toàn không có chuyện này, bài viết trên Tieba cũng bị xóa —— sau đó thì cậu cũng biết rồi, không có ai nói về chuyện này nữa.”

“.....”

Cặp mắt Văn Tố Tố đảo đảo, sắc mặt cũng dần trắng bệch.

Bạn cùng bàn của cô ta không yên tâm hỏi thăm: “Tố Tố, sao cậu lại hỏi chuyện này?”

Văn Tố Tố cắn môi.

“..... Không có gì, do mình tự nhiên nghĩ tới thôi.”

“Aiz, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, cậu nhìn đi, đã một tháng trôi qua rồi, cậu có thấy Thương Ngạn thân mật với nữ sinh nào trong trường không? Đừng nói hôn môi, sợ là ngay cả nói vài câu cũng không có.”

“.....”

Không.

Có.

Giọng nói dưới đáy lòng Văn Tố Tố kiệt lực hô lên ——

Có điều là khi đó, trong lúc tin đồn quan hệ giữa Thư Vi và Thương Ngạn là người yêu vẫn còn đó, Thư Vi đã dán sẵn cái mác “học trò của Thương Ngạn” lên cô gái đó.....

Cho nên sau khi nghe đồn Thư Vi và Thương Ngạn “chia tay”, bọn học sinh đã quen với giả thiết “học trò của Thương Ngạn” này, đương nhiên cũng không có ai đi thay đổi nhận thức này.

——

Mà chỉ có cô ta biết.

Thư Vi và Thương Ngan căn bản không có quan hệ gì!

Do đó, vào thời điểm bắt đầu —— từ khi cô gái đó xuất hiện trước mặt Thương Ngan, dưới mí mắt của mọi người, đã có chuyện thay đổi, cũng đã có chuyện khác xảy ra!

“..... Tô Tổ? Tô Tổ??”

Tiếng động bên tai kéo ý thức của Văn Tô Tổ trở về, bạn cùng bàn lo lắng nhìn cô ta: “Sắc mặt của cậu có hơi khó nhìn, nếu cơ thể không khỏe, chúng ta về trước đi?”

Đầu óc Văn Tô Tổ lúc này đã sớm rối tung.

Cô ta cứng đờ tại chỗ một lúc mới chậm chạp gật đầu.

“Được..... Chúng ta về đi.”

*

Tiếng chuông cuối cùng của thứ hai vang lên, tuyên bố một ngày học hành đã kết thúc, bọn học sinh đã sớm kìm nén không được từ tiết tự học bắt đầu nhanh tay nhanh chân hẳn lên.

Đã có người sắp xếp cặp sách xong xuôi từ trước, gấp gấp chạy ra khỏi phòng học.

Tô Mạc Mạc chần chờ nhìn Thương Ngan.

“Em qua báo với Văn Tô Tổ?”

Thương Ngan đứng dậy, nhường chỗ để cô đi ra.

Tô Mạc Mạc vừa định đeo ba lô lên, người trước mặt đã xách lên trước, cầm đi từ trong lòng cô.

“Anh cầm giúp em, em đi nói đi.”

“..... Vâng.”

Tô Mạc Mạc vòng qua các bạn học đang ra khỏi lớp, đi đến bàn của Văn Tô Tổ.

Cả ngày hôm nay tâm thần của Văn Tô Tổ cực kì hoảng hốt, lúc này được bạn cùng bàn đụng tay nhắc nhở, mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn người đến.

Vừa thấy là Tô Mạc Mạc, sắc mặt vốn khó coi của cô ta lập tức trở nên xanh mét.

Tô Mạc Mạc mới tới tự nhiên bị cô ta trừng mắt liếc nhìn, qua vài giây mới lấy lại tinh thần.

Cô khó hiểu nhìn Văn Tô Tổ, hai người giằng co vài giây, Tô Mạc Mạc nhìn cô ta nói trước.

Cô nói nhỏ: “Tối nay tôi không về cùng cậu..... Bữa tối sẽ ăn ở nhà ăn, khoảng 8-9 giờ sẽ về nhà.”

Nếu đặt ở ngày thường, Văn Tô Tổ sẽ không hỏi thêm bất kì một chữ —— cô ta còn ước gì Tô Mạc Mạc đừng bao giờ đi chung với mình nữa.

Tuy nhiên, bây giờ lại có chuyện sáng nay, Văn Tô Tổ vừa nghe thì lập tức khấn thề.

Cô ta căng chặt bả vai theo bản năng, cảnh giác nhìn Tô Mạc Mạc: “Tại sao đột nhiên cậu lại muốn về trễ?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Dựa theo hình thức chung sống hàng ngày, hiển nhiên cô cũng không lường trước rằng Văn Tô Tổ sẽ truy vấn.

Nhưng sau khi chần chờ, Tô Mạc Mạc bình tĩnh đáp.

“Tối nay tôi muốn đến Tổ Huấn Luyện máy tính.”

..... Quả nhiên.

Sắc mặt Văn Tô Tổ lạnh thêm vài phần.

“Nếu 8-9 giờ vậy mới về nhà, vậy chắc chắn ba mẹ tôi sẽ lo lắng, có chuyện gì sao không giải quyết vào ban ngày, nhất định phải kéo dài tới tối ——”

Cô ta chưa kịp nói hết, một tiếng cười nhạt vang lên bên tai.

Văn Tổ Tổ rất quen thuộc với giọng này, đồng tử co rút lại, vô thức ngước đầu lên nhìn sau lưng Tô Mạc Mạc.

Nam sinh thân hình thon dài một tay xách ba lô của cô gái, cong khốe miệng cười như không cười đi đến đây.

Bước đến cạnh Tô Mạc Mạc, anh mới dừng lại.

“Nhóc con nhà tôi, đã đem khế ước bán mình cho Văn gia các người sao?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tổ Tổ tái nhợt.

Thương Ngạn cười nhẹ, “Nếu thật sự có thứ này, mong cậu hãy nói cho tôi, nhất định tôi sẽ mua bằng giá cao.”

Nghe đến đây, Tô Mạc Mạc cũng nhận không được ngẩng đầu, hơi bực bội trừng Thương Ngạn.

“Anh mới đem khế ước bán mình.....”

Thương Ngạn nhìn cô cười.

“Em muốn anh viết cũng được, bây giờ anh sẽ viết cho em một tờ?”

Tô Mạc Mạc bị anh làm nghẹn lời, nghiêng đầu đi nhỏ giọng lẩm bẩm, “Ai muốn anh.”

“Chắc hẳn rất nhiều người muốn.”

Thương Ngạn tiếp tục trêu cô.

“..... Em thật sự không cần?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không nghe lọt tai nữa, quay đầu túm ống tay áo của nam sinh rồi lúi người đi.

Còn lại một mình Văn Tổ Tổ ngồi sau bàn nhìn hai bóng người biến mất dần ở phía xa xa ngoài cửa, sắc mặt cô ta âm trầm tới mức gần như vắt ra nước.

Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đi theo dòng học sinh khối 10 và 11 tan học, hai người tách ra đi đến dưới lầu tòa nhà khoa học kỹ thuật.

Ban ngày đã sắp trôi qua, sắc trời ngày càng tối.

Từ khi dạy học đến tòa nhà khoa học kỹ thuật, khoảng cách gần nhất là đến cửa hông của tòa nhà.

Hai người đi qua cửa hông, đến khu rừng trúc nhỏ trước kia, đèn đường chiếu xuống bị tán lá dày đặc vờn nên những vết loang lổ, đá sỏi như những con rắn uốn lượn, có con vượn người, có con đuôi thân tròn lên phía trước.

Ánh mặt trời yếu ớt khiến con đường quen thuộc trước này có vẻ hơi âm trầm.

Tô Mạc Mạc bị gió trong rừng trúc thổi nhẹ qua, lúc có lúc không, đầu ngón tay cô đã lạnh băng.

Cô bất an đi chậm lại, cảm nhận được Thương Ngạn đằng sau gần thêm một chút, cô mới thoáng an tâm.

Thương Ngạn phát hiện ra chi tiết nhỏ này.

Anh chỉ hơi suy tư là hiểu ra vấn đề, cong khốe môi, “Nhóc con, em còn sợ bóng tối à.”

Nhất định là anh cố ý.

Nên mới nói những lời đó ở một nơi như thế này, còn áp sát tai cô, thổi luồng khí nhẹ nhất vào lỗ tai cô.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lúc này, trong lòng cô vừa khẩn trương vừa bực mình, không thềm để ý đến anh, chỉ cẩn thận đi về phía trước.

Mất thấy được cuối con đường.

Tô Mạc Mạc thở phào nhẹ nhõm, muốn nhìn sang Thương Ngạn.

Nhưng cô vừa nghiêng người thì đột nhiên đứng hình tại chỗ.

Thương Ngạn phát hiện sắc mặt cô thay đổi, rũ mắt quan sát.

“Làm sao vậy?”

“Hình như..... chỗ đó có người.....”

Tô Mạc Mạc chỉ vào chỗ sâu trong rừng trúc, giọng nói xen lẫn rừng mình mà cô không tự biết.

Thương Ngạn nương theo ánh mặt trời và đèn đường, nheo mắt lại nhìn qua đó.

Tiếng gió thổi lá trúc xào xạc rất vang.

Tiếng gió, tiếng góc áo cọ xát cũng rất vang.

Thương Ngạn ngộ ra.

Biểu cảm anh thay đổi.

Tô Mạc Mạc còn đang run bần bật trong lòng trông về hướng đó, hình như có hai bóng người đè lên nhau, mơ hồ còn truyền đến.....

Cô không kịp nhìn kĩ, trước mắt đột nhiên tối thui.

“Hả.....?”

Cô gái mông lung vô tội nghi ngờ lên tiếng.

Thương Ngạn không giải thích với cô, gần như nửa kéo nửa ôm người ra khỏi rừng trúc.

Hai người đi thẳng vào tòa nhà khoa học kỹ thuật.

Tô Mạc Mạc nhìn nam sinh đi cạnh, cả gương mặt bệnh ra, góc nghiêng sắc bén âm trầm, cô càng khó hiểu.

Vài giây sau, lên tới lầu ba.

Cả Tổ Huấn Luyện máy tính đều ở đây, hiển nhiên bọn họ cũng đến chưa lâu, ngoại trừ Loan Văn Trạch đã ngồi trước máy tính, ba người còn lại trong tổ còn đang cười đùa tám chuyện.

Vừa thấy Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc xuất hiện ngoài cửa, những người khác trong tổ cũng ngó ra.

Ngô Hoàng Bác hoàn hồn đầu tiên.

“Cha Ngạn, sao cậu lại mang Tiểu Tô đến đây?”

Thương Ngạn đáp.

“Bắt đầu từ đêm nay, em ấy sẽ đến đây để tự học.”

“Vậy à.” Cả đám Ngô Hoàng Bác hiểu rõ gật đầu, ngay sau đó nói, “Đúng rồi, chúc mừng cha Ngạn, thi giữa kì hạng tư khỏi —— quá đỉnh.”

Thương Ngạn đưa cặp sách trong tay cho Tô Mạc Mạc, “Còn các cậu?”

Cả đám nhìn nhau, thở dài: “Chúng ta sao có thể so với kẻ biến thái như cha Ngạn chứ —— học kỳ này vì gặp chuyện ở tổ, thành tích không thể nhìn nổi.”

“.....”

Thương Ngạn nghe vậy thì nhún mày.

Anh nhìn hai nam sinh còn lại trong tổ ——

“Các cậu nghĩ như thế nào?”

Hai nam sinh đỏ sừng sốt, nụ cười trên mặt lại có phần cay đắng.

Cho dù trên danh nghĩa, Thương Ngạn thấp hơn bọn họ một bậc, nhưng vì anh đã học mấy năm tiểu học ở nước ngoài, khi về nước để học trung học, tuổi tác không thể nào nhỏ hơn so với những người lớn hơn anh một bậc như bọn họ.

Hướng chi, bàn về thành tích, năng lực, tầm nhìn, về gia thế bối cảnh. .... Bọn họ cũng không thể so sánh với vị “học đệ” này.

Hai nam sinh khối 12 đã sớm quen với việc Thương Ngạn lãnh đạo, lúc này hai người không hề không thoải mái.

Một người trong đó thờ dài.

“Có thể tôi không kiên trì nổi nữa.”

Một người khác cũng cười khổ: “Đúng vậy, lớp 12 đã qua gần một nửa, nếu chờ đến học kì sau, thì sẽ không cho chúng tôi con đường để hối hận.”

Bên cạnh, Ngô Hoàng Bác đã hiểu ra, Loan Văn Trạch cũng cau mày ngẩng đầu lên từ máy tính.

Bình thường Ngô Hoàng Bác cũng luôn miệng nói, hiện tại lại không thể thốt ra được một chữ.

Từ khi gia nhập tổ, cậu ta đã cùng một con đường với những người này, lúc này nghe nói có người muốn xoay người rời đi, trong lòng cậu ta vô cùng khó chịu.

Nhìn một hồi lại sau, cậu ta mới nói: “Chúng ta đã cảm rất nhiều giải thưởng, không phải thầy Hoàng đã nói rồi sao, trường học đồng ý cho chúng ta tư cách được tuyển thẳng. .... Có lẽ kiên trì thêm vài bước nữa thôi, chúng ta sẽ có thể. ....”

Cậu ta còn chưa dứt lời.

Hai nam sinh khối 12 bên cạnh nhìn nhau, lắc đầu.

Một người trong đó tiếc nuối nói: “Mấy giải thưởng trong tủ đó, đa số là của một mình Ngạn ca. Có sự giúp đỡ của Ngạn ca, không phải chưa từng lấy được giải tập thể. .... Nhưng với trình độ của chúng tôi, tới lúc đi phỏng vấn tuyển thẳng, chúng tôi hiểu rõ bản thân có bao nhiêu phân lượng.”

“Hơn nữa chúng tôi không giống như các cậu,” một người khác nói tiếp, bắt đầu cười, “Các cậu còn một năm để chuẩn bị, nhưng chúng tôi đến lại không thể làm gì được, con đường thi đua để đi học này, gần như chúng tôi đã không còn hi vọng.”

Cả phòng trầm mặc.

Không khí yên lặng gần như áp lực.

Sau một hồi, vẫn là Thương Ngạn khoanh tay, vỗ vỗ ghế ngồi trống bên cạnh.

“Nếu đã quyết định, vậy đi thôi.”

“Cha Ngạn ——”

Nghe Thương Ngạn không có ý định khuyên nhủ, Ngô Hoàng Bác có chút nóng nảy.

Thương Ngạn ngược mắt, ánh nhìn nhợt nhạt hướng về cậu ta.

Ngô Hoàng Bác nuốt xuống lời còn lại.

Thương Ngạn thu mắt.

Anh nhìn hai người kia.

“Không đi đến cuối cùng, ai cũng không biết con đường nào là của mình. Nên đừng nghe người khác, nghe theo chính mình đi. .... Các cậu suy nghĩ thêm vài ngày, trước cuối tuần nói cho tôi quyết định, về phía thầy Hoàng, tôi sẽ thay các cậu nói.”

Hai người gật đầu.

“Cảm ơn, Ngạn ca.”

“Chúng tôi về trước vậy.”

“Ừ.”

Đi đến cửa, nam sinh đi đằng trước ngừng bước.

Người đằng sau khó hiểu giục một câu.

Người đi trước bỗng dừng cười khỏ, “Ngạn ca, thật ra hai chúng tôi rất hâm mộ cậu.”

Những người còn lại trong phòng đều ngẩn ra.

Ngay cả nam sinh đi đằng sau cũng trầm mặt.

“Xét về học tập, cậu được ông trời ưu ái, ngay cả giáo viên khối chúng tôi cũng khen cậu, nói tiếc rằng cậu chắc chắn không cần thi đại học, nếu không thì chức Trạng Nguyên khoa học tự nhiên đã rơi xuống trường chúng ta rồi.”

“Xét về thi đua, cậu thuận buồm xuôi gió, giải thưởng lấy về có thể cất đầu một ngăn tủ. Tôi thường xuyên nghe thầy Hoàng nhắc mãi, nói cậu lòng dạ rất cao, mấy trường cao đẳng mà chúng tôi muốn vào cũng không được đã đưa cảnh ôliu cho cậu, nhưng cậu cũng không nhìn xem.”

“Những mặt khác..... Ha ha, chúng tôi cũng không so được.”

Nam sinh bày tỏ những áp lực kìm nén từ lâu, thở ra một hơi.

Cậu ta quay đầu lại, ánh mắt phức tạp lập loè ——

“Nếu không có cậu, có thể chúng tôi sẽ tiến xa hơn một chút..... Nhưng có Ngạn ca cậu ở đây, mấy ngôi sao nhỏ như chúng tôi đây, nào dám cùng mặt trăng tranh nhau chiếu sáng chứ?”

Nói xong, cậu ta xoay người, lắc đầu rời đi.

Để lại lời nói tràn đầy chua xót:

“Nói là hâm mộ, xem ra tôi còn có chút ghen tị..... Uống cho cậu chăm lo cho chúng tôi như vậy, xin lỗi.”

Thương Ngạn đứng đó, cả người hơi cương.

Bàn tay nắm lưng ghế của anh nhẹ nhàng bóp chặt, chậm rãi rũ mắt xuống.

Một người khác chờ ở cửa nhìn nhìn người đằng trước rồi quay đầu nhìn những người còn lại trong phòng.

Cậu ta lên tiếng: “Ngạn ca, cậu đừng để ý, là lần này cậu ta thi giữa kì phát huy quá kém..... Kì kiểm tra đầu tiên của lớp 12, áp lực quá lớn, sẽ khó kiểm chế.”

Người đó dừng một chút, siết chặt quai đeo ba lô, nở nụ cười ——

“Thật ra tôi biết, hẳn là Ngạn ca sẽ không thi đại học, cũng sẽ không tuyển thẳng—— hôm đó thầy Hoàng có nhắc tới, tôi nghe được, thầy ấy nói cậu muốn ra nước ngoài phải không?”

Cậu ta cười nhạt.

“Tôi chúc cậu lấy được offer của đại học hàng đầu thế giới.”

“.....”

Trong phòng bỗng dừng trầm lặng.

Vài giây sau, Tô Mặc Mặc hồi thần.

Cô hơi giật mình nhìn Thương Ngạn, đồng tử vô thức co chặt.

“Anh muốn..... Ra nước ngoài sao.”

Hết chương 47

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Sự phụ là thú bông hình người sao...

“Anh muốn..... Ra nước ngoài sao.”

Văn phòng Tổ Huấn Luyện lâm vào im lặng.

Ngô Hoàng Bắc và Loan Văn Trạch liếc nhau, đáy mắt cả hai đều hiện lên sự bất an.

“Ngạn ca, chúng tôi trước, ờm, đi ra ngoài trước.”

Nói đoạn, hai người liền cuống quýt trốn khỏi văn phòng với bầu không khí tràn đầy quỷ dị này, đuổi theo hướng hai nam sinh kia rời đi.

Thương Ngạn hoàn hồn.

Anh dời tầm mắt từ ngoài cửa lên cô gái.

Tô Mạc Mạc nhìn thẳng anh hai giây, bỗng dưng hiểu ra, rũ mắt xuống.

“Em không có ý khác..... Chỉ hỏi chút thôi.”

“Chỉ hỏi chút thôi?” Thương Ngạn cười nhẹ ra tiếng, “Khó có thể làm được, anh còn đang chuẩn bị giải thích cho em nghe đây.”

Người Tô Mạc Mạc thành thật nghe theo lời anh, cô ngẩng đầu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cong khóe miệng.

“Đúng là trước kia chưa quyết định..... Thật ra thì cái nào cũng không sao.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy thì ngần ra, “Sao lại không sao chứ?”

“.....”

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn lóe lóe, nhưng không giải thích, chỉ duỗi tay xoa nhẹ mái tóc cô gái.

“Chuyện này sau này anh sẽ nói cho em.”

Tô Mạc Mạc gật đầu, “Vậy bây giờ đã quyết định rồi sao?”

“Ừ.”

“..... Ồ.”

“Ồ?” Thương Ngạn nhướn mày, “Vậy là hết rồi?”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn đối diện với ánh mắt “vậy thì còn gì nữa” của Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn tức giận đến bật cười.

“Không phải mới hỏi xong sao, anh có muốn ra nước ngoài hay không, sao mới chớp mắt mà đã quên rồi?”

“.....” Tô Mạc Mạc trầm mặc hai giây, cúi đầu, giọng điệu nghiêm túc nói: “Anh đã nói rất đúng, đó là con đường của mình, không cần nghe theo người khác.”

Thương Ngạn hiếm khi có lúc mơ hồ, nghe cô nói xong thì càng không hiểu, “..... Ai muốn nghe theo người khác?”

Tô Mạc Mạc ghen tị, “Đừng nghe người khác nói, người khác cũng đừng nên nói..... Nếu anh nói cho em quyết định của anh là gì, có thể em sẽ không nhận được.”

Thương Ngạn rốt cuộc cũng hiểu ra logic của cô gái, anh mỉm cười.

Thừa dịp văn phòng không có ai, anh cũng lười giả làm thầy giáo —— Thương Ngạn cúi người về phía trước, một tay chống xuống mặt bàn sau lưng cô, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

“Không nhận được việc gì?”

“.....” Tô Mạc Mạc mím môi, nhìn xuống đất, không chịu lên tiếng.

Thương Ngạn cười khẽ, nghiêng đầu nhìn cô.

“Sợ em sẽ ảnh hưởng đến anh sao.”

Cô gái trăm mặc vài giây rồi mới chậm chạp gật đầu.

Thương Ngạn cười.

“Anh sẽ nghe theo em.”

Tô Mạc Mạc sững sốt, lập tức nhủ mày, “Vừa nãy anh còn nói, đó là con đường của mình, nên đừng nghe theo người khác.”

Thương Ngạn: “Anh lừa bọn họ.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Hơn nữa, em cũng được coi là ‘người khác’ ư?”

Tô Mạc Mạc cứng họng.

Thương Ngạn không nhẫn tâm tiếp tục chọc cô nữa.

Anh mỉm cười, thẳng người dậy.

“Yên tâm đi. Anh không ra nước ngoài.”

“.....” Nghe thấy đáp án này, Tô Mạc Mạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. “Tại sao?”

Thương Ngạn liếc mắt nhìn cô đầy thâm ý.

“Em nghĩ xem vì sao.”

“?”

“.....”

Thương Ngạn bị cặp mắt trong suốt sạch sẽ của cô gái nhìn, sắc mặt hiếm khi mất tự nhiên, anh ho nhẹ,

ngiêng người tránh đi, “Không phải em nói muốn đuổi theo anh sao, anh phải ở trong nước thì em mới có được cơ hội đó.”

Dường như Tô Mạc Mạc có hơi cạn lời, nhìn Thương Ngạn.

“Chỉ vì chuyện này?”

“..... Hình như em có chút thất vọng?” Thương Ngạn xoay người quan sát cô, gương mặt đẹp đẽ mang theo nét cười như không cười, “Vậy, nhóc con, em còn muốn nghe lí do gì?”

Tới phút cuối cùng, có lẽ anh sợ cô nghĩ không xa được như thế.

Người này cố ý ép giọng trở nên khàn khàn quyến rũ, ân cần dụ dỗ ——

“Chỉ cần em muốn, sự phụ sẽ nói hết cho em nghe, được không?”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ lên, hô hấp nghẹn vài giây.

Cô vừa định đáp lời, cửa văn phòng Tô Huân Luyện sau lưng bất ngờ bị người nào đó cẩn thận gõ gõ.

Ngô Hoàng Bác đứng bên ngoài xác định bên trong không có tiếng động gì từ lâu thì mới yên tâm đi vào, kết quả vừa đẩy cửa ra một cái liềm cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Thương Ngạn bên kia liếc qua đây.

Trong lòng Ngô Hoàng Bác run lên, cả người cứng đờ tại chỗ.

“Ồm, hay là tôi. ....” Biều cảm cậu ta xấu hổ, duỗi tay chỉ ra ngoài, “Đi ra ngoài thêm một lát?”

Thương Ngạn thay đổi sắc mặt, ý cười dưới đáy mắt một lần nữa trở nên nhạt nhẽo chây lười.

“Đuổi theo bọn họ?”

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác khẽ biến đổi, không được tự nhiên gật đầu.

“Khuyên được rồi?”

“.....” Ngô Hoàng Bác lắc đầu, cười khô, “Ngạn ca nói đúng, ai cũng có con đường của mình, nếu bọn họ đã có ý định như vậy, tôi biết ép buộc ở lại cũng không tốt.”

Thương Ngạn trầm ngâm một lát, mở miệng.

“Cuối tuần kêu bọn họ ra, cũng mời thầy Hoàng, cùng nhau ăn bữa cơm chia tay.”

Ngô Hoàng Bác ngẩn người, cặp mắt nhìn Thương Ngạn có chút chấn động: “Ngạn ca..... Bọn họ nói những lời đó, cậu không để ý sao?”

“Để ý cái gì.” Thương Ngạn cười nhạt, ánh mắt bạc bẽo, “Không phải là những thứ tôi nên có sao.”

Ngô Hoàng Bác nhú mày, rất nhanh thả lỏng ra, muốn nói lại thôi một hồi lâu, cuối cùng mới ừ ừ cụp đuôi, buồn bã nói:

“Ngạn ca, nếu cậu mà nói như vậy, vậy bọn tôi không phải người rồi..... Tôi vào tổ cũng đã hơn một năm, một năm này cậu tận tâm tận lực giúp bọn tôi bao nhiêu, bọn tôi đều thấy hết, nếu không phải do bọn tôi liên lụy, bằng thực lực của cậu, cậu cũng không cần vội vàng chạy qua chạy lại giữa hai nơi..... Còn cung cấp địa điểm, giúp bọn tôi trang bị máy móc huấn luyện, bàn ghế, có vài cuộc thi trường học không ủng hộ, cũng là cậu vì để bọn tôi có cơ hội rèn luyện nên đã tự bỏ tiền mang bọn tôi đi.....”

Nói thế, Ngô Hoàng Bác không kiềm được hít hít mũi, vừa cảm hận vừa thất vọng bực bội mắng ——

“Do bọn họ bị mờ heo che mắt, nên mới có thể trách cậu như vậy, tôi biết cậu chưa từng xem thường bất kì kẻ nào trong bọn tôi, trước kia bọn tôi phạm phải mấy sai lầm nhỏ nhặt, cũng là cậu kiên nhẫn hướng dẫn lại..... Mặc dù sẽ mắng vài lời, nhưng tôi biết cậu làm vậy là để rèn luyện trí nhớ của bọn tôi, Ngạn ca đối với bọn tôi vừa là thầy vừa là bạn, bọn tôi ——”

“..... Được rồi”

Thương Ngạn nghe vậy cũng nhúc nhích cả đầu.

“Cậu đang đọc diễn văn trao giải hay đang làm lễ truy điệu vậy?”

Ngô Hoàng Bác ngẩng phắt đầu lên, lúc này mới nhìn thấy vành mắt cậu ta đã đỏ lên: “Không phải đâu Ngạn ca, đây là lời từ đáy lòng ——”

“Cậu chờ tới lễ truy điệu sau này của tôi rồi bộc lộ đáy lòng như vậy cũng kịp.”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Bây giờ, thu lại mấy giọt nước mắt cá sấu của cậu đi, luyện tập Python của cậu đi —— còn nói ba cái lời đó, ngay cả thần tiên cũng không cứu vớt cậu được đâu.”

“..... À.”

Ngô Hoàng Bác ừ ừ cụp đuôi đáp, vừa xoay đi thì đã xoay lại ——

“Ngạn ca, tôi nghe nói hôm nay cậu đập một nam sinh khối 12 vào bồn..... Ồm” Ngô Hoàng Bác cố kìm nén Tô Mạc Mạc bên cạnh, tự động im tiếng lược bỏ từ kia, tiếp tục hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Thương Ngạn nhú mày.

“Một người.”

Ngô Hoàng Bác: “?”

“Một người còn lại còn chưa kịp xử lí, có cậu nhắc tôi.” Trên mặt Thương Ngạn không có cảm xúc, chỉ nhếch miệng, cặp mắt rét run, “Ngày mai bỏ sung cho tên đó.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Có phải cậu ta mới dùng một câu đã hại người ta rồi không.

Ngô Hoàng Bác không dám bép xép nữa, mặt mày xám tro lùi về bàn máy tính của mình.

Thương Ngạn im lặng lạnh lùng đi vào gian trong cùng cô gái.

Máy tính và đồ đạc trên bàn bị anh đẩy hết qua một bên, trong lúc sắp xếp lại, Thương Ngạn đột nhiên thấy Tô Mạc Mạc chận rãi đi đến đằng trước cửa sổ, kéo tấm màn trong phòng lại, cuối cùng còn xác nhận xem coi đã khóa cửa chưa.

Thương Ngạn dừng động tác trong tay.

Qua vài giây, anh thấp giọng cười nhẹ.

“..... Nhóc con.”

“?”

Tô Mạc Mạc rút tay lại, vừa quay đầu vọng qua phía sau thì thấy nam sinh đã dừng làm việc, ôm cánh tay nghiêng người dựa vào bàn, gương mặt anh tuần mang theo ý cười nghiền ngẫm.

“Rốt cuộc em đang chuẩn bị thực hiện dã tâm hay điều gì chưa thỏa mãn với sư phụ thế?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Trong vài giây, hai bên sườn của gương mặt cô gái chậm rãi hồng lên. Con ngươi đen nhánh bọc bội trùng người tên sư phụ không đứng đắn này một cái.

Tô Mạc Mạc trầm mặc thêm một lúc mới dịch đến trước Thương Ngạn, giọng nói dịu dàng:

“Sư phụ, chuyện Ngô Hoàng Bác của nói đã xảy ra trong buổi họp ở phòng đa chức năng à?”

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cả ngày hôm nay gần như Thương Ngạn không hề rời khỏi tầm mắt của cô, điểm khác thường duy nhất là biểu hiện từ sau khi đi ra từ toilet của phòng đa chức năng.

Liên tưởng đến những lời hỏi hời sáng của Thương Ngạn.....

“Ừ.”

Thương Ngạn không chút để ý đáp.

Anh khoanh tay ôm ba lô của cô qua, đặt lên mặt bàn đã được dọn dẹp xong.

Tô Mạc Mạc ngàng đầu nhìn anh, đầu mày nhoi nháu, “Sư phụ, đánh nhau là không tốt.”

Trong giọng nói mang theo sự trịnh trọng, ân cần xen lẫn một chút dụ dỗ, muốn khuyên anh nên cải tà quy chính.

Thương Ngạn mỉm cười, nghiêng người ngồi xuống bên cạnh bàn, ôm tay cười như không cười.

“Sao lại không tốt?”

“Sẽ bị giáo viên điểm danh phê bình, nghiêm trọng hơn nữa còn có thể ghi lại vào học bạ.....”

Tô Mạc Mạc nghiêm túc suy nghĩ thêm một lát nữa rồi rút ra kết luận.

“Hon nữa mọi người sẽ rất sợ anh, vậy nên rất không tốt.”

Thương Ngạn hạ mi mắt, nhân tiện cúi người.

“Không phải em không sợ anh sao.”

“Ừm.”

“Vậy đủ rồi.” Thương Ngạn cười nhạt, trên mặt là ý cười mỏng manh, “Anh quan tâm đến người khác làm gì?”

Tô Mạc Mạc giật mình tại chỗ.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe Thương Ngạn nói vậy.

Trước kia Tô Mạc Mạc vẫn luôn cho rằng là vì Thương Ngạn kiêu ngạo không thèm quan tâm người khác, nhưng qua hôm nay, sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, dường như cô đã bừng tỉnh, lĩnh ngộ được thêm một việc.

Anh không để ý, nhưng cũng không phải không thất vọng.

Từ đó suy ra, có phải là anh đã thất vọng quá nhiều lần rồi không?

Cũng giống như cô, đã quen với sự không thích và ghét bỏ của người khác, chẳng sợ ban đầu có bao nhiêu thất vọng nơi đáy lòng, nhưng cuối cùng tất cả đã bị sự lạnh nhạt đóng băng lại.

Nên cô cũng đã quen với nó.

Không hi vọng, sẽ không thất vọng.

Anh cũng thế.

Lòng ngực của Tô Mạc Mạc đột nhiên nhói lên.

Tô Mạc Mạc không biết lý do vì sao, nhưng tựa như lại biết phương pháp giảm đau.

——

Cô tiến lên, duỗi tay vòng qua eo của nam sinh đang ngồi cạnh bàn.

Cô nhẹ ôm lấy anh.

Cả người Thương Ngạn đột nhiên cứng đờ.

Qua một lát sau, anh mới hoàn hồn, quan sát cô gái trước người.

Cảm xúc trong con ngươi đen nhánh phập phồng rồi lắng đọng lại, không biết đã xẹt qua bao nhiêu ý muốn riêng tư không muốn nói với người ngoài.

Anh im lặng vài giây, chỉ khẽ giọng cười, dời mắt đi ——

“Nhóc con, em có biết là em đang quấy rối sư phụ không?”

Tô Mạc Mạc không để ý tới trò đùa của anh.

Cô gái vui mình trước người anh, giọng nói rầu rĩ.

“Thương Ngạn.”

“Đề thuận tiện cho ý đồ gây rối, ngay cả xưng hô sư phụ mà em cũng bỏ luôn sao?”

“Thương Ngạn.”

“.....”

“Thương Ngạn.” Cô gái nhỏ giọng gọi lần nữa.

Ý cười tàn mạn trên mặt Thương Ngạn phai nhạt đi.

Anh bắt đầu dĩ vũ mất, nâng tay xoa nhẹ mái tóc dài suôn mượt của cô gái đang vui trong lòng mình.

“Ừm. Anh đây.”

Tô Mạc Mạc chậm rãi buộc chặt cánh tay.

“Em sẽ không bao giờ ghét anh, sẽ không nghi ngờ anh, sẽ không sợ anh ..... Càng sẽ không làm anh thất vọng.”

Cô gái nói nhỏ.

“Em thề.”

“.....”

Thương Ngạn bỗng dừng cứng họng.

Hiển nhiên anh chưa từng lường trước được, tất cả những tâm tư của mình sẽ bị Tô Mạc Mạc nhìn thấy dễ dàng như vậy.

Anh quan sát cô.

Tô Mạc Mạc không ngẩng đầu, cũng bỏ lơ sắc mặt gần như chật vật hiếm thấy của Thương Ngạn trong nháy mắt này.

Chờ khi cô muốn buông tay ra để đứng dậy, lồng ngực kề sát mặt cô bỗng động đậy, giọng nói của nam sinh truyền vào lỗ tai, đã xen lẫn ý cười biếng nhác của ngày thường, cười một cách vô tâm ——

“Có phải em quên rồi không, em là người của anh, đây không phải là chuyện em nên làm được sao?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tất cả dịu dàng đau lòng vì người này trong lòng, đều biến mất trong nháy mắt.

Không còn thừa tí nào.

Tô Mạc Mạc ghét bỏ căng chặt khuôn mặt, buông tay ra, lùi lại phía sau.

Nhưng vừa rút về được một nửa, cổ tay cô bị người ta kéo về, sau cổ bị bàn tay ấm áp đè vào, cả người bị đè chặt vào ngực của người nọ.

Lồng ngực anh khẽ động.

Hấp dẫn và trầm thấp:

“Sư phụ là thú bông hình người sao. Muốn ôm thì ôm, muốn đi thì đi?”

“.....”

Tô Mạc Mạc bắt ngờ được ôm, gương mặt cô không nhịn được hơi nóng lên.

Cô giãy giụa hai cái trong vô vọng, chỉ càng bị người đó ôm chặt thêm.

Đến khi người đó thỏa mãn lưu luyến thả tay ra, cô gái nhảy ra cách anh nửa mét, tức giận trừng anh.

Thương Ngạn cười khế, rũ mắt.

“Nhóc con, sau này em cũng không thể như vậy được.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn: “Quyển rũ sư phụ như vậy, nếu ở thời xưa là sẽ bị phạt ở trong chuồng heo.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Hừ.

Lúc này rõ ràng là anh ôm cô không chịu thả.

*

Người chủ trì cho ngày kỉ niệm thành lập trường đã được chọn, Thư Vi của khối 12 và một nam sinh khác.

Thông tin này vừa truyền ra, toàn trường đều khiếp sợ.

_____

Thương Ngạn đã tham tuyển, vậy mà lại không nằm trong danh sách cuối cùng, đương nhiên chuyện này nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Tất cả những chuyện xảy ra trong đại sảnh của phòng đa chức năng vào ngày tuyển chọn đã bị bọn học sinh trong trường mồm năm miệng mười bàn luận rất nhanh.

Còn về tin tức Thương Ngạn đá mấy nam sinh khối 12 cũng nhanh chóng lan truyền trong đám học sinh.

Vài ngày sau, Thương Ngạn nhiều lần bị gọi lên phòng giáo vụ, chính là bằng chứng cho tính chân thật của sự việc này.

Cuộc sống buồn tẻ thời học sinh, chuyện vui thích nhất chính là đi tám chuyện, trong khoảng thời gian ngắn, các loại phiên bản được suy đoán không ngừng được lan truyền.

“Trước mắt đã có ba cái.”

Trong giờ ra chơi, tại phòng học của lớp 11-1, Tề Văn Duyệt giờ ba ngón tay biểu thị con số cho Tô Mạc Mạc ——

“Phiên bản thứ nhất, nói Ngạn ca vẫn còn tình cảm với Thư Vi, ngay tại đại sảnh ở lễ đường của trường đã hiểu ra, tìm lại chân tình.”

Liêu Lan Hinh ngồi cạnh lười biếng nói, “Có tình cũ cái rắm. .... Nói lại tình xưa từ cái đám hồ nhão trong não của bọn họ sao.”

Tề Văn Duyệt dựng ngón tay cái với bạn cùng bàn của mình.

“Mình cũng thấy rất vô nghĩa. Còn phiên bản thứ hai, nói Tô Mạc Mạc ý mình được sủng nên kiêu ngạo, ngỗ nghịch với Ngạn ca của chúng ta, đã thất sủng, cái danh “học trò nhỏ” cũng sắp không giữ được. Mấy kẻ ven đường đang xoa tay hăm hè, chuẩn bị thay thế bổ sung lên sân khấu bất cứ lúc nào.”

Vừa nói xong, Tề Văn Duyệt không đợi Liêu Lan Hinh lên tiếng, đã chủ động giảm âm lượng và lẩm bẩm:

“Mình cũng thấy cái danh “học trò nhỏ” cũng sắp không giữ được —— nói gì đi nữa cũng thấy ánh mắt Ngạn ca nhìn bảo bối Mạc Mạc mấy ngày nay cũng càng ngày càng nguy hiểm —— nhưng mà với mức độ gần như hình với vôi của Ngạn ca và Mạc Mạc dạo gần đây, mấy cậu ấy muốn lên sân khấu thay thế, đoán chừng tới kiếp sau cũng là hy vọng xa vời.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Liêu Lan Hinh: “Vậy cái thứ ba thì sao, là như thế nào?”

“Cái này nghe nói có vẻ lộ ra từ mấy người ở đó —— hình như trong mấy người dự tuyển của khối 12, có vài người đồn đãi vớ vẩn về bảo bối Mạc Mạc, còn nói sẽ chụp ảnh của Mạc Mạc. .... Kết quả đúng lúc để Ngạn ca nghe thấy, một người trong đó bị đá đến hôn mê, mấy ngày còn lại thì hai ngày sau cũng gặp chuyện.”

Liêu Lan Hinh gật đầu, “Ít nhất cái này vẫn còn có tính logic.”

Tề Văn Duyệt chuyển sang Tô Mạc Mạc: “Bảo bối Mạc Mạc, cái nào là chân tướng vậy?”

Tô Mạc Mạc gạt mình hỏi lại: “Chân tướng chuyện gì?”

Tề Văn Duyệt nghẹn lời.

“Ờm, việc này. ....”

Tề Văn Duyệt đang gấp gấp nhìn khắp nơi, đột nhiên thoáng thấy bóng người ở cửa trước phòng học, cô nàng vui vẻ ra mặt, hệt như thấy được chúa cứu thế ——

“Aiz, Ngạn ca đã về, không nói không nói.”

Nói xong, Tề Văn Duyệt vội vàng nhưng không hoảng hốt cúi đầu xuống, bày ra dáng vẻ “tôi muốn học tập nghiêm túc” với sách giáo khoa.

Tô Mạc Mạc đành xoay người lại.

Thương Ngạn bước đến, ngồi xuống.

Tô Mạc Mạc hỏi: “Giáo viên tìm anh đến phòng giáo vụ là vì chuyện vào ngày tuyển chọn à?”

Thương Ngạn vô thức nhú mày, ánh mắt hơi lóe.

“..... Ừ.”

Anh lập tức nghiêng qua, xoa đỉnh đầu cô gái, “Đừng lo lắng, không có sao hết.”

Tô Mạc Mạc chậm chạp gật đầu.

Thấy chỉ còn hai phút nữa là đến giờ học, phòng học dần yên lặng đi.

Giữa sự im ắng này, có một chuỗi tiếng “cộp cộp” của giày cao gót không nhanh không chậm truyền đến từ hành lang dài.

Đám học sinh tò mò ngó qua.

Tựa như muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ, một bóng người xuất hiện trước cửa lớp.

Người phụ nữ với gương mặt và cách trang điểm tinh xảo điểm lệ, dáng người với đường cong quyến rũ dựa vào khung cửa.

Môi đỏ hé ra, dưới sự tỉnh mạch của cả lớp, cô vươn ngón tay ra chỉ vào lớp học ——

“Thương Ngan, ra đây.”

Hết chương 48

————
Đoán xem ai nào:)

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bạn gái cũ?

“Thương Ngan, ra đây.”

Cánh môi đỏ thắm của người phụ nữ khép mở.

Chất giọng của cô có khuynh hướng lạnh lẽo, tựa như tảng băng thổi nhẹ bên tai, để lại sự lãnh lẽo thấm vào, còn mang theo một lực hấp dẫn đặc biệt.

Vẻ đẹp của người phụ nữ này rất có tính công kích, khiến người nhìn vừa lướt mắt qua đã vô thức dừng hô hấp.

Bị hai thứ đó tạo nên ấn tượng mạnh trong lòng, bọn học sinh của lớp 11-1 không hện mà cùng im lặng trong khoảng mười giây.

Tịch tịch kéo dài.

Thương Ngan ngồi ở hàng đầu tiên cứng người lại, khuôn mặt tuần tú lập tức đen sì, đứng dậy bước ra ngoài. Thấy cảnh đó, học sinh trong lớp cảm lòng không đậu ô lên.

Tề Văn Duyệt đại ra vài giây, sau khi bóng dáng hai người biến mất sau bức tường của lớp học, cô nàng hoàn hồn lại, biểu cảm có chút vụn vặt ——

“Bạn bạn bạn cùng bàn..... Người này có phải là..... Có phải là người hồi lớp mười ——”

Liêu Lan Hình thu hồi ánh mắt phức tạp.

Cô gật đầu.

“.....”

Tô Mạc Mạc ngồi hàng trước nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, cô khó hiểu cau mày quay xuống, hỏi:

“Cô ấy là ai, hai cậu biết sao?”

Tề Văn Duyệt sắc nước bọt, hô hấp bị kẹt lại, sắc mặt đỏ bừng, ấp úng cả buổi cũng không nói nên lời.

Vẫn là Liêu Lan Hình bình tĩnh lên tiếng.

“Không quen biết, nhưng đã gặp rồi. Lúc vừa khai giảng năm lớp mười, cô ấy đã tới tìm Thương Ngan.” Liêu Lan Hình tạm dừng, “Sau đó trong trường lại có người đồn rằng đó là bạn gái của Thương Ngan.”

Tô Mạc Mạc ngậy ra.

Tề Văn Duyệt ngồi cạnh thống khổ nói nhỏ: “Này bạn cùng bàn..... Mấy chuyện này đừng nên nói cho Mạc Mạc nghe chứ.....”

“Tại sao không nói?”

Liêu Lan Hình không đồng ý liếc qua Tề Văn Duyệt.

“Thật là thật, giả là giả, sẽ không thay đổi vì mình có nói hay không. Hơn nữa tất cả phải hiểu rõ lẫn nhau, ‘giấu diếm’ mới là nguyên nhân gây ra hiểu lầm.”

“.....”

Tề Văn Duyệt không còn lời nào để nói, đành gật đầu thật mạnh.

Liêu Lan Hình lại ngẩng đầu, nhìn Tô Mặc Mặc có vẻ đang thất thần trước mặt.

“Lúc ấy có nữ sinh trong trường tìm Thương Ngạn tỏ tình, còn xác nhận chuyện này là thật, nghe nói Thương Ngạn cũng không phủ nhận —— nếu cậu muốn biết đáp án, có thể chờ cậu ấy trở về, để chính cậu ấy nói cho cậu.”

Tô Mặc Mặc yên lặng nhìn cửa lớp không chớp mắt trong chốc lát, cô gật đầu.

“Ừ..... Mình biết rồi.”

Cùng lúc đó, trên hành lang dài ngoài cửa.

Thương Ngạn và người phụ nữ về ngoài mỹ lệ người đi trước người đi sau, dưới ánh mắt khiếp sợ của bọn học sinh đi thẳng đến sân thượng.

Cửa sân thượng bị Thương Ngạn đóng lại, anh cau mày buông cánh tay người phụ nữ ra.

“Không phải em đã nói với chị đừng đến trường tìm em sao?”

Lúc này, người phụ nữ bị kéo lên tới đây đã không còn giữ nụ cười từ sớm, hừ một tiếng lạnh như băng.

“Có bản lĩnh thì em đừng kiếm chuyện nữa. Nếu không phải chủ nhiệm của em gọi điện thoại về nhà, em cho rằng chị muốn đến hả?”

Thương Ngạn nghe vậy thì nhíu mày.

Anh muốn nói lại thôi, cười nhạt, quay mặt đi.

Người phụ nữ nhướn mày trừng anh.

“Không phải là chị nói, nhưng Thương Ngạn, em càng ngày càng có tương lai đấy. Đi ra ngoài du thu, cắm trại một hồi, còn có thể để lò nướng đập xuống người mình —— khi em học tiểu học còn chưa từng phạm phải mấy sai lầm nhỏ nhặt này, đúng chứ?”

“.....”

Thái dương Thương Ngạn giựt giựt. “Đó là ngoài ý muốn.”

“Được, chị không nói chuyện này của em nữa. Vậy hoạt động ngày kỉ niệm thành lập trường thì sao, hả?”

Thương Nhân cười lạnh.

“Chị tìm mọi cách để lí lịch em đẹp thêm, kết quả em lại chủ động bỏ quyền với chị? Em đang trong thời kì phản nghịch tuổi mười tám đúng không?”

“.....”

Thương Ngạn trầm mặc vài giây, mày càng nhíu chặt.

Anh bức bối hất mái tóc rũ xuống trước trán, thấp giọng nói, “Không liên quan đến chị.”

“Chị, là, chị, của, em!”

Thương Nhân tức giận muốn đánh nhau với anh.

Cô đánh giá chênh lệch chiều cao và sức chiến đấu giữa hai người, đành từ bỏ ý định này, chuyển sang hình thức công kích bằng ngôn ngữ ——

“Được, hoạt động ngày kỉ niệm thành lập trường chị chưa thông báo mà đã sắp xếp, là chị không đúng, em bỏ quyền còn chưa tính, vậy đánh nhau với người khác là chuyện như thế nào?”

Mặt mày Thương Ngạn vô cùng dữ tợn.

“Em không đánh nhau.”

Thương Nhân: “Đòn phượng đánh người khác, dùng chân đá người ta vào bồn tiểu chính là đánh nhau!”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn xoay đầu, ghét bỏ liếc nhìn Thương Nhân cái, “Rốt cuộc Bạc Ngật làm thế nào mà dè chị được vậy, cậu ta điên rồi?”

Thương Nhân: “.....”

Cô yên lặng hít sâu ba lần cũng không có tác dụng, mắt thấy sắp tiến vào trạng thái bùng nổ, cửa sân thường đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Hai nam sinh trốn học vừa thấy có người, khi thấy rõ đó là Thương Ngạn và một người phụ nữ, cả hai vội vàng trốn qua một bên khác của sân thượng.

Dưới ánh mắt của người ngoài, hai giây trước Thương Nhân còn đang bị Thương Ngạn làm cho ức chế, một giây sau đã trở về trạng thái bình tĩnh.

Ngay cả ngữ điệu cũng trở nên đều đều:

“Hôm nay chị cũng đã tới đây, vậy em cứ thẳng thắn nói thật cho chị biết —— em nghĩ gì về chuyện ra nước ngoài?”

“.....”

Thương Ngạn liếc cô.

Thương Nhân: “Có phải em không muốn ra nước ngoài đúng không?”

Thương Ngạn thu mắt, cười nhạt.

“Trước giờ em chưa từng muốn.”

“Nhảm nhí.”

Thương Nhân xùy một tiếng.

“Thứ duy nhất mà em có hứng thú không phải là máy tính à? Carnegie, Stanford, MIT, đại học California-Berkeley*..... Em không muốn đến những ngôi trường đó thử sao? Không có những trường đó thì chưa chắc gì đã có thung lũng Silicon*, em không thử sao —— vào đó thì em sẽ tạo ra sóng to gió lớn, hay em muốn ở lại đây, ngay cả bọt nước cũng không có?”

*(Carnegie, MIT (Massachusetts Institute of Technology), đại học California-Berkeley: những đại học hàng đầu thế giới tại Mỹ, nổi tiếng về mảng công nghệ)

*(Thung lũng Silicon: khu thương mại công nghệ cao ở San Francisco, Bắc California, Mỹ. Nguồn: Wikipedia)

Cặp mắt Thương Ngạn lóe lên.

“Không muốn.”

“.....”

Ý cười cuối cùng trên mặt Thương Nhân đã phai đi.

Không có bất kì dấu hiệu nào, cô đột ngột chuyển chủ đề:

“Em thích cô gái nào rồi?”

Một giây trước còn đang nói về lý tưởng của cuộc sống rộng lớn cao thượng biết bao, giây sau lại quẹo một cú bất ngờ, Thương Ngạn cũng chưa theo kịp sự thay đổi này.

Lúc này, Thương Nhân nói tiếp.

“Là bạn cùng bàn của em phải không? Lần trước chị tới, em vẫn ngồi một mình một bàn.”

Đôi mắt Thương Ngạn trầm xuống.

“Lần trước chị tới, đã là chuyện một năm trước, suốt một năm em cũng không có bạn cùng bàn được ư.”

Thương Nhân nghe vậy, nheo mắt, đánh giá anh ——

“Quả nhiên nam sinh khi yêu đương thì chỉ số thông minh rất dễ giảm xuống. Nếu là trạng thái bình thường của em, lời có thể nói ra nhất lúc này, hẳn là tương tự như “chị nghĩ sao thì cứ vậy đi”.”

Thương Ngan: “.....”

Thương Nhân: “Hơn nữa em cho rằng chị bị ngu à? Lúc này chị chỉ vừa gọi em, em đã lập tức đứng dậy túm chị ra ngoài —— nếu là trước kia, thì em sẽ bỏ chị suốt mười phút, phải không?”

Thương Ngan: “.....”

Thương Nhân: “Chắc chắn..... Bị hai tên có chỉ số thông minh biến thái là em và Thương Kiều kia trấn áp mười mấy năm, quả nhiên trong lúc hai người yêu đương thì chị mới có cơ hội trả thù.”

Thương Ngan nhướn mày, cười lạnh, “Với cái tính lãnh đạm của tên kia, yêu đương với ai chứ, ngoại tình sau hôn nhân à?”

Thương Nhân: “..... Oops, lỡ miệng. Em coi như không nghe thấy đi. Còn nữa, đừng hòng đánh trống lảng với chị, vô dụng thôi.”

Thương Ngan không kiên nhẫn.

“Vậy chị còn muốn nói gì nữa, không còn gì thì em về học đây.”

“Nói chứ, bạn cùng bàn nhỏ của em —— chị còn chưa kịp nhìn em ấy thì đã bị em lôi ra rồi.”

Thương Ngan: “Không nói.”

Thương Nhân: “Che kĩ như vậy làm gì, sợ chị quảng cho em ấy một ngàn vạn, kêu em ấy rời khỏi em trai chị?”

*(Một ngàn vạn: 10 000 000 nhân dân tệ ~ 33 300 000 000 VND)

Thương Ngan: “.....”

Thương Nhân: “Chắc chắn, xem ra em trai của chị cũng có ngày không tự tin về giá trị con người mình, thật hiếm thấy?”

Thương Ngan không nhin nổi nữa, cười lạnh, “Em đang sợ chị biểu hiện quá thiếu năng trí tuệ, hạ thấp ấn tượng toàn thể của em ấy về em.”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân chậm rãi thở hắt ra một hơi, xoa xoa khóe mắt:

“Tuổi lớn rồi, không thể nổi giận, dễ tạo ra nếp nhăn ở trán và khóe mắt.”

Thương Ngan hừ một tiếng cười nhẹ:

“Hiếm khi chị còn nhớ mình là trâu già gặm cỏ non đấy.”

Thương Nhân: “..... Chị đây mới 26, xinh đẹp ngồi ngồi, thanh xuân tràn đầy.”

Thương Ngan: “Năm may Bạc Ngạt mới 21 phải không?”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân: “Em 18, tuổi còn trẻ, sức khỏe tràn trề, cô gái mà em nhớ thương mới bao nhiêu tuổi, hả? —— chị nghe nói dì Trần đã đưa em quyển 《Hiến pháp》trong biệt thự rồi đúng không?”

Thương Ngan: “.....”

Trải qua một đợt tổn thương lẫn nhau, chị em hai người cuối cùng cũng bình tĩnh hơn nhiều.

“Em đã quyết định?”

Thương Nhân gỡ bỏ hết tất cả các cảm xúc đậm nhạt trên mặt, thanh giọng hỏi.

“Ừm.”

Người trả lời cũng không hề do dự.

“Vậy sau này như thế nào?”

“Tuyển thẳng nhờ thi đấu, hay thi đại học, em sao cũng được.”

“Được rồi. Chị sẽ nói với ba thay em, chị cũng giúp em che dấu chuyện của cô gái kia —— nhưng mà, chị nghe Bạc Ngạt nói, cô gái kia còn chưa đầy

17 tuổi, đúng chứ?”

“.....”

Giương mặt lạnh lùng của Thương Ngan hiện lên vẻ mặt tự nhiên.

Một lát sau, nam sinh ho nhẹ, nghiêng mặt đi, thấp giọng lầm bầm.

“Hai vợ chồng các người sao lại nhiều chuyện như vậy.”

Thương Nhân: “Đó gọi là yêu quý và quan tâm cơ bản giữa người nhà.”

Thương Ngan: “.....”

Thương Nhân: “Pháp luật là một thứ tốt, mỗi khi em nhầm chán nhưng sức lực còn tràn trề thì lấy nó ra đọc đi.”

Thương Ngan: “.....”

Thương Nhân: “Đừng nói địa điểm lần sau chị gặp em sẽ là trong ngục giam chứ?”

Thương Ngan: “.....”

Cuộc nói chuyện vô cùng thân thương giữa hai chị em cuối cùng vẫn chấm dứt nhờ việc một người đơn phương trở mặt chạy lấy người.

*

Khi Thương Ngan quay lại lớp học, trong lòng còn mang theo sự thấp thòm khó diễn tả.

Dựa theo hiểu biết về Thương Nhân của anh, nữ ma đầu đó tuyệt đối không thể dễ dàng xử lí như vậy được.

Tiếc rằng anh còn chưa kịp nghĩ kĩ.

Về đến lớp, thứ Thương Ngan nhìn thấy chính là khuôn mặt nhỏ diễm lệ nhưng lại không có tí cảm xúc.

Giọng cô gái cũng rất dịu dàng và bình tĩnh ——

“Su phụ.”

“Bạn gái cũ của anh cũng nhiều thật đó.”

Hết chương 49

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thê, nô.

Thương Ngan khó có được một lần hoài nghi cuộc đời.

Ngắn ra hai ba giây, anh mới ngộ ra nguyên nhân của lời này.

“Chị ấy không phải.....”

Thương Ngan tự dừng lại, sửa miệng: “Anh không có bạn gái cũ, không có ai hết.”

.....

Phải nói là khát vọng sống rất lớn.

Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh ngồi đằng sau hiểu rõ trong lòng liếc nhau một cái.

Tô Mạc Mạc: “Ồ.”

Giọng cô vẫn bình tĩnh như khi hỏi ra vấn đề vừa nảy, không nghe được sự lên xuống hay thay đổi cảm xúc gì trong đó.

Thương Ngạn đầu đầu.

Anh trầm mặc thêm vài giây nữa, có phần bất đắc dĩ, thân nhiên nói: “Chị ấy là chị của anh.”

Ngồi bút trong tay cô gái dừng một lát.

“Phải không.”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn neho mắt, áp người xuống, nghiêng người đến sát cạnh cô gái, nhìn cô gái từ dưới lên.

Cặp mắt đen trắng rõ ràng nhàn nhạt liếc anh một cái, không có cảm xúc.

Thương Ngạn: “Vài ngày trước ở tổ máy tính, em còn ôm anh, thế sẽ không bao giờ nghi ngờ anh.”

“Việc em nói và nghi ngờ lần này không phải là một.....”

Cô gái cắn câu ngược đầu, vừa chạm mắt với Thương Ngạn, cô liền phát hiện mình bị lừa.

Tô Mạc Mạc nhanh chóng thả lỏng, tiếp tục cúi đầu, biểu cảm cũng bình tĩnh lại.

“Em tin tưởng anh mà.”

Giọng nói nhỏ nhẹ.

Thương Ngạn thở dài.

Ai là người đã dạy nhóc con nhà anh thành như vậy chứ?

“Em có đem điện thoại không?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, gật đầu.

Thương Ngạn liếc xuống dưới, “Đề trên người à?”

“..... Ừm.”

Tô Mạc Mạc cho rằng anh có việc gấp, cũng không biết vì sao anh không bao giờ mang theo điện thoại, tạm thời bỏ qua chuyện vừa nảy, cô duỗi tay định lấy cho anh.

Kết quả vừa đặt cây bút trong tay xuống, tay cô đột nhiên bị nắm lấy, cả người cũng bị kéo lên.

Thương Ngạn không chờ cô hoàn hồn đã lôi kéo người ra khỏi lớp.

Dưới sự yên lặng chú ý và kinh ngạc của cả lớp, gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ lên, dè dặt giọng túm lấy nam sinh đi đằng trước.

“Thương Ngạn..... Bây giờ còn đang trong tiết tự học đấy..... Anh kéo em ra ngoài làm gì?”

“.....”

Nhưng Tô Mạc Mạc không cản Thương Ngạn lại được, vừa nói ra âm cuối, cô đã bị nam sinh đưa đến hành lang dài bên ngoài lớp học.

Hành lang yên tĩnh, bọn học sinh trong lớp học phía sau đều hóng chuyện, dựng thẳng lỗ tai chờ hai người nói chuyện.

Thương Ngạn đứng đó hai giây rồi tiếp tục kéo Tô Mạc Mạc lên sân thượng.

Nói đến cũng khéo, lúc này, hai nam sinh vừa gặp trên sân thượng hỏi này cũng xuống lầu. Hai bên lướt qua nhau, hai học sinh kia trông thấy Thương Ngạn lôi kéo cô gái đằng sau, về mặt vi diệu liếc nhau.

Gặp thoáng qua.

Đến đoạn cầu thang hình chữ Z, Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn nghe thấy hai giọng nói mơ hồ truyền đến ——

“Đó là Thương Ngan phải không?”

“Ừ.”

“Gê thiệt chứ..... Chưa được bao lâu mà đã dẫn theo hai nữ sinh hoàn toàn khác nhau lên rồi?”

“Có hâm mộ cũng không làm được đâu.”

“.....”

Thương Ngan: “.....”

Anh quay đầu nhìn, quả nhiên gương mặt nhỏ điểm lệ của cô gái càng thêm vô cảm.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của anh, cô gái thong thả vén mi mắt, nhẹ nhàng quét mắt qua anh một lượt.

Không khác gì lưỡi dao thối qua.

Thương Ngan than thở một hơi thật sâu.

Anh tăng nhanh bước chân, mất vài bước để kéo cô gái lên cửa sân thượng.

Đám mây nhạt nhòa trên bầu trời, bốn phía trống trải.

Gió nhẹ thổi, ánh mặt trời vàng kim chiếu xuống, đem sự lạnh lẽo của ngày cuối thu về hướng này.

Tô Mạc Mạc run nhẹ.

Thương Ngan vốn không có ý định đi lên đây từ ban đầu, đương nhiên cũng không đem theo áo khoác, anh rũ mắt, thấy sắc mặt trắng bệch của cô gái, không khỏi thầm mắng bản thân mình sơ ý.

Anh thả cánh tay cô ra, gơ tay cởi áo khoác đồng phục trên người mình ra, quàng lên người cô.

Tô Mạc Mạc được áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể quen thuộc mà xa lạ bao lấy, cô ngạc nhiên ngược mắt.

Nam sinh chỉ mặc chiếc áo hơi mỏng, áo khoác ngoài của anh cũng để lại trong lớp học.

Trong lòng Tô Mạc Mạc căng chặt, cặp mày nhíu lại, “Anh đừng đưa cho em, sẽ bị cảm lạnh mất.”

Cô duỗi tay muốn lấy áo xuống, nhưng một bàn tay đã khép lại vạt áo trước người cô.

Thương Ngan buông mắt nhìn cô, cười khẽ.

“Anh có cảm cũng đáng, không được sao?”

Tô Mạc Mạc không tán đồng, mày càng thêm nhíu chặt.

Thương Ngan: “Không phải có mang điện thoại theo sao? Lấy ra gọi đi.”

“..... Gọi cho ai?”

Tô Mạc Mạc vừa làm theo vừa tò mò hỏi.

“Số điện thoại đã gọi đến điện thoại của em ở bệnh viện lần trước, anh đã giúp em lưu dãy số đó lại.”

Tô Mạc Mạc tìm trong danh bạ, kéo đến cái tên “Bạc Ngật”, cô nhấn gọi, đưa điện thoại cho Thương Ngan.

Thương Ngan nhận lấy, ấn nút mở loa ngoài.

Không lâu sau, bên kia bắt máy.

Đối phương có vẻ chần chờ ——

“Bạn học..... Tô Mạc Mạc?”

Thương Ngan cười nhạo, “Ai là bạn học với cậu, cậu bao lớn rồi, nhìn lại mặt mũi mình đi.”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Tôi nên biết rằng đó là thằng chó cậu mà.”

Thương Ngạn: “Để ý cách dùng từ, tôi đang mở loa ngoài.”

Bạc Ngật: “..... Ha hả. Sao vậy, bị chị cậu xử lí xong nên chạy đến chỗ tôi xì hơi?”

Thương Ngạn: “Đăng cấp của Thương Nhân chắc cũng chỉ xử lý được cậu. Bớt nói nhảm đi, cậu gửi một tấm ảnh của cậu và chị ấy qua đây đi.”

Bạc Ngật: “?”

Bạc Ngật: “Tại sao tôi phải gửi ảnh tôi và cô ấy qua cho cậu? Có phải cậu đang có ý xấu gì không?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nheo đầu mày, khó có khi xin xỏ người khác, anh kiềm nén tính tình bộc phát, giải thích cho anh ta ——

“Không phải năm ngoái Thương Nhân đã đến trường học của bọn tôi rồi sao, bọn họ cho rằng chị ấy là bạn gái cũ của tôi, nhóc con nhà tôi cũng đang hiểu lầm.”

Bạc Ngật đầu kia trầm mặc vài giây, đột nhiên hà giận cười.

“Bạn học Mạc Mạc cũng đang ở cạnh nghe phải không? Em đừng tin thằng chó này nói, Thương Nhân chính là bạn gái cũ của cậu ta, hai người bọn họ không phải chị em, không có bất kì quan hệ huyết thống gì, Thương Ngạn thường xuyên không quan tâm người khác, quan hệ với người khác vô cùng hỗn loạn —— em cứ cần cậu ta, cần mạnh lên! Đờ để cậu ta hái hoa ngắt cỏ bên ngoài!”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “.....”

Nghe đến đây, hiển nhiên Tô Mạc Mạc đã nắm được, người vừa đến lớp ban nãy chính là Thương Nhân, chị của Thương Ngạn, hơn nữa hình như người ở đầu kia điện thoại là người yêu của chị ấy.

Cô có chút buồn cười nhìn Thương Ngạn.

Không khí lặng im vài giây.

Thương Ngạn hipa mắt, không nhanh không chậm thốt ra lời nói tràn đầy nguy hiểm.

“Trong lớp bọn tôi có nam sinh muốn hỏi cách liên lạc với Thương Nhân. Vốn dĩ tôi không muốn cho, nhưng nếu cậu đã nói vậy, chắc hẳn tôi nên quảng cáo thay “bạn gái cũ” của tôi một chút.”

Bạc Ngật: “.....”

Anh ta bối rối.

Bạc Ngật: “Tôi gọi, tôi gọi liền đây.”

Cuộc gọi kết thúc, vài giây sau, điện thoại rung lên, một tin nhắn ảnh được gửi đến.

Thương Ngạn nhấn mở, đồng thời giải thích với Tô Mạc Mạc ——

“Thương Nhân và Bạc Ngật, chính là người đã gọi cho em hôm trước, hai người đã yêu đương một năm, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn.”

Tô Mạc Mạc tò mò ngó qua.

Bạc Ngật gửi đến rất nhanh, hiển nhiên sợ tên Thương Ngạn này không lo cho cậu ta, vừa quay đầu là đưa cách liên hệ với Thương Nhân cho nam sinh trong lớp.

Do đó, ảnh chụp cũng được chọn tùy tiện từ trong bộ sưu tập, góc chụp như chụp lén từ ngoài cửa sổ. Bên trong tấm kính thủy tinh, Bạc Ngật nửa quỳ bên cạnh sofa trong văn phòng của Thương Nhân, cẩn thận cời giày cao gót ra giúp Thương Nhân đang ngủ vì quá mệt.

Ánh mắt Thương Ngạn nhu hòa hơn, ngoài miệng lại không buông tha cho người khác, cười nhạt.

“Thê, nô.”

Tô Mạc Mạc nhìn vài giây, nói nhỏ: “Chắc hẳn anh ấy rất thích chị của anh, đúng chứ?”

“.....”

Thương Ngạn nhớ đến lịch sử yêu đương binh hoang mã loạn* của hai người đó, anh không khỏi mỉm cười.

*(Binh hoang mã loạn: hoảng loạn nhón nháo. Nguồn: Internet)

“Ừ.”

“..... Thương Nhân lớn hơn anh tám tuổi, lúc bọn họ bắt đầu yêu đương, anh vừa về nước học cấp ba. Có một khoảng thời gian, vì Bạc Ngật mà anh còn hoài nghi chị gái của anh là cao thủ hạ cổ của Miêu Cương —— ngoại trừ bị ma quỷ ám ảnh, không có thứ gì có thể diễn tả trạng thái của Bạc Ngật.”

Tô Mạc Mạc cũng không nhận được cong khóe mắt.

Hình như Thương Ngạn nghĩ đến gì đó, cặp mắt dừng trên cô gái đang khoác áo khoác đồng phục của mình.

Một lát sau, anh cong khóe môi, tự giấu cười nhạt, “Nhưng mà hiện tại, anh không nghi ngờ nữa.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, giương mắt, “Hà?”

Thương Ngạn khàn giọng cười, nghiêng người đi.

Anh cắm tay vào túi quần, giọng nói dưới ánh mặt trời càng thêm lười biếng.

“Không chỉ có cậu ta như bị ma quỷ ám ảnh. Cũng không thể..... Tất cả đều sẽ ‘hạ cổ’.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy thì càng khó hiểu.

Thương Ngạn không nói tiếp, anh xoay người lại, dúi dúi tài lại như cũ.

“Anh thừa nhận, năm lớp mười đó, đúng là anh không phủ nhận chuyện của Thương Nhân và Thư Vi..... Bởi vì sau khi phủ nhận thì sẽ càng có thêm nhiều phiền phức.”

Thương Ngạn than thở.

Anh chống đầu gối, cúi người xuống ngang với cô gái ——

“Lúc đó anh không cảm thấy sao, cũng không quan tâm người khác thấy thế nào, đồn đãi ra sao. Nhưng nếu sớm biết rằng có ngày hôm nay, sớm biết rằng sẽ gặp được em.....”

Nói đến đây, Thương Ngạn cảm lòng không đậu nhếch khóe môi.

Anh nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Nhất định anh sẽ không chọn làm vậy..... Anh nên phân rõ giới hạn với bọn họ ngay từ ban đầu.”

Tô Mạc Mạc bị anh nhìn đến nóng mặt.

Qua vài giây, cô gái chậm rãi gật đầu: “Em có thể hiểu được.”

“.....”

Thương Ngạn thấy gương mặt cô gái càng ngày càng hồng lên, đôi mắt anh tối đi.

Tự nhiên không muốn làm người.

Thương Ngạn hí tròng mắt đen nhánh.

Anh đứng đó thêm vài giây rồi hướng người về phía trước, thanh âm vang lên bên tai cô gái ——

“Nhưng ngoại trừ những lần đó, cả người sư phụ đều sạch sẽ.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn cười cười, thẳng người dậy.

“Hoàn toàn nguyên tem, mặc em đến xé bất kì lúc nào.”

Chương 51: Bối cảnh của em ấy

Cái nhìn đầu tiên khi Thương Ngạn nhìn thấy Thương Nhân một lần nữa, sự bất an trong lòng anh đã ứng nghiệm.

Anh hẳn phải biết rằng, chừng nào nữ ma đầu này chưa thấy được mặt nhóc con nhà anh thì cô sẽ không dễ gì bỏ qua.

Nhưng bây giờ muốn tránh cũng không kịp rồi.

Hiện tại là giờ tan học buổi chiều, Tô Mạc Mạc đang đi cạnh Thương Ngạn, chuẩn bị đi cùng anh đến Tổ Huấn Luyện máy tính để tự học buổi tối.

Tô Mạc Mạc phát hiện người bên cạnh đột nhiên dừng bước, cô tò mò ngẩng đầu ngó qua anh rồi nhìn theo tầm mắt anh về phía trước.

Người phụ nữ đã thay ra bộ quần áo chói mắt kia nhưng vẫn xinh đẹp hấp dẫn, cô tháo kính râm xuống, phát tay nhiệt tình chào hỏi với cô, không hề có sự xa cách và lạnh lùng vào lần gặp gỡ đầu tiên.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, xuất phát từ sự lễ phép, cô hơi khom người đáp lễ.

Chờ khi cô thẳng eo, Thương Ngạn đã đi đến trước mặt hai người.

Thương Ngạn ghét bỏ nhìn cô ấy.

Cô ấy cũng khinh bỉ nhìn Thương Ngạn ——

“Một cô gái ngoan ngoãn xinh đẹp như vậy, phần điều ngọc trác..... Nên được người của trường cách ly trong khu vực bán kính ba mươi mét, không để người khác nhớ thương rồi tổn thương em ấy.”

Thương Ngạn cong môi, khinh miệt hừ cười một tiếng.

“Nếu không phải vì em, bây giờ em ấy cũng sẽ không để mắt đến chị đâu.”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân: “Em xem trọng chính mình vậy ư.”

Thương Nhân lười nói chuyện với đứa em trai luôn chọc giận người khác này, cô ấy tươi cười rạng rỡ cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh Thương Ngạn.

“Xin chào, chị là Thương Nhân. Hôm nay rất vui khi được gặp em, em còn xinh đẹp hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của chị đấy —— nếu em không ngại, đêm nay chị có vinh hạnh cùng em ăn bữa tối không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây ra.

Khoảng thời gian sống tại viện điều dưỡng trước kia, cô sẽ không có những kiểu gặp gỡ này, còn khi vào trường chưa được bao lâu, cô đã được Thương Ngạn bảo vệ rất kỹ, đây là lần đầu tiên nhận thấy sự “quyến rũ” trắng trợn và táo bạo từ một người xa lạ như này.

—— hướng chi, người quyến rũ cô còn là phụ nữ.

Không để Tô Mạc Mạc kịp phản ứng, sắc mặt Thương Ngạn đã đen sì.

Anh bước xéo lên một bước, nửa che trước người Tô Mạc Mạc, nhẹ híp mắt nhìn Thương Nhân.

“Lâu lâu mới có thời gian rảnh, chị không đi tìm Bạc Ngật chơi đùa mà đến trường học của bọn em làm gì?”

Đối diện với gương mặt anh tuấn lạnh lùng của em trai nhà mình, nụ cười trên mặt Thương Nhân tự động biến mất.

Mặt không cảm xúc.

“Chị mời em ấy, không phải mời em.”

“Em ấy là người của em.”

Thương Nhân: “???”

Thương Nhân quay đầu nhìn Tô Mạc Mạc, “Nó nói thật hả?”

Tô Mạc Mạc nghẹn lời, trong lòng có chút oán niệm trừng bóng dáng ngay thẳng không chút chột dạ của người nào đó, cô không tình nguyện gật đầu.

Cô cũng đâu thể nói cho Thương Nhân rằng nếu mình không thừa nhận, Thương Ngạn sẽ lập tức lấy việc hôn cẳng chân của cô ra để uy hiếp chứ.....

Thương Nhân thấy cô gái ảm ức như thế, trong nháy mắt, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Biểu cảm Thương Nhân cũng thay đổi theo, trong mắt hiện rõ sự đau lòng và khiển trách ——

“Chị cho rằng ít nhiều gì em cũng còn sót lại chút nhân tính, bây giờ xem ra là ngay cả một phân cũng không còn.”

Thương Ngạn cười như không cười.

“Cần thứ đó làm gì.”

Anh duỗi tay ra sau lưng, vòng qua bả vai cô gái.

“Có nhóc con nhà em là đủ rồi.”

Thương Nhân: “.....”

Rốt cuộc nhà cô đã nuôi dạy ra hai anh em cảm thú gì đây chứ.

Thương Nhân cong người, ngó qua cô gái.

“Cô bé, em không cần để ý đến nó. Chị Nhân mời em đi ăn bữa tối, em có thời gian không?”

Tô Mạc Mạc giương mắt, đối diện với Thương Nhân.

Người phụ nữ này trời sinh có cặp mắt đào hoa, đuôi mắt hơi xếch, tăng thêm hai phần quyến rũ.

Lúc bị đôi mắt như vậy chân thành nhìn, thật sự rất khó để nói ra lời từ chối.

Tô Mạc Mạc không nhịn được gật đầu.

Ý cười trong mắt Thương Nhân lóe lên.

Cô ấy thẳng người, “Được, em ấy đã đồng ý với chị —— nào, bạn học này, phiền bạn nhường một chút, đừng chặn đường.”

Thương Ngạn làm “bạn học này” khề nhưóng mày.

“Em sẽ không để chị có cơ hội ở riêng một mình với em ấy, chị đừng có mơ.”

“.....”

Thương Nhân bị cặp mắt đề phòng như gấp cườp đó nhìn chằm chằm, cô ấy tức giận đến mức nụ cười cũng sắp rơi mất.

Thương Nhân gằn từng chữ nói:

“Chị có thể ăn bảo bối nhà em được ư.”

Tô Mạc Mạc ngó ra, nhìn qua Thương Nhân, lại nhìn về Thương Ngạn.

“Có ăn cũng không tới lượt chị đâu, theo đuổi cũng không được.”

Thương Ngạn chấp nhận rất nhanh, thoát nhìn hoàn toàn không cảm thấy cách gọi kia của Thương Nhân có vấn đề gì.

Thương Nhân có gắng nén xuống xúc động muốn xem thường cậu em trai có đức vọng chiếm hữu kinh khủng này.

“Được rồi. Vậy em đi cùng luôn đi.”

“.....”

*

Ô tô chở ba người đến ngoài hiên của nhà hàng, Tô Mạc Mạc nhìn cánh cửa xoay tròn tự động kia, cô có chút cạn lời.

Đương nhiên Thương Ngạn cũng chú ý đến phản ứng của cô.

Trên thực tế, khi vừa nhìn thấy chiếc xe chạy vào con đường dẫn đến trung tâm thành phố C, trong lòng Thương Ngạn đã có dự cảm từ đó. Chờ xe tới khi dừng lại, dự cảm trở thành sự thật: Đúng là bọn họ đã đến nhà hàng đã ăn cơm trưa vào sinh nhật của Thương Ngạn lần trước.

——

Xét về mặt ý nghĩa thì có thể nói nơi này là lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ.

Thương Ngạn cong khó môi, ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc giả vờ không nhận ra.

“Chị nghe Bạc Ngật giới thiệu, đây là nhà hàng tốt nhất thành phố C, đêm nay chúng ta cứ.....”

Trên ghế phụ, Thương Nhân vừa nghiêng xuống liền đứng hình. Ánh mắt cô ấy lộ ra vẻ quái dị, nhìn lướt qua Tô Mạc Mạc rồi dời mắt lên Thương Ngạn đang cười như không cười.

Ngừng hai giây, Thương Nhân chậm rãi nhú mày.

“Có phải em lại bắt nạt con gái nhà người ta không?”

Thương Ngạn liếc cổ ấy, “Lại là sao chứ?” Thương Nhân còn chưa kịp đáp lời, anh đã xoay người xuống xe.

Qua đến cửa xe bên kia, anh chủ động kéo nó ra giúp Tô Mạc Mạc, sau đó giữ cửa xe, nhìn cô gái đi xuống.

“Cảm ơn sư phụ.” Tô Mạc Mạc xuống xe rồi lễ phép xin lỗi.

Thương Ngạn nghiêng người, chờ cô gái đi đến cạnh mình.

“Tại sao lúc đó anh lại không nhận ra đó là em chứ?”

Nhân lúc đi ngang qua nhau, nam sinh ép giọng trở nên trầm thấp khàn khàn, cất giọng ý cười khó đoán.

“.....”

Cuối cùng vẫn không tránh được nhắc tới vụ này.

Tô Mạc Mạc trầm mặc vài giây, cúi đầu, dịu dàng nói, “Không phải em cố ý giấu sư phụ, chỉ là nếu bị người khác biết, sẽ gặp phiền phức trong trường.....”

“Anh có trách em à.”

Thương Ngạn khoanh tay, xoa nhẹ cái đầu đang cúi thấp vì nản lòng của cô gái.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Nghe thấy lời nhắc này của Thương Ngạn, cô mới bừng tỉnh: Đúng rồi, từ lần rơi vào hồ nước ở núi giả rồi lộ mặt cho tới nay, rõ ràng Thương Ngạn nhớ được mình bị giấu giếm, thậm chí còn “lừa gạt” trước mặt, nhưng trước nay chưa từng nghi ngờ, thậm chí cũng không truy vấn nguyên nhân.....

“Hơn nữa, sau này không cần sợ phiền phức nữa.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc quay người, ngược đầu nhìn Thương Ngạn.

Trên mặt người nọ mang theo nụ cười không chút để ý, lời nói ra cũng rất tùy hứng.

Duy nhất là ánh mắt khi nhìn cô, cặp con ngươi đen như mực đó dường như không để ánh sáng lọt vào, tối đen như vực sâu không đáy ——

“Sau này có anh ở đây, sẽ không có phiền phức. Em có thể tùy theo ý muốn, làm bất cứ điều gì mà em muốn.”

Tô Mạc Mạc cũng sờ tại chỗ.

Một lát sau, cô hồi thần, chớp mũi đột nhiên chua xót.

Cô gái cúi đầu.

Đây là lần đầu tiên. ....

Có người nói cho cô.

Em đừng sợ, bởi vì có anh ở đây.

.....

Cô đã từng lẻ loi, một mình ngồi co lại thật lâu trong phòng bệnh đơn sắc trắng. Ngoài cửa sổ là xuân qua thu đến, tiếng cười vui vẻ, đông vui náo nhiệt, thế giới sắc sỡ xán lạn.

Sắc sỡ xán lạn, dường như không liên quan gì đến người chỉ có một màu là cô; đông vui náo nhiệt, nhưng bên cạnh cô lại không có ai tồn tại.

Mãi đến khi anh xuất hiện.

“..... Hai đứa đang say mê nghĩ gì vậy, không thèm nhúc nhích luôn?”

Tiếng cười trêu ghẹo bất ngờ vang lên bên tai, kéo lại ý thức đã trôi xa của Tô Mạc Mạc. Có lẽ Thương Nhân đã nói chuyện xong với tài xế, đang bước đến một bên khác của Tô Mạc Mạc.

Thương Ngan không dấu vết bảo vệ cô gái vừa hoàn hồn, nói tiếp.

“Vì phải kính già yêu trẻ, nên đang đợi chị đấy.”

Thương Nhân: “.....”

Kiểu em trai này có thể trưởng thành tới tuổi này, đủ để thấy được lòng cô ấy lương thiện biết bao.

Trước mặt Tô Mạc Mạc, ít nhất chị em hai người sẽ không giương cung bạt kiếm cãi nhau một trận, hai người đứng bên cạnh cô gái, mắt nhìn thẳng đi vào nhà hàng.

Nhà hàng đã sớm để lại cho họ vị trí tốt nhất.

Hiện tại là giờ ăn tối của đa số mọi người nên nhà hàng yên tĩnh ưu nhã này đã gần như không còn chỗ ngồi. Người phục vụ mặc lễ phục ngắn được cắt may khéo léo đi đằng trước, chậm rãi dẫn bọn họ đến bàn ăn tốt nhất cạnh cửa sổ sát đất.

Đây là bàn ăn duy nhất hình vòm cung nằm trên bục, cách đó không xa còn đặt cây dương cầm đen tuyền được lau chùi sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Phục vụ dẫn ba người ngồi xuống, sau khi cả ba đã ngồi xuống, phục vụ lập tức khom người hành lễ rồi lui xuống bục.

Ánh mắt loáng thoáng từ nhiều hướng trong nhà hàng sôi nổi nhìn qua.

————
Ba người vừa vào, ai cũng là những người nổi bật trong đám đông, bình thường đã khó gặp, nói chi là một lúc ba người.

Hơn nữa bọn họ còn ngồi tại vị trí VIP của nhà hàng, không ít người đã bắt đầu cùng nhau thảo luận với bạn đồng hành về thân phận của ba người trẻ tuổi này.

Từ lúc tiến vào, Thương Ngan đã dự kiến trước, trước khi ngồi xuống đã chủ động để Tô Mạc Mạc ngồi ở chỗ bên trong ngay sát cửa sổ sát đất, còn mình thì ngồi bên ngoài, phần lớn tầm mắt đặt trên người cô gái đã bị anh che khuất.

Ban đầu Thương Nhân còn khó hiểu, bây giờ đã ngộ ra, không khỏi vuốt nhẹ môi đỏ.

Cô ấy trào phúng lắm lắm.

“Nhà họ Thương có bao nhiêu đứa con trai chứ..... Lúc trước cả đám đều kiêu ngạo như trên trời, kết quả không phải đều là thê nô sao.”

“.....”

Thương Ngạn vừa dùng từ này để hình dung Bạc Ngật hồi sáng lập tức cứng người.

Qua hai giây, anh thông thả nhấc mắt, liếc qua Thương Nhàn ngồi đối diện.

“Vậy là con rể không chỉ kế thừa truyền thống tốt đẹp này mà còn dốc hết sức phát huy.”

“Đừng vội chứ Thương Ngạn, chị đang nói Thương Kiều, đâu có nói em.”

Thương Nhàn lười biếng cười, cặp mắt vũ mị ẩn dấu tia sắc bén ——

“Huống chi vừa nãy em đã nói, cái gì mà Trường Giang sóng sau xô sóng trước đó.”

Thương Ngạn: “.....”

Tô Mạc Mạc cầm ly hồng trà yên lặng coi kịch, con người đen nhánh lóe lên dưới ánh sáng, đáng vẻ ngoan ngoãn xinh đẹp.

Thừa dịp món thứ nhất còn chưa bùng lên, cuối cùng Thương Nhàn cũng thu lửa giận về, ôn nhu chuyển sang Tô Mạc Mạc ——

“Lúc nãy chị còn chưa hỏi, cô bé, em tên gì?”

Cô gái đặt ly hồng trà trong tay xuống.

“Em tên Tô Mạc Mạc.”

Thương Ngạn ngồi cạnh rũ mắt cười như không cười, hát đệm thêm ——

“Tô trong Tô Châu, Mạc là tiếng mèo kêu.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thầy gì mà đáng ghét thế.

Cô lén trừng nam sinh một cái, buồn bực sửa lại, “Mạc trong xa xôi, không phải mèo.”

Còn Thương Nhàn, từ khi cô gái nói ra dòng họ của mình, cô ấy đã giật mình tại chỗ.

Sau đó, dường như nghĩ đến gì đó, đáy mắt cô ấy xẹt qua rất nhiều cảm xúc.

Trên bàn đột ngột yên lặng.

Ngay cả Thương Ngạn cũng phát hiện, khẽ nâng mắt, ánh mắt đặt lên Thương Nhàn.

Thương Nhàn hoàn hồn.

Cô ấy cười nhẹ để che dấu.

“Tô Mạc Mạc..... Tên rất êm tai, làm nổi bật khí chất tiểu mỹ nhân của chúng ta.”

Tô Mạc Mạc ngượng ngùng cười.

“Cảm ơn.”

Trong lúc ăn, Tô Mạc Mạc rời khỏi bàn, đi vào toilet.

Sau khi bóng dáng cô gái khuất xa, Thương Nhàn kiểm cả suốt nửa buổi kiểm soát lại biểu cảm, ánh mắt khó đoán:

“Em biết bối cảnh của em ấy không?”

“.....”

Thương Ngạn không thêm nói lên.

“Không sao hết. Bối cảnh gì thì cũng là nhóc con nhà em.”

Thương Nhàn: “.....”

Thương Nhân: “Em còn dám nói mấy lời này, em ấy họ Tô!”

Thương Ngạn dừng lại.

Nghe thấy lời nhắc này, có thứ gì đó xẹt qua trong cặp mắt tối đen.

Nhưng cảm xúc này bị anh gạt bỏ đi rất nhanh.

Thương Ngạn không nhanh không chậm nâng mắt, khóe môi nhếch lên, nụ cười xen lẫn chút trào phúng.

“Thế nào, họ Tô thì đều là người của Tô gia bọn họ?”

Hết chương 51

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bệnh của em ấy

“Thế nào, họ Tô, thì đều là người của Tô gia bọn họ?”

Ngữ khí Thương Ngạn trào phúng rõ ràng.

Thương Nhân bắt đầu đi.

Cô ấy biết, vì chuyện Thương Kiều bị bắt liên hôn cùng Tô gia, Thương Ngạn vẫn luôn có phê bình kín đáo với Tô gia, cô ấy cũng không có bất ngờ gì với thái độ lúc này của Thương Ngạn.

Thương Nhân hiếm có lúc dịu giọng với Thương Ngạn, hướng dẫn từng bước: “Em không cảm thấy, về ngoài của Tô Mặc Mặc rất giống với người nhà họ Tô?”

Thương Ngạn rũ mắt suy tư hai ba giây, khi ngược mắt lên lần nữa, cảm xúc dưới đáy mắt cực kì lạnh bạc.

Anh hé miệng, “Chị nói Tô Hà? Cô ấy là bạn thân tốt của chị, đầu phải của em, cùng lắm em chỉ gặp cô ấy hai ba lần.”

“Không phải Tô Hà, chị chơi với cô ấy từ nhỏ đến lớn, Tô Hà có phải là con gái một hay không, chị không biết sao?”

Thương Nhân tức giận đáp.

“Đời trước của Tô gia giống với lứa của chúng ta, hai trai một gái, ngoại trừ ba của Tô Hà là anh cả, em không thể nhớ đến người con út sao?”

Thương Ngạn trầm mặc một lát, có chút không kiên nhẫn nói.

“Em không thân với nhà bọn họ, cũng không muốn làm thân.”

Thương Nhân ghen một chút, nén nhịn không trợn trắng mắt.

“Tô Yến —— Con trai của người con út của Tô gia, cũng là cháu trai duy nhất của Tô gia, nhỏ hơn em ba tuổi, em chưa gặp qua sao?”

“.....”

Thương Ngạn nghe tên hơi quen quen, nhưng lại vô cùng mơ hồ trong ký ức của anh.

Cảm xúc bức bối khó hiểu nảy lên trong lòng anh.

“Chị có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng úp úp mở mở với em.”

Thương Nhân: “Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mặc Mặc, chị đã thấy em ấy rất quen, đến khi vừa nãy em ấy nói mình họ Tô, chị mới nhớ ra —— về ngoài của em ấy và cháu trai của Tô gia, Tô Yến, cực kì giống nhau.”

Người phụ nữ nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng.

Thương Ngạn nhíu chặt mày, vài giây sau mới cười nhạt.

“Tình táo lại đi, chị không có năng lực trinh thám đâu.”

“?”

Thương Ngạn: “Con cháu cùng thế hệ với chúng ta của Tô gia chỉ có hai người con gái —— con gái của anh cả, Tô Hà đã gả cho anh trai chúng ta, con của người con gái giữa theo họ ngoại là Tô Đồng.”

Anh dừng lại, nâng mắt, cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo.

“Thế nào, chị chuẩn bị đưa một cô gái vào Tô gia nữa sao?”

Thương Nhân cau mày trầm mặc.

Qua vài giây, cô ấy mới dần đo nói: “Có thể em không biết, gia đình con trai út của Tô gia, vốn có một người con gái nhỏ hơn em một tuổi.”

“.....!”

Bàn tay cầm muống của Thương Ngạn dừng lại.

Một lát sau, anh ngước mắt, cạnh mắt lạnh lẽo sắc bén.

Anh nhìn chăm chăm Thương Nhân hai ba giây mới khàn giọng hỏi: “Tại sao trước giờ em chưa từng nghe nói?”

Thương Nhân vẫn cau mày thấp giọng nói: “Tình hình của người cháu gái đó của Tô gia tương đối đặc biệt.....”

“Đặc biệt thế nào?”

Thương Nhân: “Em ấy đã bị đưa ra khỏi Tô gia từ lúc ba tuổi, nghe nói là ra nước ngoài trị liệu, nhưng sau đó lại không có tin tức gì. Tất cả mọi người đều nói rằng người cháu này đã..... Qua đời.”

“.....” Bàn tay cầm muống của Thương Ngạn vô thức nắm chặt, “Vậy Tô gia có thái độ gì?”

“Giữ im lặng.”

Thương Nhân cau mày nói:

“Trước giờ chưa từng nghe người nhà họ Tô nhắc đến tại bất kì trường hợp công khai nào. Đối với cách nói này của người ngoài, bọn họ chưa từng thừa nhận cũng chưa từng phủ nhận. Do đó, qua một khoảng thời gian dài, tất cả mọi người đều cho rằng đây là thái độ cam chịu, cũng không có ai nhắc đến cô gái này nữa.”

Thương Ngạn yên lặng hồi lâu, nhìn xuống bàn.

“Lúc này chị nói, cô gái này được đưa ra nước ngoài trị liệu, tại sao phải thế?”

Thương Nhân trầm ngâm vài giây, mở miệng.

“Em cũng biết rồi, con trai trưởng của Tô gia, Tô Nghị Dân làm chủ ngành giải trí, còn con út Tô gia, Tô Nghị Thanh là trùm ngành y tế trong nước, đa số cổ phần của các bệnh viện cao cấp hay trung cấp đều nằm trong tay Tô Nghị Thanh.”

Thương Ngạn “Ừ” một tiếng.

Thương Nhân ép giọng nói đến mức thấp nhất.

“Nhưng con gái của Tô Nghị Thanh, từ khi sinh ra đã bị chẩn đoán mắc bệnh tim bẩm sinh, hơn nữa còn là một ca rất khó giải quyết.”

“.....!”

“Keng”.

Chiếc muống màu bạc rơi xuống từ giữa ngón tay thon dài của nam sinh, nện xuống sàn gạch hoa văn hình tròn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nhà hàng Tây vốn yên tĩnh, cách đó mấy mét, các thực khách đều kinh ngạc và khó hiểu nhìn qua đây.

Thương Ngạn vẫn giữ nguyên tư thế, anh bỗng dừng ngước mắt, cặp mắt sâu tối.

“Bệnh gì?”

Thương Nhân nhìn thấy phản ứng của Thương Ngan liền không khỏi ngạc nhiên, lúc này nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng lười nhác của nam sinh đã gần như xanh mét, dự cảm bất hảo trong lòng cô ấy đã được nghiệm chứng ——

Thương Ngan sẽ không quan tâm đến một cô gái không có quan hệ gì như vậy.

Sở dĩ anh truy vấn đến mức này, chính là vì nhờ có những lời lúc nãy của cô ấy, Thương Ngan đã xác định Tô Mạc Mạc có khả năng rất cao là đưa bé đã bị đồn là qua đời kia!

Nghĩ thông suốt điều này, sắc mặt Thương Nhân cũng thay đổi theo.

“Có phải..... Tô Mạc Mạc cũng có bệnh tim bẩm sinh không?”

“.....”

Cặp mắt Thương Ngan lập tức trở nên sắc bén.

Anh mở miệng định nói, dư quang lại thoáng thấy Tô Mạc Mạc đi ra từ toilet đang chậm rãi bước đến đây.

Có lẽ chú ý đến bầu không khí giương cung bạt kiếm của bọn họ, cô gái chần chờ bước chậm lại.

Cô trông qua đây.

Hai bên đối diện.

Trong đầu Thương Ngan lại vang lên tên căn bệnh Thương Nhân vừa nói theo bản năng.

Tất cả..... Tất cả những chuyện kì quái từ khi gặp được cô đến nay, những bí mật không thể nói đó, đều đã tìm được đáp án thích hợp nhất.

Nhưng nếu biết rằng đáp án này sẽ cắn xé, khiến lòng ngực anh máu tươi đầm đìa như vậy, Thương Ngan sẽ không nóng lòng muốn biết nó.

Thương Nhân ngồi đối diện, tâm trạng từ phức tạp đến trầm trọng.

——

Mặc dù chỉ mới tiếp xúc một ngày, nhưng ảnh hưởng của Tô Mạc Mạc đối với em trai mình có bao nhiêu, cô ấy đã cảm nhận được rất sâu sắc.

Em trai cô từ nhỏ đã thông minh, ưu tú, trác tuyệt. Cả đoạn đường thuận buồm xuôi gió, cậ tài khinh người, chưa từng chịu đựng bất kì suy sụp nào. Vì là con út, ba mẹ đều rất chiều chuộng anh..... Tiểu thiếu gia được nuôi nấng trở nên khó dạy dỗ này của Thương gia, bất kì ai trong vòng tròn này đều biết.

Vậy mà hôm nay,

Đây là lần đầu tiên, cô ấy thấy Thương Ngan chăm chú nhìn một cô gái đến thế, dường như toàn bộ thế giới đều chỉ có người kia.

Thương Nhân không thể tưởng tượng nổi, nếu Tô Mạc Mạc thật sự ——

“Đừng nói với ai hết.”

“Cái gì?” Thương Nhân hoàn hồn, kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn người đối diện.

“.....” Thương Ngan chậm rãi đứng lên, giọng trầm khàn. Bàn tay đặt trên bàn chậm rãi nắm chặt thành quyền, “Tất cả những gì chúng ta mới nói, không cần biết có phải sự thật không, chị quên hết đi, đừng nói với ai cả.”

Thương Nhân mím môi và ngẩng đầu.

Trong đôi mắt nam sinh đang nhìn cô ấy, tối tăm tràn đầy, thâm trầm nhưng kiên quyết:

“..... Coi như em xin chị.”

Cả người cô ấy chấn động.

Trong nháy mắt khi lấy lại tinh thần, cảm xúc kinh ngạc và tức giận xẹt qua đáy mắt cô —— sau đó Thương Nhân mới phát hiện, bản thân mình vậy mà lại vô thức không muốn nhìn thấy cậu em trai kiêu ngạo khó thuần, đòi đầy hứa hẹn này sẽ vì một cô gái, nói ra từ “cầu xin” chưa từng thốt lên này.

Trầm mặc kéo dài.

Tô Mạc Mạc đã sắp đi đến bàn.

Đối đầu với người phụ nữ chưa đáp ứng này, Thương Ngan âm trầm đến mức có thể vắt ra mực.

“Thương, Nhàn!”

Anh gần từng chữ một, từng từ đều lộ ra sự trầm lãnh đến mức đau đớn.

“..... Được.” Thương Nhàn run giọng nói, cô ấy trầm giọng, đôi mắt nhắm lại, “Chị đồng ý.”

Thương Ngan thở phào nhẹ nhõm

Tô Mạc Mạc hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, có chút do dự nhìn Thương Ngan.

Qua vài lần hô hấp, tất cả cảm xúc trên mặt Thương Ngan đã quét sạch, giấu tại nơi sâu nhất trong con người.

Anh hơi cong khóe môi, tươi cười tản mạn như trước.

“Làm em sợ?”

Thấy sắc mặt Thương Ngan như bình thường, Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng thở ra, tiện đà tò mò: “Hai người vừa.....?”

“Anh nói giống với chị ấy.” Thương Ngan giơ tay, xoa nhẹ mái tóc dài của cô gái, “Ngồi đi, canh sắp nguội rồi.”

Tuy Tô Mạc Mạc chưa hoàn toàn tin, nhưng cũng chỉ nghĩ đó là việc riêng của Thương gia, cũng không gắng hỏi. Cô im lặng ngồi xuống.

Suốt bữa ăn còn lại, dường như Thương Nhàn hơi thất thần.

Đến khi kết thúc việc ăn uống, ba người rời khỏi.

Vẫn là chiếc xe đã chở ba người đến, dựa theo ý của Thương Ngan, tài xế sẽ lái đến chỗ Thương Nhàn sẽ ở trong thời gian ở thành phố C trước.

Trước lúc xuống xe, Thương Nhàn đỡ cửa xe của ghế phụ, trầm mặc sâu xa rồi ngo qua Thương Ngan.

Ghế sau.

Tô Mạc Mạc đắn đo một lát, duỗi tay chọc chọc nam sinh yên lặng kế bên. Thương Ngan từ nãy giờ chỉ nhìn cảnh đêm bên ngoài, chậm rãi quay lại.

Anh liếc qua Thương Nhàn.

Ý cảnh cáo này không cần nói Thương Nhàn cũng biết rõ, thật ra Thương Ngan kêu tài xế đưa cô ấy xuống xe trước, đơn giản là vì không cho cô ấy cơ hội bàn tiếp chuyện vừa nãy trong lúc ăn.

Thương Nhàn tự hỏi hai ba giây, cúi người ngồi vào xe một lần nữa.

“Mạc Mạc, có thể cho chị năm phút không, chị có vài lời muốn nói với em.”

Thương Nhàn tạm ngưng, bổ sung thêm: “Nói với một mình em.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên nhìn cô ấy.

Thương Ngan nhíu mày, ánh mắt lạnh xuống.

Thương Nhàn trải qua một thời gian điều chỉnh cảm xúc, hiện tại đã khôi phục lại trạng thái trước kia, đối diện với ánh mắt của Thương Ngan, cô ấy cũng chỉ ngo qua rồi khinh thường bĩu môi.

“Em yên tâm, chuyện chị đồng ý với em sẽ không đổi ý.” Cô ấy nhìn về Tô Mạc Mạc, khóe mắt cong cong, nụ cười trở nên hiền lành, “Chị tìm Mạc Mạc là vì có chuyện muốn dặn dò.”

“Vậy tại sao em không thể nghe?”

Hiển nhiên Thương Ngan vẫn không tin tưởng.

Tươi cười trên mặt Thương Nhàn co rút, “..... Chuyện bí mật giữa con gái, em im đi.”

Thương Nhân đóng cửa xe.

Bên trong xe. Tô Mạc Mạc nghiêng mắt cẩn thận nhìn Thương Ngạn, phát hiện tâm trạng của anh dường như hơi khó xác định.

“Su phụ, em xuống trước một lát. ....”

Tô Mạc Mạc vươn một bàn tay, giơ ra năm ngón tay.

“Năm phút đồng hồ, nhất định em sẽ về.”

“.....”

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn rất tàn bạo.

Anh cắn phần môi bên trong, hầu kết nhúc nhích, cảm xúc xao động hơi khó khắc chế.

Liếc mắt thấy được năm ngón tay lộ ra trong ống tay áo thật dài của cô gái, anh phủ người qua, chậm rãi dón cô vào một góc ghế ngồi.

Tô Mạc Mạc ngây thơ nhìn anh. Radar bản năng của sinh vật nói cho cô, tình huống hiện tại có nguy hiểm, nhưng không cho cô biết nguyên nhân gây ra mối nguy này.

Tô Mạc Mạc vô tội nhìn về ghế trước.

Trong chiếc xe an tĩnh tịch mịch, tài xế ngồi trên ghế trước mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tĩnh như bức tượng trong không khí.

Tô Mạc Mạc đành quay lại, càng nỗ lực rứt người ra phía sau:

“Su phụ?”

“Em, năm phút đồng hồ?”

Sau một lúc lâu, cô nghe thấy nam sinh cười nhạt một tiếng.

Ánh sáng trong con ngươi tối tăm gần trong gang tấc đó dập tắt.

Thương Ngạn chậm rãi quan sát xuống dưới, xẹt qua ngón tay trắng nõn của cô gái.

Anh khép nửa mí, giọng nói rè rè hơi trầm:

“Năm phút đồng hồ, cũng đủ ăn sạch em không còn tí xương cốt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tại sao lại đột nhiên ăn thịt người chứ QAQ.

Thương Ngạn nghĩ ngợi.

Anh thật sự không biết nữ ma đầu Thương Nhân kia lại muốn làm gì, nhưng anh biết rằng, nếu không cho chị ấy thực hiện được, với tính cách không đạt được mục đích là thề không bỏ qua của Thương Nhân, tất nhiên sẽ canh lúc anh lơ lửng cảnh giác rồi tìm được Tô Mạc Mạc.

So với tương lai không biết trước được, còn không bằng cứ bây giờ vậy.

Ít nhất anh vẫn có thể khống chế được kết quả cuối cùng.

Nghĩ vậy, cuối cùng Thương Ngạn than một tiếng.

Anh nhấc tay lên, cánh cửa xe đằng sau cô gái gần trong gang tấc được mở ra.

“..... Đi thôi.”

Tô Mạc Mạc như được đại xá.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xoay qua chuẩn bị xuống xe.

Nhưng chưa kịp đóng cửa lại, chàng trai bên trong bỗng đứng giữ cô lại:

“Khoan đã.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc do dự quay lại.

Trong xe, nam sinh dựa người vào ghế xe bằng da, ngũ quan được ánh đèn đường bên ngoài chiếu sáng, thể hiện ra hình dáng lập thể thâm thúy.

Vài giây sau, anh ngoái đầu nhìn.

“Vài phút?”

Tô Mạc Mạc cười tươi rói.

Vươn tay, quơ quơ.

“Năm phút ——”

Tiếng nói chuyện dừng lại.

Tay cô gái đột nhiên bị nắm lấy.

Cánh môi ướt át dính trên đầu ngón tay cô.

Cuối cùng, dường như chưa hết giận, người nọ còn cắn nhẹ.

Con ngươi đen nhánh ngược lên,

Nặng nề nhìn cô.

Hết chương 52

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Rất Điên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.